ŞEYMA DEMİR

Bana Öyle Bakma

PDF NOKTASI

2. BASKI

Bana Öyle Bakma

"Ölürüm sevdiğim zehirim sensin.
Evvelim sen oldun, ahirim sensin."

Neşet Ertaş

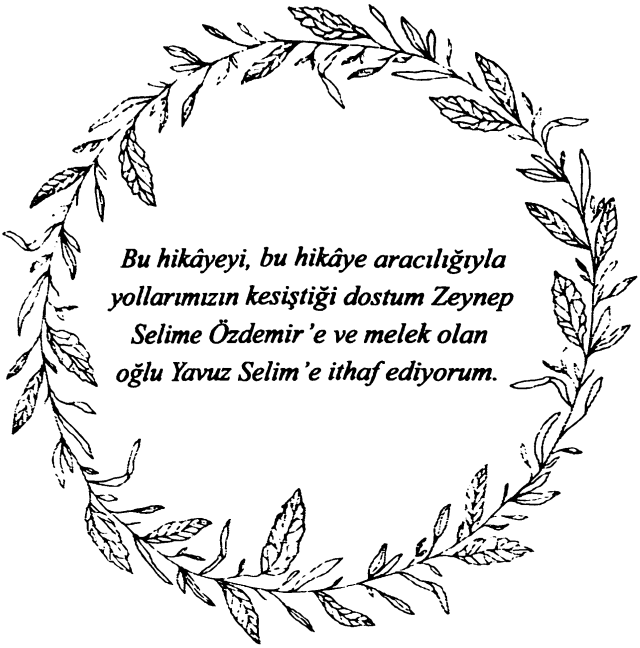
Ali, daha küçük bir çocukken dost bildiği Oğuz'la ve onun karamel kokulu kız kardeşi Ece'yle tanışmıştı. Oğuz'un artık iki kardeşi vardı. Ece, Ali'nin hem en iyi arkadaşı hem de sırdaşıydı. Genç kız, 15 yaşına girdiğinde her şey yerle bir oldu. İnançlarına sadık olan Ece, Ali'yi kendine haram bildi; gözlerini, sözlerini, tebessümünü bile sakındı Ali'den. Ali, onu başka kızlarda unutmaya çalıştı. Ece, kitaplara sığındı. Her gün birbirlerine rastlar, canları yanar, kalpleri titrerken, nasıl uzak duracaklardı? İpler kopmak üzereydi. Koptuğunda her şey birbirine dolanacaktı. Ece, "Ağabey" demek zorunda olduğu bu sarı saçlı, safir gözlü adamı sadece Allah'a anlatabildi. Allah, olmayacağı bile oldurandı...

Ona, "Haram" oldum. Ona, "Ağabey" oldum.
Ama asla, "Yâr" olamadım.
Helal olmayacak kadar uzak, haram olamayacak kadar yakındım.

ŞEYMA EMİR

THG
0921529
SKC

YayinlariDokuz
dokuzyayinlari
DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com
978-625-7050-73-9
9 786257 050739
Fiyat :

Bu hikâyeyi, bu hikâye aracılığıyla
yollarımızın kesiştiği dostum Zeynep
Selime Özdemir'e ve melek olan
oğlu Yavuz Selim'e ithaf ediyorum.

BAŞLANGIÇ

10 sene önce...

Sarı ve Karamel henüz oyun arkadaşıyken...

Çilekler toplayan elleri kıpkırmızıydı ufaklığın. Siyah saçları gözlerini ve çenesini kısmen saklarken rüzgâr her savurduğunda dudaklarını da okşuyordu. "Bak, bu kız kardeşim," dedi Oğuz ağabeyi Ali'ye. Yusuf ağabeyi elinde bir çubukla, toprağı eşelerken onları izliyordu. Kız kardeş denilen kız, saçlarını hırçınca yana çekmeye çalışırken ofluyor, burnunu buruşturuyordu. "Merhaba kız kardeş," dedi Ali, ne diye sesleneceğini bilemeden. Oğuz, bu sözünü takdir edermiş gibi sırtına vurdu. O kız kardeşe dönerek, "Artık bir ağabeyin daha var," dedi. Kız, hırçın çenesini kaldırdı. Toprağı andıran keskin kahve gözleriyle çocuğa baktı. Yüzünü buruşturdu. Onun kirli ellerine, yırtık paçasına, toprakla kaplı saçlarına baktı. Ali, kızın ondan tiksindiğini düşündü. Ama kız gülümsedi. Öyle bir gülümseme ki Ali'ye annesinin okşaması gibi bir his verdi; ağabeyinin hayata dönmesi, babasının omzunu sıvazlaması, kız kardeşinin kahkaha atması gibi...

"Ağabey değil ki o," diye kıkırdadı o tatlı sesiyle kız çocuğu. Ali'ye bakarken gözleri neşeyle ışıldıyordu. "Sarı bir çocuk sadece..." Oğuz ona kızdı. Karamel rengindeki kız onu umursamadı. Ali'ye gözlerini dikmiş bakıyordu. Ali rahatsızlıkla kıpırdandı. Oğuz ve Yusuf ağabeyi kız çocuğunu boş verip sohbete daldığında, kız çocuğu yanına yaklaştı ve fısıldadı:

"Sen ağabey değilsin bir kere."

Ali gülümsedi. Yaşıt oldukları tahmin edilebilirdi ama bu, Oğuz ağabeyinin onlar için çizdiği bir çizgiydi. Fakat içindeki haylaz ses kızın ağabeyi

olmak istemedi. "Sen ne dersen o olurum," dedi bilgiç bir tavırla. Kız düşünüyormuş gibi gözlerini ona dikti. Sonra parmağını kaldırarak gülümsedi. Çocuğun kalbi bir uçurtma gibi şahlandı. "Sarı'sın sen," dedi kız mağrur bir edayla. "Saçların başak tarlası gibi... Gözlerin de babamın bizi götürdüğü denize benziyor."

Ali utangaçlıkla kirli saçlarını kardı. "Ben ne diyeceğim sana?" diye sordu, ondan gelen keskin karamel kokusunu duyumsarken. Kız tam bu anda yediği çilek yüzünden kızaran elini pantolonuna sildi, cebinden bir şeker çıkardı ve ağzına attı. Ali'ye, "İster misin?" diye sordu. Ali mahcupça tozlu ellerini uzatmadan önce pantolonuna sürttü. Kız çocuğu onun kirli ellerini umursamadan eline üç tane şeker bıraktı. "Kaybetme onları," dedi ciddiyetle. Ali ellerini sıkı sıkıya kapattı ve cebine sıkıştırdı. Onları asla kaybetmeyecekti.

Ali, kız çocuğuna nasıl sesleneceğini biliyordu. Ama bunu ona söyleyemedi. Vakti geldiğinde ona bu isimle çokça seslenecekti. Şimdilik Oğuz ağabeyinin onları izlediğini bilerek, "Sağ ol bücür," dedi. Ece'nin öfkeyle buruşan yüzünü görmemezlikten geldi. O zeki bir çocuktu. Sınırını bilirdi.

"Ali, kardeşini de al ve düşün peşimize," dedi Oğuz, elindeki sapanla uğraşırken. Kardeşin... Bu tuhaf hissettirmişti. Acı. Kötü. Ali tüm bunları umursamıyormuş gibi davranarak, "Gidelim bücür," dedi. Ona kardeşim demeye dili varmadı. Kız çocuğu homurdandı ve onun bacağına sıkı bir tekme indirdi. Hazırlıksız yakalanan çocuk bacağını tutarak sızlandı. Kız çocuğu elini beline attı ve ona bağırdı: "Sensin bücür!"

Ali canı yanmasına rağmen gülümsedi. Aptal, kocaman bir gülümsemeydi bu. Ağabeyi öldükten sonra hiç bu kadar büyük bir gülümseme belirmemişti yüzünde. Şimdi iki ağabey edinmişti ve bir de... Bir de *karamel* kokulu bir kız çocuğu...

1. BÖLÜM

KAYBOLAN ARKADAŞ

Genç adam basamaklara oturdu, ruhunun her zamanki karanlıklarıyla. İçi acıyordu. Uyuşmamış mıydı hâlâ duyguları? Neden acıyordu ki? Yıllar olmuştu değil mi? Asır gibi geliyordu. Sabah güneşinden kalma, sıcak merdivenlere dayadı ellerini. Gözlerini kaldırdı semaya. Susmasa dili günaha girecek, isyan edecekti. Kaderine lanet edecekti. Sustu. Tıpkı babasının ona öğrettiği gibi sustu. İçerisindeki keder yedi bitirdi benliğini. Yüzündeki sahte gülücükler nasıl saklıyordu yüreğinde kopan kıyameti?

İnsanlar neden ona "Derdin var mı?" diye sormuyordu? Biri sorsa dökülecekti feryat figan kelimeleri. Kim olduğu önemli değil, kırk elin yabancısı sorsa anlatacaktı kendini. "Yabancıya anlatırım elbet," diye iç çekti. Bir daha göremeyeceği birine anlatmak, her daim gözlerine güvenle bakan insanlara ihanet etmekten daha kolaydı.

Üç harflik isim girdiğinde kulaklarına, kalbi gümbürdüyordu. Kimin söylediği, neden söylediği, nasıl söylediği hep önemliydi onun için. Onun adını ağzına alanı sorgulamak istiyordu. "Hak ediyor musun onu zikretmeyi?" demek istiyordu. Adını da yüzü gibi saklamak istiyordu. Kendisinin ulaşamayacağı gibi kimseler ulaşamasın istiyordu.

Üç harf...

Üç harf yakar mıydı bir erkeğin kalbini? Yakıyordu işte! Hatta babasının tembihlerine inat damlıyordu göz pınarları. "Erkek adam ağlamaz,"

diyordu babası. "Hadi oradan!" dedi suskun dili. Sonra yüksek sesle zikredemediği kelimeler düğümlendi boğazına.

"Onu gördün mü ki baba? Onun koyu, derin gözlerini? Onun sinirlenince kalkan burnunu? Her panik yaptığında titreyen dudaklarını?" Nefes verdi. "Hele ki o kömür karası, kaşlarına uzanan kirpiklerini?"

Listenin sonu yoktu. Kimse bilemezdi genç adamın derdini. Ve hiç kimse bakamazdı sevdiği kadına, onun baktığı gibi. Boğazına düğümlenen sevdayı yutkundu. Geçmedi... Ne zaman geçecekti?

Elleriyle pantolonunu çırpıp doğruldu. Uzun basamakları, dünya sırtına binmiş gibi bıkkınca indi. Annesinin sıcak sofrası onu beklerdi, sevdiği kadının asla beklemeyeceği gibi...

***

Hafta sonları zehirdi artık bana. Erva'nın bir çift gülen gözü için katlanıyordum bu duruma. Başörtümü büyük bir bıkkınlıkla beşinci kez çekiştirdim. Bugün her şey üstüme üstüme geliyordu, sanki biriktirmem gereken sabrı tüketiyordum. Hâlbuki lazımdı bugün bana sabır. Hem de en büyüğünden! Kafamdan tekrarlar yapıyordum:

"Ona sakın bakma!

Ne olursa olsun, onun gözlerine bakma!

Ve sakın...

Ona bakma!"

Tüm sorunum buydu işte. Ona bakmasam her şey daha iyiydi. Baktığım an tüm tabular yıkılıyor, her şey eski hâline dönüyordu. 10 senedir olan buydu. Kader beni hep tekrara sürüklüyordu. Onun gözleri, onun sözleri, onun sesi... O! Hep o vardı. Hiç gitmiyor, hiç bitmiyordu.

Henüz 15 yaşımda düşmüştüm bu gaflete. Gaflet diyorum, çünkü olmayacak dua idi bu. Ufkun en uzak noktasına bakıyordu gözlerim. En olmazı istiyordu. Annemin ve babamın yetiştirdiği o gururlu, kimseye boyun eğmez kızdım sözde. İçimi bir görseler, çürüklerime bir baksalar, "Bu kız iflah olmaz," derlerdi. "Bu kızın içi bitmiş. Kurumuş bu kız."

O çocuk evimize girdiği günden beri çürümüştü içim. Gün geçtikçe kararıyordu. Önce ağabeylerimin hayatına girdi, sonra evimize. Sonra... Sonrası felaket.

Daha çok küçüktüm hayatıma dâhil olduğunda. Oğuz ve Demir ağabeyimin yanındaki parlak çocuktu benim için. Biraz haşarı, biraz mahalle çocuğu... Kirli ayakkabıları ve kum dolmuş tırnakları bana yaşamı çağrıştırıyordu; koşup oynamayı, hayatı hissedene kadar gülmeyi...

"Ağabey" demem söyleniyordu ona. Özellikle Oğuz ağabeyim şiddetle uyarıyordu. Çocuk aklımla ona "Ağabey" dememek için o sözcüğü lügatimden kaldırıyordum. Kimseye ağabey demiyordum. Sonra Oğuz ağabeyimin muhteşem varlığı kırıyordu inadımı. Oğuz ağabeyime "Ağabey" dememek mümkün değildi. Fazlasıyla hak ediyordu bu sıfatı. Benden hep bir adım önde olan bedeni, heybetli kolları, güven veren varlığıyla kafamı çevirdiğim her yerde bana ulaşmasını kolaylaştıracak en yakın yerdeydi.

Ben annem ve babamın şımartılmış biricik kızıydım. Bu su götürmez bir gerçekti. Ne kadar inatçı ve çekilmez olduğumun farkındaydım ama ailemin sevgisiyle öylesine sevgi arsızı olmuştum ki en ufak kaş çatışla ortalığı ayağa kaldırabilirdim. İstese babam kayayı ufaltıp kum tanecikleri yapardı. En ufak üzüntümde annem üzüntünün kaynağını bulur, gözünü kırpmadan ortadan kaldırırdı. Ağabeyim ise bir damla gözyaşımı görse, kalbimi kıran her ne ya da kimse, onu o ufacık gözyaşı damlasında boğardı. O kadar şükür doluydu ki kalbim, böylesine hüzünler kendime ihanet etmek gibiydi.

Babam ve ağabeyim neredeyse her konuda inanılmaz anlayışlıydı. Tek bir şey dışında! Asla beni başka bir erkekle paylaşamayacaklarını söylerlerdi. Babam küçüklüğümden beri erkeklere güvenmemem gerektiğiyle ilgili nutuklar çekerdi. Her şeyi affederdi ama küçük kızının kalbindeki bir başka erkeği, asla! Ağabeyimin zaten söylemesine bile gerek yoktu. Bana yanaşmaya kalkan kim varsa büyük bir hasar ile uzaklaşıyordu.

Ağabeyimden gizli bana açılanlar da oluyordu elbette. Ama nedendir bilmem asla ikinci bir seferi olmuyordu. Beni bir kere görüp metrelerce öteme kaçmaları, öz güvenime en derin hakaretlerdi.

Yaşım geldiği zaman, kalbim elverdiğinde ve ailem onayladığında elbette ben de evlenmek istiyordum ama o kişi, asla hayatıma dâhil olmayacak gibiydi. Kendimde hep korkulacak bir yan arıyordum. Bunların sebebi ben miydim? Ama düşününce, "İyi ki..." diyordum. Çünkü başka birinin hayali bile, asla hayalini kuramayacağım adama ihanet gibiydi. Ona ihanet etmek istemiyordum.

Babamın öğrettiği gibi hiçbir erkekle göz temasını uzun tutmuyordum. Günahını biliyordum. Peki, neden ona bakınca takılıyordu göz bebeklerim. Babamın sözünden çıkmayan, haramdan sakınan benliğim, bir tek onun için mi ihanet ediyordu bildiklerine? Otobüsün basamaklarından inerken bu derin düşünceler beni yiyip bitiriyordu. Ne ara gelmiştim, ne ara inmiştim bilmiyordum. Hayatım o kadar rutindi ki her şey kendiliğinden oluyordu.

Hayatımın özeti şuydu: "Hafta içini kalbinde derin ağrılarla geçir... Okulda onu görmemek için köşe bucak kaç... Hafta sonu evinize geldiğinde gözlerine hâkim ol. Asla ona bakma!"

İşte böyle... Erva ve Yusuf ağabeyim evlendiğinden beri, yaklaşık iki buçuk yıldır bu eziyeti çekiyordum. Ondan önceki senelerde onu bu kadar sık görmüyordum.

Lise yıllarımız neredeyse metrelerce yakınlıkta geçmişti ve bir o kadar uzak. Çocukluğumuzun verdiği o yakınlık hissini def etmek için bunca yıl çaba göstermem gerekmişti. Ancak aramıza çektiğim setler, onun büyüdükçe ne kadar görkemli olduğunu, çocukken ışıldayan varlığının, nasıl da göz kamaştırıcı bir hâle dönüştüğünü görmemi engellemiyordu.

Ervaların kapısına vardığımda, zihnimin pusunu dağıtmak için derince bir iç çektim:

"İşte yine başlıyoruz."

Benden sonra gelince biraz daha kolay oluyordu. Geçen hafta benden önce gelmişti ve ona selam verip vermeme konusunda iç savaşa girişmiştim. Gecenin sonunda ise o kalbimi burkan kahkahalarına, Ashap ile kızarana kadar oynamasına, benim varlığımdan bile haberdar olmamasına tahammül edememiştim. Onun yanında küçülmek, eski Ece ve Sarı'ya dönmek istiyordum. Sarı'mı özlüyordum. Özlememem gerektiğini biliyordum. Onun artık yetişkin ve namahrem olduğunu biliyordum. Ama ona haram olmanın zorluğu, yanımda şakalar yaparken, küçükken olduğu gibi ona eşlik edip kahkahalar atamamak, büyümüş, olgunlaşmış biri gibi davranmak, ayaklı ceset olmaktan farksızdı.

Kapı açılınca kafamı gülümseyerek kaldırdım. Erva'yı bekleyen gözlerim safir mavisi gözlerle kavuşunca bir süre nefesimin ciğerini terk ettiğine emindim. Çekirgelerin cırlaması, hafifçe arkamdan esip başörtümü ona doğru havalandıran sıcak rüzgâr, kuşların cıvıltısı, yazın sıcağı... Hiçbirini

duymaz ve görmez olmuştum. Duyularım işlevini kaybetmiş, ruhum âdeta bedenimi terk edip safirlere gömülmüştü.

Derin gözleri o kadar berraktı ki içinde kaybolacağım bir tür okyanusu andırıyordu. Boğuyordu beni. En diplere çekiyordu. "Ben yüzme bilmem be adam. Bakma öyle!" demek geliyordu içimden.

Boğazıma takılan mavilerle yutkundum. Kocaman bir lokmaydı sanki. İnmiyordu aşağı. Haram gözlerinden çekerken gözlerimi, nedendir bilmem yuvamı terk ediyormuşum gibi hissediyordum.

Kenara çekildi, ben de başımı yere eğdim. "Hoş geldin," dedi o derin kuyulardan geliyormuş gibi çıkan derin sesiyle. Yankı buldu tüm duyan ve hisseden organlarımda. Kalbimde tekrarı dönüp durdu bu sözcüğün; heybetli dağların arasında kalmışım gibi tüm bedenimde duyulmaya ihtiyacı varmış gibi...

"Hoş bulduk," dedim, kafam önde içeri adımı atmaya meylederken. Cümleler boğazıma düğümlendi. *"Ben hep sende bulurum kendimi,"* demek istedim. *"Hep hoş bulurum seni..."*

Arkasını dönüp ilerlediğinde onu takip ettim. Salonun şamatasına doğru ilerledik koridor boyunca. Geniş omuzları hep olduğu gibi gergindi. Benim yanımda bu kadar gergin olması içimi burkuyordu. Arkasında bıraktığı koku ise bana eskiye dair anılarımı hatırlatıyordu. Çocukken ne de güzeldik olsa ki. Ben ağlardım, o da bana kumdan kaleler yapardı. Düşünce saniyesinde kucağında bulurdum kendimi. Güvenli sığınağımdı o benim, beni her şeyden, herkesten korurdu. Çelik zırhlı korumamdı. Ben ise kurtarılması gereken prenses...

Büyüdük... Oyun bitti.

O zırhını hiç çıkarmadı. Her zaman benim soğukkanlı korumam olmaya devam ediyordu. Beni koruyan ama asla benim olamayacak olan... Ama ben kendini prenses sanan o ufaklık değildim artık. Korunması gereken değil, bir tek onun koruması gerekendim. Hakkım olmadığını bile bile...

Ashap ile kıkırdamalarını duymazdan geldim gece boyunca, babalığın ona ne kadar yakışacağı fikrini de. Yemek yerken parlayan gözlerini de görmezden geldim, gülünce kırışan gözlerini de. En çok da ekmeğe aynı anda uzanan ellerimizi görmezden geldim, temas ettiği an beni yakan... Birikti tüm cümlelerim. Gecenin sonuna kadar susup sahte gülücükler atmaya ça-

lıştım. Kuzenim Yüsra'nın destekleyen eli daha beter yakıyordu içimi, Erva'nın anlayışla süzülen gözleri de. Ne kadar saklasam da herkes görüyordu işte içimdeki yangını. Bir tek o görmüyordu! Bir çift safir mavisi göz...

Her şey bir yana son kullandığı kelime girdi ruhuma, hançer misali. "Ben yalnız bir adamım," diyordu kuzenlerime ve yengemiz Erva'ya. "Sizin gibi kalabalık bir aileye sahip değilim."

"Ben varım ya!" diye haykırmak geliyordu içimden.

Herkes sessizleşti. Sessiz çığlıklarımı mı duymuşlardı? Yoksa ettiğim dualar mı kabul olmuştu da bu sohbeti kısa kesmişlerdi? Daha fazla dayanamayacaktım. Tüm ısrarlarımla ağabeyim ve Günnur yengem ile beraber evden çıktım. Ali hemen ardımızdan ayaklandı. Gecenin tatlı esintisi beni karşıladı. Oldukça boş olan çevrede ağaçlarla sarmalanmış evin çıkışında ağabeyim ve gebeliğinden dolayı ağır ağır yürüyen yengemle arabaya doğru ilerlerken, o da otobüs durağına yöneldi. İyiydi işte... Uzak dursa böyle belki soğurdu içim.

Ağabeyim düşüncelerime sünger çekti, tüm duvarlarımı yıkarak bağırdı Ali'nin arkasından:

"Nereye oğlum? Ben varken otobüse binersen kafanı kırarım."

"Sen git Oğuz ağabey. Benim ev size ters."

"Ali asabımı bozma, atla şu arabaya!"

Ali tereddüt etti. Ellerim bağlı, kafam yerde ecelimi bekliyordum. Daha demin gitsin diye dualar ettiğim adamın, şimdi gelmesini istiyordum. Sonsuza kadar gelse, ne güzel olurdu...

"Tamam, ağabey ama mahalleye girmeyin. Beni yolun ağzında bırakırsınız."

"Sus da atla."

Ağabeyim ve yengem öne bindi. Normalde beni Ali'yle arkada yalnız bırakmazdı yengem ama hamilelikten dolayı nefes darlıkları yaşıyordu, yolu görmek zorundaydı. Ali ve ben ne yapacağımızı bilemez bir hâlde arabaya yöneldik. Ben sağ tarafın kapısını açınca, o diğer tarafa yöneldi. Yapıştırdım kendimi pencerenin kıyısına. "Ne kadar uzak, o kadar iyi," diye düşündüm. Bir arabada ne kadar uzak kalacaksak artık? O da benim gibi sıkıştı diğer pencere kıyısına. Ağabeyim benim ayarladığım şarkı listesini açtı. Daha şarkının ilk notası çaldığı an yüreğim gümbürdedi. Bu şarkı

şimdi olmazdı! Yanımda mavi gözlü, çocukluğumun sahibi ve ruhumun katili varken olmazdı!

Kaşlarımın altından baktım mavilerin sahibine. Benim gibi ellerini bacaklarının arasında sıkıştırmış, dışarıyı seyrediyordu. Sanki yanında vebalı biri varmış da ondan olabildiğince uzak durması gerekiyormuş gibi...

Bağlı ellerimle döndüm buğulanmış pencereye. Kayseri, haziranın sıcağıyla, ağaçların yeşiliyle, gökyüzünün ışıldayan yıldızları ile renk cümbüşü içindeydi. Benim aksime yeşermişti Kayseri. Baharı tatmış, sıcaklığına kavuşmuştu. Çiçeklerini dökmüştü ama meyvelerle taçlandırmıştı ağaçlarını. Şarkının nakaratı yükseldi ruhumda:

"Bir fırtına tuttu bizi,

Deryaya sardı.

O bizim kavuşmalarımız ah yârim...

Mahşere kaldı."

Mahşerde kavuşmak mı? Bu mümkün müydü benim gibi sessizce yâr edinene de? Ben ona yâr diyordum da o beni yaren bilmemişti ki. Sevgisine karşılık bulmazsa kavuşamaz mıydı âşık? Çok sevmek, sadece tek sevmek yetmez miydi Yaradan'ın katında?

"Ben sevdim Rabbim... Ben senin yarattığını çok sevdim. O beni sevmese bile..."

Araba sakin bir hızla gidiyordu. Işıklar penceremi süslüyordu. Gözyaşlarım tetikte, sinsi bir yılan gibi dışarı süzülmeyi bekliyordu. Önümüzden bir kedi geçince ağabeyim hızla frene asıldı. Bağlanmış ellerim birbirinden ayrıldı. Bir destek istercesine yanımdaki koltuğa dayandı. Aynı desteği o da aramış olacak ki elime sıcak bir el dokundu. Bu ani güven arayışı, ortadaki koltukta ellerimizin kavuşmasına sebep olmuştu.

Terli ve sıcak elleri sıkı sıkıya kavramıştı hissizleşmiş parmaklarımı. Sonra, araba tekrar hareket etti. Ağabeyim ve yengem kedi hakkında bir şeyler söylüyordu ama kulaklarım işitmiyordu. Ne ben elimi çekebiliyordum ne de sıcak ellerin sahibi çekiyordu ellerini. Açık renk gözleri karanlıkta bile kendini belli ediyordu. Ne ara kavuşmuştu gözlerimiz? Ellerimizden önce mi? Yoksa ellerimizin verdiği bu yakıcı hisle mi?

Sokak lambaları aydınlatıyordu arada yüzünü. Ne düşünüyordu? Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ben ilk kez arsızca ararken gözlerindeki

[illegible] o bana her baktığında çatılan, kalbimi ezen kaşları yine [illegible]. Sonra bir perde indi yine gözlerine. Sanki safirler geceye [illegible] kapkara olmuştu göz bebekleri. Dudaklarım titremeye, kirpiklerim [illegible]. Ellerini koparıp aldı benden. Ciğerlerimi sökse bu kadar [illegible]. Daha önce hiç böylesine dokunmadığım ellerini sahiplenmiştim. Benim olmuştu. Beden bir parça...

Dudaklarını gerdi ve kollarını birbirine bağladı. Sıcaklığından izler [illegible] elini [illegible] dizlerinin üstüne aldım. Gözlerim hâlâ yüzündeydi. Bana [illegible] bakmuştu gözlerimi? Dudakları birkaç kelime fısıldadı. Ama duyulacak sesten değildi. Sadece ağız okumayı bilen birisi bunu anlayabilirdi. Ve ben ağız okumayı biliyordum...

"Bakma öyle bakma..." diyordu.

2. BÖLÜM

İSTEME

Dudaklarından dökülen kelimeler beynimde dönüp duruyordu. Nasıl baktığımı anlamış mıydı? Ona muhtaç gibi baktığımı hissetmiş miydi? Ben gönül terazimde kendimi yargılarken ağabeyim, Ali ile bir şeyler konuşuyordu. Dikkat etmeye çalıştım. Beynim sulanmıştı âdeta. Son kelimeyi yakalayabildim:

"Yarın beraber gideceğiz zaten. Boşuna onca yolu tekrar gelme."

Ağabeyimin itiraz istemez ses tonu yüreğimi oynattı. Bugün onlarda kalacağımı bilmiyor muydu? Neden bugün her şey bana eziyet ediyordu?

"Ağabey, ben eve gideyim. Rahatsızlık vermeyeyim."

"Olur mu öyle şey Ali? Kalbimi kırıyorsun ama."

Yengem hafif kırgın ses tonuyla Ali'yi can evinden vuruyordu. Ali bir kadının ağlamasına tahammül edemezdi. Özellikle hamile bir kadının...

"Peki yenge, peki... Sen yeter ki şöyle konuşma."

Ağabeyim eğlendiğini belli eden bir kahkaha attı. "Benim yapamadığımı bizim hatun yapıyor. Valla bravo azizem." Yengem o melankolik havasından hemen sıyrılmıştı:

"Ne sandın?"

Onların kahkahasıyla tamamlamıştık yolu. Ellerimi öyle çok birbirine kenetlemiştim ki eklemlerim ağrıyordu. Onunla aynı evde kalmak mı? Bir keresinde dağ evinde Demir ağabeylerimle kalmıştık. Onun orada olduğu-

nu bilmek yetmiyormuş gibi ikimiz de sabahın köründe kalkmıştık. Erva ile sabah namazını kılmıştık. Sonra o uyumuştu. Bana zehirdi o gün uyku. Salonda varlığını hissettiğim çocuk yüzünden öylesine huzursuzdum ki sessizce montumu giyip çıkmıştım dışarı. Karın soğuğu belki aklımı başıma getirir diye düşünmüştüm. Soğuk yüzüme, ellerime vurmuştu. Ayaklarım buz kesmişti. Ama içim hâlâ yanıyordu. Sonra bu da yetmezmiş gibi onu görmüştüm. Erkekleri rahatsız etmemek için kapıdan çıkarken kafam yerde çıkmıştım. Kim uyuyor, kim uyumuyor kontrol etmemiştim. Onu görmemek için binbir türlü bahane bulmuştum. Ama işte orada, karşımdaydı. Sigara içmiyordu, bu onda sevdiğim şeylerden bir tanesiydi ama dudaklarının arasında mutlaka bir şeyler taşırdı. Kürdan, şeker, yaprak, kıymık... Bu onun takıntısıydı. O gün dudaklarının arasında kürdan vardı. Dişlerinin arasında yukarı aşağı oynatıyor, kafasını gökyüzüne kaldırıyordu. Bıkkın bir hâli vardı; sanki dünya yükü üstüne binmiş gibi...

Ansızın ay ışığının yansıdığı bıkkın mavi gözlerini bana çevirdi. Öylece onu seyrettiğimi fark etti. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Net göremesem de çenesinin kasıldığını, gözlerinin hayal kırıklığıyla dolduğunu içimde bir yerlerde biliyordum.

Ne kadar süre öyle kaldık; onun elleri ceplerinde ben kollarım birbirine bağlı, aramızda uçurumlar kadar boşluk... Asla kapanamayacak bir boşluk. Acı çekiyordu. Belliydi. Derdi neydi? "İyi misin?" diye sormuştum titrek sesimle. Boğazım düğümlenmişti. Ona kıyamamak ve kendimi korumak arasında gidip gelmiştim.

"Sadece içeri gir. Üşüyeceksin," demişti. Beni başından savar gibiydi, o dakika görmek istediği son kişi benmişim gibi...

"Ben... Sadece..."

Kelimelerim ona eziyetmiş, varlığım midesini bulandırıyormuş gibi kaşlarını çatıp kafasını iki yana sallamıştı. Yüzündeki saf nefret kızgın yağlar döküyordu kalbime.

"Sadece gidemez misin? Sus ve eve gir."

Göz pınarlarım dolmuştu. Soğuktan üşümüş gibi çekmiştim burnumu. Ağladığımı fark etmesini istemezdim. Büyük bir hırsla dönmüştüm arkamı. Artık ağaçlar cana gelse, kapansa ayaklarıma, dönmeyecektim. Onun derdini merak etmeyecektim. Öyle olmamıştı işte. Yıllar geçmişti üzerinden.

Bugün gözlerinde keder görsem, kendi derdimmişçesine yanıyordum. İnsan ailesinden başkasını bu kadar benimser miydi?

Yengemin koluna girip ufak adımlarla çıktım basamakları. Ağabeyim diğer kolundaydı her zamanki gibi. Yengeme olan aşkı öylesine güzeldi ki şimdi bu aşkı kendilerinden bir parçayla tamamlayacaklardı. Belki de aşk o kadar da imkânsız değildi.

Eve girdiğimizde herkes yorgunlukla kendini kanepeye attı. Ashap o kadar enerjik bir çocuktu ki kimse ona yetişemiyordu. "Ece, sen kendi odanda yat yine. Ali, sana da misafir odasını hazırlarım şimdi." dedi yengem ve koca göbeğiyle kalkmaya yeltendi. Aynı anda üçümüz de engelledik onu. "Sen otur yenge, ben hazırlarım." dedim. Dedim demesine ama... Yanaklarım ısınıverdi. Ağabeyime içimden epey söylendim. Kardeş ilan etmesi yetmiyordu işte. Onun yatacağı yatağı hazırlamak...

"Tamam cimcime. Sen yatakları hazırla biz de kahve hazırlayalım," dedi ağabeyim ve peşinde Ali ile mutfağa yöneldi. Yengem ise minnet dolu bakışlarla odasına çıktı. Hamilelik onu fazladan uyumaya zorluyordu muhtemelen.

Yatak örtülerini özenle yerleştirdim. Gözlerinin rengiydi çarşaflar, sanki kaldığı oda bile sahipleniyordu onu. Onu sahiplenmemek mümkün müydü? Bir kere gülse, bir çift kelam etse insanları kendine hayran bırakıyordu. Bu da yakıyordu ya canımı. Nereye gitse ona bakacak, onun ilgisi için yalvaracak kızlarla doluyordu çevresi. Küçüklüğümden beri nefret ediyordum bu yanından. O da yabancı kızlardan uzak duruyor değildi. Özellikle lise yılları zehirdi bana. Sanki inadıma getiriyordu kız arkadaşlarını yanıma. Gözüme soka soka tanıştırıyordu bizimle. Hiçbiri uzun ömürlü değildi, en fazlası bir ay sürmüştü, sanki tek kullanımlıktı sevgilileri.

Gözümde basitleşmesi gerekiyordu değil mi? Öyle olmuyordu işte. Bir şey bana onları sevmediğini düşündürüyordu. Niye böyle düşünüyordum? Bilmiyorum. İşte... Sadece... Sevmiyordu. Görüyordum gözlerindeki ayazı. Bizimleyken ısınan göz bebekleri, o kızlar yanındayken buz kesiyordu ya da ben buna inanmak istiyordum.

Birkaç kere yanımda kız arkadaşlarının elini tutmuştu. İçimdeki hırçınlığı zor zapt etmiştim. Hatta bazen dizginleyememiş, çarpmıştım o dokunmaya kıyamadığım ellerine dokunanlara. Sahipleniyordum. O benim varlığımı bile hissetmezken, ben tamamen onunla doluydum.

Düşüncelerimden salondan gelen seslerle uzaklaştım. "Hayırlı geceler ağabey," dedi düşlerimin başkahramanı. "Sana da paşam," dedi ağabeyim.

Panik kalbimi ele geçirdi. Hızla ayağa kalktım. Dakikalardır yatağın üzerinde mi oturuyordum? Hem de onun yatacağı, kokusunun sineceği yastıklara bakarak... Ben iyice benlikten çıkıyordum. Günaha yelteniyordum. Hayal dünyasına kapılıp bugünümü unutuyordum. Kafama bir fiske vurdum. Hızla kapıya yöneldim. Üst kattan ağabeyimin kapısının kapanma sesi geldi. Bu demekti ki çok geç kalmıştım.

Onun olduğunu her zaman bileceğim ayak sesleri yaklaştı odaya. Derin bir nefes alarak elimi kapının kulpuna attım. İşim biraz uzamıştı o kadar ya da örtülerin yerini bulamamıştım. Anlar mıydı? Aptalca onun olan, onu hissettiren her şeyde takılı kaldığımı...

Ben daha kulpu çeviremeden kapı açıldı. Elim öylece havada kaldı, kafası önde girdiği için beni fark etmedi. Hesap vermeden kaçma dürtüsüyle yanından sıyrılmaya çalıştım. Başarıyordum. Gidebilir ve suallerinden kaçabilirdim. Ama bir el tuttu bileğimi, sonra hışımla odanın içine çekti. Arkasından kapıyı kapattı... Ve bana döndü. Nefesinden anladığım kadarıyla şaşırmış, öfkeli ve anlam veremediğim bir duygunun daha esiriydi. Onun daha önce böyle soluduğunu bir tek ağaçtan düştüğümde işitmiştim. Sonucu da benim için pek hayırlı olmamıştı.

Kafamı kaldırmaya korkuyordum. Halının desenlerini takip etti gözlerim. Yüreğim ağzımda atıyordu. Ellerimi suçlu bir çocuk gibi iki yanına saldım. Nefesi artık daha sıktı. Bana doğru bir adım attı. Kulaklarım uğuldadı. "Hayır! Yaklaşma!" demek istedim. Bir adım daha atarsa yere yığılacaktım. Bir adım mesafe kala durdu. Bakışlarını kafamın üzerinde hissediyordum. Ayağımla yerde titrek bir tempo tuttum. Sesimi aradım, bir bahane bulup kaçıp gitmeliydim.

"B-ben..." Ah... Bir de kekelemem eksikti. "Ben... Şey... Örtüleri..."

"Bana bak," dedi. Dünyam durdu. Ellerim ve ayaklarım hâkimiyetini kaybediyordu. Dizlerim titriyordu. Ona bakmak mı? Hele ki bu kadar yakındayken? Asla! Bakarsam tutamazdım kendimi. Gururumu yerlere serer, rezilliğimi sunardım ayaklarına.

"Ben... Ben gideyim sen de uyu... Yorgunsun..." dedim. Hemen harekete geçip etrafından dolandım. Kapı kulpuna yeniden uzandığımda derin

bir nefes verdim. Çıkmam lazımdı. Kalbim avuçlarına düşmeden kaçmam gerekiyordu.

Tüm planlarım ellerime değen sıcak ellerle yıkıldı. Ondan önce uzandığımı fark etmemiş olmalıydı. Yoksa bana dokunmak istemezdi. Biliyordu. Bunun benim için ne anlama geleceğini biliyor ve dokunmuyordu. Ama şimdi... Yakınımdaydı. Çok yakınımda... Nefesi başörtümü havalandırıyordu. Konuşma yetimi kaybettim, bir açıklama bekledim ondan, bir bahane...

"Neden?" diye fısıldadı kulaklarıma. Sesi ızdırap çekiyor gibiydi. Neden mi odada bu kadar uzun süre kalmıştım? Neden mi böyle nefes alıyordum? Neden mi elimi böyle tutuyordu? Neyi merak ediyordu? Derin bir iç çekiş yükseldi. Ufak bedenim, uzun bedeninin yanında gittikçe küçülüyordu. Kokusu sarıyordu dört bir yanımı. "Günah" diye haykırıyordu benliğim. "O sana yasak."

Ağlama isteği uyandırıyordu bu çocuk bende. Yakarmak istiyordum. Hep onu istemek istiyordum, rabbimden hep onu dilemek... Acilen ellerimi yakan ellerinden kurtulmam gerekiyordu. Büsbütün sarmıştı her yanımı, daha ne kadar beni kendiyle doldurabilir, daha ne kadar beni kendisinin kılabilirdi?

"Bırak gideyim," dedim. Yalvarırcasına çıktı sesim; Aciz. "Beni senin kılmayacaksan eğer, çekmelisin *günahkâr* ellerini ellerimden," demek istedim. Diyemedim. O da susuyordu. Herkesin kalbini okşayan adam, bana karşı hep acımasızdı. Benden hep esirgerdi cümlelerini: O çocukluğumun demir başı sesini...

Daha fazla bekleyemedim onun suskun dilini. Güçlü ellerinden sıyırdım ellerimi, öyle bir çektim ki söküp atmak ister gibi... Öylece bekledim kapıyı açmasını, beni bu tutsaklıktan kurtarmasını... Yıllarca giydirdiği hüküm yetmezmiş gibi her ondan vazgeçtiğimde biraz daha giriyordu kanıma. Duygularımın, hislerimin, ruhumun katiliydi o. Ona bakmayı reddettiğimden olsa gerek sıkıntıyla nefesini üfledi dışarı. Sonra ardına kadar açtı kapıyı. Özgür bırakıyordu beni. Ama bilmiyordu ki zincirlerim onun elindeydi. Nereye gidersem gideyim tutsağıydım. Bir "Gel," dese ayaklarım bana sormadan koşardı ona. Henüz koşmayı öğrenmiş bir bebek neşesiyle, öyle sarsak, öyle mutlu basardım adımlarımı.

Basamakları sessiz hıçkırıklarla çıktım. Odama kapanıp ağlama vaktiydi. Onun sıcaklığını ellerimden söküp atana kadar ellerimi yıkama vak-

tiydi, sonra mavili rüyalarda, acı üstüne acı çekme vaktiydi. Ama en çok da dua etme vaktiydi. Beni istiyordu yine Yaradan, yoksa o mavilerle beni imtihan etmezdi. Dua etmem, O'nunla dertleşmem için bir kapı açıyordu.

Seccademin başında en büyük sırdaşıma açtım ellerimi. O beni bilen, görendi. Onu yaratıp bana imtihan diye gönderendi.

***

Uyandığımda saat her zamanki gibi 11.00'i gösteriyordu. Aşağıdan takırtı sesleri geliyordu. Özellikle tatil zamanları kimse beni erken uyandıramazdı. Uyandırmak azıcık zordu. Ağabeyimin evinde kendi odam, hatta kendi dolabım bile olduğu için, neredeyse iki günde bir buradaydım. Annemden kaçmak için harika bir mekândı. Ve elbette, uyumak için...

En sevdiğim kıyafetlerin yarısını buraya taşımıştım. Siyahlar ve koyu tonlarla doluydu dolabım. Öyle renkli şeyler giyemezdim. Dikkat çekmek pek bana göre değildi. Koyu renk, aşındırmalı eteğimi giydim. İçine de rahat, aynı tonlarda gömleğimi. Eşarbımı da en rahat edebileceğim şekilde bağladığımda, uykumu almışlığın verdiği mutlulukla basamakları sekerek indim.

"Cimcime, bir gün düşüp kafanı kıracaksın," diye homurdandı Oğuz ağabeyim. "Bana bir şey olmaz ağabey," diye şakıyarak mutfağa girdim, iki "O" orada yokmuş gibi ağabeyimin yanına tüneyip: "Herkese günay-," dedim.

"Tünaydın diyecektin galiba. Hayırdır cadı, bu ne ışıldama? Bugün kürene bakıp başımıza kötü şeyler mi getireceksin?" Ağabeyim bana bakıp sırıtıyordu. "Her zamanki hâlim," diye sırıtırken onun esprisine katıldım. Tırnaklarımı kaldırıp cadı gibi gözlerimi kıstım:

"Mükemmel becerilerimin üstünde çalışıyorum."

"Ne kadar da mütevazısın." Burnuyla alaycı bir ses çıkardı.

"Öyleyim tabi... Yengoş ne yapmışsın ya, döktürmüşsün yine. Nasıl pişirdin tek başına bunları?"

"Afiyet olsun kuzum," dedi yengem en tatlı ses tonuydu. Ağabeyim ise hemen kalaylamaya geçti:

"Sen kış uykusunu uyurken, ben yardım ettim yengene Ece Hanım."

"Ama ağabey..."

"Şişt, karışma bakim Ece'me. O benden izinli." diyen yengem her zamanki otoritesini kurarak beni kanatları altına aldı.

"Ah yengelerin bir tanesi," diye cırlayıp yanağına sulu bir öpücük kondurdum.

Tüm bunlar olurken göz ucuyla Ali'ye bakıyordum. Tabağını didikliyor, hiçbir şey yemiyordu, maksat gıcıklık olsun diye sataştım. Hâlâ dünün öfkesini kalbimde taşıdığımı o an fark ettim.

"Yenge, bak Ali *'ağabey'* omletini beğenmemiş."

Ali neye uğradığını şaşırıp bana baktı. Ardından da yengemin asılan suratına. Sonra yangından mal kaçırır gibi büyük bir lokma attı ağzına. Ağzı doluyken sırıtarak yengeme doğru konuştu:

"Bak yiyorum. Vallahi çok güzel olmuş."

Yengem ikna olmuş gibi başını salladı. Bense kendi tuzağıma düşmüştüm. Öylesine sevimli görünüyordu ki lokmam boğazımda kalmıştı. Ağabeyimin ortaya attığı laf ise daha beter öksürmeme sebep oldu:

"Ece, annem sabahtandır başımın etini yiyor. Ben göndermesem zorla alacak seni. Şu Meliha Teyze mi ne varmış. Bir haftadır bekletiyorlarmış kadını. İlla seni görmek istiyormuş."

"Yine mi ya?" Tahriş olmuş boğazımla hayıflandım.

"Niye ki?" diye bir ses yükseldi masadan. Ali, sanki umurunda değilmiş ama öylesine sormuş gibi tabağını didikliyordu. Ağabeyim ise hiç sorgulamadan cevap verdi:

"Serhat'ı biliyorsun ya... Bizimle aynı sene mezun olmuştu. Hani şu, yüzme şampiyonasında Türkiye ikincisi olan çocuk..."

"Ne olmuş ona?"

Tüm tepkilerini çözümleyebilmek için Ali'ye dikmiştim gözlerimi. Ama onun umurunda değil gibiydi. Sadece sorusunu soruyor, kafasını eğip ağzına lokmalarını tıkıyordu.

"İşte Ece'yi istiyorlar. Aslında iyi çocuk ama böyle işler aceleye gelmez."

Ali'yi öksürük krizi tutunca, ne yapacağımı bilemez bir hâlde çayı içmesi için uzattım. Çay genzini yakınca daha beter öksürdü. Ağabeyim ise sırtına vuruyordu:

"Helal helal."

"Tamam. İyiyim. Pul biber kaçtı boğazıma."

"Oğlum, sabah sabah nasıl yiyorsun o mereti?"

Ali kıpkırmızı yüzünü sıvazladı. "Seviyorum ağabey," dedi.

Öyle bir tonda söylemişti ki insan pul biber bile olmak istiyordu. Onun kadar sevse yeterdi. Hah, şimdi büsbütün aklımı yitiriyordum.

"Ee cimcime, ne yapacağız? Bu sefer annemi ikna edemem."

Ağabeyim yılgın ve artık annemle savaşmaktan yorgun düşmüş bir tavırla iç geçirdi. Ben de bezgin bir hâlde nefesimi dışarı üfledim. Gözlerim arada kızarmış yüzüyle çayını yudumlayan Ali'ye kayıyordu. Sanki demin öksüren o değildi. Afiyetle çayını içiyor ve yemeğini ağzına tıkıştırıyordu. Hiç umurunda değildim değil mi? Pul biber kadar değerim yoktu. Ağzımdan çıkıverdi kelimeler, sebebini hiçbir şeye bağlamadım. Artık son bulmasını istiyordum. Bu saçmalık yeterdi. "Tamam ağabey. Siz nasıl isterseniz, öyle olsun." dedim. Ali aniden ayaklandı. "Ben... Ben bir su içsem iyi olacak," dedi. Sanki sohbetimizden sıkılmış gibiydi. Elbette sıkılırdı. Onun için fazla ailevi mevzulardı bunlar. Hovarda Ali kahkaha atılacak mevzular isterdi. Mutfağın uzak ucunda suyunu doldurmaya koyulduğunu fark ettim. Daha da öfkelendim. "Emin misin kızım? Bak bu işler şakaya gelmez." dedi ağabeyim. Bana bir baksa... Kafasını iki yana sallasa... "*Asla,*" derdim. *"Asla ondan başkasına bakmam."*

"21 yaşına gireceğim ağabey. Çocuk değilim artık. Siz nasıl uygun görürseniz öyle olsun."

"Bana kalsa, seni 30'una kadar evlendirmem. Ama annemi yorsun..."

Kafamı sallayıp onayladım. Artık Ali'ye bakıp kendime ızdırap çektirmeyecektim.

"Biz yengeni kontrole götüreceğiz. Ondan sonra seni bırakırız." dedi.

"Geç olur ağabey. Ben taksiyle dönerim." diye mırıldandım. Bir anda hayatım yön değiştirmiş gibiydi. Hüzünle sarmalandım.

"Tek başına nasıl göndereyim seni taksiyle?"

"Bir şey olmaz. Sen de beni iyice küçülttün ama."

"Ben taksiyle bırakırım ağabey," dedi Ali. Ağır adımlarla masaya yaklaştı ve yanımda dikildi. Eğer bir silahım olsaydı onu şu an alnının çatından vururdum.

"İyi olur paşam. Güvenemiyorum taksiye."

Ağabeyim gerçekten de kördü. Görmüyor muydu? Ne kadar acı çektiğimi anlamıyor muydu?

"Hadi o zaman, çıkalım biz." dedi derin sesiyle. Bana hitaben konuşunca otoriter ses tonunu kullanıyordu. Adımı bile kolay kolay ağzına almıyordu. Ne tür bir aptallık yaptığımı ve bu nefreti hak ettiğimi merak ediyordum.

Ayaklanıp ağabeyim ve yengemi öptüm, ardından beraber taksi durağına yürüdük. Sessiz yürüyüşümüzün sonunda boşta bulduğumuz taksiye bindik. Normalde ön koltuğa binen Ali, bugün yanıma oturmuştu. Taksiciye adresi verip kuruldu yine cam kenarına. On beş dakikalık yol boyunca sustu. Öylece dışarıyı izledi.

İndiğimizde her zaman yaptığını yaptı, elimi cebime attırmadı ve zorla taksi ücretini ödedi. Durumlarının iyi olmadığını bildiğim hâlde asla bana para harcatmıyordu. Kaşlarımı çatarak evimizin yolunu tuttum. Benimle zerre ilgilenmediği hâlde, böyle anlayışlı, düşünceli olması çileden çıkarıyordu benliğimi. Ne vardı azıcık nefret etseydim.

Şimdi her zaman yaptığı gibi bir otobüse atlayıp mahallesine dönecekti. Belki de bir sevgilisi vardı. Buradan koşarak ona gidecek, o kız da utanmadan alacaktı onu kollarına. Kolları kopasıca...

Ellerimi yumruk yapıp bahçemize adım attım. Arkama bakmamaya yemin ettim. Gidişini görmemeye yemin ettim. Ben ellerine dokunmaya ar ederken, o nasıl başkalarına koşuyordu? Ayıptı... Günahtı... Yapmamalıydı... Annesi kulağını çekip oturtmalıydı yamacına. Ben dokunamıyorsam, kimse dokunmamalıydı ona.

Zili çalıp bekledim. Annem yarı kızgınlıkla, yarı ışıldayan gözlerle baktı bana, sonra arkamda bir noktaya takıldı. Gözlerindeki ışık patladı resmen, suratında kocaman bir gülümseme... Annem yalnızca birine böylesine gülerdi. Arkamı döndüm. Ali! Gitmemiş miydi?

"Selamun aleyküm Ümmü Gülsüm Teyzem."

Sanki hanım evladıydı, sanki serseri kılıklı bir çapkın değildi, sanki daha dün kalbimi kırmamıştı!

"Aleyküm selam oğlum. Nerelerdesin sen bakim? Niye özletiyorsun kendini bu kadar?"

"İş güç teyzem..."

"İş güç başını yesin," diye mırıldanarak eve girdim. Kızların yoğun ilgisinden, fırsat bulamıyordu paşa. Ben bıkkınca kendimi kanepeye atmıştım ki annem Ali'yi içeri davet etti. Niye gelmişti ki bu şimdi?

"Kızım, ne oyalanıyorsun, kalksana! Hem şöyle renkli bir şeyler giy."

"Anne git başımdan," dedim. Yeterince rezil olmamışım gibi...

"Ece! Ya şimdi kalkarsın, ya da terliğimi yersin."

Terlik söz konusuysa... "Aman anne ya, tamam."

Ali salonun orasında dikilmiş annem ile atışmamızı dinliyordu. Kaşları mı çatılmıştı onun? Muhtemelen terlik yediğimi görmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Neyse... Odama çıktığımda annemin "sürprizi" ile karşılaştım. Aman ne sürpriz! Pembe bir elbise ve pembe bir şal! Pembe! Annem bu sefer beni vermeye kararlıydı anlaşılan. Aşağıdan bağırtısı duyuldu:

"Ece, o elbiseyi giymeden gelirsen çuval giydiririm sana kızım."

Bir de inattı işte. Hadi gel de giyme bunu. Acaba çuval daha mı iyi olurdu? Annemi tanıyordum. Daha önce kaç defa bu yollarla kaçırdığımı söyleyecek, beni affetmeyeceğiyle ilgili tiratlar atacak, en sonunda iç çekip ağlayacak ve "Senin de mutlu olduğunu görmek istiyorum," diyecekti. Önceleri ne yaparsa yapsın bana sökmezdi. Ama bugün... Her şeyi duyduğu hâlde sessiz kalan mavi gözlü, ruhumun gardiyanı yüzünden kırılmıştı inadım. Önüme bakmak zorundaydım. O beni asla istemeyecek, ben asla onun helali olmayacaktım. Ona bakıp durarak, onun hayalini kurarak günaha giriyordum. Gelecekteki eşime de kendime de saygısızlık ediyordum.

Birkaç dakikada üzerimi değiştirmiş, annemin istediği gibi cici kız olmuştum. Belki annem haklıydı. Belki bir görüşmeyle ikna olup yuva kurardım. Kendimi kandırıyordum belki. Hayatım boyunca Ali'nin hayalini kurarak kuruyacaktım. Kurak topraklara dönecektim. Belki Ali'nin düğününü, dünyadaki en şanslı eşi, mavi gözlü küçüklerini görecektim. Belki onun hayalini kurarak ölecektim. Son "belki"ler canımı yaktı. Ama denemem gerekiyordu. Onu bırakmayı, kendime yeni bir kapı açmayı denemeliydim.

Kapı çaldı, iki kadın sesi ve bir erkek sesi geldi. Hiç de öyle derinden, yüreğimi titreten bir ses değildi. O hâlâ aşağıda mıydı? Görüyor muydu benimle evlenmek isteyen çocuğu? Benim o çocuk Ece değil, evlenilecek bir genç kız olduğumu görüyor muydu?

Nefesimi içeri çekerek indim basamakları. Kadınların sesi salondan geliyordu. Bir çift erkek sesi ise misafir odasından... Gitmemişti. Ayırt edebiliyordum o gür sesini. Kadınlar, ufak bir sevgi gösterisiyle kucakladılar beni. Annem ışıldayan gözlerle benimle gurur duyuyordu. Sözde yeteneklerimi sıralıyordu. Benim kulağım ise misafir odasındaydı. Ne konuşuyorlardı?

"Görüyor musun Ali'm? O adamı görüyor musun? Beni de isteyen birileri var bu hayatta. Bak gör, o adam senin bakmadığın gibi bakmış bana."

"Gençler bir konuşsunlar," dedi hafif tombul kadın. İyi kadındı ama Ali'nin annesi kadar tatlı değildi. Ali'nin annesi otoriter ama sevgi dolu bir kadındı. Anne gibiydi. En önemlisi Ali'mi dünyaya getirmişti.

Annem beni resmen çekiştirerek misafir odasına götürdü. Kadınlara yapma gülücükler atıyordu. Kulağıma, "Merak ettiğin soruları sor. Az gülümse. Kibar ol." diye direktifler veriyordu. Benim aklım ise odadaki asıl adamdaydı. O da yanımızda duracak mıydı? Durmalıydı. Ben o çocuğa isteklerimi sıralarken, kulakları işitmeliydi.

Odaya girdiğimde gözlerim hemen mavileri buldu. Bugün giydiği koyu mavi gömleği daha da belli etmişti gözlerini. Sarı, kızıl, kahve karışık saçları ışıl ışıl parlıyordu. Ona herkes sarışın derdi. Ama dikkatli bakınca üç farklı renk taşıyordu.

Gözlerimi zor bela beni istemeye gelen çocuğa çevirdim. Ali'nin hemen yanında köşeye sıkışmış tavuk gibiydi. Ali çocuğa öyle bakışlar atıyordu ki sanki en ufak bir eğrisini bulsa düşünmeden yolacaktı. Karşılarındaki koltuğa kuruldum. Annem, kaş göz işaretiyle Ali'ye bir şeyler anlatıyordu. Ali ise omuz silkerek bulunduğu yere yayıldı.

"Oğlum Ali, sen gelsene bir benimle."

Annem dişlerinin arasından konuştu, Ali ise gayet hâlinden memnun bir vaziyette kollarını bağlayıp: "Sohbet ediyoruz Ümmü Gülsüm Teyze, Serhat kardeşimle," dedi. Annem Ali ile baş edemeyeceğini anlayınca "Ya sabır," deyip odadan çıktı.

"Merhaba," dedi müstakbel aday. Henüz yüzünü bile tam görmemiştim. Gözlerimi kocaman odayı küçücük gösteren, huysuz bir çocuk gibi kollarını bağlamış Ali'den alamıyordum. Neyse ki onun hedefindeki kişi ben değildim. "Merhaba," diye mırıldandım ellerimle oynarken. Utangaç kişiliğim yine boy göstermişti. Ne vardı kafamı dik tutup gücümü sergilesem. O zaman şu Ali'ye de gözdağı vermiş olurdum.

"Ben Serhat. Belki ağabeyin söylemiştir, okuldan arkadaşıyım."

"Söylemez mi? 'Sümüklü Serhat' derlermiş sana."

Konuşan Ali'ye hayret dolu bir bakış attım. Omuz silkerek kafasını çevirdi, derdi neydi? Neden talibimi utandırmaya çalışıyordu? Gözlerimi kısarak sessiz olmasını âdeta emrettim. Bana bakmaya bile tenezzül etmedi.

"Eskiden öyle bir dalga konuydu aramızda. Tabii o zamanlar daha çocuktuk."

"Lisede mi çocuktunuz? Yapma be... Ben lisede ev geçindiriyordum."

Sanki arkadaşça bir konuşmaymış gibi elini Serhat denen çocuğun omzuna vuruyordu. Çocuk ise bükülüp duruyordu, kıpkırmızı kesildi, boğazını temizleyerek bedenini bana çevirdi. "Neyse Ece Hanım..." Ali'den bir tıslama sesi geldi ya da bana öyle geliyordu çünkü o suretle ses çıkarsa, bu ancak tıslama olurdu. "Ben sizi önceden beri biliyordum. Hatta anneme iki yıldır sizinle görüşmek istediğimi söyleyip duruyordum. Annem evlilik görüşmesi kabul etmediğinizi söylüyordu. Çok ısrarcı olabiliyorum ve en sonunda karşınızdayım. İnanın görüşmeyi kabul ettiğiniz için çok minnettarım."

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde kafamı kaldırdım. Görüş açımdan Ali'yi çıkarmaya çalıştım. Bu görüşmeyi kabul ettiğim çocuğa bir şans vermeliydim. Ayrıca böyle bir şey de beklemiyordum. Bana değer veren biriyle evlenmek nasıl olurdu? Evet, kendime de bir şans vermeliydim. Yoksa ömrüm boyunca Ali'nin yolunu gözleyerek, onun mutluluğuna tanık olarak ölecektim.

Bana bakan çocuğa bakmaya çalıştım. Gözlerimi kaçırma isteğimi geri teptim. Zorladım kendimi. Gerçekten zorladım. Ama gözlerim ihanet etti bana. Mavilerine kavuştu. Öyle bir bakıyordu ki anlatmak istediği sayfalar dolusu söz vardı da sanki hangi birini dillendirse ortalığı kıyamet götürecekti. Kalbimi kıracaktı. Herkesin kalbini... Boğazım düğümlendi.

Gözlerimi kaçırmaya çalışıp sesimi aradım ama benim konuşmama izin vermeden konuştu Ali:

"Ece, sen bize biraz müsaade etsene. Benim Serhat'a birkaç sorum olacak."

Adımı söylemesine mi sevineyim, Serhat ile benimle ilgili konuşmasına mı üzüleyim bilemedim. Bir ağabey gibi beni kolluyordu, anlamıştım. Buraya da bu sebepten gelmişti. Ağabeyim gelemediği için, adayı elekten bizzat kendi geçirecekti. Yere batsın ağabeyliği! "Ama..." diyerek itiraz etmeye çalıştım.

"Hadi bücür... Zorla çıkarmayayım seni odadan."

Bücür dediği an burnumdan soludum. Nefret ediyordum bu kelimeden. Biliyordu. Ne hâli varsa görsün diyerek, çıktım odadan. Anneme görünmeden mutfağa girdim. Daha birkaç dakika geçmişti ki çocuk odadan çıkıp annesinin yanına gitti. Mutfağın kapısından izlediğim kadarıyla kadının suratı kıpkırmızı oldu. Sonrasında anneme bir şeyler söyleyip ayaklandılar. Hızlı hızlı evden çıktılar. Ağzım bir karış açık kaldı. Canıma minnetti ama daha demin yüzüme bakarken bile kızaran çocuk, neden koşarak kaçmıştı ki?

Annem sinirle mutfağa daldı. Kendimi iyi bir azara hazırladım.

"Yaptın değil mi gene yapacağını? Bu kaçıncı kızım? Yuva kurup mutlu olmak istemiyor musun?"

"Ben bir şey yapmadım anne!" dedim. "*Bu seferlik*," diye geçirdim içimden.

"Ya tabi... Diğerlerini de sen kaçırmadın zaten."

"Of anne. İsteseydi gitmezdi. Hem iyi oldu. Ne o öyle dana yalamış gibi saçları vardı."

"Ah bir de dana diyor..." Bayılacak gibi görünüyordu. "Ben bu kızı nasıl doğurdum? Nerede hata yaptım?"

"Erken doğdum ya annem ondandır."

Yanağından makas aldım. Böyle sinirliyken ona sataşmayı sevmem, acı çekmekten hoşlandığımı gösteriyordu. Burnundan soluyarak uyarırcasına parmağını salladı:

"Bak, küçük hanım. Bu en az ellinci görücü. Kiminin kaşı, kiminin gözü... Evde kalacaksın!"

"Anne, ben daha 21 yaşındayım. Hem kalırım ne güzel. Otuzuma kadar sizinle yaşarım."

"Otuz diyor ya... Otuz diyor... Ay bu kız beni öldürecek."

Annem söylenerek bahçeye çıktı. Her zaman yaptığı gibi çiçeklerini sulayacak, bahçesiyle ilgilenecek, beni büyütürken nerede yanlış yaptığını düşünecekti.

Aklıma aniden üşüşen düşüncelerle misafir odasına doğru ilerledim. Garip bir şekilde, daha önce terlemeyen avuçlarım şimdi su gibiydi. Ellerimi pembe elbisemin yanlarına silerek odaya girdiğim anda köşede aynı yerinde oturan kalbimin sancısını gördüm. Sanki ortaya çıkmamı bekliyormuş gibi gözlerini kapıya dikmişti. Usul usul yürüdüm odanın ortasına. Sonra kızgın olmak için yalvardım yüz hatlarıma. Sesime öfke yüklemeye çalıştım:

"Ne dedin çocuğa?"

"Ne, ne demesi?"

"Basbayağı... Ben odadan çıkarken çocuğun gitmeye hiç niyeti yoktu."

"O kadar inceledin yani." Çenesi seğirdi. Ağabey damarlarına basmış olmalıydım.

"İncelerim incelemem sana ne? Ne dedin?"

"Hiçbir şey."

Ayaklandı. Pantolonunu düzelterek etrafımdan geçmeye çalıştı. Bu sefer gitmesine izin vermeyen taraf bendim. Koluna yapıştım. Ellerim yansa da çekmedim teninden.

"Ne dedin?"

Önce kolundaki elime baktı. Ardından tamamen bana döndü. Biraz daha yaklaşıp tepeden baktı bana. Kafamı arkaya doğru yatırmak zorunda kaldım. Burun delikleri genişliyordu. Çenesini iki yana oynattı. Bunu genellikle çok öfkeliyken yapardı.

"Bu kadar önemli mi o Serhat denilen kibarcığın gitmesi?"

Hayretle kaşlarımı kaldırdım:

"Tanımadığın insan hakkında böyle konuşamazsın."

"Sen tanıyor musun?"

"İzin verseydin tanıyacaktım."

Laf boğazıma düğümlendi. Öyle bir hiddetle soludu ki çakılıp kaldım. Yüzlerimizi hizaladı. Nefesi suratıma çarptı:

"İzin vermiyorum."

"Hangi hakla?"

Bir süre sustu. Gözlerimi taradı gözbebekleri. Nefesi öyle değiyordu ki yüzüme utançtan renk değiştiriyordum. Kolunu tutan ellerim gevşemesin diye tekrar tekrar komut veriyordum beynime.

"O çocuk sana göre değil," dedi. Eğer bu kadar öfkeli olmasa gözlerinde acı gördüğüme yemin ederdim.

"Nerden biliyorsun?"

İnatla yüzüne bakmaya devam ettim. Nefesini dışarı üfleyerek gözlerini kapattı. Kirpiklerinin gölgesi yıkadı yanaklarını. Dudakları gergin birer çizgi hâline geldi.

"Daha çocukla doğru düzgün konuşmadım bile Ali ağabey."

"Başlayacağım ağabeyine!" diye hırladı dişlerinin arasından. Neden kızıyordu ki? Ağabeyim gibi davranan oydu.

"Ağabeyim olarak görevini yapıp doğru düzgün konuşmalıydın. Ne dedin de korkup kaçtı?"

Yüzünde bir sırıtış gördüğüme yemin edebilirdim. Sinsi, hesapçı...

"Biraz gözünü korkutayım dedim. O da çok korkakmış."

Gözlerimi büyütüp kaşlarımı kaldırdım. Ellerimi sinsiliği karşısında teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdım:

"İnanmıyorum sana! Ya, belki ben beğenmiştim. Belki kabul edecektim."

Bu sefer o kavradı kolumu. Dişlerini sıkarak fısıldadı:

"Kabul edemezsin."

Sinir katsayım o kadar artmıştı ki kim duyarsa duysun, umurumda değildi. Haykırdım yüzüne doğru:

"Neden? Neden ya, neden? "

O da bağırdı yüzüme:

"Olmaz işte... Anlamıyor musun? Hak etmiyorlar seni!"

Artık bezgin bir şekilde döktüm gözyaşlarımı. Hak etmiyorlar seni... Beni kim hak ediyordu ki? Onların, yani "ağabeylerimin" gözünde ben mükemmeldim. Ama benim tek istediğim, gözlerini açıp beni görmesiydi.

"Beni kim hak ediyor ki zaten..." diye fısıldadım. Gözyaşlarım usul usul aktı. Önce gevşedi eli, sonra bıraktı kolumu. İşte yine kaçıyordu. Beni tüm çelişkilerimle baş başa bırakıyordu.

"Seni kimse hak edemez," diye fısıldadı. Ardından arkasını dönüp uzaklaştı. Kim duyarsa duysun haykırarak ağlamak istiyordum. Ya da gidişini engellemek... Ama olduğum yere çöktüm. Fısıltılarla konuştum. Haykırsam bu kadar etkili olmazdı. Duymadığını biliyordum çünkü dış kapının sesiyle boğuldu sesim.

"Ben bir tek seni istiyorum... Çok mu?"

3. BÖLÜM

GÜNEŞ İLE AY

"10 dakika daha ağabey."

Nereden çıkmıştı yine bu tatil işi? Her yaz bıkmadan usanmadan gidiyorduk. Eziyetten başka bir şey değildi bana, aslında gezmeyi, keşfetmeyi severdim. Özellikle ailemleyse... Ama bu tatiller sadece aile bireyleri için değildi. Muğla'daki büyük yazlığa genellikle tüm gençler giderdik. Ağabeyimin "olmazsa olmazı" da bizimle gelirdi. Ruhumun katili...

Aslında onun da gelmek istemediğini belli eder tavırları vardı ama ağabeyimin pek umurunda değildi. Geçen yıl Ervalar ile gitmiştik. Tüm ısrarları ile Ali'yi de sürüklemişlerdi. Bir aylık tatil köşe kapmaca oynamakla geçmişti. Ev çok büyük olduğu için birbirimizi görmek zorunda kalmıyorduk. Elbette Ali'nin hayranları bizi orada da buluyor, tatil boyunca "La Havle" çekmemiz için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ali'nin annesine kızıyordum çokça. Oğluna öğretmeliydi. Bir erkeğin yabancı bir bayana dokunmaması gerektiğini öğretmeliydi. Elini asla tutmaması gerektiğini... Hele o mavi gözleriyle bakmaması gerektiğini... Ali biraz vurdumduymazdı, biraz da kör... Tabii çokça ödüz... Lastiğin sonu yoktu. Konuşayı ele geçiremiyordum. Tek suçlu annesiyse kalbim gibi görünüyordu. Görücü olayının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Ne yüzünü görmüş, ne de haber almıştım. Bu da kırmızı kalbime yeniden ders vermediyse, daha ne verebilirdi bilmiyordum.

"Ece, üç 10 dakika geçti. Hangi 10 dakikadan bahsediyorsun?"

Ağabeyimin aşağıdan gelen kükremesiyle kendime geldim. Son kez gri türbanımı kontrol ettim. Neyse ki yengem ile ağabeyimin arabasında gidecektim havaalanına. Diğer ekip ise Yusuf ağabeyimin arabasında olacaktı. Hepsi annemlerin kapısında toplanmış beni bekliyordu.

"Mübarek, sanki bir aylık tatile değil de Afrika'ya yerleşmeye gidiyoruz."

Ağabeyimin alaylı iğnelemesine burun kıvırdım. Beyaz tişört ve kot pantolon ile kalp krizi geçirmemi sağlayacak görüntüye göz ucuyla baktım. Tükürüğümde boğulacaktım. Güneş gözlüğü takmış, beyaz tişörtüne uygun beyaz spor ayakkabılarını giymişti. Saçları ise... Gözlerimi kaçırıp ağabeyimin arabasına yöneldim. İçimden tövbeler ediyordum. Gözlerim günahtan sakınmıyordu. Nasıl utanmadan bakmıştım öyle yüzünün her bir santimine? Arsızlaşıyor muydum gün geçtikçe? Kendimi ele vermemek için çirkef sesimle ağabeyime cevap verdim:

"Ee, ağabeylerin en bir bonkörü bizi köşe bucak gezdirecek. Her gezdiğim yer için farklı bir kıyafet ve ayakkabı..."

Elimle hesaplamaya çalışınca ufak bir kahkaha atıp elini "yeter" der gibi kaldırdı. "Anladık cimcime, anladık... Sen iflahımı kurutana kadar gezeceksin."

Kocaman sırıtıp arabaya bindim. Öndeki arabanın içinde Ashap ile uğraşan Erva'ya el salladım. "Hadi ağabey ya... Geç kalacağız sen de oyalanıyorsun," dedim pencereyi açıp alayla sırıtarak.

"Bak ya... Allah aşkına, şu üstün çıkma şeysini nasıl başarıyorsun?"

"Yetenek..."

Dişlerimi göstererek bilmiş bilmiş sırıttım. Yengem, son aylarına az kaldığı için büyüyen göbeğinden dolayı arabadan çıkmamıştı zaten. Ağabeyim de arabaya atladı.

"Hadi Bismillah," deyip arabayı çalıştırdı. Erva'ya son bir bakış atmak istedim. Ön tarafa salına salına yönelip uzun boyuyla koltuğa oturan ayrıntıyı ben istemesem de tüm benliğim fark etti. Ağzında bu sefer yeşil bir yaprak sapı vardı. İç çekerek uzun yol boyunca bu ayrıntıyı kafamdan atmaya çalıştım.

Ağabeyim arabayı götürecek olan adama teslim etti. İçeri girdiğimizde Yusuf ağabeyler çoktan varmıştı. Tabi, öfkemin patlamasını sağlayan ay-

rıntı ile. Ali'ye yapışmak için bahane arayan Sude, valizleri ile hayatımın merkezinin dibine sokulmuştu. O kızıl saçlarını yolmak... İçimden tövbe çekip hışımla valizimi aldım.

"Hadi ağabey ya! Uçağa geç kalacağız."

O kızıl cadının burada ne işi vardı? Kimseyi beklemeden valizimi geçirmeye koyuldum. Arkama dönüp baktığım an kafatasım yukarı fırlayacaktı, biliyordum. Güvenlikten geçip diğerlerinin geçmesini bekledim. Valizlerimizi verip uçağa yerleştiğimiz an uyumak istedim. Gözlerim kapalı olursa kalbimin sancısı geçerdi. Hem, niye sancıyordu ki? Bana ait olmayan için bu sahiplenme niyeydi?

Erva ve Yusuf ağabeyim yan yana oturmuştu. Ben ise yengem ile. Ağabeyimin kıskançlığı baş göstermişti yine. Kendi ise orta yaşlı bir amcanın yanına kuruldu. Bu oturma planı bana çok kötü şeyleri çağrıştırıyordu. Arka koltuktan gelen bahar kokusu bu tezimi kanıtlıyordu. Göz ucuyla cam kenarına, yansımalarına baktım. Oradaydı. Yanından gelen ses karanlık yanımı hırçınlaştırdı. Sularım dalgalandı. Taştı kıyılarıma... Ya kendimi boğacaktım ya da ona yaklaşan her dişiyi, bu dalgalarda.

Sude denen kız Ali ile oturuyordu! Benim bakmaya kıyamadığım yüzüne doya doya bakıyor, santimler ötesinde oturuyordu. Ne utanmazdı ama! Yaklaşık bir saatlik yolculuk, boyun ağrılarıyla geçti. Birbirleriyle konuştukları her bir sözcüğü kazıdım beynime. Ufacık bir hareketlilikte gözlerim kayıyordu arkaya. Acaba bana bakmadığı gibi bakıyor muydu o kızın gözlerine? Sude kadar güzel değildim belki. Onun kadar bakımlı da değildim. Kimi kandırıyorum ki... Sude'nin yanında ben hiçbir şeydim. Ama... Ama edebim vardı işte. Her zaman evleneceğim adama sakladığım kahkahalarım vardı. Gizli köşelerim, saklı hislerim vardı. Bir erkek için... Aslında sadece Ali için bu yeterli değil miydi?

Göz süzüp, dokunup, oynaşıp yanaşmak mı gerekiyordu dikkatini çekmek için? Benim gibi mahremini bekleyen kızlar komik mi geliyordu ona? Eğer öyle ise, kesinlikle kendime yeni bir kapı aralamalıydım; imana daha yakın, Ali'den daha uzak bir kapı. Gerçi onun da, beni istediği yoktu ya... Ama işte ben, Ali'nin Ece'si olmak istiyordum. Ali'sini sevdikçe, tüm imanlı kadınlara sevmeyi öğreten, Hz. Fatıma misali, aşkla kavrulup, şükürle soluk almak istiyordum. Ali'mi de ahirete hazırlayıp cehennemden öteye çekmek istiyordum. Onu kendimin kılıp günahı, haramı öteye atmak istiyordum.

***

Saatler sonra eşyalarımı çok şükür yerleştirmiştim. Nefret ettiğim o manzara ile karşılaşmak için basamakları iniyordum. Kıkırtılar beynimin içinde yankılanıyor, ağaç kakan misali kafatasımı gagalıyordu. Bu kadar gülecek ne vardı? Gözlerimi koltuklara çevirince tam da beklediğim manzara karşımdaydı. Tırnak etlerime kadar etki eden görüntüyü hazmetmek için gözlerimi kapatıp yutkundum.

Ali köşe koltuğunun en uzak ucunda oturmuş, kendine sırnaşan ve kahkaha atan Sude'ye bir şeyler anlatıyordu. Dili kopasıca! "Tövbe," diye fısıldadım. Her ne kadar boğmak istesem de beddua edemiyordum. Hak ettiği buydu. Sadakatsiz ve umursamaz kalbine lanetler yağdırmak geliyordu içimden, her ay değiştirdiği sevgililerine yetişemiyordum ama beddua da edemiyordum.

Sude artık dayanamıyormuş gibi elini omzuna vurup kıkırdamaya devam etti. Boğazıma öyle bir şey takıldı ki sesli öksürmek zorunda kaldım. Tabii bir çeşit bahane de olabilirdi. Ali benim olduğum tarafa ufak bir bakış attı. Öksürüğümün tam tersi etki göstereceğini bilememiştim. Ali sanki ben orda yokmuşum gibi Sude'nin kızıl, yolunası saçlarının ucunu tutup şakalaşır gibi çekti. Sude ise hayatında hiç gülmemiş bir su aygırı gibi gülmeye başladı. Evet, resmen su aygırı gibi sesler çıkarıyordu. Elleriyle alkış tutsa şaşmazdım.

Gözlerimi kaçırıp sert adımlarla mutfağa ilerledim. Erva ve Yusuf ağabey Ashap'ı parka götürmüşlerdi. Yengem muhtemelen yol yorduğu için uyuyordu. Ağabeyim de kesinlikle onun yanındaydı. İlgili bir eş olarak asla yanından ayrılmazdı. Ben ise burada Ali Bey ve Sude Hanım'ın kıkırdamalarını çekiyordum. Aman ne güzel!

Kahvemi hazırlayıp mutfak masasına kuruldum. Baş ağrım yine başlamıştı. Ağrı kesici içmekten nefret ediyordum. Uyuşukluk hissi veriyordu. Kahvenin biraz faydası olacağını umdum. Bir yandan şakaklarımı ovuyor, bir yandan kahvemi içiyordum. Belki de o kadar korkunç bir sabah değildi, Sude'nin o kusulası sesi duyulana kadar...

"Ah, kahve mi içiyorsun? Ben de bir tane alsam fena olmaz."

"Kahve makinesi orada..."

Kız benden böyle bir tepki beklememiş olacak ki gözleri büyüdü. Sonra da bozuntuya vermeden kırıta kırıta kahve makinesinin başına geçti. Kıyafetleri hayal gücüne pay bırakmıyordu, fiziğini büsbütün sergilemekten çekinmiyordu. Kafamda kıyafetlerine karşı oluşan kötü fikirleri, onları yakmakla ilgili olan delicesine fikri savuşturdum. Bu, ben değildim. Ben asla bana zarar vermeyen bir insana karşı böyle değildim. Ama bu kız sanki damarıma basıyordu. Her hareketi bana hakaret gibiydi.

Tezgâha yaslanıp kahvesini yudumlamaya başladı. Gözleri her bir karemde geziyordu. Sanki beni tartıyor, gördüğünden de memnun kalmıyordu.

"Ne zamandan beri kapalısın?"

Al işte... En nefret ettiğim iğneleyici bakışlar ve rutin soru. Aslında soruda gariplik yoktu. Garip olan ses tonuydu. Küçümseyen...

"Uzun zamandan beri..."

"Zor olmuyor mu ya? Özellikle bu sıcakta..."

Evet, evet... Kesinlikle en nefret ettiğim insan tipiydi bu kız.

"Allah yardım ediyor."

Verdiğim cevaba karşılık bulamamış gibi uzun süre kahvesini dudaklarında tuttu. Bardağı yıkamak için tezgâha yöneldiğimde ise aptal çenesi yine konuşmaya başladı. Sessiz kalamayan tiplerdendi. Ali'nin kız arkadaşları listesinde en gıcıklar da ilklerde olabilirdi.

"Ali ile ne zamandır arkadaşsınız?"

"Ya sabır," diye mırıldandım, suratıma iğneleyici bir sırıtış ekledim:

"Uzun zamandır."

"Hım... Ali senden çok bahsediyor. Kardeşi gibi görüyormuş seni."

"Kardeşi batsın."

"Efendim?"

"Diyorum ki, ben de çok severim Ali ağabeyi. Ağabeyimden farksız."

Kapıdan gelen öksürük sesiyle ikimiz de o tarafa döndük. Ali, kapı pervazına yaslanmış, neredeyse kızaran bir yüzle bizi seyrediyordu. Boğazında bir şey mi kalmıştı? Su vermek istedim ama yanımdaki kızın varlığını hatırlayınca öfkeme tutundum. Hatta neden yaptığımı bilmediğim bir şey yaptım. Bardağa ılık su doldurup, Sude'ye uzattım:

"Sevgilin boğulsun istemezsin, değil mi?"

Sude yeni yeni akıl etmiş gibi bardağı aldı. Hızla Ali'ye uzattı. Ellerimi havluyla kurulayıp Ali'nin tepkisini izledim. Bardağı ağzına aldığı an gözleri bana kaydı. Haylazca sırıttım. Ali ne kadar çapkın olursa olsun, asla ilişkilerini ciddiye almazdı. Bu hareketimde samimiyetlerine biber ekmiş gibiydi. İçimden homurdandım: "*Sana daha beteri müstahak ama neyse...*"

Bana kızacağını, hatta Sude'nin önünde rencide edeceğini düşünmüştüm. Ama o bardağın altından gülümser gibi oldu. Tüm bardağı büyük bir samimiyetle içip Sude'ye uzattı, gözlerini bana doğrultup konuştu:

"Biz biraz etrafı gezeceğiz. Oğuz ağabey uyanırsa, haber verirsin."

Dişlerimi sıkarak gülümsüyormuş gibi yaptım:

"Tabi."

Tuhaf tuhaf bana bakmaya devam etti. Sanki cümlem kısa gelmişti. Devam ettim:

"Ben de birazdan çıkacağım ama. Not bırakırım ağabeyime."

Daha cevap vermeden odama yöneldim. Sude "Hadi Ali gitmiyor muyuz?" diye yakınıp duruyordu. Yumruklarımı sıktım. Hayır, geriye dönüp o kızın dilinden Ali'nin adını silmeyecektim. Abdest alıp yazlık desenli elbiselerimden birini giydim. Dışarısı için başörtümü taktım ve namazımı kıldım. Biraz daha huzura ve refaha kavuşunca kendimi salona attım. Gitmişlerdi... Ne sanıyordum ki sanki?

Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Ağabeyimin kızacağını biliyordum ama bu çevreden uzaklaşmayacaktım. Zaten genellikle tanıdıktı komşularımız. Her yaz geldiğimiz için çevre edinmiştim. Birkaç dakika mahalle çevresinde gezip sahile indim. Uçsuz bucaksız denizi görmek beni rahatlatmıyordu; tam tersine, bana onun mavilerini hatırlatıyordu. Her şey ama her şey onu hatırlatıyordu; çağlayan dalgalar, berrak gökyüzü, hatta çakıl taşları bile...

Mavi'ye çalan çakıl taşlarından birini aldım elime. Fırlattım derin denize doğru. Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi... Bir, iki, üç kere sekti ve gözden kayboldu. O denizin derinliklerine gömüldü ama maviler gitmedi gözümün önünden. Onun mavilerini gömecek hiçbir yer yoktu. En müsait yer bendim işte. Bende öyle bir gömülüydü ki paslanmış, tarihi bir hazine gibi değerleniyordu derinliklerimde.

"Merhaba."

Kafamı kaldırıp sesin sahibine baktım. Kısa bir bakış atıp gözlerimi omzuna indirdim. Genç bir çocuktu, kısacık bakışımdan anladığım kadarıyla benim yaşlarımda, esmer bir gençti. "Merhaba?" diye mırıldandım ben de soru soran sesimle. Bana yüz metre öteden bakan herkes, selam verilmemesi gereken yalnız ve biraz da asabi bir kız olduğumu anlardı.

"Ben, şey... Yanlış anlamayın ama geçen yaz karşılaşmıştık. Hatırlar mısınız bilmem ama ben Emre."

Beynimden geçen yazın görüntülerini geçirirken, normalde kuvvetli olan kişilik hafızamı yokladım. Siması tanıdık geldi.

"Ah evet, hatırladım. Elif'in abisisiniz..."

"Evet, evet... Hatırlamayacağınızı sanmıştım ama beni yanılttınız."

"İnsanları kolay unutmam." Bu düşünce burukça gülümsememe sebep oldu. Keşke insanları kolayca unutabilseydim.

"Ne mutlu size! Ben sadece dikkatli baktıklarımı anımsarım. Sizi burada tek başınıza göreceğim aklıma gelmemişti. Elif sizden o kadar çok bahsediyor ki karşılaşmayı dört gözle bekler oldum."

İma ettiği şey ile bir anda afalladım, hemen toparlanmaya çalıştım. Yirmi bir yaşında bir genç kız olarak böyle durumlarla sıkça karşılaşmıştım. Kibarca uzaklaştırmayı da çok iyi bilirdim. Denize doğru dönüp ayakkabımı kumlara doğru vurdum.

"Elif'i çok severim. Kışın sadece telefonda görüşebilsek de yazın her fırsatta buluşuyoruz. Öyle bir kız kardeşiniz olduğu için çok şanslısınız."

Lafı dolandırarak okları kendimden uzaklaştırmıştım. Ama bu çocuk kolay kolay pes etmeyecek gibiydi.

"Beni yanlış anlamayın. Sizi rahatsız etmek gibi bir niyetim yok. İki yıldır her yaz karşılaşıyoruz ama ancak konuşma fırsatı yakalayabildim."

"Maalesef koçum, yakalayamadın."

Arkamdan gelen bariton sesle donup kaldım. Sesin sahibi birkaç adım yanımda durdu. Kafamı çevirip, güneşin izin verdiğince simasına baktım. Kemerli burnu, çökük yanakları, sarı saçları, denizleri kıskandıran mavi gözleri ve güneşin yanaklarına örttüğü kirpikleri.

"Affedersiniz ama siz kimsiniz?"

Ali güneş ışığından biraz daha uzaklaşıp Emre denen çocuğa bir adım attı. İkimiz de Emre'ye bir cevap veremezken, Ali'nin geldiği yönden bir diğer ses duyuldu. Bu seferki kulak tırmalayacak kadar tizdi. Sude, Emre'yi cevapladı:

"Ağabeyi."

Emre'nin gözleri büyüdü. Sonra gayet beyefendi bir tavırla elini uzatıp "Affedersiniz... Pek ağabeyi gibi görünmeyince... Ben Emre," dedi.

Ali bir süre havadaki ele baktı. Kaşları gerildi ve Emre'nin elini sertçe sıkıp dişlerinin arasından konuştu:

"Ben de Ali... Ece'nin ağabeyi."

Dişlerimi sıktım. Gözyaşları olduk olmadık yerlerde beni tehdit ediyordu. Burada bunca insanın içinde ağlayamazdım değil mi? Sude de Emre'ye elini uzatıp kendini Ali'nin "sevgilisi" olarak tanıttı. Emre fırsattan istifade bana dönüp elini uzattı. Sohbet edeli dakikalar olmuşken bu hareketi garip ve rahatsız ediciydi. Her ne kadar mahcup olacağını bilsem de elimi uzatamazdım. Eli havada asılı kalınca kafasını eğip gülümsedi. Sonra ellerini saçlarına geçirip "Düşündüğümden daha mükemmel birisin," dedi. Ağzım hayretle açılırken yanımda alınan bir soluk hissettim ya da ben soluk almıştım çünkü bu şimdiye kadar suratıma söylenen en samimi sözlerdi.

"Estağfurullah," diye mırıldandım mahcup bir tavırla. Kafamı yere eğdim. Yanaklarım neden her iltifatta kızarıyordu. Yüzümde bir gölge hissettim. Güneşimi kesmişti. Baktığımda Ali'nin sırtını gördüm, Emre'nin önüne geçip benimle olan görüşünü kesmişti.

"Neyse, biz de gidiyorduk zaten. Sana da eyvallah Emre."

Bana dönüp yürümem için kafasını yukarı kaldırdı. Ne yani, paşamız istiyor diye gidip gelecek miydim? Hem de o sevgilisiyle gönül eğlendirirken? Ağabeylik damarına hizmet etmeyi reddettim.

"Ben biraz daha burada kalacağım Ali *ağabey.* Sen *sevgilinle* tatilin tadını çıkar, benim için kaygılanma."

"Ece, düş önüme." Adımı kullandığına göre epey kızmış olmalıydı.

"Bana emir verme!"

Eh, ben de epey kızgındım. Oldum olası emrivakilerden hazzetmezdim. Emre'nin gözlerine bakamayan ar dolu gözlerim mavilere takılmıştı

bile. Sanki hiç utanmıyor, sahibine kavuşuyordu. Yüzümü olağanca ifadesizliğine gömmeye çalıştım.

"Sabrımla oynama bücür. Hadi, Oğuz ağabey merak etmiştir."

"Ağabeyime not bıraktım ben, ayrıca daha vakit erken."

Burun delikleri genişledi. Dişlerini sıkıp çenesini kastı:

"Geliyor musun? Gelmiyor musun?"

Burnumu havaya kaldırıp mağrurca diklendim:

"Biraz daha burada kalacağım."

"Sen bilirsin," diye tıslayıp Sude'yi kolundan çektiği gibi koltuğunun altına aldı. "Hadi gidelim, sevgilim."

Beni öylece Emre ile bıraktı ve sevgilisiyle uzaklaşmaya başladı. Genzim yandı. Bunu istediğimi biliyordum ama Allah biliyor ben de ne istediğimi bilmiyordum. Kalsın mı, gitsin mi? Göz pınarlarım tetikteydi. Yanaklarımı kasıp engelledim. Sonra yapmacık bir ses ile yüzüme bir gülümseme yerleştirip Emre'ye döndüm:

"Ee... Elif yakınlarda mı? Onu çok özledim, görmek iyi olurdu." Belki biraz kafam dağılırdı.

"Tabi. Park alanında yeğenimiz ile ilgileniyor." Daha çocuk yeni konuşmuş, elini gideceğimiz yönde doğru uzatmıştı ki kolumdan sıkıca kavrandım. Ali, "Başlarım böyle işe," diye tıslayıp şaşıran Emre'nin yanından sürükleyerek beni uzaklaştırdı. Sonra suratı asılmış Sude'yi hızla geçti. Kolumdaki eli canımı yakmayacak ama kaçmama engel olacak kadar sıkıydı. Bir yandan duymak istemediğim bir şeyler mırıldanıyor, diğer yandan beni tüm gücüyle peşinden sürüklüyordu. Eve gidiş yolunda bir köşeyi dönünceye kadar ayak direttim ama gözden kaybolunca daha fazla dayanamayarak kolumu elinden kurtardım:

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ali'ye baktığımda midem ağzıma geldi. Öfkeliydi. Ellerini saçlarından geçirişinden bunu anlıyordum. Hızlı hızlı soluyunca şu krizlerinden birini geçirmeye başladığını düşündüm. Ali'nin sinirlenmesi çok zordu, sinirlendiğinde ise tahammül edilemez oluyordu. En büyük zararı kendine veriyordu. Daha ben ağzımı yeniden açamadan ayağını duvara geçirdi.

"Sana eve dön dedim. Lanet eve dön dedim. Ölür müsün bir kere lafımı dinlesen?"

Sinirli olabilirdi ama bana böyle bağırma hakkına sahip değildi.

"Eve dönüp dönemem seni zerre ilgilendirmiyor. Öz ağabeyim bile izin verirken, sana ne oluyor?"

Sinirli bir soluk verip üzerime yürüdü. Koca duvara sırtım değene kadar geriledim. Önümde durdu. Gözlerime baktı. Gözleri kan çanağı olmuştu. Evet, gerçekten ufak bir sinir krizi geçiriyordu.

"Elin köpeğine güvenip yanında gidiyorsun ama."

"Tanımadığın biri hakkında düzgün konuş. Ayrıca o benim arkadaşımın ağabeyi. Ben kiminle ne konuştuğumu gayet iyi biliyorum."

"Biliyormuş..." diye güler gibi bir ses çıkardı. "Tutmasam peşine düşüp o adi adamla, neresi olduğu belli olmayan yere gidecektin."

"Ağzını topla."

Bir anda elini yanımdaki duvara öyle bir geçirdi ki yanımdan kalkan toz ile vuruşunun şiddetini fark ettim. Elleri acımış mıydı? Büyüyen gözlerimi duvardaki eline çevirdim. Şimdiden yer yer kızarmıştı. Onu bu kadar deli eden neydi?

"Dediğimi yapsan ölür müydün? Sadece... Sadece..."

Gözlerini yumup yutkundu. Kelimeleri yutuyordu sanki. Emindim, bir şey söyleyecekti ama vazgeçmişti. Söyleyeceği şey öfkesini anlamama yardım edecekti ama sustu. Sonra fısıltıyla, kaşlarını çatarak konuştu:

"Bir ağabey olarak senin için endişelenmek istemiyorum," dedi. Suratını yumruklamak istedim. O kıyamadığım suratını... İçimi yakacak sözcükleri nasıl iyi buluyordu.

"Ağabey olarak?" diye fısıldadım ben de. Kafası önde, gözleri kapalıydı. "Öyle..." dedi omuzlarını çökertirken. Sonra elini duvardan çekip kendini geriye attı. Yine kaçacaktı. Derdi neydi, anlamıyordum. Bana böyle şeyler söyleyip nasıl bu kadar suçsuz gözükebiliyordu? Arkasını dönüp uzunca birkaç adım attı. Kimin duyacağı umurumda değildi. O yürümeye devam ederken arkasından bağırdım.

"Tamam, Ali ağabey... Ne dersen o... Ama ne olur, yanımda Sude'ye dokunma."

Son söylediğimde sesim yavaş yavaş içeri kaçmıştı. Ama adımları durmuş, omuzları gerilmişti. Dakikalar boyunca öylece kaldık. Ben arkasında biçare cevap ararken, o derin derin soluklar alıyordu. Bir şey ile baş etmeye çalışır gibi kafasını iki yana sallayıp uzaklaştı. Güneşin batışına doğru yürüdü. Güneşi andıran saçları hiç ayrımsamadı ışığı. Işık saçandı Ali. Güneşti... Ben ise Güneş'in ışığında hafifçe parlayan Ay. Güneş olmasa kapkaranlık olurdu geceler. Yıldızlar bile önemini kaybederdi. Ay kocaman siyah bir kitle olur, değersizleşir, kimsesizleşirdi. Güneş varken seviliyordu Ay. O varsa, sevgi dolu olurdum ben...

4. BÖLÜM

ELE KARŞI

Gözlerimi kulağıma dolan ezan sesiyle araladım. Ne güzeldi bu ses ile uyanmak. Eskiden annem uyandırmasa uyanamazdım. Zamanla, sabah namazının huzuru beni çağırır olmuştu. Kulağıma doğan "Allahu Ekber" yakarışıyla kalbim göğsüme sığmıyor, bedenim secde etmek için diriliyordu.

Sabah namazı ne büyük hikmetti. Güneşten önce uyanıp yeni güne hazırlıyordun kalbini. Tüm kötülüklerden arındırıyordu soğuk su ile aldığın abdest. Sonra sana yeni günü bahşedene secde ediyordun. Geçirdiğin nice günler için şükürler sunuyordun... Bir de vermekten bıkmayan Rab'den, yardım dileniyordun. Mesela ben O'na layık olmak için daha çok iman dileniyordum. Af diliyordum günaha yeten gözlerim için. O'nun yaratıp bana "imtihan" diye gönderdiği adama yeniliyordu kalbim. En çok da kalbim yüzünden tövbe ediyordum. En çok da kalbimle baş edemiyordum.

Sabah namazı sonrası kendimi Allah'a daha çok yakın hissediyordum. Bu yüzden, en çok bu zamanlar derdimi açıyordum.

"Sen verdin Rabbim bu kalbi bana. O elleri kirli sokak çocuğunu da kaderime sen yazdın. Senden gelen her şey başım üstüne, elbet. Ama yardım et Allah'ım... Benim olmayacak, helalim olmayacak bir adam için günaha yetmeyeyim. Gözlerimi ona kör et. Onu görünce sussun dilim. Ya onu benden al... Ya da beni benden..."

***

Çay bardaklarını yerleştirirken dalgın düşüncelerimden Erva'nın sesi çekti:

"Ece. Kuzum... Daldın?"

Erva'ya uykusuzluktan kızarmış gözlerimle baktım. Elimdeki tepsiyi alıp, tezgâhın üzerine yerleştirdi:

"İstersen ben servis edeyim çayları. Sen git biraz uyu."

Kafamı olumsuz anlamda salladım:

"Uykum yok ki. Hem, sizinle zaman geçirirsem belki biraz yorulur zihnim. Uyurken sorun yaşamam."

"Ah, benim güzel kardeşim," deyip göz kapaklarımı öptü. "Rabbim gönlüne ferahlık versin. Ben her zaman burada, sana moral vermek için görevdeyim. Şimdi düzelt bakim şu koyun gibi bakan gözlerini."

Kıkırdayarak gözlerimi ovaladım. "Gerçekten koyun gibi mi bakıyorum ya?"

Kafasını olumlu anlamda sallayıp güldü. "Böyle boncuk boncuk, kara kara," dedi Erva.

"O koyun değil, koyun gübresidir," Yusuf ağabeyimin sesiyle sinirle oflayıp elimi belime koydum. Erva kocasının acınası esprisine kahkahayı bastı. Normalde tebessüm eden kız, Yusuf ağabeyim, kuzenim, yani kocasının yanında sesli kahkahalar atıyordu.

"Akşam akşam sivri dilin yine iş başında ağabeyciğim."

"Konu sen olunca, içimden geliyor cimcime."

"Ha..." diye homurdanıp bardaklara uzandım. Yusuf ağabeyim çoktan karısının yanına gelip beline sarılmıştı bile. Gözlerimi kaçırma isteği uyandırıyorlardı. Öylesine âşık bakıyorlardı ki birbirlerine, ışıklar çatırdıyordu etraflarında. Böyle bir şeye sahip olamayacak olmanın hissi çöreklendi yüreğime.

"Ben bardakları..." lafımı tamamlamadan onları mutfakta baş başa bıraktım. Birbirlerine öyle dalmışlardı ki benim yokluğum onlar için fark etmeyecekti. Bardakları balkonda oturan kalabalığın yanı başındaki sehpaya yerleştirdim. Sandalyemi bardakların yakınına çekip Erva'nın çaydanlığı getirmesini bekledim. Oğuz ağabeyim ve yengem kafa kafaya oturmuş, her

zamanki isim tartışmalarını yapıyordu. Diğer tarafa bakmak bile istemiyordum. Bu kıza günlerdir tahammül ediyordum. Sinir olduğum yetmiyormuş gibi yan odamda kalıyordu. Ali, zemin kattaki odayı kullanırken, çiftler giriş kattaki yatak odalarını kullanıyordu.

O günkü cesaretimden dolayı hâlâ Ali'nin yüzüne bakamıyordum. Ama kelimelerim ona etki etmiş gibiydi, uzak duruyordu. Hatta yan yana dışarı bile çıkmıyordu. Sude'nin yüzü günlerdir asıktı. Hatta bana düşmanca bakışlar atıyordu. Muhtemelen o gün ne olduğunu merak ediyordu; çünkü Ali o günden sonra değişmişti. Çocukluğumuzun hatırını böyle bir şey için kullanmış olmam korkunçtu ama bencilliğim baş göstermişti.

"Cimcime, yarın Elif ile kursa gidecekmişsin?" Ağabeyimin anlayışla soru soran sesine çevirdim başımı:

"Evet ağabey. Her yaz olduğu gibi bu yaz da gönüllü olduk."

"Aferin. Böyle güzel işler yapman çok hoşuma gidiyor." Elimle önemi yok gibisinden bir hareket yaptım. Sude'nin tiz sesi yükseldi aradan:

"Ne kursu?"

"Neden soruyorsun?" diye bağırmamak için yanağımı ısırdım. Neyse ki yengem yerime cevap vermişti:

"Buradaki çocuklara Kur'an dersi verilmesine yardım ediyor. Yazı dersleriyle beraber." Sude, daha başka bir şey beklemiş olacak ki yüzünün şekli değişip yerine yerleşti. Erva'nın sesi geldi arkamdan:

"Ah, bizim ufaklık olmasa ben de çok isterdim. Çok güzel bir işe kalkışıyorsun Ece'm."

Kafamı yere gömmek üzereydim, bugün Ece'yi övme günü müydü?

"O kadar abartılacak bir şey değil."

"Öyle deme kuzum. Öğrettiğin her çocuğun, okuduğu her sure, sana yazılacak. Hem ilim almaktan daha önemli bir şey varsa, onu paylaşmaktır."

Başımı yukarı aşağı salladım. Kafamı yerden kaldıramıyordum. Hızlı hızlı bardakları doldurdum. Sehpanın yanına yaklaşan ayak sesleriyle servisi "onun" yapacağını anladım. O günden beri haramdı yüzü bana. Bakmayı öylesine yasaklamıştım ki göz bebeklerime, yanıyor, batıyordu âdeta. Yine de bakmamakta kararlıydım. Ben son bardağı doldurunca, eğilip sehpanın üzerindeki tepsiyi kavradı. Çayları eğilerek doldurduğum için, o eğildiği

an kapüşonlusunun kumaşı değdi yüzüme. Burnum benden habersiz çoktan çekmişti ciğerine kokuyu.

Koparıp atmak istedim. Sızladı burnumun direği. Bahar gibi kokuyordu bu çocuk. İğde ağacı ve yeşillikleri çağrıştırıyordu kokusu. Küçükken dallardan koparıp burnuma dayadığım iğde çiçekleri gibi içime doluyor, ciğerlerimi tazeliyordu. Hızla geri çekilip Erva'nın yanına yanaştım. Yutkununca boğazım yandı.

Tövbeler çekerek derin nefesler aldım. Ağabeylerimin servisini yapıp döndüğü an nefesimi tuttum. Hızlıca kendi bardağını alıp uzaklaşmasını bekledim. O gittiği an ciğerlerime hava çekebildim. Artık yanında nefes almak bile böylesi bir eziyete mi dönüşecekti? Bir süre sessizlikle çayımızı duyumlarken Yusuf ağabeyimin sesi sessizliği böldü:

"Ali, ne zamandır çalmıyorsun bize bir şeyler. Özledik vallahi sesini de, sazını da."

Hayır... Hayır... Hayır! Ne olur Allah'ım... Duymak isteyeceğim son şey onun sesiydi. Bir erkek ancak bu kadar yetenekle kuşatılmış olabilirdi. Bir kusur olsa, beceremeyeceği bir iş olsa, hemen bir kulp takacaktım. Ama o bana inat her işe kalkışıyor, kusursuzca altından çıkıyordu.

"Ağabey, boğazım pek iyi değil bugün. Başka zaman." Ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi saldım.

"Bak, bir de nazlanıyor. Ağabeye cevap verilmez aslanım, hadi."

Ali nefesini bıkkınca üfledi ama tebessüm ettiğine emindim, Yusuf ağabeyini kırmazdı. Nefesimi yeniden tuttum. Dakikalar sonra bağlamasını terasa getirmiş, ayarlamalarını yapıyordu. Bir yandan da boğazını temizliyordu. Sesini duymaya hazır değildim. Hele o söylerken yüzüne bakmadan nasıl dayanacaktım hiçbir fikrim yoktu. Bir erkeğin sesine hayranlık duyacağım, sesiyle bile günaha yelteneceğim söylense inanmazdım. Daha çocukken başlamıştı bağlama çalmaya. Bağlama sesi beni büyülerdi. Her titrettiği tel, daha bacak kadarken bile kalbime işlerdi. Elleri sanki bağlamayı çalmıyor, damarlarıma girip, kan ritmimi bozuyordu. Peki ya sesi...

Genç kızlığa yeni adım attığım dönemlerde duymuştum sesini. Önceleri biraz çekingen çıkan sesi, şimdilerde... O bariton gibi otoriter ses su gibi akıyordu şarkı söylerken. Konuşuyormuş gibi kolayca akıyordu nameler. Ses telleri bile böylesine güzelken, hiç şansım yoktu, biliyordum.

Önce birkaç tıkırtı yükseldi bağlamasından. Dayanamayıp kenara çektim sandalyemi. Topluluğa sırtımı verip bakışlarımı gökyüzüne çıkardım. Dayanamayıp ona bakacağımı biliyordum. En azından böyle biraz engellerdim kendimi. Sonra bağlama feryat eder gibi döktü nidalarını.

Bu şarkı... Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Boğazım düğümlendi. Acı çekiyordum. Bir şarkıyla bana eziyet ediyordu. Sözler döküldü dilinden. Ben sustum. Herkes sustu. Kuşlar, ağaçlar, gök sustu. Herkes onun sesini dinliyordu. Herkes onun yakarışına ortaklık ediyordu. Onun kim olduğunu bilmesem, acı çektiğini düşünürdüm. Acı çeker gibi yaşar gibi söylüyordu şarkıyı. Ama asıl acı çektirdiği bendim.

"Yeşilbaşlı gövel ördek,

Uçar gider göle karşı...

Eğricesin tel tel etmiş,

Açar gider yâre karşı...

Telli turnam sökün gelir,

İnci mercan yükün gelir,

Elvan elvan kokun gelir,

Yâr oturmuş yele karşı..."

Gözümden akan bir damla yaş ıslattı yanaklarımı. Kulağıma fısıldıyordu sanki bu sözleri. Üzerine alınan kalbime prangalar vurmak istedim. Boğazıma yükselen kelebekler nasıl böylesine arsız, nasıl böylesine hevesliydi? Gözlerim bana ihanet edecekti. Biliyordum. Ben bile bana ihanet ediyordum. Bağlamasının sesi yükselirken omzumun üzerinden baktım, bahanem sesiydi. Beni yanlışa iten sesi.

Ezberlemişti dizeleri. Bağlamaya bakmıyordu bile. Kafası yukarıda, gözlerini yummuş, içercesine şarkıyı üflüyordu kulaklarımıza. Haksızlıktı bu! Açıp gözlerini, görmeliydi bana neler yaptığını. Kaygıyla ağabeylerime kaydı gözlerim. İkisi de eşlerine sarılmış, dünyadan kopup cennetlerine kavuşmuştu. Ben dünyada cehennemi yaşıyordum hâlbuki. Sude ise o oyulası gözleriyle Ali'ye hayran hayran bakıyordu. Ezberlediğim son dizleri okudu Ali'm. Ah, Ali'm.

"Şahinim Var Bazlarım Var... Tel Alışkın Sazlarım Var..."

Sonra... Sonra açtı o ömürlük mavilerini. Sahibini daha aramadan buldu gözlerimi. Sanki yeri hep benim gözlerimdi. Sanki kahvelerim, hep bu mavilere aitti. Gözümden süzen yaşa aldırmadan saniyeler süren bakışmamızı sürdürdüm. "Günaha giriyorsun," diye fısıldadım kendi kendime. Tam gözlerime bakarak, çekinmeden söyledi sözlerini. "Üzerime alındım be adam... Yapma." demek istedim.

"Yare Gizli Sözlerim Var... Diyemiyom Ele Karşı..."

Acı çeker gibi yumdum gözlerimi. Yummasam yakacaktı bakışları. Sözlerini üzerime alınıp ebediyen gömecektim kalbimin hazinesine. Hep onunla kaplıydı zaten köşelerim. Örümcek ağları bile kaplamadan, sürekli tazeliyordu kalbimdeki yerini. Her hatıra bir diğerini hatırlatıyor, her bakış geçmişten izler taşıyordu. Yıllardır bendeydi o. Ben ise yıllardır onun kardeşiydim.

***

Elif ile çocuklara ders verip bizim yazlığa dönmüştük. Ağabeylerim balık tutmaya gittiği için rahatça terasta oturuyorduk. Erva ve yengem Elif'e bayılmıştı. Benden iki yaş küçük olmasına rağmen fazlasıyla olgundu. Saatlerce çay içip sohbet ettik. Hava kararmaya yakın ağabeyine telefon açmış, onu almasını söylemişti. Ağabeyinin bizimkilerle aynı anda geleceğini bilememiştik. Tabii Emre, kardeşini kapıdan alıp gitmeyi planlıyordu. Centilmen bir tavırla orada bekliyordu. Ama ağabeyimin gözü tutmuş olacak ki içeri davet edip çay ikram etmişti.

Çayları yine ben dolduruyordum ama ağabeyim asla yabancı bir erkeğe hizmet ettirmezdi. Onun saçma kurallarına göz devirdim.

"Ali, Ece'nin çayları ikram etmesine yardım et."

Bu demek oluyordu ki "Ece çayları mutfakta doldursun sen de servis et."

Elim ayağım titrerken ağabeyime kızıyordum. İsterse kan kardeşi olsun, Ali'den asla sakınmaması içimi sızlatıyordu. Ona böyle gözü kapalı güvenmesi... Gerçi güvenilmeyecek hiçbir hareketi olmamıştı. Aptal hisler besleyen sadece bendim. Çayları doldururken mutfağa yaklaşan adım sesleri doldu kulağıma. Sonra nefesimi tutmamı gerektirecek koku doluştu içeri. Masanın yanına yaklaşan ayakları fark ettim. Kocaman ev terliğiyle öyle çok yer kaplıyordu ki istemeden varlığını haykırıyordu. "Çayları ben

servis edeceğim," dedi o gür sesiyle bilineni dillendirerek. Günlerdir ilk kez bana hitaben konuşuyordu. Elim titredi. "Hay Allah," diye fısıldayıp çay tabağına dökülen çayı temizledim. Kaygıyla yanımda dikiliyor, her an atılıp elimden alacakmış gibi bekliyordu.

"Sorun değil hallettim ben," dedim. Sesim öyle kısık çıkmıştı ki onunla konuşmak istemediğimi haykırıyordum sanki. "Elin yandı mı?" diye fısıldadı. Sesindeki kaygıyı salondakiler duymamış ama ben gayet iyi işitmiştim. Neden kaygılanıyordu ki? Beni böyle dengesizleştiren kendi değil miydi? Kafamı olumsuz anlamda sallayıp bardağı tepsiye yerleştirdim. Hareket etmeyince tepsiye ben uzandım. "Ben götürebilirim, istersen," dedim. Sinirle alınan bir solukla kafamı kaldırmamak için savaş verdim. "Oğuz ağabeyim kızar sonra." Bıkkın sesiyle kalbim ağrıdı. "Doğru," diye fısıldadım. Arkamı dönüp bulaşıklarla ilgilenirken onun duymayacağı bir sesle fısıldadım: "Yoksa umurunda bile değilim."

Uzun bir soluk alışın ardından mutfaktan çıktı. Daha beş dakika geçememişti ki tepsinin hızla masaya vurulma sesi geldi. Korkuyla sıçrayıp arkamı döndüm, Ali'nin omuzları öfkeyle inip kalkıyordu. Kısa süreli baktığım gözleri kısılmıştı. Gözlerimi omuzlarına diktim.

"Ödümü kopardın."

"Bu kadar kızdığına göre, çok meraklısın o tipsize servis yapmaya."

Kaşlarım daha da çatıldı:

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Aranıza mı girdim? Evine kadar geldiğine göre niyeti ciddi olmalı. Bir ağabey olarak çekip karşıma konuşmalı mıyım?"

Gözlerim hayretle büyüdü. Ona bakmamak konusunda inat ederek burnumdan soludum:

"Elif'i almaya geldi. Kafandaki tilkiler neler söylüyor bilemem ama o öyle biri değil."

"Ah bir de savunuyorsun, ne güzel! Bana söz verdin Ece! Tamam, dedin. Terk şart koştun ve ben buna uydum."

Ağlamak istiyordum. Bu nasıl bir arafta kalıştı? Kendimi sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Benim için Sude ile neredeyse konuşmuyordu bile. Sadece benim bir lafım ile... Neden? Allah'ım, azıcık anlasam onu, azıcık

çözsem neden onu bu kadar öfkelendirdiğimi. Kız kardeşini de böyle sahipleniyor ve kıskanıyordu. Bu, beni de aynı kefeye koyduğunu söylüyordu.

Karşımda durmuş, söz verdin, uymak zorundasın, diyordu. Ben ona ömürlük söz vermiştim, haberi yoktu. Gözlerim buğulandı. Hayır, ağlayacaktım işte. Hızla arkamı dönüp bir şeylerle ilgilenmeye başladım. Ondan başka her şeyle. Yüzümden akan yaşı elimin tersiyle aşındırırcasına sildim. "Akma," diye yalvardım gözyaşıma. "Ona bu kanıtı sunma." Birkaç adım sesiyle bana doğru yaklaştı. Her zamanki gibi iki adım bıraktı aramızda. Kızgın solukları yankılanıyordu mutfakta. "Söz verdin," diye tekrarladı. Küçük bir çocuğun annesine yalvarması gibiydi. Sanki oyuncak için söz vermişim de onun istediği oyuncağı almamışım gibi. "Ben... Yoruldum," diye fısıldadım. Kendimden beklemediğim bıkkın bir sesle. "Sen hep güçlüsündür. Sen benden bile güçlüsündür," diye beni teskin etti. Kafamı havaya kaldırıp gözlerimi yumdum. Gözyaşlarım bana inat yanağımdan akıp başörtümü ıslatıyordu. Başörtüm bile nasipleniyordu kederimden. "Sadece gitsen," diye yakardım. Eğer gitmezse yüzüne haykıracak, gözyaşlarımı ona sunacaktım. *"İşte,"* diyecektim. *"İşte senin eserin."*

"Tamam," diye kabullendi. Sonra moralimi düzeltmek istercesine "Sen yeter ki o herif gidene kadar burada, ondan uzakta bulaşık yıka. Ben hayvan gibi yer, sana dağlar kadar bulaşık çıkarırım." dedi.

Herkese karşı böyleydi Ali. Ama uzun zaman sonra ilk kez bana karşı bu kadar kendiydi. İlk kez kasmadan gülümsüyor, muziplikler yapıyordu.

"Sen zaten hayvan gibi yiyorsun. Kendini zorlama gerek yok." dedim gülmemek için çabalarken. Ben gülmedim gülmesine ama arkamdan gelen, kalbimi titreten kahkaha sesi konuştuğuma pişman etti beni. İstemsizce iç çektim. Sanki ağladıktan sonra içimde bir boşluk oluşmuş, burnumdan çektiğim kokuyla orayı dolduruyordum. Koku uzaklaştı mutfaktan. Ama kahkahası hâlâ yankılanıyordu kulaklarımda. Bozuk plak gibi başa sarıp sarıp dinliyordu beynim.

Ah, ne güzel! Günlerce, gecelerce bir de bu ses ile uğraşacaktım. Ağabey muamelesi yetmiyormuş gibi küçük kız kardeşiyle şakalaşmaya başlamıştı. Bu küçük kız kardeşin de hisleri vardı. Biri ona benim yanımda kahkaha atmayı, gülmeyi, bakmayı, hatta nefes almayı yasaklamalıydı. Bilhassa biri, beni ondan zorla koparıp sınır çizgisi çizmeliydi. Başka türlü olmazdı. Ağabeyimin sesi yükseldi salondan:

"Ece, Yusuf ve Ali ağabeyine de çay doldur."

Elimdeki çay kaşığını gürültüyle lavaboya attım. Dişlerimi sıkıp sakinleşmeye çalıştım. **"Ağabey"** ya! Ben neden dert yanıyordum ki Ali'ye? Minnet duymalıydım. Bana karşı yumuşak olup ümit verse neye yarardı? Oğuz ağabeyim kayıtsız şartsız bizi kardeş ilan etmişti. Kaderime göz yumup yıllarca bu imtihanla yaşamalıydım. Gözlerime sahip çıkmalıydım. Hele ki bu aralar, Ali böylesine... Böylesine garipken. Sessiz ve dertliyken.

Ali'nin, Yusuf ağabeyim gibi dertleri vardı. Mesleğini seçme sebebi bile buydu. Babasının ısrarlarıyla daha da güçlenmişti bu duygu. Ali'nin çocuk yaşta kaybettiği bir ağabeyi vardı. Nasıl kaybettiğini, niye kaybettiğini çok dillendirmezlerdi. Ama işin içinde ufak bir çocuğun ölümü ve katillerin hâlâ ortalıkta dolanması vardı. Gün geçtikçe öfkesinin elle tutulur hâle geldiğini, hırsla geleceğe baktığını hissediyordum. Bu beni korkutuyordu. Onun da Yusuf ağabeyim gibi senelerini intikam hırsıyla heba etmesinden korkuyordum. Ayrıca uğraşacağı adamların tekin olmadıklarını işitmiştim. Bu da endişeme tuz biber ekiyordu. Ne kadar kendimi inandırmaya çalışsam da avukatlık merakım bile Ali yüzünden başlamıştı. O savcı olmaya karar verdiği an araştırmıştım bu mesleği. İlk başlarda ona yakın olmak içindi. Sonra ise haksızlığa tahammül etmeyen ben, en çok bu mesleğe uyuyordum. İkna edici çenem vardı. Bir de insanları tanıma kabiliyetim.

Şimdi geçmişi düşününce, küçük bir çocuğun ağabeyi için ağladığı günleri anımsıyordum. Oğuz ve Yusuf ağabeyimi, ölen ağabeyinin yerine katmış, onlar ile kan kardeş olmuştu.

"Ali! Dur oğlum, nereye?" Yusuf ağabeyimin haykırışıyla kendimi nasıl salona attığımı bilemedim. Ali elinde telefon, bembeyaz bir yüzle kapının eşiğinde kalakaldı.

"Ağabey..." Mavi gözleri telaşlı, hatta delicesine bakıyordu. "Birce... Kız kardeşim..." Midesi bulanıyormuş ve kelimeler zorlukla çıkıyormuş gibi kesik kesik nefes alarak fısıldadı: "O adamlar..."

Daha kimse cevap veremeden, ayakkabılarını bile giymeden kendini dışarı attı. Yusuf ve Oğuz ağabeyim çoktan ayaklanmış, peşi sıra araba ile gitmek için ikna ediyordu. Salonun ortasında öylece titriyordum. Bir el beni kanepeye oturttu. Kulaklarım uğulduyordu. Sinemde bir korku filizlendi.

"Allah'ım sen onu, onun sevdiklerini koru."

5. BÖLÜM

HARAM

Çok net hatırlıyordum o aydınlanış anımı. Henüz genç kızlığa yeni adımımı atmıştım. Annemden öğrendiğim, kitaplardan okuduğum gibi inancımı içime sindirdiğim gibi tesettüre bürünmüştüm. Ben artık genç kızdım. Kendimi haramdan sakınmam gerekiyordu. Çocukken bile karşı cinsle mesafeli olduğum için hiç zorlanmamıştım. Utangaçtım ve uzak durmak kolay geliyordu. *Beni zorlayan tek bir kişi vardı. Çocukluğumu süsleyen oyun arkadaşım.*

Genç kızlığa adım attığım o sürede birbirimizden uzaktık. Lisenin ilk yılında okulunu değiştirmişti, ilk sene farklı şehirlerde okumuş, bir seneye yakın birbirimizi görememiştik. Özel okulu tepmemin en büyük sebebi onunla aynı okulda okumak istememken o garip bir şekilde benden uzaklaşmış, kendi yolunu çizmeye çalışmıştı. Lise ikinci sınıfa geçtiğimde geri döndüğünü duymuştum. "Orada yapamıyormuş, alışamıyormuş." demişti ağabeyim. Aynı şehirde yeniden nefes almanın bana verdiği hissiyatı şimdi bile hatırlarım. Hani bir gün kapından biri gelip de seni bu amansız bekleyişten kurtaracakmış gibi hissedersin ya, işte o an öyle hissetmiştim.

Ali dönmüştü. Artık içimdeki boşluk kapanabilir, oyun arkadaşıma kavuşabilirdim. Ama artık evcilikler yoktu. O çocuksu heyecan yoktu. Peki, kalbimin gümbürdemesi niyeydi?

O sene, okula başladığım ilk gün dilim damağım kurumuştu. Okul için değildi bu heyecanım. Biliyordum. Onu neredeyse bir buçuk yıldır görmememin verdiği gerginlikti.

Sonra... Sonra kapıdan o girmişti içeri. Saçlarından tanımıştım onu. Güneşi bile kıskandıran parlak saçlarından. Keza yüzünü tanımam olanaksızdı. Sadece bir yılda bu kadar değişir miydi bir insan? Okul formasının içinde, elleri cebinde, daha ilk günden edindiği arkadaşıyla yürüyordu okulun merkezine doğru. Sanki tüm gözler ondaydı. Sanki etrafına bir ışık saçıyor, bakmaları için insanları ikaz ediyordu. Derin kahkahalar atan sesini tanıyamamıştım. O kirli elleriyle, kahramanımı oynayan çocuk, nasıl bu gence dönüşmüştü?

Safir mavisi gözlerini bulunduğum yere çevirmişti. İçimdeki bu aptal hareketlenme de neydi? O benim sokak çocuğum Ali'ydi. Çamurlu elleri ile yüzümü kirleten, bana kahkahalar attıran Ali. Ağabey sıfatıyla hayatıma dâhil olan çocuk...

İlk kez gözlerimi kaçırmıştım ondan. İlk kez nefesimi tutmuştum karşısında. O gözlerinde gördüğüm gölgeler kulaklarımı uğuldatıyor, bana, benim bildiğim çocuk Ali gibi değil, ruhumu titreten mavi gözlü bir adam gibi bakıyordu.

***

Bir saatlik yolculuk eziyet gibiydi. Ağabeylerimin tüm ısrarlarına rağmen yazlıkta durmayı reddetmiş, yola çıkmıştık. Sadece ben değil, Günnur yengem ve Erva da durmak istememişti. Ağzımdaki acı tadı geçirmek için litrelerce su içmiştim. Çözüm yoktu. Tek çare derhâl Ali'nin iyi olduğunu, kardeşi Birce'nin sağlıklı bir şekilde, güvende, evinde olduğunu öğrenmekti.

Birce henüz on üç yaşında, ufacık bedeni ile dünyanın ağırlığını taşıyan bir kız çocuğuydu. Nasıl bir insan, böyle bir meleğe zarar vermeye kalkardı? Ağabeyimden duyduğum kadarıyla Birce iyiydi ama adamlar Ali'ye ve ailesine gözdağı vermişlerdi. Bu, devam eden davayla ilgili olmalıydı.

Ali'yi en çok acıtacak, açık yarasını bulmuşlardı. O küçük kız henüz bebekken hayatta kalmak için mücadeleler vermişti. Ufacık bedeninde, kendinden büyük hastalık taşıyordu. İki kere lösemi tedavisi görmüş, iki-

sinde de zor süreçlerden geçmişti. Şu anda çok şükür iyileşme sürecindeydi; ancak yeniden nüksetme ihtimali bile aileyi yiyip bitiriyordu.

Ve bir ağabeyi vardı. O öldüğünden beri Ali'nin anne ve babasında büyük değişimler olmuştu. Zaman ve imtihanlar onlara iyi davranmamıştı. O ışıltılı Ali'nin omzuna öylesine yükler binmişti ki, gözlerindeki ışık sönmüştü. Annesi kızının hastalığıyla uğraştığı için Ali bir nevi kendi başına büyümüştü. Babasının büyük beklentilerinin farkındaydı. Hem okuyup hem çalışıyor, kimseden yardım beklemiyordu. Ağabeylerim ne söylerse söylesin, kimsenin el uzatmasına izin vermiyordu. O sadece onların varlığına minnettardı.

Şimdi tüm bunlar yetmezmiş gibi ağabeyinin katilleri akbaba gibi üşüşmüştü tepesine. Ali daha öğrenci olduğu hâlde bağlantılar kuruyor, ağabeyinin katillerinin izini sürüyordu. Zengin, arkası sağlam insanlar olduğunu yeni yeni öğreniyorduk bu insanların. Birkaç kere tehdit edildiğini duymuştum ama böylesine ileri gideceklerini düşünmemiştim.

Saatlerce, sabırla geçirdiğim yolların sonunda nihayet Ali'nin evindeydik. Erva ve yengem, ben ağzımı açmadan buraya gelmek istediğimi anlamışlardı. Dayanamayacağımı biliyorlardı. Onlara sahip olduğum için çok şanslıydım. İçeri titrek adımlarla girince salonda, eskiden sobanın bulunduğu ama Ali sayesinde artık geniş oturma grubunun bulunduğu yerde oturan Songül Teyze'ye baktım. Kadıncağız ellerini birbirine bağlamış, bitap hâlde iç çekiyordu. Eskiden daha dinç olan kadın zamanla çökmüştü. Mesut Amca da ondan farklı sayılmazdı. Köşede o mereti tüttürüyor ve dumandan bir perdenin ardında teselli arıyordu.

Ağabeylerim, Songül Teyze'nin yanında ona teselli verircesine yüzüne bakıyorlardı. Tüm bunlar, bu yaştaki insanlara ağır gelmiş olmalıydı. Ben bile ellerim titrek hâldeydim. Kafasını kaldırıp beni gören Songül Teyze önce dudaklarını büzdü, sonra kirpikleri titreşti ve ağlamaya başladı. Kollarını açtığı an kollarına koşup hem kendimi hem onu teselli ettim. Anne sıcaklığındaki kollarından güçlükle ayrıldım. Gözyaşlarını silip buruk tebessümlerle yüreğini rahatlatmaya çalıştım. Teskin edici sözlerimi sıraladım. O beni ikinci kızı gibi görüyordu. Ne büyük ironiydi ki oğlu da bana kardeş diyordu. Kaderimde vardı Ali ile kardeş olarak anılmak.

Mesut Amca mesafeli bir kişiliğe sahip olsa da kederden omuzlarının düştüğünü görüyordum. O benim babam gibi sevgisini belli eden bir adam

değildi. O sert baba mizacına sahipti. Ama evlatlarını kendinden çok sevdiğine emindim.

"Birce?" diye titrek bir soru yönelttim. Songül Teyze odasını gösterip çatallaşmış sesi ile konuştu:

"İçeride. Ağabeyi yanında."

Kalkacağım sıra Ali ile tek olduğunu duyunca durdum. Belki de abi kardeş yalnız kalmak istiyordu. Yengem ve Erva, Songül Teyze'nin yanına sokuldu. Bizden önce gelen ağabeyimin sesini duydum.

"Bana seni sordu. Bence bir görsen iyi olur."

Bu ikaz yetmişti. Birce'ye asla dayanamazdım. Onun tek damla gözyaşı bile abla içgüdümü devreye sokuyordu. Hemen ayaklanıp odasına doğru yöneldim. Nemlenen gözlerimi sildim ve omuzlarımı kaldırdım. Birce beni hep güçlü, yenilmez olarak biliyordu. Kapıyı araladığım an yatakta kardeşinin yanına kurulmuş, kollarıyla onu sarmış Ali ile karşılaştım. Birce ufacık, tortop olmuş abisine sokulmuştu. İçeri girmekte tereddüt ettim ama mavi gözler gözlerime kilitlendiği an yüreğim burkuldu. Yüzünde öyle bir çaresizlik vardı ki... Onu burada yalnız bırakmaya yüreğim el vermedi.

Kapıyı usulca kapatıp gözlerimi Birce'ye dikerek yatağa yanaştım. Birce'nin yanı başında durup hasar tespiti yaptım. Çok şükür ki herhangi bir darp almamıştı ama yandan gördüğüm solgun yüzü, ne kadar korkutulduğunun kanıtıydı. Ali nefesini dışarı üfleyince daha ben komut vermeden göz bebeklerim ona yöneldi. Tam bana, gözlerimin içine bakıyordu. Kırık dökük, söylenmemiş hüzünler vardı bu bakışta. Zorlukla yutkunarak ona bakmayı kestim. Boğazım düğümlenmişti.

Yatak küçük olsa da Birce ağabeyine doğru sokulduğu için bulunduğum taraf boştu. Usulca oturdum Birce'nin yanı başına. Ali onu görmek istediğimi anlamış olacak ki saran kollarını gevşetip yüzünü görmemi sağladı. Ufacık, güzel yüzü sapsarı olmuştu, gözaltları çökmüştü. Hafifçe mırıldanıp tekrar ağabeyine sokuldu. Ali kocaman kolları ile ağabey şefkatiyle sardı kız kardeşini. Kendimden biliyordum. İnsanın ağabeyi yanında olunca, kendini dokunulmaz hissediyordu. Ama Ali'nin kollarının verdiği güveni öylesine merak ediyordum ki. Allah beni affetsin... Birce böyle bir ağabeye sahip olduğu için eminim kendini şanslı hissediyordu.

"Çok korkmuş," diye fısıldadı Ali. Sesi ızdırap doluydu. Birce'nin yastığa yayılan saçlarını usulca okşadım. Ali konuşmaya, içini dökmeye devam etti:

"O daha küçücük. Benim yüzümden bunları yaşayamayacak kadar."

"Bu olanlar senin suçun değil," diye fısıldadım. Kendine öylesine eziyet ediyordu ki, bunu gerilen yüzünden anlıyordum. Hep kendini suçluyordu.

"Hayır. Bu olanlar tam da benim suçum. Onu korumalıydım. Aptalca kendi davamda koşarken onları korumasız bıraktım."

Dayanamayıp kızgın gözlerle yüzüne baktım. Gözleri kızarmış, mavileri buğulanmıştı. "Kendine gel. Sen yanlış olan bir şey yapmıyorsun. Bu olanlar o pisliklerin suçu. Tamam, Birce daha bunları kaldıramayacak kadar küçük ama o insanların istediği bu değil mi? Seni böylesine çaresiz duruma sokup, suçlarını kapatmak. Başka çocukların canı yansın ister misin? Ağabeyin gibi Birce gibi..." Hızla kafasını iki yana salladı. Ali'yi o kadar iyi tanıyordum ki kalbindeki acıyı ta derinlerimde hissediyordum. "O zaman kendini suçlamaktan vazgeç. Şu an yapman gereken tek şey Birce'nin yanında olmak. O iyi olduğunda ise kaldığın yerden, daha büyük bir inançla devam etmek."

Ali bana öylesine bakıyordu ki gözlerimi kaçırmamak için savaş verdim. Minnet mi desem? Işıl ışıl bakıyordu işte. Sanki dünyada benden başka güvendiği kimsesi yokmuşçasına. Beynim bana oyun oynuyordu yine. Kendimi hiç olmayacak şeylere inandırıyordum.

Ufak bir hışırtı işittim, aşağı baktığımda Birce'nin elleriyle gözlerini ovalayarak uyanmaya çalıştığını fark ettim. Sonra benim orada olduğumu anlamış gibi hızla başını benden tarafa çevirdi. Daha ne olduğunu anlamadan beni yatağa, kollarına çekti. Boynumu öyle çok sıkıyordu ki nefes alamıyordum. Varlığıma, orada olmama ihtiyacı vardı sanki. Ali'nin varlığı kollarıma değen diziyle hatırlattı kendini. Birce, ağabeyini bırakmadığı gibi beni de yanına, ağabeyine doğru çekmişti. Doğrulmaya, uzaklaşmaya çalışıyordum ama fayda etmiyordu.

"Ece ablam benim. Seni öyle çok özledim ki." diye cırlayıp duruyordu. Gergin ve korkulu hâlleri gittiği için Allah'a şükrediyordum. Ama bir yandan da kendim için kaygılanıyordum. Özellikle Ali, rahatsız olacağımı bil-

diği hâlde yerinden kıpırdamazken. Birce aniden kollarını gevşetince ben de kendimi geriye çekmeye uğraştığım için dengemi yitirdim. Yatağa doğru düşerken sırtım sert, kaya gibi bir yere çarptı. Gözlerimi açıp çarptığım şeye baktım. Ali kollarını iki yana açmış, düşmemi engellemek için her an tetikte beklerken ben resmen sırtımı göğsüne yaslamıştım. Olayın şokuyla kaç saniye öyle yamacında, gözlerine bakarak kaldığımı bilmiyordum ama aklım başıma geldiği an toparlandım. Kulaklarım ve yanaklarım yanıyordu. Rengimin domatese döndüğüne emindim. Bozulan eşarbımı düzeltip aptallaşmış yüz ifademi gizlemek için kafamı çevirdim. Birce yaptığından habersiz arkadan bana sarıldı. Sanki en sevdiği oyunu oynayıp onu daha da neşelendirmiştik. Benim burada dilim damağım kurumuştu. Ali de bu durumda mıydı? İçimden homurdandım. O benim gibi değildi. O rahattı. Binlerce kızı kollarına almıştı. Ben ise kimsenin gözlerine bakmadığım gibi gözlerine bakmış, kimseye yakınlaşmadığım gibi ona yakınlaşmıştım. Bütün duvarlarım onunla yıkılıyordu. Bana hiçbir yabancının yakın olamayacağı kadar yakın oluyordu.

Arkamı dönmeyeceğimi anlayan Ali boğazını temizleyerek salona yöneldi. Neyse ki mesajı almıştı. Onunla yüzleşemezdim. "Ben... Ben bir anneme..." Lafını tamamlamadan odadan hızlı adımlarla çıktı. Derin bir nefes üfleyerek Birce'ye döndüm. Bana ışıltılar saçarak gülümsedi ama gözlerindeki korku ve hüzün her daim yerindeydi. O kadar zayıftı ki kucağıma alabilirdim. Öyle de yaptım. Kocaman kızı kucağıma alıp sırtımı yatak başlığına yaslayıp oturdum. Saatlerce sohbet edip sevdiği filmleri, okuduğu kitapları konuştuk. Yine her zamanki gibi büyüyünce benim gibi olmak istediğini, güçlü ve güzel görünmek istediğini söylemişti. Ona her ne kadar benden daha güzel ve güçlü olduğunu söylesem de kabul etmiyordu. Saçları henüz uzamaya başlamıştı. Ağabeyi gibi altın parlaklığında saçlara sahipti. Ama sık sık dökülmekten cansızlaşmıştı. Mavi gözleri ağabeyi gibi açık renk harelere değil, koyu gece mavisine yakındı. Böylesine bir güzellik, ufacık yaşta büyük imtihanlar içerisindeydi. Onun yaşlarında, onun yaşadıklarını yaşasam böyle hayat dolu olur muydum? Birce kesinlikle güçlü bir kızdı. Ağabeyi gibi.

***

Fuzuli şeylerden nefret ederdim. Babamın tüm ısrarlarına rağmen araba almasını kabul etmemiştim. Ben böyle lükslere açık bir kız değildim. Hatta

mümkün olduğunca toplu taşımalara biniyor, mütevazı bir hayat yaşamaya çalışıyordum. Eğer araba alacaksam kendi emeğimle olmalıydı. Babam da bu düşünceme saygı duymuştu. Bu sebepten bugün Birce'ye verdiğim söz için ağabeyimin arabasını ödünç almak zorunda kalmıştım. Birce'yi yollarda sıkıntı çekmeden kolaylıkla lunaparka götürmek istiyordum.

Evlerinin önüne gelince arabadan çıkmama fırsat kalmadan dış kapı açıldı ve Birce dışarı fırladı. Kısık bir kahkaha atarak tekrar oturdum arabaya. Birce her zamanki yerine, arka koltukta tam arkama kuruldu. Sonra ellerini uzatıp boynuma sarıldı ve sulu bir öpücük kondurdu. "Ablaların en bir güzeli," diye mırıldanmayı da eksik etmedi.

"Bir tanem nasılmış bakalım bugün?"

"Mükemmel. Seninle lunaparka gidiyoruz ya daha ne olsun?" diye şakıyarak yerinde zıpladı. Emniyet kemerini takmasını bekledim, arabayı çalıştırmaya koyuldum ki Birce ikaz etti:

"Bence beklemen gerekiyor."

"Neden ki?" dememe kalmadan ön taraftaki yolcu koltuğuna iri cüssesiyle Ali oturdu. Gözlerimi büyüterek yanımdaki varlığa baktım. O gayet sakin, emniyet kemerini bağlarken soru soran bakışlarımı Birce'ye çevirdim. Omuz silkti.

"Ben, Ece abla ile kız kıza gezeceğiz dedim. 'İki genç kızı tek başına gönderemem,' dedi."

Ağabeyini taklit ederken sesini kalınlaştırmasına gülmemek için dudaklarımı gerdim. Kaşlarımı çatarak yanımda pişkince sırıtan Ali'ye baktım. "Hah! Halt etmiş," diye homurdandım.

"Konuşma da sür şu arabayı bücür. Ben de son dualarımı etmeye başlayayım."

Numaradan ellerini kaldırdı, okuyup üfledi. Birce'nin kahkahaları arabanın içini doldurdu. Arabayı hırsla çalıştırırken arabadaki Birce'yi düşünüp sakin bir kalkış yaptım. Sokaklardan ustalıkla geçerken, "Asıl benim sürdüğüm arabaya bindiğin için el açıp dua etmen gerek. Senin de araba kullanış şeklini gördük." diye iğneledim. Arabayı kullanmıyor, resmen ağlatıyordu. Birce arkadan beni destekledi:

"Ben de büyüyünce aynı senin gibi araba kullanacağım Ece ablam. Ağabeyim öyle hızlı kullanıyor ki koltuğa yapışıyorum korkumdan."

"Şunlara bak. İki cadı birleşmiş, beni beğenmiyor."

Bu sefer pişkince gülme sırası bendeydi. "Ne sandın," deyip aynadan Birce'ye göz kırptım. "Hem araba kullanmama laf edeceksen en yakın durakta inebilirsin. Bizim sana ihtiyacımız yok!"

"Oldu, hanımefendiler. İkinizi bir başına bırakayım da başıma iş alayım değil mi?"

Birce'nin varlığı aramızdaki soğuk duvarları kırmış gibiydi. En azından yalnızken oluşan yoğun hava yumuşamıştı. Lunaparka vardığımızda arabayı özenle park edip eğlence merkezine yöneldik. Birce'yi uçaklara bindirip bir ağabey ve abla edasıyla onun gülücüklerini seyrediyorduk. Her bindiği alette biraz daha gür kahkaha atıyor, âdeta yaşamın her şeye rağmen güzel olduğunu bize haykırıyordu. Çarpışan arabalara ben ve Birce binmiştik. Ben Ali'nin böyle çocukça şeyler ile ilgilenmediğini düşünürken o tek başına başka bir arabaya kuruldu. Birce ile şaşkınlıkla birbirimize bakıp kıkırdamaya başlamıştık. Kocaman ayakları zor sığmıştı. Sıkışıp kalmış gibi duruyordu.

Arabalar çalışınca neden bindiğini anlamıştım. Bu arabaların kuralı birbirine çarpıp eğlenmekti. Bizim arabamıza tanımadığım gençler çarpıyor, arkalardan yedikleri darbe ile keskin bakışlı Ali ile karşılaşıyorlardı. Ali sanki oyunun kurucusu kendiymiş gibi etrafımızdan ayrılmıyor, yaklaşan tüm hemcinslerini bertaraf ediyordu. Hâlbuki sadece bir oyundu. Ağabey tavırlarına öylesine alışmıştım ki artık sorgulamıyordum. Birce ile aynı kaderi paylaşıyorduk. İkimiz de Ali'den kardeş şefkati ve sahiplenmesini görüyorduk.

"Kardeşliği batsın," dedi içimin ağrıyan yanı. "Tövbe" çekti kalbim. "Ali hep yanımda olsun da gerekirse kardeşi olurum," diye haykırdı. Ama öyle olmuyordu işte. Kardeş dediği her an kızgın lavlar döküyordu üzerime. Kalbim istemese de sahiplenmiş, umutlanmıştı işte. Hiçbir umut vermese de onu asla ağabey olarak görmüyordu. Daha dün sarılmak istemiştim ona. Bu ben değildim. Annemin büyüttüğü, babamın gururlandığı kız böyle şeyler istemezdi.

Yorgunluktan mıdır, yoksa beynimin oyunlarından mıdır, bilmem, bir anda solmuştu tebessümlerim. Ali'ye her ne kadar laf yetiştirsem de yüzüne akmamaya, bir bakışıyla fark ettiği duygularımı göstermemeye çaba göstermiştim. Hava kararmıştı, Birce yorgunluktan uyukluyordu. Ali kucağın-

da taşıdığı Birce ile sakin adımlarla yanımda ilerliyordu. Bir anda sessizleşmişti lunapark. Sanki herkes içimdeki fırtınaya göre hareket ediyor, kalp atışlarımın şiddetini duyurmak için sessizleşiyordu. Birce'yi öylesine sarmış, emin adımlarla yürüyordu ki ona hayranlık duymamak kimsenin harcı değildi. Birce'nin yerinde olmak isteyen yanıma hayret ettim. Ne utanmaz, arlanmaz olmuştum. Arabaya binip eve yönelirken sessizlik hüküm sürdü aramızda. Sanki sözsüz bir uyarı almış gibi benimle konuşmuyordu. Sanki içimde biriken cümleleri biliyor, onları dile dökmeme gerek kalmıyordu.

Evin önüne geldiğimizde arabayı durdurup konuşmadan gitmesini bekledim. Birce mışıl mışıl uyuyordu. Eve dönmem gerektiğini biliyordum ama mavilerden ayrılmak zor geliyordu. Kendine eziyet etmeyi seven yanım hayaller kuruyor, onun ile aynı eve gireceği günleri hayal ediyordu. Yanaklarımı ısırıp özlemimi dindirmeye çalıştım.

"İçeri gelmiyor musun?"

Yüzüne bakmadan kafamı iki yana salladım:

"Eve gitmem gerek. Saat geç oldu."

"Annem yemek yapmıştır. Sabahtan beri hiçbir şey yemedin. Ben seni eve bırakırım."

Niye yapıyordu bunu? Bıraksaydı gitseydim işte.

"Gerek yok. Songül Teyze'ye selam söyle. Pek iştahım yok zaten."

Hareket ettiğini duyunca çıkacağını sandım. Ama yüzümde hissettiğim bakışları, bana doğru döndüğünü haykırıyordu. Kokusu zaten tüm arabayı kaplamıştı. Günlerce bu arabaya binmemeyi planlıyordum.

"Birce'yi böylesine mutlu ettiğin için minnettarım. Ona duyduğun abla şefkatine de."

Abla ya... O ağabeyi olduğuna göre, ben de anca ablası olurdum. Birce'nin ablası olmakla ilgili bir derdim yoktu. Benim derdim Ali'nin kardeşinin ablası olmaktı.

"Bana teşekkür konuşması yapmana gerek yok. Birce benim de kardeşim sayılır. Onun için ne yapıyorsam, kendim için de yapıyorum demektir."

"O sana sahip olduğu için çok şanslı."

Yutkundum. *"Sen de bana sahipsin... Kör müsün? Görmüyor musun?"* Kendi iç muhalefetimi susturdum. "Sana sahip olduğu için de çok şanslı."

Burukça gülümsedim, gözlerimi direksiyondaki ellerime diktim. Neden gitmiyordu? Arabanın içindeki hava iyice boğucu olmaya başlamıştı.

"Neden bana bakmıyorsun?"

Sorusuyla kanım donduı. Ben ona kolay kolay bakmazdım zaten. Şimdi bu sorunun amacı neydi? Boğazımı temizledim.

"Birce'yi yatağına götürsen iyi olacak."

"Bana bak."

Günaha davet eden sesine kulaklarımı tıkamaya çalıştım. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Patlamaya yakındım. Ve patlayacaktım da. Dişlerimin arasından konuştum. Kızgın olduğumu, ona bakmak istemediğimi sanmalıydı.

"Ali ağabey," derin bir nefes çektim içime. Onun da iç çektiğini işittim. Yanımda hırıltılı nefes alıyor, ona bakmam için ikaz ediyordu. "Sana her ne kadar ağabey desem de Oğuz ağabeyim her ne kadar seni kan kardeşi olarak görse de sana bakmam ve yakın durmam uygun değil. Çocukken öyle değildi ama artık çocuk değiliz. Sen öz ağabeyim değilsin."

Ali böyle bir cevap beklememiş olacak ki şaşkınlık nidaları yükseldi:

"Ama sen... Ne bileyim eskiden..."

"O eskidendi. Sen beni kayıtsız, şartsız kardeşin olarak görüyor olabilirsin. Ama ben senin mahremim olmadığını biliyorum. İşimi öyle zorlaştırıyorsun ki."

Arabanın direksiyonunu sıkıp susturdum kendimi. Sadece ufacık bir damarıma basmış, bülbül gibi konuşturmuştu beni.

"Ama ben diğer erkekler gibi değildim. Sen bana arada da olsa bakıyordun. Ne bileyim böyle... Böyle uzak durmak biraz..."

Ne diyeceğini şaşırmış vaziyette bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Songül Teyze'ye kızdım yine içimden. Bir anne evladına nasıl öğretmezdi? Ali öylesine rahattı ki içimden kıskançlık nidaları koptu.

"Ben senin gibi değilim. Sen böyle şeylerden habersiz büyümüşsün. Kendini sakınmadan, rahatça yaşıyorsun. Elini tuttuğun, hatta dokunduğun kızların haddi hesabı yok."

Kaşlarımı çattığıma emindim. Hatta şu an saçlarımı çekiştirdiğini bile sezliyordum. Hazır elime geçmişken annesinin yapmadığını yapıyordum. Onu salıp leyip başka kızlardan öteye kaçması için uyarıyordum.

"Ben kendimi helalim olacak adama saklıyorum. Cenab-ı Hakk'ın emir buyurduğu gibi kendimi haramdan sakınmaya çalışıyorum."

Ali nefesini ciğerlerine dışarı üfledi.

"Haramdan, yani benden mi?" diye mırıldandı duyulmayacak kadar zor bir sesle. "Ne yani? Şimdi ben senin gözlerine bakıp yakınına yaklaşamayacak mıyım? Ben sana bakamadığım hâlde elin adamı gelecek, seni nikâhına aldığı için sana doyasıya bakacak mı?"

Yutkundum. Gözyaşlarım öyle çok batıyordu ki gözüme. Ne inat etmeye çalışıyordu? Her şeyi kavrayan beynim Ali'yi anlamıyordu.

"Ali ağabey," diye mırıldandım ikaz edercesine. Susmalıydı.

"Başlayacağım ağabeyine! Ağabey dediğin hâlde sana bakmam yasak."

Günaha yetiyordu. Ona kızmak hatta bir anne gibi azarlamak istiyordum. Ona doğruyu yanlışı öğretip cennet kapılarını açmak istiyordum. Ailesi öyle ağır şeyler yaşamıştı ki Ali böylesine boşlukta büyümüştü, her şeyden bihaber.

Hırıltılı sesiyle, âdeta kelimeleri üstüme fırlattı. Fısıldıyor olması, sesini yumuşatmamıştı. "Biz seninle büyüdük be! Beraber koşup beraber düştük. Senin gözlerine bakmadan geçirdiğim tek günüm yoktu. Sonra nasıl olduysa büyüdük. Büyüdüğüme lanet ettirdin. Bir anda öyle çok mesafeler koydun ki aramıza..."

Kendimi savunmak zorunda hissettim. Ellerim buz kesmişti.

"Olması gereken buydu. Sen... Sen haramdın."

Dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkardı:

"Ben haramım evet... Gün gelecek hiç tanımadığın, ne olduğu belirsiz bir... Bir adamla evleneceksin. Ona helal diyeceksin. Bana haram diye bakmadığın hâlde, o herife gülücükler saçacaksın." Sona doğru sesi kısıldı. "Hatta sarılacaksın..."

Gözümden akan yaşı fark etmemesi umudu ile hızla sildim. Yırttım resmen tenimi. Kapısını açıp kafasını yana eğerek konuştu:

"Eğer ben de Ali isem, ömrünün sonuna kadar ben haramsam, herkes haram sana!"

Soluğumu bırakmadan kapıyı hızla açıp Birce'yi kucakladığı gibi eve yürüdü. Birce yerinden sıçramıştı ama Ali'nin gözü görmüyordu. Öylesine hırsla yürüdü ki eve doğru, yer titrese şaşırmazdım. Arabayı nasıl çalıştırdığını, buğulu gözlerle nasıl araba kullandığını bilemedim. Boş bir caddede, kenara çekip dörtlüleri açtım. Titrek kollarımı direksiyona sardım ve hıçkırdım. Dakikalarca ağladım.

Ne istiyordu benden? Bir ağabeyim olmak istiyor, bir helalim olacak adama nefret dolu sözler sıralıyordu. Helalim olacak adam... Kendi kendimle alay eder gibi burnumu çektim. O istese de böyle bir adam olmayacaktı. Olamazdı. Böyle perişan, böyle aptal ve böyle yalnız kalacaktım. Belki de onun mutluluğunu, evliliğini seyreder, ileride çocuklarına teyzelik ederdim. Bu fikirle kaçık biri gibi güldüm, aynı zamanda ağlıyordum. İşte bana yaptığı buydu. Beni ruhumla savaşa sürüklüyor ve mağlup ettiriyordu.

Şöyle bir düşününce, genç kızlığımdan beri dikkatimi çeken tek göz onunkiydi. Kendimi korumak zorunda hissettiğim tek koku. Bana izinsizce dokunan tek el onunkiydi. Evleneceğim adama haksızlık değil miydi bu yaptığım? Ya ağabeyim? Ali bu denli ağabeyimi düşünürken, ben öz ağabeyime haksızlık yapmıyor muydum? Ya onu içime gömecektim ya da bir şekilde söküp atacaktım. Eğer o haramsa tüm gözler haramdı bana. Tıpkı onun da söylediği gibi... O küçüklük arkadaşını istiyordu, ben ise geleceğimi.

İki beni de gömmeliydim mezara. Ne geçmişim, ne geleceğim. Benden geriye boş bir Ece kalacaktı. Sadece Rabbi için yaşayan, dünya güzelliklerinden uzak duran... Belki de benim imtihanım buydu: Asla dünya mutluluğunu tatmamak. Safirleri kendine haram kılmak.

6. BÖLÜM

MAVİ HARELER

Genç adam gün geçtikçe omuzlarının çöktüğünü, midesinin düğümlendiğini hissediyordu. Koskoca günler vardı geçirdiği. Yok, gün değildi bu; asırdı. O güzel gözlerden uzak geçen iki hafta dert diye kurulmuştu sol köşesine. Gözlerine bakmasın, kokusunu kokusuna yaklaştırmasın, umurunda değildi artık. Sadece onu görsün, varlığını bilsin yeterliydi. İçindeki hoyrat, laf dinlemez Ali'ye engel olamamıştı işte. Paylaşamıyordu o Ali Ece'sini kimseyle.

Helaliymiş... Helaline de, ona elini sürecek erkeğe de lanetler etti. Kimse dokunamazdı işte Ece'sine. İsterse görmesin gözleri, isterse dokunmasın teni tenine, isterse ağabey desin, kendini Ali'ye kardeş bilsin, umurunda değildi Ali'nin. Ona kendisi el sürmeyecekse kimse süremezdi işte. O kocası olacak adamı affetmez, anlının çatından vururdu. Daha dönüp Ece'sine bakmadan yapardı hem de bunu. Cehennemse cehennem.

Yanardı da veremezdi Karamel'ini kimselere.

Elbette asla Oğuz ağabeyine, kardeşten öte bilene yanlış yapmayacaktı. Kimseler bilmeyecekti Ali'nin, Ece diye yandığını. Ama yanacaktı Ali. Gizliden gizliye yanacaktı. Ece'sini, kollarına almadan ölecekti belki; ama Ece de başkasının kollarına girmeyecekti işte.

O kocaman, karamel kahve gözleri hatırladı Ali. "Bu son," dedi. "Son kere bakıp gideceğim," diye yemin etti kendi kendine. Yine nasıl olmuştu da burada bulmuştu kendini? Yanlıştı yaptığı, biliyordu. Ama ayakları

ona ihanet ediyor, acılarının merkezine doğru yürüyordu. Onu biri burada görse ne derdi? Yine hayırlı evlat rolü yapıp, ziyarete geldiğini söylerdi muhtemelen. Ümmü Gülsüm Teyzesi de hemen inanır, yemekleriyle donatırdı önünü. Belki de öyle yapmalıydı. Uzaktan görmek yetmiyordu artık Ali'ye. Bir kerecik kokusunu duysun, o toprağı andıran gözlerini görsün yeterdi. İki hafta ne demekti ha? Koskoca günler ne demeye görememişti onun mahzun yüzünü. Dilini tutsa, sinirlerine hâkim olsa böyle olmazdı işte. "Ağabey" diyordu kız ona. Hangi ağabey istemezdi ki kardeşinin evlenip mutlu olmasını? Kahrolasıca bir ağabey, mutlu olmalıydı kardeşi için. Ama aksine Ali'ninse gözlerini kan bürüyordu.

Ümmü Gülsüm Teyzelerin yan komşusu Meliha Teyze'ye yardımcı olacaktı şimdi. Bahanesi hazırdı. Birkaç ağaç budayacak, o dalları da çatı katına taşıyacaktı. Meliha Teyze de her zamanki minnettarlığıyla, o çok sevdiği kurabiyelerinden verecekti. Aslında en büyük hediyeyi o çatı katında alıyordu zaten Ali, hem de kimseler bilmeden, görmeden.

Şimdi, her öğlen saatinde olduğu gibi güneşin pek uğramadığı balkonunda kurulmuş, elinden hiç düşürmediği kitabıyla ulaşılmaz görünüyordu. Öyle ulaşılmaz, öyle muhteşemdi ki Ali de yutkunma isteği uyandırıyordu. Zayıflamış mıydı gül yüzlüsü? Sanki gölge düşmüştü göz altlarına. Bunun sadece gölge oyunu olmasını umdu.

Ali, ağaç dallarını çabucak yerleştirmiş, sırtını duvara dayamış, ellerini dizlerinden sallandırarak oturuyordu. Yorulmamıştı. Bütün dünyanın yükünü taşısa vız gelirdi genç adama. Bu görüntüyü görmek için sıcak çöllerden geçer, ıssız sokaklara dalardı. Tüm günahları sırtına yükler, cehenneme adımını atardı. Ece bu düşüncelerini duysa o hokka burnunu kaldırır, güzel gözlerinin üzerindeki kaşlarını çatar, iyi bir azarlardı genç adamı. Uzun uzun nutuk çeker, Ali'yi günahtan öteye çekmek isterdi.

Ali'ye öyle bir yüklenmişti ki hayat, bildiklerini unutmuş, iyimserliğini kaybetmişti. Belki günahtı zikrettikleri, belki artık kararmıştı kalbi. Bilmiyordu Ali. Tek bildiği balkonunda oturmuş, elindeki hayatın derinliklerinde kaybolmuş bu kızın ona iyi geldiğiydi. Sadece ona bakmak bile umut etmekti kurumuş kalbine. Belki de sırf bu güzelliği sevdiği için, onu yaratana, onu görme şerefini bahşedene şükrettiği için affedilirdi.

Genç kız şimdi elini dudaklarına dayamış, kirpiklerini ardı ardına kırpıştırıyordu. Ali artık öylesine ezberlemişti ki ruh hâlini, elindeki dünyanın

en efkârlı yerinde olduğunu biliyordu genç kızın. O kaşlarına kadar uzanan, simsiyah kirpiklerin gölgesi neredeyse oradan gözüküyordu. Yanaklarını döven gölgeler sulanmış yanağını gizliyordu.

En çok saçlarını merak ediyordu Ali. Uzun siyah saçlarını. Bir de gerdanının tam yanındaki siyah noktayı. Hâlâ eskisi gibi kömür karası mıydı saçları? Parlak ve güzel kokulu... Uzun ve dümdüzdü hatırladığı kadarıyla. Şimdi o yazmasının altında sakladığı güzellik devam ediyor muydu? Neden böylesine kusursuzdu ki her şeyi? En azından saçlarında bir kusur olsaydı, bilmeseydi genç adam o yazmanın altındaki hazineyi, kalbine soğuması için bir bahane bulurdu. Gerçi bu hisler ne saçını önemserdi ne de ulaşılmaz olduğunu. Artık bu kalbe çare yoktu. Sadece minnet duyuyordu genç adam içten içe. Küçüklüğünden hatırladığı o güzelliği saklıyordu Ece'si. O helaline saklıyordu belki ama bilmeden Ali'ye bir iyilik ediyordu. Ölüyordu tek teli için ama kendi görmeyecekse kimse bilemeyecekti Ece'nin saf güzelliğini. Yüzü bile yetiyordu, Ali'nin hoyrat damarlarına basmaya, başka adamların yüzünü görmesi bile onun asla kendinin olmayacağını haykırıyordu âdeta. Sahiplenemezdi. Koruyamaz, kıskanamazdı. O da en az onlar kadar yabancı ama asla şansı olmayacak kadar yakındı.

Dudaklarının arasındaki minik kıymık parçasını ezmekten bir hâl etmişti genç adam. Eline aldığı gibi bıkkınca fırlattı görünmez bir köşeye. İşte bir gün daha bitmişti. Meliha Teyzesi gelecekti şimdi yanına. Nerede kaldığını merak edecek, çok çalıştığını düşünüp ona çay ikram edecek, sonra da evine, Ece'sinden öteye gönderecekti.

Ölene kadar orada kalmaya razıydı ama Ece ayaklandı ve içeri girdi. Perdeyi ardı sıra çekti. Onu bilmeden öteledi. Kendi dünyasında, artık Sarı'ya yer olmadığını gösterdi.

***

Günler birbirini kovaladı. Birleşerek, haftalara ayrıldı. On dört gün, tamı tamına iki hafta! Mavilerden, bahar kokusunun varlığından uzak iki hafta. O nefret dolu vedasının ardından geçen günler asır gibiydi. Ben inatla Ervaların hiçbir davetine gitmiyordum, Oğuz ağabeyimi bile neredeyse doğru düzgün görmüyordum. Ucunda ölüm yoktu ya; biraz daha uzak dursam belki artık içim soğurdu. Sadece, herkes gözlerimin çöktüğünü, biraz da süzüldüğümü söylüyordu. Bunun sebebi neden Ali olsundu ki? Belki

mide ağrılarım yüzündendi. Belki son senemin vereceği yoğunluktu. Belki de geceleri gördüğüm kâbuslardı. Ama asla günlerdir görmediğim yüz, boğazıma düğümlenen hasret kokusu değildi. Kendimi kandırmaya biraz daha devam edebilirdim.

Eslem ve Rana ile geçirdiğim günler bir nebze yardımcı oluyordu beynimi dağıtmaya. Eslem sınıf arkadaşımdı. Şen şakrak ve hayat dolu bir kızdı. Sarı kıvırcık saçları, cam gibi yeşil gözleri ile hayatımın rengiydi âdeta. Rana ise tam tersiydi: İçine kapanık, bizden başka herkese karşı soğuktu. Yaşanmışlıkları ve zor bir hayatı vardı. Hem okuyor, hem ailesini geçindiriyordu. Onlar ile aynı sınıfta olmak, kimyamızın bu kadar tutması şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı. Bakışlarımı, sesimi, dikkatimi hep kendilerine yöneltiyorlardı. Mavileri bulmasın diye gözlerim, hep yanı başımda, elleri omuzlarımdaydı. Ali ile ortak derslerimiz olduğunda, bahçede karşılaştığımızda ya da o herhangi bir kızla kantinde kıkırdarken, içimde oluşan fırtınayı engellemeye çalışıyorlardı. Beni olabildiğince ondan ve onu anımsatan her şeyden öteye itiyorlardı. Aslında Rana, daha çok yardımcı oluyordu bana. Eslem ise anlam veremiyordu sadece. Onun için hayat "İstiyorsan olmalı" tarzındaydı. "Kendin yıpranacağına karşındakiler yıpransın" politikası vardı. Eslem gibi olabilmek için nelerimi vermezdim. Ben de, dobra bir kızdım elbette. Lafımı kötüden, yanlıştan esirgemezdim. Ama asla sevdiklerime ve bana değer verenlere zarar veremezdim.

Eslem ve Ranasız geçen tüm günler gibi *Çalıkuşu'nu* elime alıp balkona kuruldum. En azından bu kitapta yaşayabilir, bir nebze mutluluğu tadabilirdim. Sıcak hava üşüyen ayaklarım ve ellerimi ısıtırken dalıp gittim elimdeki dünyaya. Sevdiğin tarafından sevilmek nasıl bir hisli? Sen ona hayran hayran bakarken onun da sana aynı hislerle baktığını bilmek? Ben hiçbir zaman bilemeyecektim. Okuduğum kitaplarda her çeşit tarifi vardı. Herkes kendince bir isim takmıştı sevdiğine. Bir final yazmış, yıllar süren aşkın izlerini taşımışlardı.

Anneannem de anlatmıştı bana sevilmeyi. Dedem onu öylesine sevmişti ki çatılarda yatmış, yıllarca bir yemeninin kokusuyla yetinmişti. Yemeniyi bağrına basıp şafak sayar gibi saymıştı yârine kavuşacağı günü. Ninemin babası bile acımıştı viraneye dönen dedeme. Öyle sevmişlerdi ki birbirlerini, birinin ismi geçince, diğerini anarmış diller.

Ben de biliyordum kendimce sevmeyi. Ali deyince iç çekmeyi. Helalim bile olmayan adama kendimi saklamayı. Ondan başkasını mantığıma, hayalime, benliğime yakıştırmamayı. Ben biliyordum işte Ece olmaktan çıkıp Hz. Ali'sine meftun, Hz. Fatıma misali olmayı. Haşa... Ne haddime Hz. Fatıma olmak. Ben yalnızca onun sevdasının gölgesinde serinlerdim. Ali'yi sevmeyi bilirdim. Güçlü bir adamın kalbinin kıymetini.

***

Kasvetli rüyaların ardından, çökmüş gözlerle uyandım güne. Göz altlarım kararmış, rengim sararmıştı. Hastalık gibiydi bu illet. Uyanmam ve hazırlanmam gerekiyordu. Bölüm yemeği vardı ve tek temennim, onun orada olmamasıydı.

Uzun, siyah pileli elbisemi giydim. Aynı renkte şalımı bağlayıp, ayaklarıma beyaz sporlarımı çektim. Aynadaki yansımamdan her ne kadar memnun olmasam da başka çarem yoktu. Bu yüzü buzlu suya soksam renge gelmezdi. En azından Eslem ve Rana'nın orada olacağını bildiğim için, içim bir nebze rahattı. Köşeye çekilir ve onlarla bir kahve içer, bir günün daha bitmesi için saatleri sayardım.

Bizim için ayrılan kafeye vardığımda soluk almama bile fırsat kalmamıştı. En azından kendimi hazırlamalıydım; görüntüsüne, sesine... İşte oradaydı. Tam merkezi olmuştu bulunduğu yerin. Her şey herkes onun etrafında dönüyor gibiydi. Tüm insanlar önemini yitirmiş, silik bir silüet gibi vızıldıyorlardı. "Bana bak," diye bağırıyordu saçları. Beyaz parlak yüzü, geniş gülüşü.

Gözlerimi kırpıştırarak bana seslenen arkadaşlarıma yönelmeye çalıştım. Sanki bilincim kaymış, beynim uyuşmuştu. Eslem sırıtarak yerinden zıplıyor, kırmızıların içinde şirince beni çağırıyordu. Yanına sarsak adımlarla yaklaştığım an boynuma atladı:

"Fıstık gibi olmuşsun bu elbisenin içinde!"

Beni süzmek için uzaklaştı. Bir kol boyu mesafeden bakınca kaşları çatıldı:

"Kaç kilo verdin sen? Bu cılızlığın bile güzelliğini gölgelemiyorsa yatıp kalkıp dua etmen lazım. Nerelerdesin bakim sen kaç gündür?"

Asık olan suratım hafiften buruk tebessümlere yer açtı.

"Sakin ol Eslem. Derin derin nefes al." Rana bana destek olurcasına elini omzuma dayadı.

"Sakin olmakmış? Kızım şunun hâline bir baksana!"

"Ne varmış hâlimde?" diye cırladım. Tabii bu cırlama herkesin -Ali dışında- bana bakmasına sebep oldu. "Ölmüşsün de gömülmeyi unutmuşsun gibi. Neyse ki bugün birkaç porsiyon çikolatalı pastayla eski kıvamına gelirsin."

Göz kırparak yanlarında yer açtı. Tüm samimi kız arkadaşlarımla kucaklaştım. Herkes kendi arkadaşlarıyla kümeli bir şekilde oturuyordu. Belirsiz bir kalemle işaretlenmiş gibiydi alanlar. Gözüm hafifçe sağıma kaydı. İstemsizce bakıverdim. Mavi mi giymişti yine o? Neden giymişti ki şu rengi? Suratım düşüverdi. Kızlar ona laf atıp takılıyorlardı. Lakayt şakalarına sırıtarak karşılık veriyordu. Dişleri dökülesice!

Dişsiz bir Ali hayallerimde canlanırken dudaklarım aniden kıvrıldı. Kızlar bana deli görmüş gibi bakarken dudaklarımı düzeltmeye çalıştım. Hatta düzeltemeyeceğimi anlayınca elimle yanaklarımı sıkıp dudaklarımı büzdüm. Bu hareketime öyle bir kahkaha patlattılar ki ne yaptığımı sonradan anladım. Ördek gibi duruyordum. Dudaklarımı hemen düzeltip gören oldu mu diye etrafı kolladım. Bana bakan ve kaşlarını çatan bir çift safir mavisi gözle karşılaştığım an başımı eğdim. Görmüştü! Ah! Rezillik! Neden kaşlarını çatmıştı ki öyle? Aptal gibi göründüğüm için mi? Sanki kendisini koltukta zor tutuyormuş gibiydi. Her an ayağa fırlayacak ve bir ağabey edasıyla aptal gibi davrandığım için beni sarsacaktı.

Kızlar bir anda sessizleşince gözlerimin altından kapıya baktım. Tabii ya. O katılmazsa olmazdı. Bu kız... İşte bu kız tehlikeydi. Ne Sude, ne de diğer haftalık sevgilileri önemli değildi. Açelya koca bir soru işaretiydi. Hatta ünlem!

Ondan nefret etmek için nelerimi vermezdim. Bana sadece bir bahane verse yeterdi. Ali'nin dışında bir bahane. Kız mükemmeldi. Sakin ve naif. Akıllı. Ulaşılmaz. Tam Ali gibiydi işte. Herkesin büyülendiği, etrafına ışık saçan bir havaya sahipti. Bir de tüm bu özellikleri yetmiyormuş gibi hâkim kızıydı Açelya. Ülkenin en meşhur ve bilindik hâkiminin hem de! Ali'ye karşı delice ilgili olduğunu söylemeye gerek bile yoktu işte. Kızın kendi gibi zevklerinden de şüphelenmezdim. Okulda o kadar erkek varken, o bulmuştu benim Sarı'mı. Görüyordu kızın gözleri. Yalan yoktu işte. Hiç

öyle "Bana denk mi" diye kaygılanan, kendisini üstün gören bir kız değildi. Niye değildi ki? Bir parça bahane yaratsa bana ne olurdu sanki?

"Ece... Ece... Kız... Leyla!"

"Hıh? Bir şey mi dedin?"

"Bak ya, ben size diyorum bu kız Leyla diye inanmıyorsunuz. İsmini anınca nasıl bakıyor." Eslem kıkırdayarak bana omuz attı.

"Ece iyi misin? Hastaysan gelmeseydin keşke." Sınıf arkadaşlarımdan Selma kaygıyla yüzümü inceledi.

"Yok... Şey, yok bir şeyim. Dün iyi uyuyamadım da, ondandır."

Sınıfımızın en konuşkan ve bir o kadar avam genci karşı masadan atıldı, sanki pusuda bekliyordu.

"Ece, yine elinden düşürmediği kitaplara dalmıştır Selma. Hani şu sıkıcı, çekilmez olanlar." Dişlerimi sıkarak kendime hâkim olmaya çalıştım. Annem, insanlarla atışmamam gerektiğini bizzat söylemiş, hatta katı bir dille uyarmıştı. Ama bu çocuk hak etmişti!

"Yok, ondan değil Mete. Sabaha kadar sınıfımızdaki bir aptalın beynini aradım. Ama ne tesadüf, olmayan şey kaybedilemezmiş."

Kızlar kahkahalar atarken ben de pişkince önümüzde bulunan meyve sularına uzandım. Üzerimde birkaç çift göz hissediyordum. Biri bozuntuya vermeyen Mete'ye aitti elbette. Diğerinin sahibinin kim olduğunu ise atan nabzım haykırıyordu. Kafamı kaldırdığımda bakışlar üzerimden çekildi. Benim odak noktam ise Ali'nin yanına kurulmuş Açelya'ydı. Zarif, uzun, kumral saçları sırtını dövüyordu. Parlak bal rengi gözleri Ali'nin üzerindeydi. İlgiyle onu dinliyor, her kelimesinde zarifçe tebessüm ediyordu. Arada önüne düşen saçlarını arkaya yatırıyor, bunu yaparken de dirsekleri Ali'ye dokunuyordu. Boğazım düğümleniyordu. Meyve suyunu öyle bir hiddetle içiyordum ki, boğazıma kaçması an meselesiydi.

"Ece, tatlım sen de gelsene yanımıza."

Açelya'nın o kısık ama otoriter sesi kulağıma çalındığı an öksürük krizine tutuldum. Boğazım bile onun sesini hazmedemiyordu. Peçeteyle ağzımı kapatıp öksürük krizinden kurtulmaya çalıştım. Sırtımı döven Eslem kaygıyla bana bakıyordu. Bir süre sonra kanlı gözlerle gülerek iyi olduğumu belirttim. Sonra bana kaygıyla bakan çifte döndüm. Çifte... İçimde, bir

yerlerde bulunan, o çekilmez Ece onları hırsla ayırıp Ali'yi arkasına saklamak istiyordu. Bu düşünceyi kafamdan atarak tebessüm ettim:

"Yok, siz oturun. Hem yer yok orada."

Açelya, Ali'nin diğer yanındaki çocuğa bakış attığı an çocuk zarafetle ayaklanıp oturmam için beni teşvik etti. Kraliçe emretmişti. Kurtuluş yoktu. Ecelime doğru adımımı atacaktım. Kızlarla oturduğumuz uzun, köşeli masadan ayrılıp biraz ötedeki duvara yakın kare masaya yürüdüm. Kızlara göz attım. hepsi anlayışla önemli olmadığıyla ilgili el sallarken ben adım adım ilerledim. Önce kokusu geldi burnuma, sonra kuruldum sağ köşesine. Nefesimi tutamayacaktım o kadar uzun süre. El mahkûm, koklayacaktım o bahar kokusunu. Gözlerimi kapatmamak için büyük çaba sarf ettim. Açelya. canlı bir gülümsemeyle öne doğru eğilip Ali'nin üzerinden bana baktı. Saçları Ali'nin ellerini dövüyordu. Neden bu kadar yakın oturuyordu ki?

Biliyordum. Bu kız, o kız olacaktı işte. Ali'yi benden alıp mezunun elleriyle kazan kız olacaktı. Hem Ali için de iyi olacaktı. Hâkim babası ve çevresi Ali'nin çok işine yarayacaktı. Açelya'nın babası da Ali'yi fazlasıyla destekliyor, onu himayesine almak için mezun olmasını bekliyordu. Her şey hazırdı işte. Bir imza ve bir damatlık. Ali gidecekti. Ben ölecektim ve Ali gidecekti.

"Ece'cığım, nasılsın görüşmeyeli?"

Açelya'ya zorlukla gülümsedim, kısık bir sesle cevapladım:

"İyiyim çok şükür. Uğraşıyorum işte. Sen nasılsın?"

"Ben de iyi," dedi. Ardından bulunduğu yerden kafasını çevirerek Ali'ye baktı. Tam gözlerinin içine. Benim bakamadığım gibi, benim sahiplenemediğim gibi.

"Ali, siz abi kardeş gibisiniz duyduğum kadarıyla. Ece'nin ağabeyi çok yakın arkadaşın, değil mi?"

Neşeyle sorduğu soru, Ali'yi bir nebze germişti. Yerinden kıpırdanıp biraz geriye çekildi sanki ya da hayal gücüm epey genişti.

"Evet Oğuz... Oğuz ağabeyim sayılır. Ece de onun kız kardeşi."

"Ah, ne güzel. Çok şanslısın Ece, seni böyle sahiplenen insanlar var."

"Ya ne demezsin?" diye homurdandım, kafamı masaya doğru eğip. Duymadıklarına emindim. Sonra neşeli bir sesle kaldırdım kafamı:

"Şükürler ediyorum, böyle ağabeylerim olduğu için."

Sohbet devam ederken Açelya birkaç çeşit kurabiye ve kek siparişi verdi. Bu keklere bayıldığını, Ali'nin de bayılacağını söylemeyi de eksik etmedi. Bu da demek oluyordu ki, sık sık beraber yiyorlardı. Suratımdaki kan çekildi. Kendimi oyalayacak bir şeyler aradım, kekler önümüze dizildiğinde aynı anda atıldık Ali ile. Ben gerginlikten yiyecektim elbette. O ise her zamanki açlığından. O keke uzanmışken ben ağzıma ufak bir lokma almıştım bile. Aldığım tatla gözlerim büyüdü. Lokmayı nasıl yuttuğumu, Ali'nin eline nasıl uzandığımı bilemedim.

"Dur yeme!" Elinden lokmayı aldığım gibi tabağa fırlattım. Herkes hayretle bize bakarken, Açelya yanımızda tutulmuş kalmıştı. Ellerini ağzına kapatmış, gözleri büyümüştü. Şaşırttığım kimse umurumda değildi. umurumda olan Ali'ydi. Endişeyle gözlerimi yüzünde gezdirdim.

"Yemedin değil mi?" diye sordum, sesim uzun yol koşmuşum gibi kesik kesikti. Gözlerine bakmaya çekiniyordum ama iyi olduğunu anlamam için bakmam gerekirdi. Baktığım an nefesim kesildi. Ali büyük bir ilgi ve hayretle beni izliyordu. Gözlerim gözlerindeyken konuştu. Herkes bizi duyuyordu ama sanki bir tek bana hitap ediyordu.

"Tarçın mı vardı içerisinde?" Gözlerine bakarken nefesim kesildiği için sadece başımı salladım. İyi olduğunu anladığım an gözlerimi kaçırdım tekrar. Omuzlarına bakıp fısıldadım:

"Çok şükür ilk ben yedim. İyisin değil mi?"

"Değilim galiba," diye fısıldadı. Gözlerim endişeyle tekrar gözlerini buldu. Bir süre acı çekiyormuş gibi baktı bana. Yemiş miydi yoksa o keki? Ama acısı fiziksel gibi değil de içinde, ruhundaymış gibi bakıyordu bana. Sonra yüzünde o muzip tebessümlerinden biri oluştu. Dişlerini göstererek sırıttı. "Hayatımı kurtardın bücür," diye şakıdı. Gözlerindeki ifadenin üstünü örtüp alayla gölgeledi. Hissiz bir suratmaydı bu. Yutkundum. Nasıl böyle bir şey yapardı? Ne denli korktuğumu, ne denli endişeyle dolduğumu görmüyor muydu? Yerime oturup, kollarımı bağladım. Gözlerimi masanın üzerindeki keklere diktim. Açelya çaresizce konuştu:

"Ben... Ben bilmiyordum Ali, özür dilerim. Daha önce hiç bunlardan sipariş vermemiştim, tarçına alerjin olduğunu bile bilmiyordum! Sana ne kadar teşekkür etsem az Ece."

Sanki teşekkürüne ihtiyacım varmış gibi, sanki kalbimi ne kadar yaralasa da Ali'ye koşmayacakmışım gibi minnetlerini sunuyordu Açelya bana. "Önemi yok. Ölmedi ya!" diye tısladım. Öyle sinirlenmiştim ki kulaklarım uğulduyordu. Benimle bu konuda nasıl alay edebilirdi? Ali kahkaha atarak sınırımın üstünü örttü.

"Endişelendi ya, ondan böyle."

Ona bağırıp "Umurumda değilsin," demek istiyordum. O yüzündeki aptal gülümsemeyi silmek istiyordum.

"Ne olursa olsun. Birbirinizin alerjilerini bilecek kadar yakın olmanız müthiş bir şey. Benim de böyle bir arkadaşlığım olsun isterdim."

Yanaklarımı ısırıp cevap vermemeye özen gösterdim. Sesimden kinim anlaşılırdı. Ali beni bu dertten kurtardı.

"Evet öyleyiz. Benim tarçına alerjim olduğunu ilk onların yanında fark etmiştik."

"Nasıl?" diye soru soran gözlerle baktı Açelya. Soruyu bana yöneltmişti. Hüsranla anlattım.

"Bir gün ağabeylerimle beraber parka gittik. Onlar beni ve Yüsra'yı -Yüsra benim kuzenim- sallayıp bir yandan da sohbet ederlerdi işte. Kız kardeşlerini kolluyorlardı. Biz de Yüsra ile anneme yalvarıp kurabiye yaptırmıştık. Ali yemeyeceğim demişti ama ben ısrar edince dayanamayıp atmıştı ağzına. Tabii kurabiyeler tarçınlıydı. Önce bir şey olmadı. Ama sonra saniyeler geçti ve Ali'nin..." Ağabey demediğim o an kafama dank etmişti ama lafımı devam ettirmem gerekiyordu. "Dili şişti. Öyle şişti ki nefes alamamaya başladı. Babam hastaneye yetiştirdi. Doktorlar kesinlikle tarçından uzak durmasını, ölümcül olabileceğini söyledi."

Açelya mıymış gözleriyle beni dinlerken yanımda varlığını hissettiğim Ali gözüme takılmıştı. Bunu göz ucuyla görüyordum. Ona Ali dediğim duymuştu işte. Neredeyse yıllardır Ali demiyordum. İnatla ağabey deyip gönlümü hoş tutuyordum.

"Ben... Özür dilerim Ali. Gerçekten böyle bir alerjin olduğunu bilmiyordum."

"Önemi yok. Nereden bilecektin ki zaten? Ece yanımda olduğu için çok şanslıydım." Susmamak parmaklarımla oynadım. Kendimi ölesiye gergin hissediyordum. Bu konunun arasında işim neydi?

"Ece'nin de alerjisi var." Kafamı hızla kaldırıp uyarmaya çalıştım. Ama görmezden geldi "Daha çok takıntı aslında. Şeftali ya da kayısı gibi tüylü meyveleri yiyemiyor."

İşte burada oturmuş, Açelya'yı sırlarımıza, geçmişimize ortak ediyorduk. Bu ne cüretti! Neden beni bu kıza anlatıyordu? Karşımdaki melek de olsa umurumda değildi. "Benim gitmem gerek," diyerek ayaklandım. İkisi de şaşkınca bana bakıyordu. "Öğle vakti geçiyor," diye belirttim. Açelya'nın yüz şekli değişse de anlayışla başını salladı. "Allah kabul etsin," dedi hatta. Bu kız böyle mükemmel olmak zorunda mıydı?

Mete'nin alaycı ses tonu beni yerime mıhladı. İşte şimdi sınırı aşmıştı. Üstelik tüm öfkem kaynarken, yapmamalıydı. "Anlamıyorum... Diyelim ki bir davanın en önemli yerindesin. Ve dava saatler sürmüş. Namaz vaktin de geçiyor. O zaman ne yapacaksın? Biz hukuk insanlarının din ile bağlantısı olmaması gerekir. Sonuçta yeri gelecek yalancıları ve katilleri savunacağız."

Ellerimi yumruk yaparak iki yanıma sallandırdım. Ateş püskürten gözlerle yan döndüm. Çocuğun yüzüne bakmadan ama yüz ifademin hiddetini göstererek konuştum:

"Öncelikle arkadaşım, ben hukuk insanı olmaktan önce, Allah'ın kuluyum. Ona olan görevimi yerine getirmekle yükümlüyüm. Sonraki soruna gelecek olursak Kur-an'ı Kerim'i açıp hakkın ve hukukun nasıl olduğunu öğrenmelisin. Kimse yalancıları, katilleri savunmak zorunda değil. Ben yalnızca doğruyu ve hakikati savunacağım, Allah'ın izniyle."

Eslemlerin yanındaki çantama uzanıp hırsla kapıya yürüdüm. Birkaç arkadaş beni savunurken, Açelya'nın da azarlayan ve kınayan sesi yükseliyordu. Adımımı kapıya atmıştım ki bir patırtı koptu. Ağır ağır arkamı dönünce gördüğüm manzara nefesimi tutmama sebep olmuştu. Ali, Mete'nin başında, yumruk olmuş eliyle onu yere yıkmış, cellat gibi tepesinde dikiliyordu. Nasıl olduğunu bilmediğim bir hızla kendimi ona doğru atılmışken buldum. Ali'yi itekleyerek çıkışa doğru uzaklaştırdım. Benim adımlarıma uyuyordu ama öfkeli ve kanlı gözleri Mete'ye odaklanmıştı. Haykırarak konuşurken, ses tonu hiç de nazik değildi.

"Eğer o çeneni bir daha açarsan, kudurmuş it gibi Ece'yle alay etmeye kalkarsan daha beter ederim seni. Savunma yapamayacak hâle getiririm. Duydun mu ulan beni! Bir daha göz ucuyla bile Ece'ye bakarsan beni yor-

ma, canlı canlı göm kendini toprağa. Emin ol o bile benim yapacaklarımdan daha iyi olur."

Bana döndü, onu itelediğim bileğimi tutup ardı sıra sürükledi. Hiddetine öylesine yenilmişti ki nasıl yürüdüğünü, beni ne denli koşturduğunu görmüyordu. Sesimi çıkarmadan ardı sıra koştum. Suçlu gibi hissetmemem gerekiyordu ancak Ali böyle sinirliyken tüm suç bendeymiş gibi hissediyordum. Evimize on dakikalık bir mesafedeydi kafe. Ama böyle yürümeye devam edersek saniyesinde orada olacaktım. Bileğimi yakan elinden kurtulmak istedim. Kıpırdandım ama fark etmedi.

Hırsı geçmiş olacak ki birkaç dakika sonra yavaşladı. Önce uzun ve yavaş adımlarla yürüdü. Sonra ise ufak ufak, tembel adımlarla. Bileğimdeki eli hâlen yerini koruyordu. Çekmeme izin vermek istemiyormuş gibi sıkı sıkı sarmıştı.

"Ali Ağ..."

"Sakın..." sesinde öyle bir hiddet vardı ki hemen sustum. "Sakın o kelimeyi söyleme. Bugün söyleme. Şu an çok sinirliyim ve en son duymak istediğim şeyi duymak istemiyorum. Bırak sakince seni eve bırakayım. Yoksa geri dönüp o itin ağzını yüzünü daha beter dağıtacağım."

Bileğimdeki eli gerilince hemen sustum. Ali sinirlenmemeliydi. Hele şu anki gibi titrememeliydi. Ama ben de titriyordum. Kavgalara tahammül edemezdim. Yeni yeni sakinleştiğim için dizlerimin titremesi durmuş, ayaklarımdaki derman tükenmişti. Soluk soluğa kalmıştım. Belki biraz dursak Ali de sakinleşirdi.

"Ben... Şey, biraz dursak? Ayaklarım..."

Ali aniden durup gözlerini bana dikti. Titrediğimi anlayınca kaşlarını çattı.

"Ah aptal kafam..." diye kafasına vurdu. "Senin korkacağını... Yani panikleyeceğini unuttum."

Kaygılı yüzüne baktım bir süre. O titreyen ellerime baktığı için bu manzaranın tadını çıkardım. Sonra duvara dayanıp gözlerimi kaçırdım. "Sadece birkaç dakika," diye fısıldadım titrek ve yorgun bir sesle. Cevap vermedi ve yanıma duvara dayadı kendini. Aramızda bir karıştan az mesafe vardı. Biraz daha öteye kaçmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Beynimde dolanan tilki tek bir kelimeyi çekip aldı.

"Açelya çok iyi bir kız."

Bana neydi ki sanki? Bilmiyor muydu da Açelya'nın ne kadar mükemmel olduğunu, ben söylüyordum, söylenecek en alakasız anda.

"Öyledir," diye kestirip attı. Sesinde bir ikaz vardı, muhtemelen onun yüzüne bakıp konuşmadığım için yine köpürüyordu.

"Sana da çok değer veriyor."

Dilim kopsaydı işte, kalbimi ele vereceğim diye ödüm kopuyordu.

"Öyle mi?"

Biraz zaman geçti. Sessiz ve uzun dakikalar. "Peki ya sen?" diye sordu. Yüreğim ağzıma geldi. Sormak istediği bu değildi. Yanlış anlamış olmalıydım. "Ben ne?" diye soruya, soruyla karşılık verdim. Bu tavrıma kafasını sallayarak güldü. Eskiden beri işime gelmeyen her soruda bunu yaptığımı anımsamış olmalıydı. Duvarda bana yaklaştığını hissettim. Gömleğinin hışırtısı, ayakkabılarının yeri sürüme sesi ve kokusu, bana doğru yaklaştığının işaretiydi.

"Bana tekrar bakman için tarçın mı yemek lazım?"

Gözlerim büyürken bakışlarımı aniden çevirdim yüzüne. Öyle bir ifade barındırıyordu ki bakışları hemen kaçırdım gözlerimi. Kalbim patlayacak gibiydi. Benimle şakalaşıyordu. Aklımdan geçenleri hayal dahi edemezdi. Konuşmanın yoğunluğunu değiştirmek adına öyle bir şey söyledim ki Ali'den tek bir kıpırtı bile gelmedi.

"Açelya ile evlenecek misiniz? Yani... Ne bileyim, o buna kesin gibi bakıyor. Sen de ona değer veriyorsun belli ki. Birbiriniz için biçilmiş kaftansınız."

Ellerimi duvara dayayıp terlemiş avuçlarımı sildim. Bana o kadar yakındı ki ellerimi az öteye itsem dokunacaktım.

"Öyle mi?" diye fısıldadı. Sanki soluğu kesilmiş, nefes nefese kalmıştı. Bu fikir onu heyecanlandırıyor muydu? Kahroldum ama cevapladım.

"Bana öyle geldi. Ne bileyim o sana öyle bir bakıyor ki..."

"Nasıl bakıyor?" diye hemen karşılık verdi bana. Yutkundum.

"Kıymetli bir eşyaya bakar gibi. En sevdiği mevsim gibi. Dokunulmamış kar gibi." Ağzımdan çıkan kelimeler Açelya'yı anlatmalıydı ama garip

bir şekilde anlatmıyordu. Açelya onun taze kar gibi olduğunu bilmezdi ama ben bilirdim. Onun en derinlerini görebilirdim.

"Ben ona nasıl bakıyorum?" diye bir soru yöneltti. Garip bir soruydu. Açelya'ya nasıl baktığını mı soruyordu? Sanki benim kelimelerime karşılık konuşuyordu. Ortada bir şeyler yanlıştı ama çarpıntıyla göğsümü sıkıştıran kalbim görmemi engelliyordu.

"Bilmiyorum."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçirmeye çalıştım. Ellerim titriyor, gözümde yaşlar birikiyordu. "Onunla evlenecek misin Ali?" diye yumurtlayıverdim. Hem de ona Ali demiştim. Ah! Ali'm demediğime şükür.

Derin bir nefes sesi geldi. Önce içine çekti sıcak havayı sonra bir hırsla dışına üfledi ve parmaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Duvardaki elimin üzerine bir el kapandı. Sıcacık. Öyle sıcak ki cehennemim oldu. Gözyaşlarım usulca akarken kafamı çevirip ona bakamadım. Bakınca gideceğini bildiğim için karşıma bakıyor, birinin sokak arasına girmemesi için dualar mırıldanıyordum. Utanmaz bedenim günahını sevabını unutmuş, onu hissetmeye odaklanmıştı. Ellerim terledi, göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Sanki zaman durmuştu. Bunun anlamı neydi? Bu dokunuş nedendi?

Karşı kavşaktan bir araba dönerken Ali hızla elini çekti. Ama bu sefer o karşıma geçip araba bize yanaşmadan çenemi tuttu ve gözlerimi gözlerine kilitledi. Sonra kararlı ve samimiyetle konuştu. Sesindeki güven tüm bedenimi kuşattı. Farkında bile olmadan sıktığım çenem gevşedi.

"Evlenmeyeceğim. Onunla veya bir başkasıyla evlenmeyeceğim."

Sonra çenemi bırakıp arabanın görüş alanından çıkana kadar yürüyüp sokağın arasında kayboldu. Titrek ve sulanmış beynimle duvarın dibine çöktüm. Elim ve dokunduğu çenem yanıyordu. Dokunuşunun izlerini taşıyordu. Gözlerim ise mavi hareleri bu kadar yakından gördüğü için şoka uğramıştı. Hele o teskin eden, mırıltılı sesi.

Kafamı ellerimin arasına sıkıştırdım. Sarı, benim ölümüm olacaktı. Ya aklımı ya da canımı alacaktı.

7. BÖLÜM

ALIN YAZISI

"Ece'm ben çay suyu koyayım sen de içeri geç hadi. Ümit Bey geldi."

Yengem tebessüm ederek elini "hadi" der gibi salladı. Kararsızlığımı görünce Erva hafifçe kaşlarını çattı.

"Servisi ben yaparım kuzum, sen git hadi. İnşallah bir sorun yoktur. Allah korusun, ya daha sert çarpsaydın?"

"Erva'm, çatma kaşlarını, sakin ol bir şeyim yok benim. Of bu doktor tantanası nereden çıktıysa zaten."

"Öyle deme kuzum, ne olur, ne olmaz."

Yengem kaygıyla yüzüme bakıyordu. Yengeme ve Erva'ya teskin edici bir tebessüm göndersem de sinirden ellerim titriyordu. Nasıl yürüyüp o salona girecektim? Ne mutluydum aslında, son iki gündür. İki gün önceden kalma ruh hâlim şu an saman alevi gibi sönmüştü. Ali'nin, gözleri ve cümleleriyle uçuyordum oysaki. Unutamıyordum bir türlü göz bebeklerinin ışıltısını. Ruhuma girmiş, imparatorluğunu kurmuş, tahtına oturmuştu. Sabaha kadar uyku tutmamış, sabah namazının ardından dualarla yummuştum gözlerimi. Öylesine huzurlu, öylesine ferah bir uyku çekmiştim ki inanamıyordum. Yıllardır böylesine hafiflememiştim. Ama bugün olanlar...

Ağabeylerime gelmek için yola çıkmıştım. Yine o şamatalı günlerden biri olacaktı. Ali'nin ağabeylerimde olacağını duymak ise kulaklarıma kadar kızarmama, kalbimin takla atmasına sebep olmuştu. Nasıl bir heyecanla

aşındırmıştım ki yolları, otobüsten inip eve doğru yürürken kocaman bir ağaç dalına toslamıştım. Beceriksizliğime yanayım! Kafam ağrısa da kanama ya da yarık yoktu. Sadece ufacık, tırnak kadar bir çizgi uzanıyordu şakaklarıma. Ağabeyime yalvarsam da ikna olmamış, şu çekindiğim arkadaşını çağırmıştı.

Ümit Bey, Yusuf ağabeyimin en yakın arkadaşlarından biriydi. Doğal olarak Oğuz ağabeyimle de yakın bir arkadaşlık kurmuştu. Aramızda her daim mesafe olsa da matrak ve eğlenceli biri olduğunu biliyordum. Ağabeylerim, onu birkaç kere yemeğe davet etmişlerdi. Esprileri ve eğlenceli kişiliği ile herkesi kendine hayran bırakmıştı. Ama ben huzursuz oluyordum. Çünkü birkaç gelişinin ardından ağabeyime bizzat beni bekleyeceğini ve benimle evlenmek istediğini söylemişti. Ağabeyim her ne kadar korumacı olsa da Ümit Bey'e güvendiğini biliyordum. Annem zaten hayranlık duyuyordu. Sonuçta doktor ve hâli vakti yerinde damat annemin gözdesiydi! Söz konusu Ali olduğunda kardeşim oluyor, yabancı arkadaşlarının hepsi damat adayına dönüşüyordu.

İçimden dualar ederek salona yöneldim. Kedi gibi kafamı kapıdan uzatıp girip girmemek konusunda tereddüt yaşadım. Ali en köşedeki tekli koltuğa kurulmuş, kafasını telefona gömmüş, bıkkın bir ifadeyle telefonuyla uğraşıyordu. Burukça gülümsedim. Oldum, olası Ümit Bey'le arası iyi değildi. Yusuf ve Oğuz ağabeyim, Ümit Bey'le koyu bir sohbete dalmış, kahkahalar havada uçuşuyor, dostane bir şekilde birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. Ali'ye tekrar baktığımda gözlerim büyüdü. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yutkunarak gözlerimi kaçırdım ve doğruldum. Sonra sesimi düzene sokarak kapıya iki tık vurdum.

"Gelebilir miyim ağabey?"

"Ah, gel cimcime, gel. O koca kafana baktıralım."

"Ağabey," diye sahte bir azarla kaşlarımı çattım. Sonra Ümit Bey'e dönüp kaşlarımın altından "Hoş geldiniz," diye selamladım.

"Hoş bulduk küçük hanım. Görmeyeli nasılsın bakalım?"

Pişkin ve kendinden emin tavrı tepemi attırırdı. Ama her iyi aile kızının yaptığı gibi suratıma tebessüm kondurdum:

"Kafamı ağaca toslamış olmak dışında gayet iyiyim."

Ümit şen bir kahkaha attı, ağabeylerim de ona eşlik etti. Sanki adam kırk yıllık ahbabımızmış gibi benimsemişlerdi onu. Ali ne yapıyordu? Ona bakma isteğim körüklense de gözlerime engel oldum. Üçlü koltuğa oturmam için bana yol verdiler. Ağabeyim beni gözü kapalı bu adamın ellerine emanet edince sinirden yanaklarımı yemeye başladım. "O sadece işini yapıyor," diye kendime tembihleyip durdum.

"Bakalım, o ufak kafana neler yapmışsın?"

Küçük bir çocukla ilgileniyormuş gibi özenle yanıma oturup çantasından çıkardığı birkaç aleti eline aldı. Önce gözlerimi, sonra bakış reflekslerimi kontrol etti. Bir sorun olmadığını belli edercesine gülerken, sürekli gözlerime bakıyordu. Bu adam işini mi yapıyordu, gerçekten? Yusuf ağabeyim Ashap'ın ağlama sesiyle ayaklanıp odayı terk etti, aynı anda Oğuz ağabeyim yengemin çağırmasıyla mutfağa yönlendi. Muhtemelen çayın yanına hazırlayacağı servisleri danışacaktı. Yengem bu konularda hep takıntılı olmuştu. Odadaki hareketleri bilerek takip ediyordum çünkü karşımda bana gözlerini dikerek bakan adamdan sakınıyordum.

"Şu yarayla ilgilenelim," diye mırıldanıp yanıma iyice kuruldu ve üzerime eğildi. Anlımdaki yara bandını çıkarıp yüzünü buruşturdu. "Yara her ne kadar ufak olsa da, açık yarayı sadece bantla kapatmamalısın."

Eline yoğun kokulu bir pamuk alıp yaranın üzerine hafif hafif bastırdı. Ağzımdan kaçan inlemeyle yanımda bir hareketlenme hissettim. "Dikkat et!" diye bir uyarı duydum. Gözlerimi hemen dibimde ayaklanmış, Ümit'in her hareketini izleyen Ali'ye yönelttim. Çenesi kasılmış, kafasında bir sinir damarı atıyordu.

"Ben işimi yapıyorum Ali. Kocaman yarıklar dikmiş bir insan olarak bu çocuk oyuncağı." Küstahça sırıtırken Ali'nin cevabı gecikmedi:

"Ufacık bir yara için bu kadar uğraşman gerekiyorsa, ağır hastalarına acıyorum. Bitmedi mi artık? Kukumav kuşu gibi dikiliyorsun kızın tepesinde."

"Hanımefendi her hastam gibi değil. Tabii ki de ona daha çok özen gösteriyorum."

Kaşlarımı çatarak sıkkınlığımı belli ettim:

"Ben de katılıyorum Ümit Bey, artık bitirseniz de işime baksam. Küçücük bir sıyrık."

"Öncelikle şu 'Bey'i artık kaldırdığımızı düşünüyordum. Geçen sefer geldiğimde de uyarmıştım."

Gözlerimi yumup sabır duası etmeye başladım. Hem sırıtıyor hem işini yaparken göz temasını kesmemeye çalışıyordu. Ona bakmamak için şaşı olacaktım neredeyse. Ne pişkin adamdı. Adım sesleri duyuyordum, biri volta atıyormuş gibi yaklaşıp uzaklaşıyordu sesler.

"Tamam. Bitti bile. Yalnız çok şanslısın, Ece. Oğuz, Yusuf ya da Ali ufacık bir yara için ortalığı ayağa kaldırıyor. Seni seven ağabeylere sahipsin. Gerçi ben olsam, ben de senin için endişelenirdim."

Elini çektiği an ayaklanıp görüş açısından çıktım. Pencerenin önünde kollarını kavuşturmuş, dik dik bize bakan Ali'yi fark ettiğimde nefesim kesildi. Gözlerinde öyle keskin bir ifade vardı ki yerime mıhlıyordu. Benden çektiği yakıcı bakışlarını, beni izleyen Ümit'e çevirdi. "Ümit Bey, işiniz bittiyse sizi kapıya kadar geçireyim," demeyi de eksik etmedi. Ümit sanki onu hiç duymamış gibi koltuğa kurulurken, "Yok ben bir çayınızı içerim," dedi. Bunu derken de bana pişkince sırıtmaya devam ediyordu. İçimden söylenerek kapıdan çıkmaya başladım. Kafamda dönen düşünceler görme duyumu kaybettirmiş olacak ki kapıdan kucağında Ashap ile giren Demir ağabeyime tosladım.

"Hop hop kızım! Daha yeni kafanı patlattın. Bu gidişle o kafa pek yerinde durmayacak." Evet, Yusuf ağabeyim tüm sinirimi dökmek için güzel hedefti. Hem bana karşılık verip içimi dökmem için daha fazla şans verirdi.

"O benim kafamın kabahati değil ağabeyciğim, o senin cüssenin suçu. Kapıdan bile zor geçiyorsun."

"Amanın! Bu ne hiddet? Ümit, insanlar kafasını çarpınca hafızasını kaybediyor ya, Ece'nin de öyle bir şansı olabilir mi? Ne olur bana böyle bir seçeneğin var olduğunu söyle."

Ümit kahkaha atarken burnumu dikleştirip Yusuf ağabeyime baktım. Gözlerimle onu öldürmeye çalıştım ama bu sanki onu gıdıklamışım gibi daha beter kahkaha atmasına sebep oldu. Hain!

"Keşke... Öyle bir seçeneğim olsa, ilk seni unutmayı seçerdim ağabeyciğim. Ama yat kalk Ervacığıma dua et. Senin sayende onunla tanıştığım için hafızamda hatırı sayılır bir yerin var."

"Ah, ne büyük lütuf. Ashap, paşam hadi halana dil çıkar da son sözü söylemiş olalım."

Ben şaşkınlıkla gözlerimi büyütürken Ashap ağzını açmıştı bile. Daha dilini çıkaramadan mutfaktan bağırtı eşliğinde ayak sesleri yükseldi. Erva büyük bir hiddetle kendini yanımıza atarken kaşlarını çatmış Yusuf ağabeyime bakıyordu.

"Doğru mu duydum?" diye bağırmaktan daha etkili bir sesle konuştu.

"Yok, ne duyması? Ne doğrusu? Ne duydun ki Güvercin'im?"

Vakit intikam vaktiydi. "Erva'm, Yusuf ağabeyim Ashap'a dil çıkarmayı öğretmiş."

Sonra sanki onu hiç şikâyet etmemiş gibi Yusuf ağabeyime şirince sırıtıp mutfağa yöneldim. Erva, söylenerek Ashap'ı kucağına alıp bir yandan ona yaptığının yanlış olduğunu söylüyor, bir yandan da Yusuf ağabeyimi kalaylıyordu. Kıkırdamam mutfağın balkonunda son buldu. Hem de bir anda. Üzerime bir kasvet oturdu. Ali'nin bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Odadan çıkana kadar bir parça umutla beklemiştim. Belki lafa karışır, o kıvrak zekâsıyla bizi güldürecek bir şey söyler diye. Ama o, sessizce pencerenin önünce durmuş, gözlerini üzerime dikmişti. Kanım donmuştu âdeta. İçimde bir yerde, bir şeylerin yanlış olduğunu fısıldayan yanım ayağa kalkmış, paniklemem için beni dürtüklüyordu. Ayrıca Ümit'e ne demeliydi? Adam o kadar rahattı ki doktorluğunu fırsat olarak kullanmış, dakikalarca yüzüme dokunmuştu. Bu dokunuş, asla elime dokunan elin verdiği hissiyatı vermemişti. Ali hiç yüzüme dokunmamıştı ya da elimi sahiplenici bir şekilde, sıkı sıkıya kavramamıştı. Ama onun ufacık dokunuşu bile hiçbir şeye eşdeğer değildi.

Doktor Ümit gidene kadar mutfaktan dışarı adımımı atmadım. İçimdeki hissiyat buna izin vermedi. Bilinmez birine ihanet ediyormuşum gibiydi. Erva, yine yemeklerde iş başında olduğu için onun elinin altında dolanıp durdum. Arada Ashap'la oynuyor, ortalığı toparlıyordum. Annem, mutfağa girmeme izin vermediği için yemek konusunda deneyimsizdim. Annem sadece beni değil, kimseyi almıyordu mutfağına. Şu sıralar Erva'dan öğrendiğim tek tük şeyler vardı. Gerçi annem ve Erva gibi lezzetli yemek uzmanları varken bana pek gerek kalmıyordu. Ben yiyen tayfadandım. Hatta şu an bile yemeklerin üstünden tırtıklıyordum. Erva, başkası yapsa

kıyameti koparırdı ama benim kalbinde dokunulmazlığım vardı. Birazcık şımartılıyor olabilirdim.

Yemek masasına tabakları yerleştirirken gözüm hep kanepede oturan, gözlerini cama dikmiş, pür dikkat dışarıyı seyreden Ali'ye kayıyordu. Yüzündeki ifade bende, "Bana bak," diye bağırma isteği uyandırıyordu. Neyi vardı bugün? Çatalları yerleştirirken ağabeylerimin Ali'ye hitaben konuşmasına kulak kabarttım.

"Olmaz Ali. Böyle yapmamalısın. Sonuçta geçen sefer yaptıkları..."

Ali ve Yusuf ağabeyim ne kadar fısıltılı konuşsa da birkaç kelime yakalamıştım. Duyduklarımla ellerim titremeye başlamıştı. Ali, yeniden o adamlarla uğraşmaya başlamıştı. Hem de babasının onayıyla. Hatta babasının zoruyla. Ali, zaten yerinde duramıyor, onlarla hesaplaşacağı günü bekliyordu. Babası da bu duruma tuz biber ekiyordu. Derdi neydi bu adamın Allah aşkına? Hem, bütün bunlar yetmezmiş gibi Ali bir plan peşindeydi. Bunun ne olduğunu pek duyamasam da ifadesinden anladığım kadarıyla gözünü karartmıştı. Evli barklı olan ağabeylerim de onu yüzüstü bırakmayacak, dümenine ortak olacaktı. Yeniden.

Ben de istiyordum elbet suçluların hak ettikleri cezayı almasını ama bunu bir başlarına, kanunsuz yapmaları içimdeki endişeleri körüklüyordu. Hiçbir şey duymamış gibi özenle masayı kurup içecekleri getirmek için mutfağa yöneldim. Erva'ya veya yengeme söylemeli miydim? Kafam allak bullak olmuştu. Ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim. Yengem hamile olduğu için onu korkutmam doğru olmazdı. Peki ya Erva? Yıllar önce yaşadığı gerginliği düşününce bu pek akıllıca değildi. O mutluluğu ve ferahı hak ediyordu. Kocası için kaygılanmamalıydı. Ne yapıp edip tek başıma öğrenmeliydim. Sonra işin içinden çıkamazsam Erva'ya gelebilirdim.

Masaya kurulduğumuzda sanki daha demin bir plan içinde değillermiş gibi şen şakrak, şakalaşmalarla yemeği yemeye başladılar. Ben de stresli olunca daha çok yediğim yemekleri mideme indirirken, kafamdaki sesleri susturamıyordum. Ağabeyimin sesiyle irkildim.

"Ece, baş ağrısı hissetmiyorsun değil mi? Ümit bizi sıkı sıkı tembihledi, bugün uyumaman gerekiyormuş. Herhangi bir problem gözükmese de önlem olarak."

"Benim bir şeyim yok ağabey," diye kestirip attım. Kimse beni uykumdan alıkoyamazdı.

"Uyursan ölürsün desem yine uyuyacak mısın?"

"Uyku bu ağabey. Yabana atılacak gibi değil." diye dalgın bir sesle konuştum ama masadaki kahkahalar beni dünyaya döndürdü. Utanarak karşımda oturmuş, benim gibi yemeğine gömülmüş Ali'ye baktım göz ucuyla. Arada sahte gülücükler sunsa da dalgındı işte. Başka bir derdi vardı. Kesinlikle başka bir şey vardı.

"Bunu böyle sormamalıyım biliyorum ama hazır yengelerin de buradayken onlardan destek alarak sormam lazım."

Ağabeyime soru soran gözlerle baktığımda gerginlikle yerinde kıpırdanıyordu. "Aklında biri mi var Ece?" dediği an yediğim lokma boğazıma kaçtı. Öksürük krizine girdiğimde Erva sırtımı dövüp su uzattı. Suyu yudumlarken ağabeyime gergin gözlerle bakıyordum. Ne ima ediyordu?

"Ya kızım, hemen kızma. Ondan demedim. Ben yani, ne bileyim? Bana kalsa kırkına kadar evlenme. Ama kim talibin olursa olsun elinin tersiyle itiyorsun. Eğer aklında biri varsa bir ağabey olarak bilmem gerek. Hem belki birkaç yumruk..."diye başlamıştı ki yengemin dirsek darbesiyle sustu. Sonra haklıymış gibi, "Ne? Öyle denemeden kardeşimi kimseye yâr etmem," dedi. Ağabeyim bunları söylerken ben Ali'ye bakıyordum. Ellerini masanın altına indirmiş, gözlerini tabağına dikmişti. Onay mı arıyordum onda? Yoksa herhangi bir kızgınlık belirtisi mi? Elimi tutmuştu değil mi? Bu bir şeyleri değiştirmez miydi?

"Ee... Bak biri var mı yok mu bilmem lazım, tamam mı? Ona göre..."

"Ağabey, lütfen şu konuyu kapatır mısın?"

Rengim resmen bordo olmuştu, emindim. Ağabeyimin bu ilgili hâlleri yüreğimi titretiyordu ama Allah aşkına, bu kadar insanın içinde, özellikle safir maviler bu kadar yakınımdayken... Ağabeyime ne diyecektim ki? *"Senin kan kardeşine vurgunum. Ondan başkasını gözüm görmüyor."* mu?

"Ece'm... Cimcimem... Beni yanlış anlama ama bugün Ümit benimle biraz konuşmak istedi. Ne hakkında konuşmak istediğini tahmin edebiliyorum. Sen de biliyorsun ki Ümit iki senedir senin cevabını bekliyor. Onu her defasında uzaklaştırıyorum ama Ümit inatçı bir adam ve yakın arkadaşım. Güvenilir bir adam yani. Bak, hemen bir cevap vermene gerek yok. Sadece

düşün biraz. Senden istediğim tek şey akıllıca düşünüp karar vermen. Sen ne dersen benim için de o."

Ağabeyimi anladığım anlamında kafamı sallarken masanın altına girmemek için zor tutuyordum kendimi. Utançtan iki büklüm olmuştum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi o karşımda oturmuş, evlilik kararımı dinliyordu. Sesi soluğu da çıkmıyordu. Umurunda mıydım ki? İki gün önce yaşananların onun için zerre önemi var mıydı? Ben ne Ümit'i ne de bir başkasını istiyordum. Ama o orada oturmuş, pişkince ağabeyimin sıraladığı sözleri dinliyorken, hem de hiç sesini çıkarmadan... Kesin bir kararlılıkla kafamı kaldırıp konuyu kapatmaya koyuldum. Şimdilik üstünü örtmem gerekiyordu. Benim bu ailedeki rolüm buydu. Küçük kardeş olarak tüm ciddiyeti silip atmak.

"Erva'm, musakkan müthiş olmuş ya. Nasıl yapıyorsun sen Allah aşkına?"

Erva bir anda değişen ruh hâlime şaşırsa da canım arkadaşım, hemen destek çıkıp tüm kötü havayı dağıttı.

"Bu seferki yemeği Yusuf'a olan sinirime adıyorum Ececiğim. Keza, elimden çekeceği sıkıntıyı yemek yaparak dağıttım."

Kocaman sırıtıp Yusuf ağabeyime baktım.

Homurdandı:

"Bak ya, bir de pişmiş kelle gibi sırıtıyor. Kızım, sen karımla aramı niye bozuyorsun? Böyle olacağı en başından belliydi. Seni eve kesinlikle almamalıydım."

"Hıh! Sen almasan da Erva'm alırdı."

"Vay arkadaş! Bir de karıma Erva'm diyor. Nerden senin oluyormuş. Benim Erva'm o."

"Ya Erva! Şu kocana bir şey söyler misin? Adam her gün yanında, bir gün benimle paylaşamıyor seni."

Herkes dudak bükmeme kahkaha atarken Erva kollarını bana dolayıp Yusuf ağabeyime imalı bir bakış attı:

"Ben bugün Ece'ye aitim kocacığım. Hem uyumaması gerek ve biz kızlar gecesi yapacağız."

"Hay aklını öpeyim senin! Nasıl olacak bilmiyorum ama öpeyim işte. Evet, kızlar gecesi yapacağız. Siz ikiniz de kış kış!" diye elimi salladım. Yengeme bakıp onay bekledim.

"Her ne kadar benim kocamın suçu olmasa da bana da kızlar gecesi iyi gelecek gibi," diye onayladı yengem. O kadar mülayim ve tatlı bir çiftlerdi ki birbirlerine bakıp iç çektiklerine bile yemin edebilirdim. Bir gün yahu! Bir gün ayıracaktım onları. Ben bir gün bile sevdiğimi saramazken insanları ayırmam büyük bencillikti evet ama bugün kızların ilgisine ihtiyacım vardı.

Yusuf ağabeyim, çocuk gibi homurdanıp karısına bakarken ben kıkırdıyordum. Tüm bu süre boyunca tebessümüme gem vuran gözümün takıldığı gergin çeneydi. Ali kafasını önüne eğmiş, ellerini muhtemelen sandalyeye dayamış, kendi kendine söyleniyordu sanki. Neden böyle olduğunu düşünmekten kafayı yememek için ona bakmamaya çalıştım. Dayanamayacak kadar dolmuştum çünkü. Sessizliği batıyordu bana. Böylesi sükût olur muydu? *"Konuş be adam! Bağır çağır ama konuş!"*

Sükûtu zehirdi. Bir sarmaşık gibi beni kavrıyor, kasvetini bedenime dolduruyordu. Bir konuşsa, bir çözse dilinde ki bağları. Nefret dese razıydım. Ölüm dese razıydım. Bir konuşup içimi soğutsa, sesiyle huzur aşılasa. Ama susmaya devam ediyordu. O ses telleri ne işe yarıyordu? Sadece beni yaralamak, başkalarını kendine hayran bırakmak için mi vardı? O suskunluğu ölçüsünde ben konuştum. Erkekler oradan ayrılana kadar şamatam eksilmedi. Sanki daha demin ağlamamak için kendini lavaboya kilitleyen ben değilmişim gibi gülmüştüm. Sanki Ali de bir ağabeyimmiş gibi yanında rahatça espriler yapmış, kıkırdayıp durmuştum.

Ali'nin istediği de buydu değil mi? Ona istediğini vermiştim; ama dokunmak ve gözlerine bakmak kesin çizgimdi. Bunu asla yapamazdım. Namahreme zaten dokunmazdım. Ama Ali'ye dokunmak ölümüm oluyordu. Bu günahtan öte bir suçtu. Bu ihtiyaçtan daha derin bir ihtiyaç, bağımlılıktan daha fena bir bağımlılıktı. Yasak elmaydı. Kendimi vazgeçirebilmek için daha hangi bahaneyi istiyordum?

***

Kızlarla salonun ortasına kurulmuş, çay ve kurabiyelerle uzun bir sohbet etmiştik. Erkekleri uğurlamıştık. Yusuf ağabeyimin bebek gibi mır-

lamalarına inanamamıştım. Adam resmen karısından ilk kez ayrılıyordu. Evli kaldıkları süre boyunca bir günü bile ayrı geçirmemişlerdi. Yengemle ağabeyim de farksızdı. Böylesine âşık çiftlerin arasında kafayı yememek ne mümkündü? Ağabeylerim aynı evde kalırken Ali ısrarla eve gitmesi gerektiğini söylemişti. Gerginlikten yüzü kırışmıştı. Ağabeylerim yaptıkları plandan dolayı olduğunu düşünmüş olacaklar ki fazla üstelememişlerdi. Yarın konuşacaklarıyla ilgili planlarını duymamış gibi yaptım. Bu işin peşini ben de bırakmayacaktım.

Erva, oğlunu yatırmak için gitmişti, bir saate yakındır dönmemişti, uyuyakaldığına emindim. Yengem de kafasını tutamayınca dayanamayıp onu yatağına kadar götürdüm. Ev bir anda sessizleşmişti. Uyku için o kadar tartışmaya girmiştim ama gecenin üçünde hâlâ bir gram uykum yoktu. Şöyle bir düşününce kızların beni uyanık tutması gerekiyordu. Kendi kendime gülümseyip bir kahve yaptım. Başıma yazmamı aldım. Terasa çıkıp battaniyemi üzerime çektim ve teras koltuğuna kuruldum. Kahvemi küçük yudumlarla içerken kafamı gökyüzüne kaldırdım. Huzurlu bir akşamda, huzursuz bir yüreğim vardı. Yıldızların ışıltısı bile mavi harelerin ışıltısını zihnimden silemiyordu.

Ona dokunmadan özlüyordum. Ona bakmadan özlüyordum. Onu koklamadan özlüyordum. Nasıl bir hâldi bu? Uzaktan sevmek, dokunmadan, söylemeden? İçimde kök salmıştı, yosun bağlamıştı, katranla sarmalanmış ve bir kütle gibi, bir kanser gibi bedenime yerleşmişti. Onu çıkaramıyordum. Çıkarınca öleceğimi sanıyordum. Kaşlarımı acıyla çattım ve vutkundum.

Telefonum titreyince daha çok homurdanıp telefonuma uzandım. Bu saatte kim mesaj atardı ki bana?

Ali Ağabey

"Bahçeye çık! Yataktaysan bile umurumda değil. Çabuk aşağı in!"

Emin olmak için birkaç kere mesajı okurken nefesimi tuttum. Hatta kendimi çimdikledim. Ne oluyordu? Bu saatte Ali'nin burada ne işi vardı? Üzerimdeki battaniyeyi hızla atarken üstümü başımı düzeltip cevap yazdım.

"Terastayım. Uyumuyordum ne oluyor?"

Ciddi bir şey mi olmuştu? Yine Birce'yle mi ilgiliydi? Ben ondan cevap beklerken dakikalar sonra terasın merdivenlerindeki gölgeyi gördüm. Gölgenin sahibi kafasına siyah bir şapka takmış, siyah tişört ve koyu renk kot giymişti. Şapka yüzünü görmemi engellese de dışarı taşan parlak saçları varlığını haykırıyordu. Elim ayağım titrerken merdivenlere doğru yöneldim. Bir yandan evi kontrol ediyordum. Kızların hâlâ uyuduğuna kanaat getirince adımlarımı hızlandırdım. Merdivenlerin başına, görüş alanına girip dikildim. Konuşmasını bekledim ama o sabırsızca kolumu tutup beni çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun? Ne oluyor?"

"Sus, yürü."

"Ali ağ..."

"Kes sesini!"

Lafı boğazıma tıkadı, evin arkasına, duvar ve evin arasındaki o dar alana çekiştirdi beni. Kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için etrafı kolluyordu. Telaşlı, fazla acemi hareketleri vardı. Sanki... Sanki saçma bir işin üstündeydi ve kendine engel olmayı çoktan bırakmıştı. Karşımdakinin gerçekten Ali olduğuna emin olmak için ona uzun uzun baktım. Ben kedi gibi duvara doğru sinerken, o sinirle saçlarını çekiştiriyor, çenesini ovalıyordu. Titrek sesimi bulup fısıldadım:

"Neyin var?"

Derin bir nefes çekip kafasını yukarı kaldırdı. Âdemelması yerinden oynarken konuştu:

"Bugün bir şey yapacaktım. Sırf sen kız diye, kızarken bana bak diye, sırf aklımdan bir nebze çık diye."

Bir anda kulaklarım uğuldamaya ve ısınmaya başladı. Bir şeyin başlangıcı ya da bitişindeymişim gibi hissettiren o his, tüm bedenimi kuşattı. Sözlerine sarsakça devam etti:

"Bugün senin için içecektim Ece. Bana eskisi gibi bak, beni eskisi gibi azarla diye."

Hayretle ağzım açıldı. Laflar birbirine dolandı, hiddetimden yer titrerdi. Sesim fısıltılıydı ama bağırsam bu kadar etkili olmazdı:

"Bana yapmadığını söyle!"

"Neden? Senin için önemli mi? Senin umurunda mı?"

Elim ayağım titredi, gözümden akan yaşların sebebini çözemiyordum. Hayal kırıklığı mıydı? Ona bunu yakıştıramam mıydı?

"Yapmadın değil mi? Sen göz göre göre kendini cehenneme atamazsın."

"Cehennem," dedi bir umursamazlık edasıyla. "Ben zaten yaşıyorum cehennemimi. Ben zaten yanıyorum," diye mırıldandı. Boğazım düğümlendi. İçimden yapmamış olsun, diye dualar ederken, onun için kahrolan, onun için af dileyen yanımı susturamıyordum.

"Sen bu değilsin Ali. Sen güçlüsün. O meretlerle avunmayacak kadar güçlüsün."

Ali yüzüme baktı. Göz göze bakıyorduk. İlk kez bakışlarımı kaçırmaya gerek duymadan, kararlılıkla gözlerine bakıyordum. Ali'nin gözleri buğulanmıştı. Ya da benimki. Ama Ali ağlarsa ben ölürdüm. Boğuk sesi kalbimi öyle bir sıktı ki boğazımdaki yumru büyüdü.

"Bittim. Tükendim. Güç falan kalmadı bende."

"Öyle söyleme. Sen Ali'sin." Haykırmak istedim. O benim çocukluk kahramanımdı. En güçlü, en yenilmez, en temiz...

"Lanet olası Ali'yim!" diye bağırdı. "Ne Ahmet'im, ne Mehmet'im ne de doktor bir arkadaş!"

Cümlesi aramızda asılı kaldı. Gözyaşlarım yanağımda soğurken, büyük gözlerle ona bakıyordum. Gerçekten içmiş olmalıydı. Yoksa asla böyle bir şey söylemezdi. Orada ince bir çizgi vardı, Ali asla bu çizgiyi bilerek geçmezdi. Bu düşünce tüylerimi ürpertti. Onun adına ben yandım.

"Bak!" dedi eliyle beni gösterirken, sesinde acı bir alay vardı. "Bakıyorsun şimdi bana. Demek ki haklıymışım. Sen sadece sinirlenince bakıyorsun bana. Nefretle bakıyorsun, kızgınlıkla bakıyorsun ama bakıyorsun işte." Gözlerimi dikmiş ona baktığımı fark edince bakışlarımı yere indirdim.

"Hayır!" diye haykırdı. "Bak! Nefretle bak, hayretle bak, yeter ki bak."

"Ali ağabey," diye uyardım.

"Yine başladık," diye homurdandı. Saniyeler sonra çenemde bir el hissettim. Buz kesmiş parmak uçlarıyla çenemi kaldırmaya çalıştı. Ne kadar direnşem de hızlı nefes alışverişi bunu engelliyordu. İyi değildi, hiç iyi de-

ğildi. Kafamı kaldırınca gözlerimi çenesine diktim. Yakıcı bakışlarını yüzümde hissettim. Sonra elini alnımdaki bandaja yönlendirdi.

"Sırf o adi herif gibi, sana dokunmak için doktor olmak istedim. Doktorun haramı olmazdı değil mi? Sana başka türlü nasıl bakıp nasıl dokunabilirim ki?"

Sözlerinin ifade ettiği gerçek nefesimi tutmama sebep oldu. Ali bana dokunmak, bakmak istiyordu. Geçmişteki arkadaşına değil, şimdiki Ece'ye. Bu gerçekle kulaklarıma kadar ısındım. Ama ya bunu söylerken kastettiği bu değilse? Ya sadece çocukluk arkadaşını özlemişse?

"Ne olacak bu hâlim? Ne yapacağım ben?"

Bir nefes çekti ciğerlerine. Şakaklarıma dokunan eli orada gezindi. Yüzümdeki hüsranı, acıyı görmüş olmalı ki fısıldadı:

"Bana kızma. Bir anlık bakışın için, bir ömürlük nefretini riske atamazdım. İçmedim. İstedim ama sırf senin benden tiksinme ihtimalin yüzünden içmedim."

Ne zaman tuttuğumu anlamadığım nefesimi salarken minnetle iç çektim. "Şükürler olsun," diye fısıldadım. Elini indirip yüzüme bakmaya devam etti. Beklentiyle söyleyeceklerini bekledim. "Oğuz ağabey bugün bana bir şey söyledi," dedi. Kulağımı kabartıp onu dinledim. Planlarından mı bahsedecekti? Onu böylesine kahreden bu muydu? Utançla eğdiğim başımı kaldırıp devam etmesi için başımı yana eğdim.

"Ece'yi sen benden daha iyi tanıyorsun. Gönlünü kaptırdığı biri mi var?' diye sordu."

Hayretle kaşlarımı kaldırırken titrek sesimle sordum:

"Sen ne dedin?"

"Ne demeliydim?" Soruma soruyla cevap verse de sesinde büyük bir merak ve hiddet vardı.

"Ağabeyim neden bu kadar üsteliyor, anlamıyorum. Eskiden bu kadar üstelemezdi." Hayal kırıklığıyla omuzlarım çöktü.

"Ağabeyin, Ümit denilen o hadsiz adamla evlenmeni istiyor."

Bu yeni haberle ne yapacağımı bilemez bir hâlde aniden kafamı kaldırdım. Gözlerimiz saniyesinde buluşurken Ali'nin gözlerindeki hiddet beni korkuttu. Ağabeyimle aynı fikirde değildi. Neden?

"Bunu sana o mu söyledi?" Nasıl konuşabiliyordum hâlâ? Bana böyle bakarken düşüp bayılmadığıma şükürler ediyordum.

"Söylemesine gerek var mı? Ağabeyin kararını vermiş ve seni ikna etmek için beni bile kullanıyor. Bir hadsiz için seni ikaz etmemi, ellerimle seni ona vermemi istiyor." Son sözlerine doğru sesi daha da yükselmişti.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sadece onu yatıştırmak, hiddetini almak istiyordum. Ama benden ne istediğini anlamıyordum. "Ne yapacağım?" diye kendi kendime seslice sordum. Sonra sorumu değiştirdim. "Sen ne yapacaksın?" Merakla Ali'nin cevabını bekledim. Kafam yerde olduğu için ifadesini göremiyordum. Ümit'te sevmediği neydi? Belli ki onu bana eş görmüyordu ama o kolay kolay kimseyi beğenmiyordu. Sebebi bu muydu? Yoksa umut etmeye bile cesaret edemediğim başka bir sebep miydi?

Ben daha ne olduğunu anlamadan Ali iki eliyle kollarımı yakalayıp sıktı. Beni kendine bakmaya zorluyordu. Duvarla arasında kaldım. Korkmam gerekirdi ama korkmuyordum. Bu Ali'ydi. Sınırları bilmezdi ama bana asla zarar vermezdi.

"Ben ne yapacağım öyle mi? Ne yapmamı bekliyorsun? Seni ellerimle o herifin ellerine mi vereyim?" Sesi gitgide alçaldı. Neredeyse duyulmaz bir sesle fısıldadı:

"Daha ben bile dokunmaya kıyamazken,"

"Ali... Bırak beni."

Sinirime tutundum. Çünkü izinsizce dokunmaya devam ettikçe ve böyle sözler söyledikçe yüreğimde geri dönüşü olmayan izler bırakıyordu. Tenimde ve en önemlisi ruhumda.

"Ona gideceksin değil mi? Benim seni tutmama bile izin yokken ona gideceksin. Ben de elim kolum bağlı bekleyeceğim." Bir anda köpüren duygularla sesimi yükselttim:

"Ne yapmamı bekliyorsun? Daha ne kadar acı çekeyim? Bakışlarından, kokundan, dokunuşlarından kaçmak yeterince zor değilmiş gibi."

Dudaklarımı ısırıp kendimi susturdum. Fazla ileri gitmiş, kalbimin kapağını açmış, deli sularını dışarı dökmüştüm. Korkuyla, merakla ve utançla ne diyeceğini bekledim. Ali kollarımı bırakıp iki yanıma, duvara dayadı. Eğik kafamın üstüne alnı dokundu. Titredim. Kaçmam için haykıran ayak-

larımı dinleseydim, onun ellerinden kurtulurdum ama kalbim öyle gürültülüydü ki tüm sesleri susturuyordu. Derin bir nefes çekti Ali, sanki kokumu dolduruyordu ciğerlerine. Ben de çektim o bahar kokusunu, kendime izin verdim. Hayatımda ilk kez, ipe sapa gelmez bir an boyunca, kendime izin verdim. Kafamın üstünden konuştu. Nefesi örtümü havalandırıyordu.

"Ben ne hâldeyim, bilemezsin. Kokun... Sesin..."

Yutkundu. Görüş alanımdaki âdemelması zorlukla yukarı çıkıp aşağı indi. Sanki nefes almakta bile zorlanır gibi hırıldadı:

"Ama olmaz Ece'm. Olmaz güzel gözlüm. Oğuz ağabeyim..."

Tekrar yutkununca onun acısını hafifletmek için ben konuştum. Ağlıyordu. Hem de su gibi dökülüyordu gözyaşları. Bu itiraf mıydı? Bu yıllarca beklediğim sözler miydi? Bu, hislerimin aynası mıydı?

"Olmaz. Biliyorum Ali'm olmaz. Git Ali. Daha fazla konuşmadan git."

Ellerim karıncalandı. İçimden sesler yükseliyordu. "*Yoksa ben günahımı unutup sana sıkı sıkı sarılacağım... Yoksa ben ağabeyimi unutup sana yandığımı haykıracağım.*" "Git Ali," dedim içimden akan kelimeleri yutarak.

"Gidiyorum..."

Derin bir nefes daha çekti. Onun da kokumu almak için çaresiz olduğunu bilmek bana kendimi iyi hissettirmedi. Şu an için hayal ettiğim her şey kulaklarımı doldururken bunun sonucunu hiç tahmin edememiştim. Bu felaketti. Bilinmezken daha iyiydi. Fısıldadı:

"Son kez koklayayım cennet kokunu, gidiyorum." Sanki daha demin koklamamış gibi saniyelerce burnunu kafama dayadı. Konuştu. Ama ağlamaklı. Ama boğuk. Beni hıçkırıklara boğarak. "Gitme Ece'm. Kimseye gitme ne olur? Bana gelemesen de gitme. Öldürme bu adamı."

Kafamı onaylar gibi salladım hemen. Hiçbir yanılgıya yer yoktu bende. Gitmeyecektim işte. Onun beni sevmediğini, kardeş gibi gördüğünü düşündüğüm onca zaman bile ona sadıkken, şimdi nasıl giderdim? Oluru yoktu elbet ama karşılığı vardı onda. Asla ilan edilmeyecekti ama kalbimde, onun kalbinde bilecektik. Bu his beni hafifletmedi. Daha da kedere boğdu. Hareketsizce öyle durduk. Sonra... Sonra ben daha engel olmadan kafamı tutup alnımı öptü. Dudakları alnımla saniyelik buluştu ama o an dünya durmuş gibiydi. Sanki onun dudakları alın yazıma ömürlük yazılmıştı. Ya da Ali,

O gün, her gün gibi olacaktı zannımca. Ben kız arkadaşlarımın yanından ayrılmazken, Ali o hovarda tipli erkeklerle, kikirdek kızlarla takılacaktı. Sınıfa girdiğim an tüm okul etrafımda dönmeye başlamıştı. Ali ile farklı sınıflarda okuyorduk. Bu benim için büyük bir lütuftu. Ama şimdi yanında bir kızla, sıramın başında dikilmiş, gergin hareketlerle bir şey bekliyordu ya da birini. Belli ki beni. Titrek adımlarla yaklaşıp yüzüme oyun arkadaşımla konuştuğum ifadeyi yapıştırdım. Aptal gibi gözükmek istemiyor, yanındaki kızın kim olduğunu merak etmemek için büyük çaba sarf ediyordum. Bu çabam kısa süre sonra suya düşmüştü. Ali, beni görünce önce tuhaf bir incelemeyle okul yüzünden açtığım, ancak asla salmadığım hep topuz olan saçlarıma baktı. Okulda ondan hep uzak olduğum için bu bakışlar ellerimin titremesine sebep oldu. Ardından yüzüne o beni kahreden gülümsemesini yerleştirip yaklaşmamı bekledi. Yaklaştığım an yanındaki kıza dönüp: "Bu Ece. En yakın arkadaşımın kız kardeşi," dedi. Zorlama hatta eğreti bir edayla bana döndü. "Bu da Melek." Bir süre bekledi. Sanki söyleyeceği cümle dünyanın sonunu getirecekti. Öyle de oldu. Benim dünyam son buldu. "Kız arkadaşım."

Aptal gibi dakikalarca yanındaki kıza gözlerimi dikip bakmıştım. Dilim konuşmayı reddediyor, benliğim kendini dışarı atmak için çırpınıyordu. Ağlamak geliyordu içimden. Bağıra bağıra. Ali'nin omuzlarını yumruklayıp "Sen benim oyun arkadaşımsın. Sen benimsin! Kimsenin olamazsın!" demek geliyordu içimden; ama tüm bunların üzerini örtüp, içeriden buruk dışarıdan canlı bir gülümseme yapıştırdım yüzüme ve kaderimizi belli eden o kelimeleri fısıldayıp, kıza elimi uzattım:

"Memnun oldum. Ben de Ece; Ali'nin kardeşi sayılırım."

Ali'nin son kız arkadaşı olmayacaktı, benim acılarımın da.

***

Basamakları sarsak adımlarla çıkarken rüya mı, gerçek mi, hâlâ çözemiyordum. Alnımda kendini belli eden sıcaklık, gerçek olduğunu haykırıyordu. Ya kulağımda uğuldayan sözleri?

"Gitme Ece'm."

Ece'm deyişi beynimde tekrarları yaparken, gülsem mi, ağlasam mı, bilemiyordum. "Olmaz," demişti. "Oğuz ağabeyim," diyerek, susmuş, bana gerçekleri tüm çıplaklığıyla sunmuştu. Yüzüm asılırken karanlıkta

basamakları nasıl çıktığımı bilemedim. Tam ortalara gelmiştim ki duvara tosladım. Sızlanarak kafamı ovalarken, duvar da inleyerek ve haykırarak homurdandı. Duvar! Homurdandı! Nefesimi salarak çığlık atıyordum ki, duvar konuştu:

"Gece gece hortlak gibi ne dolanıyorsun sen cimcime? Kırdın omzumu."

Yusuf ağabeyimin isyankâr sesine karşılık, kısa süreli bir şok yaşadım. Onun burada ne işi vardı? Ne zamandır buradaydı? En önemlisi, bizi görmüş müydü? Şaşkın ifademi toparlayıp sataşarak durumu kurtarmaya çalıştım:

"Asıl senin burada ne işin var ağabey gece gece? Kurtuluş yok mu senden ya? Kafamı kırdın! Omuz değil, kaya mübarek."

Karanlıkta sırıttığına dair sesler yükseldi. Bu beni daha da sinirlendirdi. Yusuf ağabeyime laf sokmak her zaman mükemmel bir kafa dağıtma olayına dönüşürdü, atışmadan duramadım:

"Bir de sırıtıyor ya! İki dakika Erva'yı benimle paylaşamadın, değil mi?"

Sırıtması sürerken basamaklardan aşağı doğru inip omuzlarının üzerinden konuştu:

"Ne yapayım kızım? Hatunum olmadan gözüme uyku girmedi. Ayrıca, hemen bana sataşma. Adım gibi eminim, o Oğuz dangalağı şimdi karısının yamacında."

Gülmemek için gözlerimi kısarak kafamı iki yana salladım. "Pes vallahi!" diye kıkırdayarak odama ilerledim. Yengemin odasından gelen horlama sesleri, ağabeyimin odada olduğunu doğruluyordu. Yahu sadece bir gece! İç geçirerek, kendimi odama attım. Her ne kadar gülsem de tedirgin olmuştum. Ne zaman gelmişlerdi? Ben terastayken mi, yoksa daha mı erken?

Yusuf ağabeyimin ses tonuna bakılırsa her şey yolundaydı. Ama tedirgin olmamak elde değildi. Ali beni alnımdan öpmüştü. Bu düşünce önce şapşal şapşal düşünmeme, sonra ellerimin titremesine sebep oldu. Ne olacaktı böyle? İmkânsız olduğunu bile bile kendimi bu ateşin içinde buluyordum. Haramı, günahı yetmezmiş gibi ağabeyimin yüzüne bir daha nasıl

bakacaktım? Suçluluk kalbime çöreklendi. Sevinemedim. Sevinen yanımı suçluluk gölgeliyordu.

"Olmaz," demişti Ali'm. Olmaza bu denli bağlanmak, öldürmez miydi beni? Ah! Ali'm demiştim bir de! Asla benim olamayacak bir adı, bir adamı sahipleniyordum. Sabah namazına kadar bırakmadı düşünceler beni. Yine ezanla beraber bir nebze huzur bulmaya başlamıştı yüreğim. Her şeyi veren, bu derdi vermişti. Verdiği gibi çözümünü de sunardı. Belki, bu benim imtihanımdı. Namazımın ardından, yatağımda iki büklüm, Yaradan'dan yardım dilendim.

Hz. Ali'nin heybetine yakışan Hz. Fatıma gibi sabırlı olmayı diledim. Olmayacak olana bağlandığım için af diledim. Alnıma yazılsın diye mavilerin sahibi "Hayırsızsa hayırlı eyle Rabbim," dedim, suçlulukla kıvrandım ama işte böyle dua ettim. Dualar amellere kapı değil miydi? Dua ettim ki amelim de duam da sonum da onunla olsun ama hayırlı olsun. "İstemekten çekinme," demişti babam bana. Dua ederken istemenin sınırı yoktu. Belki de kafamdaki kepenkleri kaldırmam ve kendime karşı dürüst olmam gerekiyordu. Dürüstlük, sevdiklerimin canını yakacaktı, biliyordum. Bu yüzden bencilliğim için de af dilendim. Olur da duam kabul olursa, kimsenin canı yanmasın istedim. Uzun, okyanusun sesi ve mavisiyle dolu bir rüyaya daldım. Uyandığımda tek hatırladığım onun gözlerine benzeyen uçsuz bucaksız sulardı. Başka hiçbir renk yoktu rüyamda. Mavi gök, mavi okyanus. Tek koyu renk bendim. Tüm kasvetim mavilerde son buluyordu.

***

Aradan topu topu üç gün geçmişti ama ağabeyimi oyalama çabalarım tükenmeye başlamıştı. Onların evine gitmiyor, ağabeyimin buraya geleceğini duyduğum an köşe bucak kaçıyordum. Benden bir cevap, olumlu ya da olumsuz bir cümle bekliyordu. Büyük ihtimalle olumsuz cümlemin ardından eşeleyecek, "Neden," diye soracaktı. "Nedeni yok," diyecektim ama inanmayacaktı. Tek çarem kaçıp baskılardan kurtulmaktı; ama annem ve babam tüm planlarıma alabora etkisi yaratmıştı.

Tatil de nereden çıkmıştı? Hem de baş başa gideceklerdi. Hiç annemlerle tatile gitmezdim ama ilk kez gitmek için yalvarmıştım. Annem, bu hareketime anlam veremezken kesin bir dille "Biz gelene kadar ağabeylerinde kal," diye uyarmıştı. Evde tek kalabilmek için ne kadar dil de dök-

sem, "Ağabeyin buna izin verirmiş gibi konuşuyorsun," diyerek tüm umudumu yıkmıştı. Ağabeyim evde tek kaldığımı duysa evi başıma yıkardı. Güvenmediği için değil. Koruma içgüdüsü öyle sağlamdı ki bazen beni böyle bunaltıyordu.

Teslimiyetle günlük eşyalarımı çantama tıkıştırıp babamın beni ağabeyime bırakmasını beklemiştim. Koskoca iki hafta ağabeyimle. Kaç kaçabilirsen Ece!

Babamla her zamanki baba kız vedalaşmamızı yaparken, kilo verdiğimden yakınmayı da eksik etmedi. Kapıda beni karşılayan yengeme ikimizin de sıkı beslenmesini, dönünce birkaç kilo almış olmamızı beklediğini söyledi. Yengem ve babamın arasındaki kimya muhteşemdi. Yengem, kaybettiği baba sıcaklığını kayınbabasında bulmuş gibiydi. Babamın bu kızı, kızı gibi görmemesi olanaksızdı; çünkü o, altın gibi bir kalbe sahipti. Annem her zamanki anne tavsiyeleriyle beni yengeme, yengemi bana emanet etti ve arabaya bindiler. Gidene kadar bir düzine hayır duaları mırıldandı.

Onları uğurladıktan sonra, akşama kadar güle eğlene geçen vakit, akşam büyük bir gerginliğe bıraktı yerini. Ağabeyim içeri girdiği an lavabo bahanesiyle kaçıp sofrada mümkün olduğunca az konuşmuştum. Ama çayımızı içerken ağabeyim, boş bulunduğum bir anda söze girdi:

"Yarın Ümit bizi evinin yanındaki göl kenarına, pikniğe götürmeyi istiyor." Benden ses çıkmadı, yengem hâlimi anlamış olacak ki yerime konuştu. "Sadece bizi mi?"

"Demirleri, bizi, Ali'yi ve Ece'yi," diye adımı vurgulayarak söyledi. Nereden çıkmıştı şimdi bu piknik işi? Bir bahane bulup hasta olduğumu söylemeliydim.

"Ben de uygun olduğumuzu, Ece'nin de bizimle geleceğini söyledim."

Çay boğazımda kaldı, belli etmemeye çalışarak zorlukla yutkundum. Ağabeyime bakmasam da beni izlediğinden haberdardım.

"Ne dersin cimcime? Sen seversin açık havayı."

Sevecen bir sesle benden cevap beklerken yüz hatlarımı ve her hareketimi inceliyordu. Ağabeyim ne zamandan beri bu kadar dikkatli olmuştu? Boğazımı temizleyerek bir bahane bulmaya çalıştım.

"Biraz rahatsızım sanki ağabey."

"Ya... Neyin var? Bugün Ali de hastayım dedi ama bahane istemediğimi, kız arkadaşını da alıp gelmesini söyledim."

Nutkum tutuldu. Yengem yeniden yerime konuştu. Ali'nin kız arkadaşı. Açelya'ydı! Ağabeyim kız arkadaş diye bahsediyor ve davet ediyorsa kesinlikle o olmalıydı!

"Açelya da mı geliyor? Biz bize olacağız demiştin?"

Yengem telaşla kocasına döndü. "Ümit, Ali'nin kendini mahcup hissetmemesi için böyle bir teklif sundu. Eğer kız arkadaşıyla gelirse yanımızda kendini garip hissetmez diye düşünmüş. Benim de aklıma yatınca Ali'ye söyledim. Gelmemek için çok çabaladı ama itiraz istemediğimi söyleyince kabullendi."

Dilin kurusun Ümit! Kız arkadaşıymış! Ali kendini yalnız hissetmezmiş! Kim Ali'nin yalnız olduğunu ve kız arkadaşının Açelya olduğunu söylüyordu? Kim? Ali'nin sahiplenemediği bir sahibi vardı. Orada yalnız olan birisi varsa o da Ümit'ti. Yapışan Ümit!

Ali'ye ne demeli? Bana o kadar tembihlerken kendisi nasıl kabullenmişti hemen Açelya ile gelmeyi? Bana "Ümit'ten uzak dur," derken kendinin Açelya ile işi neydi? Sinirlerime hâkim olmak için boşalan bardağımı mutfağa götürdüm. İçimden çığlık atıp yerimde zıplamak geliyordu. Ağabeyimin bir cevap beklediğini biliyordum ama bu sinirle nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Kendime koca bir bardak su doldurup çömelerek yudum yudum içtim. Boğazımdaki yanma hastalıktan değil, kesinlikle sinirdendi. Hazmedemiyordum o kızı. Ali'nin yanında hiçbir kızı! Kesin bir kararla salona döndüm. "Umarım pişman olmam," diye sayıklayıp durdum. Sinirle hareket ettiğimi biliyordum ama ben gitmesem de bu pikniğin olacağına emindim. Asla o kızla Ali'yi bir başına bırakamazdım. Kendime yediremezdim bunu.

"Tamam ağabey. Zaten bir haftadır evde sıkılıyordum."

Ağabeyim bu ani kararıma şaşırsa da yüzündeki gülücükten anlıyordum ki bunu o da istiyordu. Ah ağabey! Ben seninle ne yapacağım?

***

Bugün aynadaki yansımamı tanımıyordum. İçimdeki hırçın ve sahiplenici Ece bunu giymemi önermişti. Yengemin doğum günümde aldığı, is-

rarla bu rengin bana çok yakışacağını düşündüğü elbisenin içinde kendimi deşifre edilmiş gibi hissediyordum. Ben böyle renkler giymez, bu kadar dikkat çekmezdim!

Açık mavi renginde, ince ve yumuşak kumaşlı bir elbiseydi bu. Tek renk elbisenin pileli, uzun eteği belimden aşağı doğru salınıyordu, yazlık olduğu için kumaşı çok rahattı. Desensiz ve gayet sadeydi. Ama rengi öylesine ışıldıyordu ki kendimi odak noktası gibi hissediyordum. Aynı tonlarda şalım ve rahat sandaletimle, büyük bir işe kalkışıyormuşum gibi hissediyordum ama buna ihtiyacım vardı. İlk kez, kendime güvenmeye ihtiyacım vardı. Açelya'nın giyindiği rengârenk elbiseler, saldığı ve şekillendirdiği saçları, sakınmadığı bedeni, bakımlı yüzü kendimi hiç olmadığım kadar güvensiz hissettiriyordu. Benim gizli hazinelerim var mıydı? Yoksa sadece kendimi mi kandırıyordum? Onun kadar güzel olmadığımı biliyordum ama en azından, ben kendimi sakınıyordum.

Basamakları indiğim an ağabeyimin ıslıklarıyla karşılaştım.

"Bence seni böyle dışarı çıkarmamam gerek cimcime. Başıma iş açacaksın. Sen iyi ki de öyle karalar bağlıyormuşsun be! Yoksa bu zamana kadar kırdığım burun sayısı artardı."

Utançtan kıpkırmızı kesildim, sayısı artardı derken ne kastettiğini soracaktım ki beni kolunun altına alıp dışarı sürükledi. Yengem çoktan araba koltuğuna oturmuş, beni bekliyordu. Kıyafetimi görünce ufak bir çığlık atıp camdan aşağı sarktı:

"İnanmıyorum! Ece! Bu elbiseyi giydin sonunda. Allah'ım, çok güzelsin. Sana demiştim işte, fıstık gibi olmuşsun."

"Abartma bence yengecim. Öyle dolapta çürüyeceğine giydim gitti işte. Ağaca da renkli giydirsen fark eder."

"Kızım, sen aynada kendine baktın mı? Tamam, güzel olduğunu biliyorduk ama..."

Elimle geçiştirip utançla arabaya bindim. Bu kadar abartı yeterdi. Sadece açık renk bir elbise giymiştim. Açelya Hanım'ın yanında lafım olmazdı. Yarım saatlik bir yolculuğun ardından bir kır evine yaklaştık. Ev ne çok büyük ne de çok küçüktü. Garip ve şık bir mimarisi vardı. Etrafta evi saklayacak tek şey ağaçlardı. Ne bir duvar ne de alan çitleri vardı. Gölün birkaç metre yakınındaydı. Bir bekâr evi olarak çok bakımlıydı. Güller ve

ağaçlar çok düzenli ve güzel bir görüntü çiziyordu. Gölün yakınlarından gelen duman ve kızarmış et kokularına doğru yürüdük. Yusuf ağabeyim ve Erva'nın çoktan geldiğini biliyordum, arabalarını görmüştüm. Ama yanı başlarında oturan "çift" beni kısa süreli şoka uğratmıştı. Yusuf ağabeyim arabasıyla onları da almış olmalıydı.

Kıkırdama sesleri bizi gördükleri an sustu. Ağabeyim ve yengem önde, ben arkada adım adım ilerledim. Ağabeyimi kendime siper etmiştim. Kendimi yerin dibine sokmak istedim. Neden sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissediyordum? İçimde kopan fırtınayı gözler önüne mi seriyordum? Kafamı yerden kaldırıp direk Erva'ya baktım. Hiç kimseye bakmamaya özen göstererek "Selamünaleyküm," diye selamladım. Ali'nin sesini daha işitemeden Ümit'in o haylaz ve kendinden emin sesi yankılandı kulaklarımda. "Aleykümselam. Seni burada görmek..." Afallayarak cümlesine ağabeyimi de kattı. "Yani sizi burada görmek..." Göz ucuyla Ümit'e baktım; elinde maşa, biraz da sersemlemiş gibi bir hâli vardı. Ortam sessizleşince, ilgi odağı olmaktan kurtulduğum için sevinmiştim ki Erva beni kucaklayarak mırıldandı.

"Bu ne güzellik?" Utana sıkıla ellerimi birbirine kavuşturup ovdum. Erva'ya yalvaran gözlerle susmasını söyledim. Bu sefer Açelya'nın ilgisine maruz kaldım:

"Merhaba Ece. Bu ne güzellik?"

"Yok, ne güzelliği. Öylesine."

Rengim bordaya dönerken susmaları için yakardım. Aptallık etmiştim. Bu kadar övgü aldığıma göre insanlar bende garip bir hâl olduğunu düşünecekti. Muhtemelen kırmızı kazak giymiş ördek gibiydim. Gözlerim Açelya'ya döndüğü an ağlamak istedim. Açık yeşil, çiçekli bir yaz elbisesi giymişti. Beyaz teni ve ince bedeniyle ışıl ışıldı. Kumral saçlarını dalgalar hâlinde omuzlarına bırakmıştı. Gözlerimi ona diktiğimi anlayınca sahte bir tebessüm yerleştirdim yüzüme. O da beni inceliyordu ki bu hareketimle mahcupça gülümsedi. "Senin kadar olamam," diye bir şeyler mırıldandım. Bir kusur yahu bir kusuru olsa, ne olurdu?

Ali'nin masanın köşesinde oturmuş, elindeki çubukla yerleri eşeleyişine takıldı gözüm. Yüzü aksilik sinyalleri veriyordu. Ağzında ufak bir yaprağın sapını çevirip duruyordu. Ne zaman bir şey düşünse bunu yapardı. Gözlerimi ondan kaçırıp oyalanacak bir şey aradım.

"Yardım edecek bir şey var mı?"

Ümit tavukları çevirirken gözlerini üzerimde hissediyordum. Rahatsız ediciydi. Nezaketimi koruyarak cevap bekledim.

"Siz gelmeden her şeyi hallettim ama közlenmiş biberleri doğrayabilirsin."

Kafasını yana eğmiş yüzümü inceliyordu. Gülümsediğine emindim. "Ben bir ellerimi yıkayayım o zaman," diye telaşla etrafıma bakındım. Sonra çeşmenin nerede olduğunu sormama gerek kalmadan Ümit, "Az ilerde, bahçe çeşmesi var. Orada yıkayabilirsin." diyerek beni yönlendirdi.

Etrafıma bakıp az ilerde gözüme iliştiği an harekete geçtim. Harekete geçmemle elbisemin cebindeki telefonum titredi. Önce ellerimi yıkayıp yanımda getirdiğim peçeteyle kuruladım. Ardından mesajı açtım.

Ali Ağabey

Bana burada neden mesaj atmıştı? Dudaklarımı dişleyerek masaya doğru baktım. Herkes işiyle ilgilenirken iki çift göz benim üzerimdeydi. Biri işini yaparken beni seyreden Ümit'ti. Diğeri ise kasılmış bir yüzle bir bana bir Ümit'e bakan Ali.

"Söz vermiştin..."

Yutkunarak ne cevap vereceğimi düşündüm. Ama buradaki tek suçlu ben değildim.

"Sen de öyle..." yazarak telefonumu sessize alıp cebime attım. Günah keçisi olmaktan bıkmıştım. Eğer ben evde oturup çürüyene kadar onu bekleyeceksem, o da bunu yapacaktı. Burada Açelya ile geleceğe adımını atmak da neydi?

Masaya vardığım an biberlerle ilgilendim ve bir daha da Ali'nin olduğu tarafa bakmadım. Sinir olduğunu tahmin etmek için o tarafa bakmama gerek bile yoktu. Biberleri bitirip masanın uzak ucunda Erva ile oturdum. Yemek ortaya geldiğinde dilimi yutmuş gibi kimseyle konuşmadım. Ali gergin olmasına rağmen gayet güzel ortamı yumuşatıyordu, belki de hiç gergin falan değildi. Açelya yanında olduğu için memnun bile olabilirdi. Yemek bitmek üzereydi. Artık kurtulduğumu düşündüğüm an Ümit'in sesi geldi:

"Ece, seneye son yılın değil mi?" Sesimi toparlayarak ve masaya bakarak konuştum:

"Evet Ümit Bey."

"Şu 'Bey' konusunda anlaşmıştık ama. Bu arada, hukuk okuduğunu biliyorum. Zor bir meslek seçmişsin."

"Benim için zor değil *Ümit Bey.*" Beyi vurgulayarak söylemiştim. "Hayatımın mesleği diyebilirim."

Ağabeyim ortam kurmak isteyerek ortaya atıldı:

"Bu cimcime hep böyleydi. Küçükken de arkadaşlarının yerine konuşur, onları korur, kollardı."

Ağabeyime tebessüm etmeden geçemedim. Saatlerdir benimle konuşmayan Ali, o an konuştu. "Evet," dedi ruhumun katili. Sesi kararlı ve kendinden emindi. "Küçükken en ufak bir haksızlıkta hakkını savunur, başkalarının da hakkını gözetirdi." Bu sefer bakışlarım Ali'nin çenesini buldu, buruk bir tebessüm takındığını gördüm.

"Hatırlıyor musun Ali, bir gün bahçeye topunuz düşmüştü, komşu Recep Amca topu kesmişti de Ece kıyameti kopartıp size yeni top aldırtmıştı."

Oğuz ağabeyimin sesi gururluydu. Ali kahkahasına engel olamamıştı. Hem kahkahası, hem de söz konusu konu kızarmama sebep oldu.

"Hatırlamaz mıyım? Adama demişti ki 'Onu kesmeye hakkın yoktu amca. Bahçene düştüğü için üzgünüm ama senin onu kesmeye hakkın yoktu. Ya topun parasını verirsin ya da bize yeni top alırsın.'"

"Adam sinirden köpürmüştü," diye kahkahalar attı Yusuf ağabeyim. Erva bu yeni hikâyeye kıkırdarken ben masanın altına girme hayalleri kuruyordum.

"Ne var ama? Ufacık çocuklarız biz. Ne bilelim oraya düşeceğini. Kendi parasını vermediği topu kesmeye hakkı yoktu!"

"O zaman da aynen böyle söylemişti!" diye kahkahaya devam etti Yusuf ağabeyim. "Ya Ali? Onu unutmayalım Oğuz. Ali'nin hukuk okuyacağına adım gibi emindim. Tabii biraz babası iteledi ama tam yerine oturdu. Bizden küçük olmasına rağmen mahalledeki tüm çocukları korkuturdu. Ece ve Yüsra'ya asılanlarının gözlerini korkuturdu. Herkes adına yakışır bir adalete sahip olduğunu söylerdi. Ümmü Gülsüm Teyze bir tek Ali'nin söylediğine kanıtsız inanırdı."

Yüzümde oluşan aptal tebessümü silemiyordum. İşte benim Ali'mdi o. Oyun arkadaşım, adalet timsali Ali. Kaç gündür ne işler çevirdiklerini bilmesem de dualar mırıldanıyordum Ali'nin kendini kaybetmemesi için. Ağabeyimden kaçtığım için konuşmalarını dinleyemiyordum. Günlerdir Ali'yi de göremediğim için hiçbir ipucu bulamamıştım. Umarım adaletini kaybetmezdi. Umarım başına iş açmazdı. Yemek bitiminde Ümit'in ısrarlarına rağmen bulaşıkları kadınlar kaldırmıştı. Erkekler mangaldan kalanları temizliyordu. Erva ve yengemi bahçeye gönderip bulaşıklarla ben ilgilendim. Hem oyalanıyordum hem de kaçıyordum.

İçeri dolan havayla birinin mutfağa girdiğini anladım. Mutfak kapısı bahçeye yakın olsa da bulunduğumuz alan gözükmüyordu. Ümit'in sesiyle ne yapacağım bilemedim. Elim ayağım birbirine dolanırken kaçacak yer aradım.

"Ben ilgilenirim bulaşıklarla. Yorma kendini."

"Önemi yok, yapıyorum işte." diye kestirip attım. Öyle bir hızla yıkıyordum ki bulaşıkları kendim bile inanamıyordum.

Burada onunla tek olmak beni huzursuz etti. İyi manada da değil üstelik; suçlu ve kötü hissettirdi. "Ece..." diye sözüne başlamıştı ki kapının açılma sesi böldü konuşmasını. Gür ve barut gibi sesiyle Ali bedenimi titretti:

"Ece. Su alabilir miyim?" Ümit kanına susamışçasına cevap verdi.

"Bahçedeki çeşme temiz pınar suyu. Oradan da içebilirsin."

Ali korkusuzca ve diklenerek cevap verdi. Tüm bunlar olurken ben dolabı açmış, titrek ellerle su dolduruyordum. Eğer suyunu içerse bu alakasız kavga son bulurdu.

"Benim canım dolaptan içmek istedi."

Sanki, "Hadi bana cevap ver de yumruğumu tat," diyordu. Boğazımı temizleyerek bardağı uzattım. Bardağı ucundan tuttuğum hâlde tüm eliyle kavrayıp parmaklarımı avucuna doladı. Bardağı alırken uyarıcı bir şekilde parmaklarımı sıktı. Bu "Bana bak!" demekti. Ürkerek kafamı kaldırınca gözleriyle, cebimdeki telefonu gösterdi ve suyunu içmeden önce konuştu:

"Erva sana sesleniyordu Ece. Bulaşıkları ev sahibi halleder."

İtiraz etmeme fırsat vermeyen kararlı gözlerle bana baktı. Nefesimi dışarı üfleyerek teslim oldum, omzumu düşürdüm. Zaten bu iki adam arasındaki gerilime katlanamıyordum. Sadece hızlı adımlarla mutfaktan çıkarken

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

talığı ayağa kaldıracak gibiydi. O alnında kendini belli eden sinir damarı atıyor, elleri hiç yerinde durmuyordu. Kot pantolonu ve beyaz tişörtünün içinde, öfkesine ters bir masumiyet taşıyordu. Meşenin hemen yanındaki kavak ağacına doğru yürüyüp iki elini ağaca yasladı ve derin nefesler aldı. Sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. Ona dokunmamak için kendimle savaş verdim. O gergin omuzlarına dokunup sinirlerini yatıştırmamak için. Acı çeken sesi boğazımı düğümledi:

"İşimi neden bu kadar zorlaştırıyorsun? Her şey yetmiyormuş gibi bir de sen..."

Kendimi suçlu hissetmeyecektim. O burada Açelya ile eğlenirken ben evde oturup ölene kadar onu bekleyemezdim.

"Ben evcil hayvan değilim, Ali Ağabey."

Ağabey, der demez hızla dönüp üstüme yürüdü. Daha ne olduğunu anlamadan ağaçla arasında kalmıştım. Tehditkâr bakışlarını yüzüme dikti, sesi tıslar gibi çıkıyordu:

"Bir daha bana ağabey dersen..." Yutkunarak son kalan cesaretimle yüzüne karşı konuştum. "Ben evde senin kaygılanmaman için beklerken sen burada Açelya ile ne yapacaktın?" Sesim öyle kırgın çıkıyordu ki kendimi zavallı hissettim.

"Ben istemedim. Ben böyle olsun istemedim." diye yakararak kendini kayırdı. Ama hiç de elinde olmayan bir şey olduğunu düşünmüyordum. Hâlâ bu denli gururlu olması kanıma dokunuyordu.

"Ben can atarak geldim zaten! Ağabeyime hasta olduğumu söylemiştim ki paşamızın kız arkadaşıyla geleceğini duydum."

"Elimde değildi."

"İstemesen gelmezdin."

"Ece!" diye uyarır bir sesle beni susturdu. Sonra bakışlarını yüzümün tüm hatlarında gezdirip fısıltıyla konuştu:

"Benim ne istediğimi aklın almaz."

Yüzüm yanmaya başladı, ellerinden kurtulmaya çalıştım. Karnıma ağrılar girmiş, bacaklarımda hâl kalmamıştı. Beni bırakmayı reddedip yüzüne bakmam için teşvik etmeye çalıştı. Birkaç dakika, sadece yüzüne bakmam için çabaladı. Ona kırgınca baktığımda o da aynı kırılganlıkla bana baktı.

"Bir daha böyle giyinip şu adi herifin görüş alanına girersen..."

"Ne yaparsın? Yine Açelya'yı koluna takıp ağabeylerimle mi tanıştırırsın?"

"Seni kimselerin görmediği, kimselerin bilmediği bir yere kapatırım." Sözleri beynimde uğuldadı, utanmış ve sinirlenmiştim. Ne hakla bana böyle şeyler söylerdi.

"Öküz. Sen tam bir öküz ve magandasın! Umurumda değilsin, tamam mı? Açelya ile ne hâlin varsa gör. Benim ne giydiğime ve kimle konuştuğuma karışma!"

"Öyle bir karışırım ki," diye yüzümü kavradı. Yüzümü! Bunca zamandır sakındığım tüm sınırları deliyordu ve ben, heykel gibi, öfkeli bir sima gibi orada öylece dikiliyordum. Sinirden ve utançtan gözlerim yaşarmıştı. Ellerinin yüzümü kavrayış şekli... Ah o kadar yakınımda duruyordu ki soluğunu yüzümde hissediyordum.

"Bana bak," diye fısıldadı. Yüzümü kavrayış şekline nazaran, sesi ipek gibi yumuşacıktı. Omuzlarım düştü. Teslim oluşumun, zayıflığımın habercisi.

"Bakamam."

"Bak bana. Hadi! Gözlerine bakmama izin ver." Gözlerim buğulanmıştı. Ali'nin elleri ve sesi buna hiç yardımcı olmuyordu.

"Ali. Yapma, kurbanın olayım. Bana öyle bakma. Dokunma. Bu kadar yakında durma."

"Elimde değil. Olmuyor işte. Uzak duramıyorum senden. Bir kere öğrendim, şimdi yetmiyor."

"Bu yanlış, bu haram, bu bizi mahveder."

"Biliyorum! Allah kahretsin ki, biliyorum. Ama ellerime, gözlerime söz geçmiyor. Sen işimi kolaylaştıracağına daha da zorlaştırıyorsun."

Gözlerimi kaldırıp nemli gözlerle gözlerine baktım. Mavileri nemlenmiş, parlıyordu. Onun bir damla gözyaşı bende volkan etkisi yarattı. Yaşlar sular gibi gözlerimden boşaldı. Yanaklarımdaki yaşı silmeye kalkıştı, izin vermeyerek kafamı çevirdim.

"Zor olanı daha da zorlaştırma. Madem ağabeyimin sözleri senin için altın değerinde, o zaman Açelya'nın yanına git. Çünkü ağabeyim seni öz ağabeyim olarak görüyor."

"Ece'm..."

Omzuma düşen başıyla ne kadar kahrolsam da onu teselli etmedim. Kaskatı kesildim. O beni sahiplenecek kadar güçlü ama asla elimi tutamayacak kadar minnet doluydu. O ağabeyime kendinden bile çok değer verirken asla benim olmayacaktı. Asla beni kendinin yapmayacaktı.

"Lütfen," diye ikaz ettim. Omzumdaki başı iyice gömülürken kokumu içine çekti.

"Yapma," dedi.

"Ne yapmayayım?" Öfkeli bir yakarış. Kafasını omzumdan kaldıramayan ellerime duyduğum öfke.

"Bunu," sessizce devam etmesini bekledim. "Öldürme beni gülüm. İtme kendinden öteye." Derin bir nefes daha çekti. Yüzünü şalıma gömdü. Titrek ellerle onu uzaklaştırmaya çalıştım. Ağlayarak söylendim:

"Sen de bunu yapma, ne olur! Beni günaha çekme Ali. Sen hiçbir zaman bana helal olmayacaksın. Ben senden başka kimseye dokunamayacak kadar senle doldum. Bırak daha fazla tüketme benliğimi. Ne gelecek bıraktın bende, ne de hayal."

Bir anda hiddetlenerek elini ağaca geçirdi. "Böyle kadere..." diye başlamıştı ki elimle ağzını kapattım. İsyan etmesine, günaha girmesine yüreğim el vermedi. Bir an için şaşırsa da hemen şaşkınlığını üzerinden attı. Sonra elimi tutup avucumun ortasına buse kondurdu. Elimi ellerinden nasıl çektiğimi bilemedim. Sanki dudakları yakmıştı avucumu. Nasıl arkamı döndüğümü, yürüyerek uzaklaştığımı bilemedim, düşüp bir yerlerimi kırmam işten bile değildi.

"Rahatsızlandığını ve eve gitmek istediğini söyle," diye emretti. Sözlerimden cesaret bulmuş olmalıydı. Öyle bir baskın konuşma şekli vardı ki ağaçların arasından geçerken hiddetle ona döndüm.

"Senin acil bir işin çıkıp Açelya'yı, Yusuf ağabeylerim eve götüremezse, Oğuz ağabeyim kalkana kadar buradayım."

"Ece! Vallahi omzuma atar, un çuvalı gibi evinize atarım seni."

"Dene de gör! Sen daha ağabeyimin bir lafından çıkmazken asla yapamazsın. Dişe diş Ali *Ağabey*! Ya Açelya'yı tek başına gönderirsin ya da benim burada akşama kadar durmamı umursamazsın."

Bir ağacı daha aşındırmıştım ki homurdanarak yüksek sesle konuştu:

"Tamam, inatçı cadı. Tamam. Sen ne diyorsan o."

Bir adım daha attığımda tekrar seslendi. Aklını mı kaybetmişti? Azıcık daha yaklaşsak bizi duymaları an meselesiydi. Ama aklını yitirmiş biri gibi bağırmaya devam ediyordu:

"Eğer bir daha böyle renkli, gösterişli elbiseler giyip güzelliğini gözler önüne serersen yemin ederim o dolabı yakarım. Duydun mu beni Karamel? Şu elbiselerine derhâl veda et."

"Emredersiniz paşam," diye söylendim. Tabii ki de dediğini yapmayacaktım. Eğer Ali'yi böylesine dile getirdiyse bu elbiselerle daha barışık olacaktım artık. Karamel... Bana seneler sonra ilk kez bu isimle seslenmişti. Bu bile eskiye dönüşümüzün kanıtı olmalıydı.

Piknik alanına yaklaşırken gülümsüyordum, gülücüğümü Yusuf Ağabeyimin sesi böldü:

"Oğuz, Ali'yi çabuk bulmamız lazım. İşler iyice sarpa sardı."

Yusuf ve Oğuz ağabeyim kadınlardan uzaklaşmış, Ali'yi arıyorlardı. Bir ağacın arkasına saklanıp ne konuştuklarına kulak kabarttım. "Telefonuna bakmıyor. Allah aşkına nerede bu çocuk? Kızları hemen eve bırakmamız lazım." Ses çıkarmamak için yanağımı ısırdım, bu kadar telaşlanmalarına sebep olacak şeyi anlamaya çalışıyordum. "Çocuğun yerini bulurlarsa Ali'yi yaşatmazlar. Başına ne işler açtı. Ne demek çocuk kaçırmak!"

Bağırmamak için elimi ağzıma kapatırken gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi büyüdü. Kalbim ağzıma geldi. Ne işlere kalkışmıştı Ali? Ne yapıyordu böyle kendine?

9. BÖLÜM

AHİRİM SENSİN

Ali soluk soluğa koştururken nasıl böyle tedbirsizce davrandığını düşünüp kendi kendine söyleniyordu. Kadınları eve bırakırken hepsinin yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Ne olduğunu bilmeseler de kocalarının zamanında karıştığı olaylardan dolayı,korku içindeydiler. Kocaları sadece ufak bir problem olduğunu söyleseler de kadınların gözlerinde tedbirli bir ifade vardı. "Özellikle Ece'min," diye düşündü Ali. O cadı öylesine zekiydi ki bir şeylerden şüphelendiğine adı gibi emindi Ali. Hele ki yüzü öylesine gülerken bir anda somurtması hiç hayra alamet değildi.

Göl kenarında içine çektiği kokusunu hatırladı Ali. Ah... Küçükken yediği karamelli şekerler gibi kokuyordu. Demek ki hâlâ vazgeçmemişti o şekerlerden. Bu koku Ece ile özdeşleşmişti. Bu yüzdendir, karamelli çikolata bile yiyemiyordu genç adam. Kokusu öylesine yoğun, öylesine akılda kalıcıydı ki ızdırap veriyordu. Dünyadaki tüm karamelli şekerleri toplayıp bir odaya istiflemek istiyordu. Ece'nin kokusunu hatırlatmasın diye hiçbir çocuk, hiçbir insan yememeliydi o şekerlerden. Ya da açıkça hiçbir erkek bu kokuyu koklamamalıydı. O Ece'ye has koku sadece Ali'nin genzinden akmalıydı anılarına doğru.

Ali bir anda nerede olduğunu, yanında kimin olduğunu hatırladı. Burada başı büyük dertteyken ve Oğuz ağabeyi yanındayken düşündüklerine inanamıyordu. Bu kız aklını başından alıyordu. Büyükannesinin eski evine geldiklerinde arabadan inip emin adımlarla eve yürüdüler. Ufaklığı bura-

dan götürmek şart olmuştu artık. Aynı zamanda da ailesini o şerefsizlerden sakınmak.

"Hadi, acele et Ali. Sevim Teyze'ye bir şey çaktırmamaya çalış."

Ali, Oğuz ağabeyine onaylayıcı bir bakış atıp eve hızlı adımlarla yürüdü. Burası en güvendiği yer bile olsa büyükannesine zarar veremezdi. Adamlar ufak bir ipucu bile yakalasa işler sarpa sarabilirdi. Evden içeri girince salonda bulamadı büyükannesi ve ufaklığı. Tedirgin olmamaya çalıştı, kulak kabartıp mutfaktan gelen tıkırtıları dinledi. Çatal bıçak sesleri olduğunu anlayınca nefesini dışarı üfleyip hızlı adımlarla mutfağa yöneldi.

Gördüğü manzara gülümsemesine sebep oldu. Şirin çocuk, büyükannesinin pişirdiği çorbayı iştahla yiyor, bir yandan da okul anılarını anlatıyordu. Ayaklarını sandalyeden sallandırıyordu. Çocuk, onu fark ettiği an susup korku dolu gözlerle evin köşesine kaçtı.

"Tabii," dedi Ali içinden. *"Senin gibi bir adama gülecek hâli yoktu."*

Büyükannesinin ellerinden öpen Ali, acelesi olduğunu söyleyip çocuğa yöneldi. Çocuk dünyanın en korkunç varlığıymış gibi gözlerini elleriyle kapatıp ondan kaçtı. Ali onu teskin etmek hatta güven vermek istiyordu. Ama ağabeyinin korku dolu gözleri, kanlı bedeni buna izin vermiyordu. Bu çocuk ağabeyinin katilinden olmaydı. Bu çocuk damarlarında onların kanını taşıyordu. Onlara dersini vermek için kullanılacak sonra da annesinin güvenli kollarına gönderilecekti. Ama öncesinde asla tolerans göstermeyecekti Ali. Onun ağabeyine kimse acımamıştı.

Ali, daha fazla dayanamayıp korkan çocuğu un çuvalı gibi omzuna attı. Çocuk çırpınmıyordu korkudan. Gözlerini kapatmaya devam ediyor, sanki böyle yaptıkça dünyanın tüm kötülüklerinden sakınıyordu. Çocuğun, titrek bedenini arabaya koyarken içi acıdı genç adamın. Ama zamanında yeterince acıyan içine bu acı çerez gibiydi. Az biraz daha insafsız olsa az biraz daha gamsız olsa ailesinin ve kendinin çektiği acıyı onlara da tattırırdı. Ama şu minik parlak gözlere bakmak bile bu fikri bertaraf ediyordu. Bu canın hiçbir suçu yoktu.

Ali ne yapıyordu? Daha güzel bir soru: Doğru mu yapıyordu?

***

Kızgın adımlarla arka bahçeye yürürken burnumdan soluyordum. Ne işler çeviriyordu bunlar? Bir de küçük bir çocuk gibi hepimizi bir eve tıkmış, çoban niyetine Yusuf ağabeyimi başımıza dikmişlerdi. Saatlerce bahçeye çıkmamıza bile izni yoktu beyefendinin. Erva'nın tedirgin olduğu her hâlinden belliydi. Yıllar önce yaşadıklarının gözünde canlandığına emindim. Ama bunların sebebi Ali'ydi işte. Bir de ağzımı açmama izin vermeden arabaya tıkmışlardı ama benden kurtulmazdı. Öğrenecektim.

"Ece abla, nereye?"

Birce'nin şaşkın sesi beni kendime getirdi. Ali'nin anne ve babası, uzak bir akrabanın cenazesine, memleketlerine gittikleri için Birce'yi bize bırakmışlardı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadıkları için bu işin içinde de Ali'nin parmağı olduğuna emindim.

"Atlar bu tarafta."

Daha demin yanından geçtiğim tarafı gösterdi. Öylesine dalmıştım ki ahırı geçmiş, neredeyse çitlere çarpıyordum. Sabırlar çekerek geri dönüp Birce'ye gülümsedim. Onun gerilmesini ya da yabancılık çekmesini istemiyordum.

"Uykusuzum biraz, dalmışım. Hadi gidip Rüzgâr'ı çıkaralım."

Rüzgâr, Erva'nın atıydı. Azap ise Yusuf ağabeyimin... Azap'a binmek yürek isterdi. Simsiyah at burunlarından öfke nefesleri püskürtüyor, Yusuf ağabeyimden başkasını sırtına almıyordu. Rüzgâr ise tıpkı sahibi gibi uysal ve güzeldi. Bembeyaz tüyleri, ayak değmemiş karlı sabahları hatırlatıyordu. Etekle binmek zor olduğu için yan oturup sakin bir hızla kullanıyordum genellikle. Evin çevresindeki arazi boş olduğu için dilediğimiz gibi sürüyor, akşama kadar basmadığımız toprak bırakmıyorduk. En çok da gergin olduğum zamanlar buraya gelir, bacaklarım ağrıyana kadar Rüzgâr'la gezerdim.

Ahırdan seyis yardımıyla Rüzgâr'ı çıkardık. Birce'yi birkaç tur bindirip korkusunu yenmeye çalıştım. Atları her ne kadar sevse de korkuyordu. Bu korkusunu yenmesi için biraz daha uzaması, atın hâkimiyetini kazanması gerekiyordu. Yorulduğu için yanakları kızaran Birce'yi terasta oturan Ervalara emanet edip Rüzgâr'la beraber uzun ve keyifli bir yürüyüş yaptım. Kimi zaman dizginlerine asılıp hızlanıyordum. Yazın ısıttığı sıcak rüzgâr suratıma çarpıyor, atın yeleleri yanaklarımı gıdıklıyordu.

de dizginlerden bırakarak, belime doladı ve beni önüne, Azap'ın üzerine aldı. Sırtımı göğsüne yaslarken eliyle çok hafifçe belimi kavradı. Kısa süreli şokumdan sonra çırpınarak kurtulmaya çalıştım. Ben çırpındıkça Azap hiddetleniyor, kendi etrafında dönüyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdım. Onun bu işin peşini bırakacağına inandığıma hayret ediyordum. Elbette kural tanımıyordu. Elbette Allah'tan korkmuyordu. Elbette kalbimin ne kadar acıdığı umurunda değildi. At bizi yerimizde zıplatırken Ali teskin edici sesler çıkarıp Azap'ı sakinleştirmeye çalıştı.

"İki dakika uslu olsan da başımıza iş açmasan olmaz değil mi cadı?"

"Doğru, senin derdin başından aşkın. Neden benimle uğraşıyorsun? Bırak beni." diye tekrar kıpırdanmaya çalıştım. Azap öne doğru atılıp Rüzgâr'ı da peşi sıra koşturmaya başlayınca kedi gibi sindim. Rüzgâr asla bu kadar hızlı ve hoyrat gitmezdi. Bu atın üzerinde olmak zamana meydan okumak gibiydi. Daha demin hızlı sürdüğümü sanırken sadece kendimi avuttuğumu anladım. Neredeyse ağaçlar bulanık görünüyordu. Dengede durmak için Azap'ın yelelerine asılmaya çalışıyordum. Kulağımdaki ses ürpermeme ve kanımın damarlarımda çağlamasına sebep oldu:

"Bana doğru yaslan, yoksa düşeceksin."

İnatla ona doğru yaslanmazken Azap'ın yellerine tutunup düşmemeye çalıştım. Belimdeki eli iyice sıkılaşıp beni kendine doğru, göğsünün sıcaklığına çekti. Omuzlarım gerilmiş, omuriliğim kaskatı kesilmişti. Âdeta ağaç gibi hareketsizce bekledim. Eve yakınlaşmaya başlayınca dizginlere asılıp ağır ağır ilerlemeye başladı. Ağaçlar ve çitler evin gözükmesini engelliyordu. Belimdeki el ve kulağımdaki nefes sesi, bir rüya kadar hayali, gerçek kadar acı vericiydi. Hele ki o bahar kokusu... Etraftaki tüm yabani çiçekleri kıskandırıyordu kokusu. Öyle bahçe çiçeği gibi kokmuyordu Ali. Dağlarda yetişen, suyunu yalnızca yağmurdan alan, kendi kendine büyüyen yabani çiçekler gibiydi; sert ve yoğun. Tıpkı çocukluğumuzda bana verdiği çiçekler gibi.

Kolunun sıcaklığı neredeyse belimi yakıyordu. Kalp atışını sırtımda hissediyordum. Erkeklerin kalbi bu kadar hızlı mı atardı? Ya da at sürdüğü için mi bu hâldeydi? Daldığım düşüncelerden kulağımın ardından fısıldayan ses beni çekip çıkardı:

"Bir daha ortalıktan kaybolup beni korkutma."

Rengim kıpkırmızı oldu. Bütün duyularım benim için endişelendiğini algılamıştı. Çığlık çığlığa bağırıyordu iç sesim. "Kaygılanmış," diyordu. Cevap veremedim, sersemlemiştim. Ahırın yakınlarına geldiğimizde belimi bıraktı, eksik ve noksan hissettiğim için kendimden nefret ettim. Ama hemen ardından attan atlayıp kollarını bana uzatınca tüm o hengâme, o hisler, o yangın yeniden üstüme çullandı. Bugün tüm kurallarımı yıkıp inime girmişti. Daha fazlasını yaparsam bunun sonu olmayacağından korkuyordum. Özellikle beni saran kollarında hissettiğim güven ve sıcaklık...

"Ben inerim," diye çıkışıp ayağımı uzattım. Tam atlayacağım sıra belimden yakalayarak havalandırdı, hiç zorlanmadan beni havaya kaldırmıştı. Ardından yavaş yavaş, kendi bedenine fazlasıyla yakın bir hâlde aşağı indirmeye başladı. Saniyeler dakikalara, dakikalar asırlara dönüştü, omuzlarından tutmak zorunda kalmış, dengemi kaybetmiş ve tamamen aptala dönmüştüm. Yüzlerimiz birbirine hizalanana kadar ağır ağır aşağı indirdi. Belimdeki elini çekmedi; tamamen doladı. Nefesi suratıma çarpıyordu. Kirpiklerim bile titriyordu. Sonra sanki yeni hatırlamış ve kaldığı lafı tamamlamış gibi, "Beni kaygılandırma bir daha prenses," diye fısıldadı. Bu yakınlıktan korkmaya başladım. Elimi göğsüne koyup ittirdim. Neyse ki birkaç adım geriledi, sıklaşmış nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Bu sırada evin terasından ahıra doğru koşan ayak sesleri geldi. Birce'nin cırlayan sesiyle gergin hava bir anda tuzla buz oldu:

"Ama haksızlık bu Ece abla! Hemen geleceğim demiştin."

Omuzlarımı mahcupça silkip kollarımı açtım. "Rüzgâr gezmek istedi," diye bir bahane sundum. Birce hemen kollarıma atılıp sıkı sıkı sardı. Sonra omzumdaki kafasını kaldırıp ağabeyine baktı. "Onu bulmuşsun." Ali'nin cevabını duymadım ama Birce kıkırdayarak lafını tamamladı:

"Sen ne olursa olsun ikimizi de bulursun, değil mi ağabey?"

Ali kollarını açmış olacak ki Birce boynumdaki kollarını gevşetip arkaya uzandı. Sonra Ali'ye sıkı sıkı sarıldı. Ali'nin cevabı ise kalbimin sıkışmasına, aklımın havalanıp uçmasına neden oldu:

"Siz iki cadı, nerede olursanız olun, ben hep orada olacağım."

"Ya senin olmadığın bir yere gidersek?"

Ali ağzını açıp cevap vermeden Birce sorularını sıralamaya devam etti:

"Ya kaybolursak? Ya senin gitmen gerekirse? Ya biz evlenirsek?"

Ali son lafa tahammülü yokmuş gibi kaşlarını çattı:

"Hop! Hop! Orda dur küçük hanım. Ne evlenmesi öyle hemen? Hem seni kim veriyor da evleniyorsun? Seni benden alacak adamın alnını karışlarım!"

"Ama büyüyünce, Allah nasip ederse evlenecekmişim, Erva ablam öyle söyledi."

"Hah, baş cadı da konuşmuş. Hele bir büyü de bakarız. Bak, bakarız diyorum o seni alacak hergeleye kendim kadar güvenemezsem, vay hâline."

Birce kıkırdamaya başladı. "Ne?" diye sordu Ali. Birkaç adım ötelerinde bu manzaraya sırıtıyordum. Birce ağabeyine kıkırdayarak cevap verdi:

"Oğuz ağabey de böyle söyledi. Ece ablamı alacak adama kötü laf etti."

Ali'nin rengi değişiverdi, yutkunduğunu gördüm. Benim yüzümdeki sırıtış da silinmişti. Birce bunu fark etmemiş olacak ki sözüne devam etti:

"O zaman Ece ablam artık büyüdü ya. O evlenecek mi?"

Ali iyice sessizleşti, verecek cevap bulamıyordu. Dudaklarımı ısırıp konuyu değiştirmeye çabaladım:

"Hadi Birce, daha tatlı yapacaktık ya."

Birce kısa süreli bana baksa da ağabeyinin kucağından inmedi. Farkındalık tüm yüzünü kapladı. Sanki dünya başına yıkılmış gibi suratını büzdü:

"Hani Ece ablamı ve beni bırakmayacaktın?"

Sonra ağlamaklı bir hâl aldı. Ne yapacağımı bilemedim. Bu sebepten Ali'nin kucağındaki Birce'ye uzandım. Ali tereddütle önce sıkıca sarılıp sonra benim kollarıma bıraktı. Bu yaşta böylesine zayıf olmasına tahammül edemiyordum. Boyunun uzaması için yemesi ve sağlıklı beslenmesi gerekirdi. Ama o bu dönemler ilaçlar içiyor, sabah bulantılarıyla ne yese çıkarıyordu. Naif ve güzel yüzü ufacık kalmıştı. Bacaklarını belime doladı, kafasını boynuma gömmeye çalıştı. İzin vermeyerek yüzüne baktım. Önce alnını öptüm sonra koca bir tebessümle kulağına eğilip fısıldadım:

"Ben gitmeyeceğim. Asla. Hep yanınızda olacağım."

Gözleri ışıl ışıl parlarken burukça gülümsedi. Gözünden damlayan yaşları elinin tersiyle ovaladı.

"Söz mü?"

Kafamı yukarı aşağı sallayıp fısıldadım:

"Söz."

***

Yorucu geçen günün ardından seccademi serip uzun bir soluk aldım. Bu aralar en çok ihtiyacım olanlaydım. Sırdaşıma, akıl verenime, dert dinleyenime, affedenime açtım ellerimi. Öylesine yoruyordu ki günler beni, tek aldığım rahat nefes buraya aitti. Bu seccadenin ucuna...

Allah'a açılan kapımdı bu seccade. İnsanlığımı, acizliğimi bana hatırlatıyor, asıl olanı, gideceğim yeri unutturmuyordu. Dünya telaşesinden ve insan kavgalarından uzaktı. Ne kul yapımı silahlar, ne de kafa patlatan korna sesleri. Kapısında oturmuş komşusunun ne yaptığını konuşan kadınlar da yoktu Allah'a açılan kapımda, karısını döven haysiyetsiz adam da. En çok da kötülük yoktu bu kapıda. Nefsimin ağzını bağlıyor, tüm kötü huylarımı kapı dışarı ediyordum. Ama katlandığı an seccadem başlıyordu nefsim benimle uğraşmaya. İmtihanların en büyüğüydü bu bana. Onunla olan savaşım ahirete kadar yakamı bırakmayacaktı. Ya ben ya da o kazanacaktı. Tek kurtarıcı kapım tövbemdi. Bilerek veya bilmeyerek işlediğim tüm günahlarımın affı için açıyordum elimi. Rabbim ne büyük bir Rab'di ki onca affedilmez günahı bir yakarışla affediyor, herkesi kapısına kabul ediyordu. Dün çirkinken bugün güzelleşiyordu için. Dün eskiyken, bugün tazeleniyordu. Dün korkarken cehennemin ateşinden, bugün sadece cennet için dua ediyordun. Tazeleyen bir dindi İslam ve tek olan, asıl olan, affeden, bağışlayan Allah (c.c) yaşamın güzelliğini ellerimize bırakırken ölümün vazgeçilmezliğini sunuyordu. Ölüm de güzeldi İslam'da, acı da güzeldi, yaşamda.

***

Yaklaşık iki gündür Erva ve Yusuf ağabeyin evine sıkışıp kalmıştık. Ağabeylerim eşlerine bahaneler uydurmuş, bir dava sebebi yüzünden diyerek onları ikna etmişti. Onlar kocalarına her ne kadar güvenseler de benim içim içimi yiyordu. Kimdi bu çocuk? Neden kaçırmışlardı? Ali başına ne tür işler açmıştı?

Yusuf ve Oğuz ağabeyim sürekli gidip geliyordu. Ama Ali, o günden sonra hiç uğramamıştı. Birce sürekli ağabeyini sorsa da Ashap ile geçirdi-

ği vakitlerle unutuyordu. Oyun parkları, güvercinler, atlar... Birçok uğraşı vardı. Sıkılması olanaksızdı.

Şimdi kadınlar terasta otururken, ağabeylerim yine içeri kaçmış, salondan duyduğum kadarıyla fısıldaşarak konuşuyorlardı. Daha fazla dayanamayıp ne konuştuklarını öğrenmek için ufak adımlarla çalışma odasına yaklaştım.

"Oğlum yemiyor, içmiyor. Ali'yi görünce hortlak görmüşe dönüyor. Ali ne kadar yumuşak davranırsa davransın, en ufak kızgınlığında çocuğu kendinden uzaklaştırıyor. Erva yengeye söylesek..." Yusuf ağabeyim, Oğuz ağabeyimin sözünü kesti anında:

"Olmaz! Ulan, daha yeni yeni nefes alıyor kız. Benim yüzümden neler çekti."

"Ne yapacağız o zaman? Bizim hatun hamile, duyarsa..."

Daha onlar lafa girmeden içeri atıldım:

"Orası kolay da kim bu çocuk? Ne diye kaçırdınız ufacık çocuğu?"

"Sen kapı mı dinliyorsun yine Ece?"

Ağabeyim kaşlarını çatmış, masasının ardından bana bakıyordu. Masaya adım adım yaklaşırken omuz silkerek konuştum:

"Başka türlü sizinle nasıl baş edeceğim? Dua edin hanımlarınız anlamadı. Gerçi anlamaları an meselesi. Yani bana o çocuğun kim olduğunu söylemezseniz ve beni oraya götürmezseniz," diyerek sinsice gözlerimi kıstım. Ağabeyim sabır dilerken Yusuf ağabeyim düşünerek gözleriyle beni tartıyordu:

"Eee... Hadi gitmiyor muyuz?"

"Abi, vallahi bu kız benim ölüm sebebim olacak."

Ağabeyim saçlarını çekiştirdi. "Yenge!" diye bağırmaya başlamıştım ki ağabeyim ağzımı kapatıp dişlerini sıktı.

"Tamam, be tamam. Yelloz cimcime."

Elinin arkasından, o söylenirken sırıtmamak için zor tutuyordum kendimi.

***

Beni getirdikleri eve şaşkınlıkla baktım. Burasının neresi olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Bir gecekondu eviydi ve mahalle de kimse

yaşamıyormuş gibi sessizdi. Gerginlikle ağabeyimin koluna asıldım, o söylenmeye devam ediyordu.

"Hah, öyle kedi gibi yapış kollarıma. Bir de şahlanıyor yengeme söylerim diye."

"Ya Ağabey ya," diye söylendim. Evden içeri adımımızı attığımız an ilk fark ettiğim rutubet kokusuydu. Eşyaların bir kısmına bir zamanlar beyaz olan ancak kirden kreme dönmüş örtüler kapatılmıştı; diğer kısmı ise eski ve tozluydu. Koridorun solundaki odadan yalvarma seslerine benzer bir ses gelince, ağabeylerimi beklemeden oraya yöneldim.

İçeriden çıkan merdivenler ahşaptı ve toz doluydu. Ses gelen oda ise ilk katta, merdivenin hemen dibindeydi. Odaya adımımı attığım an, gördüğüm manzarayla istemsizce gülümsedim. Çocuğa her ne kadar içim acısa da Ali'yi bu hâlde görmek gülme sebebiydi. Sandalyeye oturmuş, perdenin köşesine saklanmış çocuğa, yalvaran gözlerle bakıyor, ardı sıra bir şeyler söylüyordu. Ayak sesimi duymuş olacaklar ki kaşları çatılarak bana döndü, iki mavi göz. Evet, ufaklığın gözleri tıpkı Ali'min gözleri gibi maviydi. Ama daha koyu, laciverte çalan bir mavi.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Ali aniden yerinden doğrularak. Sanki üzerime atılacak yırtıcı bir hayvanmış gibi gerdi omuzlarını. Ağabeyimin arkamdan gelen sesiyle attığı adımı geri yerine koydu.

"Her zamanki gibi burnunu sokmadan dayanamadı, kokarca." dedi ağabeyim, Ali'nin ifadesine bile bakmadan. Bakarsa muhtemelen endişesinden şüphe bile duymayacaktı. Çünkü Ali, ağabeyime göre benim için kaygılanabilir hatta söz hakkına bile sahip olabilirdi. Ama aşkıma, asla.

Suratımı ekşiterek ağabeyime bakış attım. Lakaplarından hoşnutsuz olduğumu hep belirtsem de her gün farklı türde lakaplar ediniyordum. Sonra ikisini de umursamadan minik bedene yaklaştım.

"Boşuna uğraşma. Konuşmuyor, yemiyor, içmiyor. Hatta yakınına bile yaklaştırmıyor." Ali'nin sıraladığı sözlerle kaşlarım daha da çatıldı.

"Siz de utanmadan söylüyorsunuz öyle mi? Bu çocuk kaç gündür aç?"

"İki."

İnanamadığımı belli eden bir bakış attım, Ali çaresizce omuzlarını silkti:

"Doğru söylüyorum, büyükannemin yanındayken yiyordu."

Bu yeni haberlerle daha da şaşırdım. Miniğe adım adım yaklaştım. İlkokul hocam gözlerimle anlaşabildiğim için çocukların dikkatini çektiğimi söylerdi. Mimiklerimi çokça kullanırdım, muhtemelen onlara çizgi film karakteri gibi geliyordum. Birkaç dakika karşısında eğilip beni incelemesine izin verdim. Ardından ağabeyimi yiyecek bir şeyler almaya gönderdim. Tabii eve uğrayacağı için geç kalabileceğini, o gelene kadar bu evdeki malzemelerle bir şeyler hazırlamamız gerektiğini söylemişti.

Mutfağa girmediğim için bir kez daha kızdım kendime. Daha çok annem suçluydu. Kendi mutfağına beni almadığı için yemeklerle aram iyi değildi. Ali'nin yemek becerilerine güvendiğim için ondan spagetti yapmasını istedim. Her zaman lezzetli yemekler yapardı. Pikniklerde ve kalabalık eğlencelerimizde etler, güveçler ya da aparatlar ondan sorulurdu. Hem çubuk makarnaya hangi çocuk hayır derdi?

Miniğin incelemesi sürerken dakikalarca o sustu, ben konuştum. Saçma sapan şeylerden, okul yıllarımdaki komik anılardan, lunaparka gittiğim ilk andan bahsediyordum. Ali ile olan anılara gelince sesim biraz mahmurlaşmıştı. Tüm anılarım Ali ile doluydu, birkaç kırıntı vardı ondan arta kalan. Anlattıklarım da yavan geliyordu. Aslında tanımadığım, daha önce görmediğim birine anlatmak istiyordum Ali'ye olan hislerimi. Dakikalarca dökmek istiyordum. Sonra da benim gördüğüm gibi görmesin diye Ali'yi silmek istiyordum dinleyenin hafızasından. Onu anlatmak bile paylaşmak demekti.

Ali'yi anlatıverdim ben de. Çocuk *gülmemek* için dudaklarını geriyordu, bahsettiğim Ali'nin bu büyük adam olduğuna inanamıyordu muhtemelen. En son dereye düştüğü anıyı anlatınca dayanamayıp kıkırdadı. Öylesine tatlı bir sesi vardı ki... Ardından,bir anda susuverdi. İçeri giren gölge neden sustuğunu anlamamı sağladı. Korkmuştu. Hemen köşesine çekildi. Tabii benim kaşlarım da anında çatıldı. Ali'ye kızgın gözlerle baktım, ancak o suçlu olduğunun farkındaydı, yüzüme bakmıyordu. Tepsiyi önüme bıraktı.

"Hadi yedir de görelim. Günlerdir su bile içiremedim."

Sözlerini alayla ve kızgınlıkla taklit ettim. Sinirleneceğini düşünürken düşünceli bir edayla bizi seyretti. "El kadar çocuğa yaptığın..." derken hemen susup karşımdaki minik bedene baktım. Onu daha fazla korkutmamak için Ali'ye şimdi çıkışmamalıydım.

"Biliyor musun ufaklık? Bu ağabeyin işte o dereye düşünce zor kurtardık. Bir çıkardık bunu dereden... Iyk... Bir kokuyordu ki burnumuz düştü sandık."

Çocuk gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı, ben de kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım. Ali'nin çocuk gibi somurttuğunu ve kollarını bağladığını gördüm göz ucuyla.

"O zamanlar cılızdı tabi. Böyle kocaman, öküz kadar değildi."

Ali'den homurdanma sesleri yükselirken çocuğa samimiyetle baktım. Tahminimce 5 ya da 6 yaşlarındaydı. Küçücük gözleri açlıktan çökmüştü. "Sonra bu hayvan gibi yedi," diyerek Ali'yi gösterdim. Sesimde abartı vardı. "Ece!" diye bir uyarı sesi yükseldi. Umursamadan devam ettim:

"Yalan değil, vallahi bak. Benim tabağımı bile yiyordu. Bir baktım, bu kule gibi olmuş. Almış başını gidiyor. Sonra bir daha tabağımı vermedim ki kalın kafası tavana değmesin."

Çocuk büyük bir samimiyetle beni dinlerken yaklaşıp fısıldadım. Benden ürkmediğini de fark etmiştim. "Bence sen de yemeğini yiyip tavana kadar uzamalısın. Sonra seninle beraber bu devi haklarız." Gözümü kırpıp gülümsedim. Arkamdaki çocuk homurdanmaya devam ederken karşımdaki çocuk bir tebessüm bahşetti bana. Tepsisini önüne hafifçe yerleştirirken Ali'ye kayan gözlerini yakaladım. Kafamı çevirip Ali'ye ağzımı oynatarak "Çık dışarı," dedim. Kafasını "Ne?" dercesine salladı.

"Ali ağabey, salona bir baksana, aklın orada mı?"

"Hay senin ağabeyine..." diye söylense de neden kovduğumu anlayıp ayaklandı. O kapıdan çıkar çıkmaz çocuk hemen tabağa atıldı. Onun ne kadar aç olduğunu gördükçe Ali'yi boğmak istiyordum. Aslında çocuğa karşı çok yumuşaktı ama onu annesinden koparması bile ayrı bir suçtu. Bu yaşta bir çocuk, yaşı boş verelim, bir evlat anneden ayrılamazdı.

Yemeğini yiyip biraz sakinleşince kafası düşmeye başladı. Ama inatla gözlerini açık tutuyor, uyumamak için çabalıyordu. Kucağıma almak için uzandığımda önce ürktü ama sonra kendini kollarıma bıraktı. Gözlerini hâlâ inatla açık bırakıyordu. Kucağımda çocukla bu katta onu yatıracak bir yer olmadığını anlayınca üst kata çıktım. Bu kat çatı katıydı ve yatakta uzanan beden, Ali'nin genellikle burada yattığını anlamama sebep oldu. Son basamağı çıktığımda, gıcırdayan parke beni ele verdi. Hızlıca arkasını dö-

nüp dudağında her zamanki kürdanıyla oturdu. Kaşlarını soru sorarcasına kaldırınca kucağımda boynuma tutunmuş ufaklığı gösterdim. Yumuşaması gereken kaşları daha da çatıldı. Suratı asık bir hâlde doğrulup kendini pencerenin yanındaki sandalyeye attı. Hemen dibindeki bağlamayı eline alıp onunla uğraşıyormuş gibi yaptı. Onu buraya ne ara getirmişti?

Adım adım yatağa yaklaştım, miniği bırakıyordum ki boynumdaki kolları sıkılaştı. Hiç düşünmeden kucağımda onunla yatağa girdim. Yastığa başını yaslayıp elimle teskin edici bir şekilde sırtına dokundum. Ali bağlamasının akordunu ayarlamaya çalışıyor, kaşları daha da çatılıyordu. Kendi kendine söyleniyordu.

"Çalar mısın?" diye sordum. Elinde uğraşacağına çalarsa belki hem o, hem ben, hem de kucağımdaki gergin beden yumuşardı. Cevap vermese de başıyla onaylar gibi bir hareket yaptı. Sanki bizden tarafa bakmak istemiyordu. Bağlamanın tellerini birkaç kere tıkırdatıp sesleri düzenledi. Ardından o müthiş nameyi girdi.

Bağlamasının telleri kalbimin atma hızına denkti. Sanki o çalıyor, ben yaşıyordum. Kanım bile onun çalma hızına ayak uydurmuştu. Bağlama çalışıyla gözlerime bakışı eşit hisleri uyandırıyordu bende. İşte nameleri o kadar etkiliyordu.

Kucağımdaki bedene iyi gelmiş olacak ki sıkı sıkıya kavradığı kolları yumuşadı. Bu sırada o muhteşem müziğe bir de sözler eklendi.

"Cahildim dünyanın rengine kandım.
Hayale aldandım boşuna yandım.
Seni ilelebet benimsin sandım.
Ölürüm sevdiğim zehirim sensin.
Evvelim sen oldun ahirim sensin."

Gözlerini camdan tarafa çevirdi. Bağlamaya bakmaksızın çalmaya devam etti. Yüzünün aldığı hâli merak ederek camdaki yansımasına baktım. Hiç beklemediğim o anda, yansımadan gözleriyle karşılaştım. Bana bakıyordu.

"Sözüm yok şu benden kırıldığına,
Gidip başka dala sarıldığına,
Gönlüm inanmıyor ayrıldığıma,
Gözyaşım sel oldu kahirim sensin.
Evvelim sen oldun ahirim sensin."

Gözlerimi aynadaki gözlerinden çekemiyordum. Sanki banaydı bu sitemler. Tüm bu sözler ben dinleyeyim diye yazılmıştı. Tüm bu nameler o bana söylesin diye bestelenmişti.

"Garibim can yakıp gönül kırmadım.
Senden ayrı ben bir mekân kurmadım.
Daha bir gönüle ikrar vermedim.
Batılım sen oldun zahirim sensin.
Evvelim sen oldun ahirim sensin."

Yüzü acı çeker gibi bir hâl aldı. Kaşlarını çatıp çenesini gerdi ve tekrar bağlamaya baktı. Bunca zaman ona böylesine uzun uzun bakmamıştım. Arada kalbimin atışına dayanamıyor, kucağımda uyuyan çocuğa bakıyordum ama yeniden onu buluyordu kahvelerim.

Sonra tekrar kaldırdı gözlerini. Camdan görünür müydü gözlerimin yaşardığı? Boğazıma oturan yumru? Yutkunamıyordum. Acı çekiyordum. Bu adamın sesi, varlığı, yokluğu, kokusu, bakışı hepsi bana acı veriyordu. Öyle bir acıydı ki delicesine, vazgeçemiyordum. Hep acısın istiyordum içim. Ali için... Yalnızca onun için acısın ki ondan başka tek bir zerre kalmasın bende.

Son sözleri söylerken sesi titredi. Genzimden gelen hıçkırığa engel olamadım. Benim ağladığımı anlamış olacak ki sesi daha da boğuklaştı.

"Gözyaşım sel oldu, kahirim sensin."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Boynundaki damarlar kendini tuttuğunun kanıtıydı.

"Evvelim sen oldun, ahirim sensin."

Sonra büyükçe yutkunarak bağlamasını kenara koydu. Bana hiç bakmadan hızlıca merdivenlere yöneldi. Giderken sesini düzeltmek için yutkunduğuna yemin ederdim. Basamakların başında durup tüm çabasına rağmen boğuk ve çatallaşmış sesiyle konuştu. Sanki ses boğazından zorlukla çıkıyordu:

"Şu çocuk kadar olamadım."

10. BÖLÜM

OYUN ARKADAŞIM

Ali'nin,15 yaşın getirisiyle kanı kaynıyordu. Eve uğramak istemiyor, hastane kokularından nefret ediyor, minicik kız kardeşinin kollarındaki kablolar, kafasında dökülen saçlarını gizleyen boneyle hasta görüntüsü dünyasını karartıyordu. Ağabeyini hatırlatıyordu ona. Ağabeyi kollarında can verirken gözlerinin önünde hayat ışığı sönmüş, rengi artık mermer gibi bembeyaz kesilmişti. Birce de mi öyle olacaktı? Ellerinden kayıp gidecek miydi? Ali daha fazla düşünmemeye çalışarak bulunduğu ortama ayak uydurmaya çalıştı. Okul arkadaşları biraz hovarda ve havalı tiplerdi. Sanki okulun sahibi bu gruptu. Hiç kimse onlara yan gözle bakmaya cesaret edemezdi.

Ali, hiç çaba harcamamıştı bu grupta bulunmak için. Daha okuldan içeri girdiği an yeri belirlenmiş, kendini bu arkadaş çevresinde bulmuştu. Belki tavırları, belki duruşu çekmişti onları kendine ama Ali, buna itiraz etmemişti. Belki de olması gereken yer orasıydı. Hak ettiği, layık olduğu yer.

Liseye ilk geldiği gün geldi aklına. Daha bahçeden girdiği an "Nereye düştüm?" diye düşünmemiş miydi? Oysaki o ilk yılını bu kalabalıktan, üzerindeki gözlerden kurtulmak için uzak bir yerde tamamlamamış mıydı? Ama dayanamamıştı. Geri dönmüştü. Ağabeylerini özlemişti. Annesinin sıcak yemeklerini, her ne kadar disiplinli olsa da babasının kudretini, kız kardeşini...

Bir de "O"nu özlemişti Ali. Oyun arkadaşını.

O artık genç bir erkekti. Neden kumdan kaleler yaptığı, ağaçlara tırmandığı, erkekçe top oynadığı kızı özlemişti? Bunun cevabını okulun ilk günü, bahçesinde gördüğü manzara veriyordu. Onu aylar sonra ilk görüşüydü. Çocuk Ece'nin, bu genç kıza dönüştüğüne ilk tanık oluşuydu.

Ece, karşısında gözleri hayretle büyümüş ona bakıyordu. Ali, ilk kez böyle kalp çarpıntısı yaşadığı an korkmuştu. Sonra kendini buradan uzaklara gitmek için zorlamıştı. Gitmişti ve dayanamayıp yine bulmuştu o kahveleri. Dönüşünde de aynı hislerin peyda olacağını bilmemişti. Hastalık gibi sanmıştı, uzaklaşınca geçer sanmıştı. Aksine, toprak gibi çekiyordu bu kız onu. Kendi kendine teskin edici sözler söylerken gözlerini alamamıştı ondan. Ne olmuştu bu kıza? O haylaz bakışlar gitmiş yerini anlamlı, yoğun kahvelere bırakmıştı. Deli dolu hâllerinden eser yoktu. Ağır başlı, buz gibi bir Ece'ye dönüşmüştü.

Ama Ali'nin bakışları en çok yüzünde geziniyordu. Güneşin öptüğü teni açık buğday rengindeydi. Gözlerinin kahvesinin tersine simsiyah kaşları ve simsiyah saçları vardı. Ah o saçları... Liseye başladığı zaman kapanmış, o güzellikleri gözlerden saklamıştı. Okulda mecburen açıyor ama mütevazı bir topuzla dikkatleri saçından uzağa itiyordu. Bir tokayla saklamaya çalışmıştı bu güzelliği, sanki saklayabilirmiş gibi... Küçüklüğünde çekip sinirlendirme bahanesiyle dokunduğu, ipekti onun saçları. Bazen yanlışlıkla yüzü çarpıyor, çocuk aklıyla çiçek gibi koktuğunu düşünüyordu. Hâlâ öyle mi kokuyor diye merak etmeden edemiyordu Ali.

Küçükken onu her kızdırdığında hırçınlaşan gözlerini hatırladı. Eline aldığını Ali'ye fırlatırken var gücüyle bağırıyor ama biri Ali'ye kötü söz söylese dünyayı başlarına yıkıyordu. Anımsıyordu da bir gün Ali onu kızdırmak için ikiz kardeş kızlarla oynamaya kalkmıştı. Ece umursamıyormuş gibi davranıyor, yanı başlarında kendi kendine seksek oynuyordu. Saçları önüne her döküldüğünde çaktırmadığını düşünerek eliyle çekiyor ve göz ucuyla Ali'ye bakıyordu. Ali, çocuk aklıyla onu daha da sinirlendirmek için kızlara hep oynama sözü vermişti. Sonra Ece'nin yanına gelip pişkince sırıtarak hiçbir şey yokmuş gibi davranmış. Onu umursamayan kıza, "Ece," diye seslenmişti. Ece kırgınlığını belli etmeden umurunda değilmiş gibi seksek oynamaya devam ediyor, sanki çok zevkli bir oyunmuş gibi şarkılar mırıldanıyordu.

Ali belki birinci kez "Ece!" demişti ama Ece ona bakmıyordu. Ali, yaptığı şeyin onu uzun zaman küstürmesinden korkarak uzanıp uzun saçlarını çekmişti. Ece bu sefer sinir saçan gözlerle Ali'ye bakıp ayağına bir güzel tekmeyi indirmişti. Yere eğilen Ali "Ne oluyor?" der gibi bakarken Ece üzerine eğilip ellerini beline koymuştu. Sonra burun kıvırarak konuşmuştu:

"Eğer benden başkasıyla oynayacaksan hep orada kal. Beni kaybedersen bir daha asla bulamazsın."

Tam arkasını dönmüş, ayaklarını vurup saçlarını savurarak gidiyordu ki tekrar sinirle dönüp Ali'ye bağırdı:

"Geliyor musun? Gelmiyor musun?"

Ali ne olduğunu anlamadan panikle doğrulmuş, koşmuştu minik bedenin peşinden. Daha o zamandan belliydi Ali'ye neler çektireceği. Daha o zaman Ali bir kırgın bakışına dünyaları yakabilirdi. Şimdi gözlerinin gördüğü, serpilmiş ve güzelleşmiş kız bunun kanıtıydı. Bu kız Ali'nin *Eceli* olacaktı. Kardeşi olmalıydı. Kardeş demek güven demekti. Ama Ali ona karşı hissettikleriyle kendine hiç güvenmiyordu.

Ali bir kere daha baktı gözlerini çoktan başka tarafa kaçırmış güzelliğe. "Çok güzel ulan!" diye bağırdı içi. Gençliğin verdiği bu yeni duygular, kendinden tiksinmesine sebepti. O Ece'ydi işte. Kız kardeş bildiği.

O günden sonra aradan aylar geçmiş, Ece ile neredeyse iki yabancı olmuşlardı. Ece görmüyordu gizli şövalyesini. Ali, bu görevi öylesine benimsemişti ki kendini kandırmadan edemiyordu. Ağabey rolüydü bu yaptığı ona göre. O şerefsizleri, Ece'ye bakan gözleri oymak istemesi bu yüzdendi. Teklif götürdüklerini duyduğu an ikinci bir seferi olmuyordu. Tabii kimse cesaret edip Ece'ye, Ali'yi şikâyet edemiyordu. Okulun dışında göremediklerini de Oğuz ağabeyi hallediyordu. Bu güzelliğe zarar verecek erkeğin alnını karışlardı. Ece'yi her zaman korumuştu ve hep korumaya devam edecekti.

Bir gün okula geldiğinde yine o berbat günlerden biri olduğunu anlamıştı. Ece'yi görmek için teneffüsleri dört gözle bekliyor, Birce'yi bahane ederek onunla konuşmak istiyordu. Bu uzaklık kalbine hançerler saplıyordu. Bir de "Ağabey" diyordu Ece ona. Bir yaş... Sadece bir yaş vardı aralarında. Ama bu "Ağabey"in sebebi yaş değildi, biliyordu Ali. Bu sert sınırdı. Oğuz daha birkaç yıl önce, "Ağabey" demesi için sert bir uyarı yapmıştı

Ece'ye. Ali neden olduğunu bilmese de çocuk kalbi istemiyordu onun ağabeyi olmayı. O Birce'nin ağabeyiydi zaten. Ne gerek vardı bir kız kardeşe daha? Ece'yi hem kız kardeş olarak görmek istemiyor, hem onun yakınında durmanın tek çaresinin bu olduğunu bilerek kabulleniyordu.

Sınıfına girip gözleriyle esmer güzelliği aradı. Her teneffüste olduğu gibi ya arka pencerede ya da dışarıdaki köşesindedir diye düşünüyordu. Ama ne sınıfta buldu ne de çınar ağacının altındaki bankta. Bugün okula geldiğini biliyordu. "Lavabodadır," diye kendini teskin etmeye çalışarak arka merdivenleri kullanmaya başladı. Onu görmeden bir gün geçiremez miydi? Sonra üst basamaklarda ikaz sesleri ve yalvarışlar duydu. Lavabonun çok yakınından...

"Lütfen beni rahat bırak," dedi kendinden iyi tanıdığı ses. Ali bu lafı duyar duymaz gözleri karardı. Ama sakin olmaya çalışarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Sadece bir kere konuşalım. Okul çıkışı, on dakika. Söz bir daha başını ağrıtmayacağım."

Ali, Ece'den bir başka itiraz bekledi. Saniye mi geçmişti, dakika mı bilmiyordu ama Ali daha fazla dayanamayarak basamakları tırmandı. Kabul etmesinden korktu. Yüreği ellerinde gördüğü manzaraya baktı. Ece'nin kafası önde, çocuk elini duvara dayamış, gitmesine engel oluyordu. Bu hadsizi tanıyordu Ali. Bu okulun futbol takımının kaptanı, Furkan olacak kendini beğenmiş narsistin tekiydi. Okulda hep en güzel kızlarla çıkar, asla kendi teklif etmezdi. Derin bir nefes verirken ve tehditkâr bakışlarını onlara yöneltirken iç sesi kulağına öfkesini ateşleyecek kelimeler fısıldadı.

"Ece peşinde koşulacak bir kız. Onu daha ne kadar koruyabilirsin?" Bağırdı iç sesine. "Onu hep korurum. Ölene kadar." *"Neden?"* diye sordu içindeki hain. "Çünkü..." dedi ve sustu. Kendine verecek bir cevabı bile yoktu. Şu an aklındaki tek düşünce başını eğmiş Ece'sine, oyun arkadaşına hayran hayran bakan gözleri oymaktı.

"Ne oluyor burada?" diye sordu sakin tutmaya çalıştığı sesiyle. Ece kısa süreli yüzüne baktı, şaşkındı, hemen gözlerini çevirdi. Ali, onun gözlerinin haresini özlemişti. Yıllardır saniyelerden çok bakmamıştı gözlerine. Hatta saniye demek bile yetmezdi. Kısacık bir bakış, sonra kaçırırdı gözlerini.

"Yok bir şey birader, konuşuyorduk." diye şahlandı Furkan.

"Bana daha çok sen kızı rahatsız ediyormuşsun gibi geldi."

Tüm arkadaşları Ece'nin, Ali'nin himayesinde olduğunu, onunla ilgili en ufak problemde genç adamı karşılarında bulacaklarını biliyordu. Ama şahlanan bu aptal bilmiyordu. Ali bunu onun beynine yumruklarıyla kazımayı düşündü.

"Ece, buraya gel,. diye uyardı Ali onu. Sesi hiçbir itirazı kabul etmeyince Ece teslimiyetle arkasına geçti. Ece normalde asla böyle olmazdı. Hanımefendi tavırlarının ardında inat, hırçın, dediğim dedik bir kız olduğunu biliyordu Ali. Ama artık Ece insanlarla arasına soğuk bir buz kitlesi koymuş, büyüklük denen kalıba kendini sıkıştırmaya başlamıştı.

Furkan şaşkınlıkla Ece'nin saklandığı bedene baktı. Ali hâlinden memnun bir sırıtışla çocuğa alayla karışık öfkeli bakışlar attı.

"Ben Ece'nin fikirlerine saygı duyuyorum aslında. Bak, o seni istemiyor. Emin ol istese müdahale etmezdim." diye sahte bir tatlılıkla konuştu. Bu tatlılık Ece'yi kandırmak içindi. Ece duysa ona her yaklaşanı pişman ettiğini, ne onu ne de ağabeyini yaşatırdı. Furkan hüsranla teslim olmuş gibi arkasını dönerken Ali hayali kahkahalar atıyordu. *"Seninle görüşmemiz daha bitmedi,"* diye geçirdi içinden.

Ece suçsuz olduğunu söylemek için Ali'nin dönmesini beklemişti. Ali döner dönmez, "O... Ben değil... Yani burada olduğunu bile bilmiyordum. Ben sadece biraz uzaklaşmak istedim." dedi. "Biliyorum," dedi Ali. Onun çırpınışları kalbini acıtmıştı. Ali'nin gezmediği kız kalmazken, Ece'ye yaklaşan toz tanesine bile hesap soruyordu. Bencil ahmağın tekiydi. Ama kendine engel olamıyor, Ece'den uzaklaşmak için her türlü bahaneyi kullanıyordu.

Hiçbir kızı haftalardan uzun tutamıyordu yanında. Onunla konuşmak için çabalayanları istemeden kabul ediyordu. Kurtuluş arıyordu. Belki bir çift kahve göz Ece'ninki gibi derin olur diye bakıyordu tüm gözlere. Belki bir tutam saç onunki gibi kokar da silerdi aklından kardeşi bildiği kızı. Her türlü yolu denemişti gençliğinde Ali. Unutmak için ne yaptıysa daha çok güçlenmişti duyguları. Kendinden nefret etti. Oğuz ağabeyine her baktığında hissettiği suçluluktan nefret etti.

Geceleri yatağa girdiğinde düşüncelerini istila eden kızdan nefret edemedi bir tek.

Bir kere Oğuz ağabeyi ona, "Kendimden çok sana güvenirim," demişti. Ali bu laftan sonra gidip okulun en güzel kızlarından biriyle çıkmaya başlamış hatta neden yaptığını bilmeden onu Ece ile tanıştırmıştı. Sanki Ece'ye, "Bak artık aklımdan çıkarıyorum seni," diyordu. Ece'nin umurunda olmasa da Ali bunu güç gösterisine dönüştürmüş, her hafta kolunda başka bir kızla onun gözlerinin önüne çıkmıştı.

Soğuk olan Ece daha fazlası mümkünmüş gibi buzlar kraliçesine dönüştü. Onun kişiliğinden artık nefret ediyor olmalıydı. Ucuz, gönül eğlendiren ve her dala konan bir erkek olmuştu onun gözlerinde. "Bu iyi," dedi Ali kendi kendine. Bir tebessümü bile kalbinin görünmez, tozlu raflarını çekip çıkarırken Ali'nin en çok ihtiyaç duyduğu ondan uzak durmaktı. Ona bakmayan kıza baktı ve fısıldadı:

"Hadi sınıfına git."

"Sen nereye gideceksin?" dedi kız. Ali burukça gülümsedi. Belki de eski Ece hâlâ oralarda bir yerdeydi. Cevap vermesini beklemeden arkasını döndü ve fısıldadı:

"Sen de sınıfına git olur mu?"

Ali, öyle yapmak istiyordu. Ama Oğuz ağabeyini düşünerek fısıldadı. O anki kız arkadaşının adını bile hatırlamıyordu ama birinin adını söyledi:

"Gizem'in yanına gideceğim."

Yüzünü görmedi. Omuzlarını düşürüşünü gördü yalnızca. Hızlı adımlarla genç adamı ardında bıraktı. Ali, Gizem'e gitmedi. Okulun arka bahçesine, yoldaşı olan çardağa oturdu ve bir şarkı mırıldanmaya başladı. Ağzında çam yaprağı, dilinde türkü, kalbinde tarifi imkânsız bir acı...

II. BÖLÜM

ÇOBAN İLE SULTAN

Ali, yâr oldu peygamber çiçeğine.

Bir Zülfikar'ı vardı, bir de gönül çiçeği Fatıma'sı.

Ellerini kılıcına, kalbini karısına kilitledi.

Babası, Resul'ü (s.a.v) için sevdi onu.

İmanı için sevdi. Kalbi için sevdi.

Fatıma'dan başkasını kendine haram belledi.

Fatıma öldü, Fatıma'nın Ali'si onunla gömüldü.

***

"Şu çocuk kadar olamadım."

Sözler dağların ortasında kalmışım gibi kulağımda yankılandı. Ne demek istemişti? Beynimin zikrettiği, kalbimin onayladığı düşünceler çok yanıltıcıydı. Bu ufacık bedeni mi kıskanmıştı? Annesini kimseyle paylaşmak istemeyen, arkadaşını komşunun çocuğundan bile kıskanan çocuk Ali gibiydi. Geldiğimden beri takındığı tavır da bu değil miydi?

Merhametliydi Ali. Adaletliydi. Ama bu miniğe olan ilgime karşı düşman kesilmişti. Bencil tarafım sevinç çığlıkları atmak istiyordu. Daha demin gözlerime bakarak söylediği şarkının her dizesini ezberlemişti. "Ahirim sensin," demişti Ali. Sonra da miniğin yerinde, benim kollarımda

olmak istemişti. Beynimin bana bir oyunu muydu, yoksa sahiden yaşamış mıydım bunu?

Uyuyan bedenden usul usul çektim kollarımı, ısınan kulaklarıma iki elimi de dayadım. Hem utancımı saklıyordum hem konuşan kalbimden kaçıyordum. Böyle giderse hayallerin ucunu tutamayacaktım, uçup gidecekti Ali'sine doğru.

Çatı katında epeyce bir süre oyalandım. Gecenin kırmızılığı çoktan gitmişti. Işığı açmadığım odaya ayın gümüş rengi vuruyordu. Soluk alıp verişlerim yerini miniğin mırıltılarına ve Ali'nin varlığını hatırlatan tıkırtılara bırakıyordu.

Ağabeyim neden gelmemişti? Merak içerisindeydim ama aşağı inecek yüz bulamıyordum kendimde. Karnım isyan ederek gurulduyordu. Açlığa tahammülüm yoktu. Elim ayağım titremeye başlar, gözümün önüne her türlü tatlı tuzlu yemekler gelirdi. Yemekleri düşünmem midemin büyük bir gürültüyle bağırmasını sağladı. Oflayarak mideme baktım:

"Bari sen az sabırlı olsaydın. Ölür müsün azıcık beni idare etsen?"

Bir kere daha şiddetle guruldayarak âdeta bana cevap verdi. Kendi deliliğime gülerken merdivenlerin altından bir gıcırtı geldi. Hemen susup kulak kabarttım. Yukarı mı çıkacaktı? Elimi nereye koyacağımı bilmeyerek göğsümde bağladım, Ali vazgeçmiş olacak ki ses kesildi, yerinde sabit kaldı ve o kulaklarımı uğuldatan sesi yükseldi:

"Ece."

Ah adımı söyleyiş şekli... Yasaklamalıydım ona. Onca ses, onca nefes Ece demişti bana. Ama hiç böylesine buram buram duymamıştım adımı. Hiç böylesine Ece hissetmemiştim kendimi. Sen Ece'sin diyordu, Ali'nin göğsünün ortasından çıkan gür sesi. Sen benim bir bakışıma tepeden tırnağa etkilediğim Ece'sin. "Efendim," dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle.

"Açlıktan ölmek mi istiyorsun? Paşamız hâlâ bırakmadı mı seni?"

Sesindeki bastırılamamış öfke tebessüm etmeme sebep oldu. Yanaklarımı sıkarak gülümsememi engellemeye çalıştım. Basamaklara yönelirken bir yandan da şalımı düzeltiyordum.

"Oğuz ağabeyim neden gelmedi hâlâ?"

"Bir saate gelecekmiş."

Sesi mutfağa doğru giderken toz kalkan evde onu takip ettim. Mutfağa yaklaştıkça burnuma dolan kokuyla mest oldum. Tabii midem mümkünmüş gibi daha çok bağırdı. Bu bağırış sadece benim tarafımdan duyulmamıştı.

"Çağırmasam daha ne kadar aç kalacaktın, Allah bilir." diye söylendi. Kaşları aksi bir çocuk gibi çatılmıştı. Utansam da yansıtmamaya çalışarak tahta masaya oturdum. Eski bir masa ve sandalye takımını özenle temizlenmiş, üzerine tabakları ve bardakları yerleştirmişti. Kafamı kaldırıp mutfağı incelediğimde mutfağın, evin diğer kısımlarından farklı olarak titizlikle temizlendiğini anladım. Ali mutfak konusunda her zaman çok özenliydi. Küçükken bile çamurdan yaptığı pastalar orantılı ve güzel görünürdü. Benimki ise kendi varlığını yansıtır, sadece basit bir çamur gibi görünürdü. Bu düşünce tebessüm etmemi sağladı. Ali tabağımı önümden alıp yemekle doldurdu. Bir yandan da söyleniyordu:

"İstersen sen yorulma ben yedireyim prenses."

Açık ağızla, önüme koyduğu tabağa baktım. Mmm... Şu an ona laf sokacak durumda değildim. Fırınlanmış tavuklar acayip cazip görünüyordu. Besmele çektim ve o daha tabağına yönelmeden ben çoktan yemeye başlamıştım. Sesli bir mırıltı çıkarmamak için kendimle savaştım. Midem bayram yerine dönmüş, ağzımdaki tat şükürler sunuyordu Allah'a.

Tabağımda ufak kırıntılar kalana kadar yedim. Kafamı hiç kaldırmadığım için Ali'nin ne durumda olduğunu bilmiyordum. Su içmek için başımı kaldırdığımda sırıttığını görünce yüzüme kan çekildi. İnci gibi dişleriyle benim yemek yiyişimi izliyor, bir yandan da sırıtıyordu. Gülüşü öyle sıcaktı ki. Yutkunarak toparlanmaya çalıştım. Beynimden vurulmuşa dönüyordum. Bir evin mutfağında yalnız yemek yiyorduk. Ali bana hiç yardımcı olmuyor, tebessümler sunuyordu. Gözlerime ve burnuma hâkim olmak yeterince zordu zaten. Gözlerim mavilerin hasretliğini çekiyordu sanki buna izni varmış gibi. Burnum uzaktan duyduğu kokusuyla sızlıyordu. Bedenim bile bana bu kadar karşıyken kendimle tutuştuğum savaşı nasıl kazanacaktım? Herkes, her şey bana onu çağrıştırırken. Kaçarcasına tabağımı toparlayıp yıkamaya koyuldum. Ali tabağını çoktan bitirmiş, bir tabak daha doldurmuştu. Onun bünyesi ancak böyle doyardı tabi.

Ağır ağır tabağı yıkarken hava gitgide gergin ve yoğun bir hâl aldı. Arkamda olduğunu bilmek bile tüylerimi ürpertti. Biraz acele edip üst kata

kaçmayı planlıyordum ki yanımda gölgesi belirdi. Kafamı tam kaldırmadan omuzlarına baktım. Sonra konuşurken hareket eden çenesine.

"Az kenara kaysan diyorum."

Saniyelik bir bakış atıp soru sorarcasına kaşlarımı çattım. Elindeki tabağı iki yana hafifçe salladı. Ne demek isteğini anlayınca sudaki elimi silkip elindeki tabağa yöneldim.

"Ben yıkarım."

İtiraz ederek tabağı geri çekti:

"Ben yıkarım, sen durularsın. Şimdi beceremezsin yemek artığı falan kalır, ıyk..."

Kaşlarım istemsizce iyice çatıldı. "Sen de beni iyice paspal bir şey yaptın." Tabakları tezgâha bırakıp bardakları da taşırken cevap verdi:

"Paspal demeyelim de az beceriksiz olabilirsin."

Sinirle solurken dudaklarımı gerdim:

"Mutfak işinde iyisin diye, beni aşağılamak zorunda mısın?"

"Sahi, sen küçükken de böyleydin. Arkanı hep ben toplardım. Büyüdün ama hiçbir şey öğrenemedin."

"Hah! Öğrenmek zorunda değilim. Annem yeter sonuçta."

"Ümmü Gülsüm Teyze'de suç zaten. Seni böyle şımarttı ve olan beceriksizliğin hiçbir gelişme göstermedi."

Onun köpürtmeye başladığı bulaşıkları durulamak için çeşmeye yaklaştım. Aramızda birkaç adım olsa da yakınlığı beni tedirgin ediyordu. Kollarım ona değmesin diye hareketlerim daha kısıtlıydı. Öfkeli olmam gerekirdi, heyecanlı değil.

"Ben hâlimden memnunum."

"İlerde de böyle diyebilecek misin acaba? Hep annenin eline mi bakacaksın?"

"Ömrüm yettiğince annemle kalacağım için sorun yok."

Kelimelerim havada asılı kalırken kafamdaki tartılar ne olduğunu anlamaya başladı. Ömrümün sonuna kadar annemle kalacaktım. Çünkü ömrümü geçireceğim adam, asla benim olamayacaktı ve ben ondan başkasının olmayacaktım. Ali boğazını temizleyerek gülmeye çalışır gibi bir sesle beni

cevapladı, aksine çaresiz bir merak içindeymiş gibiydi ses tonu. Bunu nasıl sezdiğimi ben bile bilmiyordum.

"Evde kalacaksın yani..."

Yutkundum. Gülmek için kendimi zorladım. Buruk bir gülümsemeyi sesime yerleştirirken boğazım kaşındı, bir o kadar beceriksizce konuştum:

"Ee, benim gibi beceriksizi kimse istemeyeceğine göre..."

Kapının sesiyle irkildim. "Benim Ali!" diye Oğuz ağabeyimin sesi bağırınca kısa bir süreliğine tamamen bana dönmüş Ali'ye baktım. Konuşurken hep beni mi seyretmişti? Yüzündeki bu ifade neydi? Ellerimi hızlıca üzerimde kurulayıp, "Ben bakarım," diye harekete geçtim. Beni böylesine kaçıran bakışlarıydı. Öyle yoğun ve derin bakıyordu ki bende kaçma isteği uyandırıyordu.

Kapıdan adımımı atmıştım ki kendi kendine söylenişini duydum. Takır takır tabakları temizliyor, bir şeylere kızıyordu. Bunu düşünmeye hazır değildim, ne hissettiğini çözmeye hele hiç hazır değildim. Kapıyı büyük bir gülümsemeyle açarken gülümsemem aniden soldu. Öyle bir soldu ki rengimin beyazladığına yemin edebilirdim. Evet, Oğuz ağabeyim gelmişti. Hatta Yusuf ağabeyim de. Ama yanlarında iki kişi daha vardı. Biri Ali'nin en yakın arkadaşı Sefa'ydı. Liseden beri arkadaşı olan ve aynı üniversitede farklı bölüm okuyan belalı arkadaşı. Ama rengimi attıran bu karalar içindeki çocuk değildi. Asıl sebep Ali'min bulunduğu eve ağabeylerimle gelen kızdı: Açelya.

Kaygılı gözlerle davet etmemi beklemeden içeri daldı. Ben sersem gibi sendelerken ağabeyim yüzümü avuçlayıp iyi olup olmadığımı sordu. Açelya'nın mutfağın kapısından kayboluşunu izledim, zorlukla ağabeyime çevirdim sonra gözlerimi. Kendi kendimi azarlayarak ağabeyime tebessüm ettim.

"İyiyim canımın içi, kaygılanma."

Işıldayan bir tebessümle ağabeyimi teskin ettim: "Biz de yemek yiyorduk, nerede kaldın?"

Kaşları yumuşarken yüzünde çaresiz bir ifade belirdi:

"Yengen çok kaygılanıyor. Ona çaktırmamaya çalışıyorum. Senin Eslem'de olduğunu ve seni almaya geldiğimizi sanıyor."

İçimde karamsar bir ruh hâli belirdi, yüzüm düştü ve gözlerim çatı katına kaydı. Ağabeyim beni almaya geldiğine göre gitmem gerekiyordu. Sanki mümkünmüş gibi mutfaktan gelen kaygılı sesler daha çok sıktı kalbimi. Ne de güzel konuşuyorduk hâlbuki. Eski günlerdeki Ece ve Ali olmuştuk bir anda. Onun yanında en son çocukken bu kadar rahattım. Özlemiştim bu duyguları. Şimdi anlıyordum. Ben çocukluk arkadaşımı çok özlemiştim. O şimdi büyümüş, çiçekleri sevmeme rağmen, o çiçek isminden nefret etmemi sağlayan kızla yan yana, salona yürüyordu. Diğer tarafında, ne zaman oraya gittiğini anlamadığım Sefa vardı. Ali, elini kolunu sallayarak bir şeyler izah ediyordu. Ayaklarına baktım. Ben, yerler tozlu olmasına rağmen ayakkabılarımı çıkarmış, çoraplarımın kirlenmesini umursamamıştım. Ama onlar ayakkabılarıyla mutfakta ve salonda geziniyordu. Kaşlarım iyice çatıldı, Ali ile aramızdaki uçurum büyüyordu sanki. İşte o, orada ve ben buradaydım. Ağabeyi bildiği adamın kız kardeşiydim ve ağabeyimin koltuğu altındaydım. O ise her zaman dikkat çeken yerde, bütün gözlerin üstünde olmasına alışkın, benim aksime ışık saçıyordu. Benim sevdiğim karanlık köşeler, saklanılacak ağaç dallarım ona göre değildi. O ortada, sahnenin en can alıcı yerindeydi.

Yukarıdan gelen iç çekişle tüm dikkatim dağıldı. Minik uyanmış ve ağlıyordu. Nasıl yürüdüğümü bilemeden üst kata yöneldim. Ağabeyim ardımdan geliyordu ki Ali onları ikaz ederek durdurdu. Karanlıkta elini gezdirip beni arayan bedene içim acıyarak baktım. Hemen yanına oturdum. Beni bulduğu an kollarını boynuma doladı. İç çekişleri yükseldi. Ağlamak üzereydim. Duygu yoğunluğum hat safhadaydı. Terasın ışığı olmadığını anladığımda miniğin korkan bedenini kucaklayıp merdivenlere yöneldim. Ağır adımlarla inerken meraklı bakışlar bize yöneldi.

İçimde öyle büyük bir karmaşa vardı ki yüz ifademi nasıl tutacağımı bilmiyordum. Basamakların sonunda durup titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Ali'nin hemen yanına oturmuş bedeni görmezden geldim. Kalbim avaz avaz bağırırken onu sert bir dille susturdum. Şu an benim aptal kıskançlıklarımdan daha önemli bir şey vardı. Ali'ye hiç bakmadan ayakta bana merakla bakan ağabeyime baktım. Gözlerimde akmayan yaşları görmüştü. "Ağabey," dedim bir nefeste. Miniğin kolları iyice gerildi. Kafasını eşarbıma gömmüş, kalabalıktan ve bilinmezlikten kaçırıyordu. Dudaklarım titredi. Herkes sustu. Bana baktıklarını bildiğim hâlde umursamadım, kararlılıkla çocuğu kucakladım. Gözümden bir damla yaş süzüldü:

"Ona yazık. Günah. O daha çok küçük... Çok korkuyor."

Ağabeyimin kaşları daha da gerildi. O zamana kadar sessiz olan Yusuf ağabeyim bana doğru adım atınca çocuk anlamış gibi kollarıyla omzumu kavradı. "Şişt..." diye teskin ettim. "Korkma. Ben buradayım."

Bu sözlerimin üzerine Yusuf ağabeyim bıkkınca nefesini dışarı üfledi, yerinde kaldı.

"Seni götürmeye geldik cimcime. Erva ve Günnur şüpheleniyor. Sen bir bahane uydursaydın belki olabilirdi ama bugünlük gitmemiz gerek. Daha sonra belki yine getiririz seni."

"Hem Açelya'yı getirdik. O ilgilenir çocukla."

Yusuf ağabeyim beklentiyle bana baktı. Onun da çaresizlikten terlediğini görüyordum. Bakışlarımı Açelya'ya çevirdim. Parlak bir tebessüm yerleştirmişti yüzüne. Yanıma yaklaşıp çocukla ilgilenmeye, dikkatini çekmeye çalıştı. Yusuf ağabeyime ağlamaklı bir sesle fısıldadım:

"Ama o başkasının verdiğini yemiyor. Hem uyku da uyumuyor."

Açelya'ya güvenebilmeleri zoruma gitmişti. Şimdi, o da mı ekiptendi? O da mı ailedendi? Sinirlerime engel olamaya çalıştım. Bana doğru yaklaşan adam kokusundan hissettirdi kendini. Hemen yanımda durup kollarını çocuğa uzattı. Kadife gibi bir sesle fısıldadı:

"Sen git Ece. Oğuz ağabeyim ne diyorsa o."

Otoriter ve dediğim dedik ses tonu kaşlarımı daha çok çatmama sebep oldu. Yutkunarak çenesine baktım. Çenesi gergindi, omuzları, elleri bile gergindi. Baş belası olduğumu düşünüyordu. Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi bir taş atarak ya da ayağına tekme atarak onu yaralamak istedim. Ama burnumdan soluyarak bekledim.

"Hem Açelya evin sahibi, her şeyin yerini de biliyordur. Ali'ye de çocuğa da yardımı dokunur."

Açelya'nın evi mi? İhanete uğramışlık hissiyle kuşatıldım. Midemde yangınlar baş gösterdi. Tabii ya zengin ve sosyal Açelya. Her konuda Ali'ye yardımcı olan Açelya. Sesli yutkundum. Ali'yi de kollarıma alıp sıkı sıkı sarmak, tüm bu benden zorla koparanlardan saklanmak istedim. Çaresizlik bütün bedenimi sardı. O senin helalin bile değil, diye bağırdım kalbime. Sustu. O da çaresizliğimizi anlamıştı. Kollarımı gevşettim istemsizce. Çocuk boynumu bırakmasa da Ali belinden kavrayıp kendine çekmeye

çalıştı. Ağlayarak boynumdaki ellerini çözmeye çalışırken Ali'ye nefretle bakıyordum. Hem beni hem de bu masum bebeği yaralamıştı. Ali hislerimi tahmin etmiş olacak ki asla yüzüme bakmıyordu. Sadece kaşlarını acı çeker gibi çatmış çocuğun kollarını çözmeye çalışıyordu. "Dur!" diye bağırdım. "Tamam, çek ellerini. Canını yakacaksın!"

Ali bir anda durup gözlerime baktı. Izdırap çekiyordu. Dudakları tek çizgi hâlindeydi. Ama bu, onu anlamamam için yeterli değildi. Ağlamaklı bir sesle, "Ben onu ikna edeceğim," dedim. İçimden, *"Senin paramparça ettiklerini ben tamir edeceğim,"* diyordum.

Miniğin kulağına teskin edici sözler söylerken uyandığı an yanında olacağımın sözünü verdim. Bu sözü tutamayacak olsam bile varlığımı bilmesi gerekiyordu. Ali'ye güvenmesi gerektiğini ve ona bir sürü oyuncaklar alıp geleceğimi söyledim. Ali'nin yanına yaklaşıp miniğin kollarını çözdüm. Yüzüme bakıp kızarmış gözleriyle inceledi. "Hem de kocaman bir pasta," diye fısıldadım kulağına. Küçük bir tebessüm etti ve eliyle kızarmış gözlerini ovaladı. Sonra kafasını yukarı aşağı salladı ve kollarını Ali'ye uzattı. Ali'nin gözleri hayretle büyüse de hemen atılıp kucağına aldı.

İkisi de bana döndü. İki güzel göz bana bakıyordu. İki mavi gök... İki güzel yaratılmış yüz. İki çaresiz ve muhtaç erkek çocuğu. Tebessüm ettim. İkisinin de yüzü ışıldadı. Ali'den korkan çocuk bir sözüme inanıp onu kucakladığı için sözümde durmak zorundaydım. Ne olursa olsun onun zihinsel ya da ruhsal bir yara almasını istemiyordum. Ebeveynlerinin suçunu küçücük kalbiyle yüklenemezdi. Ali'ye ise... Artık faydam dokunabilir miydi? O böyle bir insan olmuştu ve ben, Sarı'mı seneler önce kaybetmiştim.

Evden çıkarken evini terk eden bir anne gibiydim. Sahi saat mi olmuştu buraya geleli? Ali'nin olduğu her yeri kendime ev kabul ediyordum. Ama bu ev ben ve Ali'yi çağrıştırmıyordu. Bu ev Açelya'nın eviydi ve Ali'm onun evindeydi. Onun himayesi altında.

Dönene kadar o kadar suskundum ki ağabeyim yıpranmış sinirlerime yormuştu. Erva ve Günnur yengemi teskin edici gülücüklerle karşıladım. Onlardan bir şeyler saklamak istemiyordum ama çaresizdim.

Kimsem yoktu işte. İçime akıyordu her şey ve ben kuruyacaktım. Dayanamayacaktı bedenim bu kadar dolmaya. Ne arkadaşlarıma, ne aileme, ne canımdan çok sevdiğim Erva'ya içimi döküyordum. Susmaktan boğazım şişmişti. Kelimeler dizilmişti gırtlağıma. Az daha dolsam tükenecektim.

***

Sabah namazını kılmak için kurduğum alarm çaldı. Önce sersemce kapatmaya çalıştım ama ısrarla çalınca alarmın sesinin farklı olduğunu anladım. Telefona uykulu gözlerle bakarken bir anda irkildim. Gözlerimi ovalayıp emin olmaya çalıştım. Ali arıyordu! Telefonu aceleyle açıp panikle konuştum:

"Ali? Bir şey mi oldu?"

"Şişt..." diye fısıldadı. Sesi uykuluydu. Sanki uyumamak için savaşıyordu. Ses tonu bende yutkunma isteği uyandırdı. "Ne oldu?" diye fısıldadım onu taklit ederek. Nefesini içine çekti. Sonra yatakta döndüğünü belirten bir gıcırtı duyuldu. "Buraya gelmen gerek," diye uykulu bir sesle mırıldandı. Nefesim kesildi. "Neden?" diye sordum merakımı dizginlemeye çalışırken.

"Bu küçük sıpa uyumuyor."

Nefesimi dışarı verdim. Minik için aramıştı yani. Ne sanıyordum? Kendi için mi arayacaktı?

"Telefonu kulağına ver, yarım saate oradayım," dedim.

"I-ıh..." diye itiraz eden bir ses çıkardı Ali. Ali... Benim Ali'm çocuk gibi bir ses çıkarıyor, itiraz ediyordu. Şaşkınlıkla kızardım.

"Hadi ver telefonu kulağına da uyumasını sağlayayım."

"Hayır," diye tekrar itiraz etti. Nefesimi bıkkınca dışarı üfledim ama gerçekte suratımda gülümseme belirmişti. Bu hâli garip bir şekilde kalbime dokunmuştu.

"Hoparlöre veriyorum sesini. Senin çocuğa ne söyleyeceğini bilemem. Belki beni kötüleyeceksin," diye bahaneler sıraladı. Kahkaha atma isteğimi bastırarak onu boş verdim. "Onun ismini biliyor musun?" diye fısıldadım mahmur bir sesle. Yatakta uzanmış, içeri giren ay ışığını seyrediyordum. Uykumdan böyle kolay uyanmış olmam garipti.

"Yanıma almadan önce araştırmıştım: Yiğit."

Çocuk adını duyduğu için bir mırıltı çıkardı. "Yiğit," diye tekrarladım. Benim sesimi duyan minik "Hım..." diye bir ses çıkardı. Uyumasını ve gözlerini açtığı an yanında olacağını söyledim. Bir yandan da doğrulmuş, giyiniyordum. Ali benden önce ağabeyimi aramış olacak ki ağabeyim uy-

kusu yeni açılmış şişkin gözlerle beni kapıda bekliyordu. Telefonum kulağımda bir sürü hikâye anlattım. Aklıma gelen tüm masalları ve anıları.

En son anlattığım masal ise en güzeliydi. Büyükannemin uydurduğu bir hikâyeydi. Çoban ve padişah kızı arasında geçen bir hikâyeydi. Zeki çoban aklıyla tüm ülkeye nam salıyordu. Tek istediği padişahın kızıyla evlenmekti. İnsanlar onun aklına hayran kalıyor, kızlarını vermek için can atıyorlardı. Çoban akıllı olduğu kadar da yürek yakan bakışlara sahipti. Kızlar onu görünce ayılıp bayılıyorlardı. Bir gün bir âlim çobana, kızı padişahtan isteyeceğini ama bunun karşılığında kızda ne gördüğünü soruyordu. Onun güzelliğine mi vuruldun, diye sormuştu. Çoban tereddüt etmeden konuşmuştu:

"Ben onu sevmeyi, onu rüyalarımda görmeyi bana lütfeden Rab'bimden öğrendim," diyordu çoban. "Ben onu Yaradan'a âşığım. Bu dünyada ahiretime kavuşana kadar yoldaşım olacak kişi de sultanımdır. O benim Allah'a açılan kapımdır."

Âlim sorgusuz sualsiz Sultan'ı Padişah'tan istiyor ve Padişah'a çobanın kelamını söylüyordu. Kaderin karşısında dili bağlanan Padişah yedi cihana nam salıyor, kızını bir çobana verdiğini duyuruyordu. Kız daha oğlanın gözlerine baktığı an vuruluyordu. Çoban sevdiğinin kalbiyle zengin olduğunu haykırıyordu dünyaya. "Ben Padişahtan bile zenginim," diyordu. "Gönülden seven bir hanım, cennet kapısıdır. Ben dünya değil, ahiret zenginiyim."

Son anlattığım hikâye biterken ben de basamakları çıkıyordum. Ağabeyim Ali'ye sorgusuz sualsiz güvendiği için eve dönmüştü. Yengemi meraklandırmak istemiyordu. Suçlulukla kalbim sızladı. Bana güvenmemeliydi. Benim hislerim, ağabeyimin güvenine layık değildi.

Son basamağa basarken içimi büyük bir korku kapladı. Telefondan, hoparlöre verdiği sesimden nefes alış verişimi duyabiliyordum. Ya Açelya da buradaysa? Ya ömrüm boyunca unutamayacağım kadar yakınında yatıyorsa sevdiğim adamın?

Korksam da basamakları çıktım. Ama korktuğum başıma gelmemişti. Etrafta mum ışıkları yanarken sadece iki beden vardı yatakta. Biri öylesine iriydi ki nerdeyse yataktan taşacaktı ayakları. Öteki ise ufacık başını sıkıştırmıştı sevdiğim adamın omzuna.

Ali'nin eli göğsünün üzerindeki telefonda, nefes alış verişlerimin ardındaydı. Diğer eliyle de Yiğit'i kucaklamıştı. Uyukluyormuş gibi bir hâli vardı. Hâlini bilmesem huzurlu bile diyebilirdim. Hangi cani, kaçırdığı çocuğa böyle sarılabilirdi?

Telefonu kapattığım an Ali irkilerek gözlerini kıpırdattı. Nefes sesim kesildiğinde uyanmıştı. "Ece," diye mırıldandı çatallaşmış sesiyle. Gözlerimi yumdum.

"Bana şöyle seslenme."

Sesimin geldiği tarafa kafasını çevirdi. Kıpırdandı ve omzundaki küçük çocuğu yatağa yatırdı. "Geldin," dedi sersemce ayağa kalkarken. Bu ses tonuyla konuşmaya devam etmemeliydi. Tekrar yumdum gözlerimi. "Geldim," diye fısıldadım. Bana yaklaştığını hissedince geri adım attım.

"Onun sana çok ihtiyacı vardı. Sürekli ağlıyordu."

Gözlerimi açıp yataktaki çocuğa yöneldim. Örgü ceketimi kavrayan el, gitmemi engelledi. Annesinin eteğini çekiştiren çocuklar gibiydi, bakışları da aynı ölçüde çocuksuydu. Soru sorarcasına yüzüne baktım.

"O çoban kadar cesur değilim ben. Ben olsam olsam dilenci olurum."

Ne yapacağımı bilemeyerek yüzüne baktım.

"Bana kızgınsın, biliyorum. Ama benim sana çok ihtiyacım var güzel gözlüm. Ancak bir dilenci kadar dilenebilirim senden. Ufacık bir avuntu bile yeter. Gözüm çobanınki kadar yükseklerde değil. Çobandan bile daha çaresizim ben. Korkmuyorum. Sadece susuyorum. Kimseyi yaralamamak için susuyorum."

12. BÖLÜM

BENİM OLSAYDIN

Gözlerim ince hırkamı kavrayan ellerindeydi. Yüzüne bakamıyordum. Bakarsam günaha yeten gözlerim yenilecekti nefsine, nefsimi en çok besleyen mavilere. Biliyordum ama dilim susmaktan şişmişti. Boğazımdaki yumru isyan edercesine acıtıyordu gırtlağımı. Kulaklarıma kadar sıkıştırıyordu beni. "Susma!" diyordu tüm benliğim. "Yetmedi mi suskunluğun? Yetmedi mi bizi tükettiğin. Bir şey söyle."

Ali'nin uyku mahmuru sesi tüm duyularımla anlaşmış gibiydi. Baştan aşağı titredim. Bir şey söylemek istedim.

Mesela *"Senin uğruna dilenciye dönen benim."* demek istedim veya *"Bizim hikâyemizdeki Sultan ben değilim. Çoban bile değilim. Hele aşkı dilenen dilenci hiç değilim. Ben susmak zorunda kalan bir viraneyim. Deliyim ben. En olmazı isteyenim."*

"Susma! Ne olur, bir kere konuş. Ne geçiyor o kafandan? Gerekirse küfür et ya da dilenciliğe bile layık olmadığımı söyle. En yakın arkadaşının arkasından iş çeviren bir haysiyetsiz olduğumu..."

"Sus."

"Ece..."

Kendine edeceği hakaret iliklerimi titretmişti. Ben ona tüm güzellikleri yakıştırırken o kendini yerden yere vuruyordu.

"Yiğit uyanacak, daha fazla konuşma."

Boğazını temizleyip hırkamı bıraktı. Yiğit'in varlığını yeni hatırlıyor gibiydi. Mağlup düşmüş bir hâlde kafasını önüne eğdi. Arkasını dönüp gidecekken panikle konuştum. Neden yaptığımı bilmiyordum ama... Bilmiyordum işte. Sadece sormam gerekiyordu.

"Açelya?"

Aniden durdu. Sanki konuşmamı bekliyordu. Sırtını seyrediyordum. Ama döneceğini anladığım an bakışlarımı miniğe çevirdim. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla yüz ifademi tartıyordu.

"O... Aşağıda... Yani şey, burası babasının eski evi. O yüzden..."

"İyi," diyerek susmasını sağladım. Sonra aklıma gelen düşünceyle kaşlarım daha da çatıldı. "Burada kalacak yani. Sizinle..." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi elini saçlarından geçirdi. Yüzümü inceliyor, sinir kat sayımı ölçüyordu.

"Yani Yiğit'e tek başıma bakamıyorum. Kalacak başka yer yok. O adamların bulamayacağı en güvenli yer burasıydı ve sizi güvende tutmam gerekiyordu. Oğuz ağabey bana fırsat vermeden Açelya'dan yardım istedi. Biliyorsun onun babasının çevresi..."

Kıvranarak devam eden cümlelerine daha fazla dayanamadım:

"İyi, ne güzel. Kocaman bir aile olmuşsunuz."

"Ece ben..."

Sahte bir tebessümle Yiğit'in başucuna oturdum. Çökmüş yüzüyle mışıl mışıl uyuyordu. Öylesine yorgun düşmüştü ki bizim sesimizi duymuyordu bile. Bir yandan Yiğit'in saçını okşarken diğer yandan Ali'nin canımı yakan cümlelerinden kaçıyordum.

"Yorgunum ve uykusuzum..."

Bu *"Bırak beni ve sesini çek iliklerimden,"* deme şeklimdi. Daha fazla konuşamayacak, kendime eziyet etmeyecektim.

"Bana kızgın mısın?"

İnanamazmış gibi bir ses çıkardım. Bu boş vermişlik hissi nasıl dolmuştu içime. Artık alışmış mıydım Ali'nin bana çektirdiği eziyetlere? Buradaydı işte. Neredeyse nişanlı sayılacaktı o kızla. Onun babasının evinde, onun ile aynı çatı altında... Bir de bana dilenciyim mi diyordu? Padişahlar gibi yaşıyordu, benim varlığımla yokluğum onu zerre etkilemiyordu.

"Neden kızayım ki? Aksine özeniyorum sana. Keşke senin gibi olabilseydim." "*Keşke senin kadar güçlü ve vurdumduymaz olabilseydim,*" diye tamamladı iç sesim.

"Benim gibi mi?"

O da inanamazmış gibi yalancı bir kahkaha attı. Merdivenlere yönelip inmeden önce cümlesini tamamladı. "Ayaklı cenaze olmayı kim ister ki?"

Ağlamamak için ördüğüm duvarı ufak bir darbeyle alabora etmişti. Evet, gözyaşlarım onun için dökülün. Gardiyanımızın ruhumu asması için sadece kelimeleri yeterdi. Acındırmıyordu kendini; aksine yaşadıklarının sadece bir kısmını görebildiğime emindim. O içinde kopan kıyametlerle baş eden, henüz yirmilerinin başında bir adamdı. Kızamazdım. Kendimle alakadar tüm öfkeyi kenara bıraktığımda onu takdir ederdim ancak. Son zamanlarda aklını yitirmediğine şükrediyordum. İki kardeşinin imtihanını çekmişti ve akıl sağlığı bozuk anne ve babasını geçindiriyordu. O güçlü bir adamdı. Ben, ne derse desin bu adama duyduğum sevgiyi azaltamıyordum.

***

Gün ışıyana kadar süren debelenmelerim namaz sonrası son bulmuştu. Uyuyamayacağıma karar verince ayaklanmış, kendime sıcak çikolata yapmıştım. Gözlerim evin kapılarında gezerken tedirgindim. Ali neredeydi? Ya Açelya? Benliğimi kemiren düşünceler kanımı kaynatıyordu. Tüm kapıları kırıp ardına bakmak istiyordu gözlerim. Mahremim olmayan adamı, namahremlerden sakınmak istiyordum. Belki o istemiyordu bunu. Belki o kız umursamıyordu bile günahını ve dokunuyordu bakmaya kıyamadığım yüzüne.

"Neden onu aşağı gönderdin?" diye beni azarlıyordu içimdeki hırçın kız. Susturamıyordum. "Gerekirse uyanık kalır, mutfak masasında sabahlardım," diye kendine bahaneler üretiyordu. "Tamam, yetme günaha, alma onu sakın yanı başına, ama onu da verme haram ellere. Nasıl kıyıyorsun o mavi gözlere. Nasıl itiyorsun onu cehenneme?"

Ellerimle başımı sıkıştırdım. "Sus," diye vurdum kafamın içindeki sese. Sanki bana ait değildi. Kendi kendine konuşuyor, beni vicdan azabıyla tüketiyordu. Ama haklıydı. Sonuna kadar haklıydı. Güçlü Ece neredeydi? Sevdiklerini korumak için her şeye el atan kız neredeydi? Tamam, benim olmayacaktı belki mavileri ama helal olamayana zorla göndermek

de ne demekti? Gerekirse kız kardeş gibi uyaracaktım onu. Gerekirse ağabeyimi sakındığım gibi sakınacaktım onu. Şu kıskanç duygular izin verse yapacaktım elbet! Hiç böylesine sahiplenici olmamıştım. Kendimden utanıyordum. On beş yaşındaki Ece bile bu kadar hırçın değildi. Evet, eskiden beri onu sakınıyordum gözümden ama bu sefer farklıydı. Neden farklıydı? Bana dokunduğu için mi? Alnıma mührünü bıraktığı için mi? Her erkeğinin helaline yaptığı gibi sahiplendiği için mi?

Oflayarak ellerimi masaya vurdum. Tabii bu sırada kapıdan yeni giren bedeni fark etmiş oldum. Açelya üzerinde bol eşofman altı ve gri bir tişörtle mutfağa girdi. Yüzünde sabah sabah gülümseme vardı. Ben sabahları ruh gibi dolanırdım oysaki bir süre, kendime gelmem için ifadesiz gezmem gerekirdi. Ama bu kızın beline kadar sallanan saçları bile karışmamıştı.

"Günaydın," diye ışıltılı bir gülümsemeyle bana baktı. Bardağımdan ılık bir yudum alırken, "Günaydın," diye mırıldandım. Kendimi gülmek için zorlasam da bütün duyularım isyan ediyordu. Sıcak su için makineyi prize takıp yanıma oturdu. Yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Sabah mı geldin? Sesini duymadım."

"Sabah evet," dedim. "*Hem de şafak vakti,*" diye geçirdim içimden.

"Yiğit dün bayağı ağladı. Bana gelmiyordu bile. Ali ben ilgilenirim dedi ama sabaha karşı sustu ancak."

"O bunları kaldıramayacak kadar küçük. Eminim evini ve annesini özlüyordur."

"Öyle..." diye mırıldandı ellerini birbirine bağlarken. Dakikalarca öyle durdu ve bir şey sormak için çırpındığını anladım. Bu her hâlinden belli oluyordu. Gergindi. "Şey..." diye lafa başladı. Ardından benimle göz teması kurdu ve ilgili bir ifade takındı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kendi kendimi azarladım. Bu kızın bana bir kötülüğü dokunmamıştı. Hatta kimseye dokunmamıştı. Ali'yi sevmek suç muydu? Tam tersine o kadar kolaydı ki bu kolaylık canımı yakıyordu. Sahiplenici tarafıma sürgü çektim.

"Tabii," diye fısıldadım. Bir yandan da boşalmış bardağımın kenarında daireler çiziyordum.

"Ali'nin benimle ilgilendiğini nasıl anlayabilirim? Yani onu bilirsin. Biraz mesafeli ve böyle konularda suskun."

Yutkunarak ifademi korumaya çalıştım. "Nasıl yani?"

"Yani, bilirsin, kadınsal güdüler bunlar. Ali'nin karakteri bu ama bir kapı aralamak istiyorum kendime. İçeri kimseyi almasa da beni alsın istiyorum. Ne bileyim, en sevdiği filmi, en sevdiği yemeği, en iyi yaptığı işi. Birçok şeyi merak ediyorum."

Dayanamayıp mırıldandım. "Öyle belirli bir filmi yok. Ama en çok animasyonları sever. Öyle kafa yoran, entrikalı şeyler onu yorar. En sevdiği yemek ise mantı. Hem de bol yoğurtlu." Yüzümde büyüyen tebessümü engelleyemedim. "Annemin mantılarına bayılır. İkimiz de çok iştahlıydık küçükken. En büyük kavga sebebimizdi yemek tabakları. Yok, onda daha çok var, yok sen benden daha fazla yedin."

Gülümserken gözlerim nemlenmişti. Gözlerim kaşınıyormuş gibi ovaladım. Kızarmış gözlerime sebep bu olmalıydı. Gözlerim ağrıyordu. Uykusuzdum. Başka açıklaması olamamalı, Açelya'ya yanlış fikirler sunmamalıydım. Gülümseyerek bana bakan meraklı gözlere baktım.

"En iyi yaptığı şey ise birçok şey. Ali ağabeyin elinden gelmeyecek iş yoktur. Ona hep süper kahraman gözüyle bakardık. Her yerdeydi o. Her işte parmağı olurdu. Tabii başına iş açardı. Merakı ve çokbilmişliği yüzünden çok kavgaya karışmıştı. Ha bir de çok güzel yemek yapar."

İlgiyle dinleyen Açelya inanılmazmış gibi gözlerini büyüttü:

"Ali yemek mi yapıyor?"

Kafamı şaşkınlıkla iki yana sallayıp gözlerimi yumdum. Bu kızın hiçbir fikri yoktu. Bu hâlde bile Ali'yi seviyorsa benim yerimde olsa neler yapardı? Anlatmak için kendimi dürtükleyip durdum. Bir yanım *"Sus!"* diye bağırıyordu. *"O bizim Sarı'mız. Onu anlatma daha fazla. Senin gördüğün gibi görmesin kimseler."*

"O bizim değil," diye seslendim içime. *"O asla bize ait olmayacak. O gidecek ve sen, beni kurutacaksın."* Derin bir nefes çekip sahte gülücükler yerleştirdim yüzüme. Kahvaltılık çıkarma bahanesiyle buzdolabının başında dikildim.

"Yapar tabi. Hem de parmaklarını yersin. Daha el kadarken bile benim beceriksizliğime kızardı. Sanki doğarken öğrenmişti her şeyi."

"Ne yapabilirdim ki? Hepiniz beceriksizdiniz ve benim elime bakıyordunuz."

Ali'nin biraz hüzün, biraz mutlulukla karışık sesi mutfağın girişinde yankılandı. İrkilsem de arkamı dönmedim. Tüm o söylediklerimi duymuş muydu? Kahvaltılıkları dizerken göz ucuyla masaya baktım. Ali sandalyeye kurulurken Açelya hâlâ yüzümü inceliyordu. Sanki bir şeyler çözmeye çalışıyor gibiydi. İşi dalgaya alarak ortamdaki yoğun havayı dağıtmaya çalıştım:

"Ali ağabey, Açelya seni kapalı kutu sanıyor. Nasıl rol yapıyorsan artık?" Kıkırdayarak Açelya'ya baktım. İfadesi biraz yumuşamıştı. "Hayatımda gördüğüm en açık sözlü ve dobra insana hem de. Ali ağabey kadar açık bir kişilik göremezsin."

Açelya gülerek utangaçlığını gizlemeye çalıştı. Göz süzerek Ali'ye bakması kalbime attığı avuç dolusu iğneleri çoğaltıyordu. Her bakış, her göz süzüş ömrümü azaltıyor, daha ne kadar kaldırabileceğimi bilemiyordum.

"Asıl kapalı kutu olan Ece'dir," dedi Ali. Gözlerim aniden mavileri buldu. Saniyelik buluşmada bile gözlerinden çıkan öfkeyi fark etmiştim. Neden öfkelenmişti bu kadar? Çenesine kayan bakışlarım, kaşlarımın hâlini görmesi içindi. Yüzüme baktığına emindim ve bu lafın devamını bekliyordum. Açelya çayı demlemek için ayaklanıp ilgiyle sorusunu yöneltti, sesindeki merakın şiddeti artmıştı:

"Neden öyle düşünüyorsun ki? Bence Ece, gayet açık karakterli bir insan."

Ali sandalyesinde ayağını sallarken ağzına bir tane zeytin attı. Gülmeye başladı. Gülüyordu ama soğuk. Uzak. Yabani.

"Ece hep susar Açelya. Onun sessiz hâline bakma. İçinde koca bir gezegen taşıyor." Tükürüğüm boğazıma kaçınca öksürük krizine girdim. Açelya kaygıyla yüzümü süzüp sırtımı sıvazladı. Uzattığı suyu içerken bakışlarımı vahşi bakışlardan kaçırıyordum.

"İyi misin? Korkuttun bir an beni." Ah bu kıza ne demeli? Nefret etmem için sebep ver bana!

"İyiyim iyiyim. Gıcık tuttu bir an. Ben miniğe bakayım. Uyanır birazdan."

Kaçarcasına mutfaktan çıkarken yakıcı bakışları hâlâ sırtımda hissediyordum. Teras katına çıktığımda Yiğit'in uyanmamak için kıvrandığını gördüm. Gün ışığına karşı debeleniyordu.

"Küçük prens," diye fısıldadım yumuşak bir sesle. "Hadi uyanma vakti." Yiğit sesimi duyar duymaz, gözleri kayarak açıldı. Yüzünde uykudan kalan izlerle gülümsedi. Hemen doğrulup kollarını uzattı. "Hımm prensimiz kucak istiyor demek. Anlaştık ama yumurtanı yemek zorundasın."

Kafasını yukarı aşağı salladı. Ellerini havayı yakalamak ister gibi açıp kapattı. Bu gel demenin farklı bir yoluydu. Parmağımı havaya kaldırarak uyardım. "Hayır." Kaşları çatıldı. "Dilin yok mu?" diye takıldım. Konuşabildiğine emindim. Ali'nin söylediğine göre büyükannesi ile konuşuyordu. Onu teşvik etmem gerekiyordu. Dilini çıkartıp gösterince kahkaha atmaya başladım. Gerginliğimin yumuşamasından mıdır bilinmez gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Elimin tersiyle gözlerimi silerken kafamı iki yana salladım. "Öyle değil yakışıklı. Sesin," bir an durdum. Aklıma gelen fikirle gülümsedim. "Benim ismimi söyleyebiliyor musun? Ali ağabeyin bana ne diye sesleniyor?"

Çocuk birkaç saniye, "Imm" diye sesler çıkardı. Sanki düşünüyormuş gibi. Hayatımda bu kadar tatlı ve zeki bir çocuk hiç olmamıştı. Ashap'ı bunun dışında tutuyordum. O çocuk anne ve babasının izinden giderken zekâsı gayet anlaşılırdı.

Düşüncelerimi bölen tatlı ses, "Ece," dedi. Sırıttım. Resmen dişlerimi ortaya çıkararak gülüyordum.

"Ne dedin, duyamadım?"

"Ece. Senin adın Ece," dedi. Daha o kollarını açmadan kucakladım. Saçlarını öperken kıkırdadım. "İsmimi böyle güzel söyleyen ikinci kişisin."

"İlki de mi var?"

Arkamdan gelen sesle irkilip Yiğit'i usulca yere bıraktım. Ali'nin bariton sesi yumuşak bir tınıyla Yiğit'e seslendi:

"Yiğit, Açelya ablanın sana bir sürprizi varmış."

Yiğit bacaklarıma sarıldı. Kafamı eğip baktığımda benim de gelmemi istediğini anladım. Tam çocuğa uzanacakken "Sakın!" diye bir uyarı geldi. "Soruma cevap vermeden hiçbir yere gidemezsin."

Ona ters ters baktım. Hiçbir şeye mecbur değildim. Ama merdivenin başında yolumun üzerine dikilmiş, asla kıpırdamamaya yemin etmiş gibi ellerini cebine koymuştu. O da eğik tavanıyla yeterince dardı, Ali'nin varlığı içeriyi boğucu bir havaya soktu. Sanki ufalmıştım.

Ali'den kurtulamayacağımı anlayınca Yiğit'e teskin edici bir tebessüm sundum. "Prensim, sen aşağı Açelya ablanın yanına in. Yumurtanı ye. Yemezsen kalbim kırılır, üzülürüm. Üzülmemi istemezsin değil mi?"

Her ne kadar emin olamasa da başını yukarı aşağı salladı. Ali daha fazla tahammül edemiyormuş gibi Yiğit'i kucakladı. Çocuk korkmasın diye öfkeli bakışlarını yumuşatıp ona vaatler sunarak büyük merdivenlerden aşağı indirdi.

Kaygıyla kaçacak yer aradım. Ne yapacaktım? Ne diyecektim? Beni neden böyle köşeye sıkıştırıyordu? *"Allah'ım sen bana yardım et."* Basamakları tekrar çıktığını belirten ses nabzımda yankılanıyordu. Her adım sesi kalp ritmime etki ediyordu. Arkamı dönüp camdan dışarı baktım. Kollarımı birbirine sıkı sıkı sardım. Sanki kendi ellerimden destek istiyordum, ondan uzak durmak için. Ona yüreğimi açmamak için. Arkamda durduğunu anladığım an titremeye başladım. Yutkunma isteğimi bastırdım. Gidebilirdim. Onu dinlemeyebilirdim. Kendimi neden aldatıyordum? Burada ben de en az onun kadar günahkârdım.

"Bana dön," dedi. Baskıcı sesi dediğini yapmazsam kötü şeyler olacağını söylüyordu. Ama dönemezdim işte. Dönersem kendime karşı verdiğim bu nefis savaşını kaybederdim.

"Ece, bana dön yoksa..."

"Ne olur? Ne yapabilirsin? Canımı mı yakarsın?" Alaylı bir ses çıkardım. Bu kaba hâli bana sökmezdi. Nefesini bıkkınca dışarı üfledi.

"Kim o ilk kişi? Duydum seni. O minik çocuğa bile kahkaha atıyor, yüreğini açıyordun. Ona sarılıyordun ve diyordun ki..."

"Ne dediğimi biliyorum." Susturdum kendimi. Arkamdaki bedenin gölgesi giderek yaklaşıyordu. "Yaklaşma!" diye uyardım. Titriyordum artık. İçimde barındırdığım hisler bedenime sığmıyordu.

"Duymak istediğim şeyi söyle, ne olur!"

Bir adım daha atıyordu ki arkamı döndüm, elimi havaya kaldırıp pencereye doğru sokuldum. "Ne olur yaklaşma." Gözümden akan yaşı görünce donup kaldı. Benden böyle bir şey beklemiyordu, ben de kendimden böyle acınası bir tavır beklemiyordum. Yutkunarak ağlamaktan boğuklaşmış sesimle konuştum.

"Sana dedim. Haramsın bana, dedim. Şu an burada olman, bu kadar yakınıma sokulman bile yanlış. Bana böyle bakman yanlış!" Boğazımı temizleyerek gözyaşlarımı geri ittim. "Bana ne yaptığını bile anlamıyorsun değil mi? Nasıl eziyet ettiğini." diye isyankâr bir sesle fısıldadım.

"Ece," dedi. Öyle bir yakarıştı ki dilindeki sanki benim içimdeki acının sesi yankı buluyordu dudaklarında.

"Bak işte! Bana adımla seslenme!" diye bağırdım. Neden bağırdığımı bilmiyordum. Sadece adımı onun sesinden duymak etimden kemiklerimi ayırmak gibiydi. Sakinleşmeye çalışarak ellerimi şakaklarıma bastırdım. Etrafıma bakıp bir çıkış aradım. "Yanımda durma. Adımla seslenme. Beni sahiplenme."

Kafamı kaldırdığım an mavilerle karşılaştım. Derinlerime iner gibi bana bakıyordu. Gözlerini gözlerime kilitledi. Islak, nemli görüntüsü bile yüreğimi titretti. Pes eder gibi elimi alnımdan indirdim. Omuzlarım çöktü ve gözlerine bakmaya devam ettim. Yalvarırcasına baktım gözlerine. Dudaklarımı birbirine bastırırken yüzümdeki her bir sinir oynuyordu. Titreyen dudaklarımla, başımı yana eğip ağlayarak, yalvararak konuştum.

"Ne olur, bana öyle bakma."

Ali avuçlarını iki yanında sıktı, çenesi kaskatıydı. Ama korkmadan sözlerime devam ettim, beni anlaması için daha ne yapabilirdim?

"Günah. Günah olacak kadar uzaksın sen bana. Sevabım olamayacak kadar da yakın."

"Bendim değil mi?" dedi tüm söylediklerimi umursamadan. Ama aramızda birkaç adım bırakmıştı. Düşüncelerime, irademe saygı duyuyordu. Kafamı yere eğdim. "Eğer istediğin buysa sana adınla seslenmem," dedi. Dişlerimi sıkarken yanaklarımı kanatırcasına dişledim. Hayal kırıklığı mıydı hissettiğim? Ama neden? Hemen aşağı katta onu yeni bir hayat beklemiyor muydu? Onu kendimden uzaklaştırmıyor muydum?

Bana doğru bir adım attı. Kaçarcasına geriledim. Boğazımdan kaçan nidaya engel olamamıştım. Hemen durdu.

"Eğer sen Oğuz'un kardeşi Ece olmasaydın sana adınla seslenmezdim."

Soru sorarcasına yüzüne baktım. Ne demeye çalışıyordu? Ben burada sınır çizgisi çizerken, aklımı yitirecek kadar kahrolurken, onun imalarını

çözmekle nasıl uğraşacaktım? Sonra bana acımış olacak ki aydınlattı beni. Ama ne aydınlatma...

"Güzelim, derdim mesela." Çatı katının eğimli kenarına sırtım dayanana kadar üzerime geldi. Bir yandan da konuşuyordu. "Sonra nikâhıma alır kadınım, derdim. Her şeyim, derdim. Kollarıma alır, koklar, gülüm derdim."

Nefesim kesildi. Ellerini iki yanıma koyup yüzünü yüzüme doğru eğdi. Ben hâlâ parkenin desenlerinin daha cazip olduğuna ikna ediyordum kendimi. Kafamı kaldırıp baktığım an ne olacağını biliyordum. Onun dudaklarından çıkan bu kelimeler içime işlemişti. Neredeyse isyana girecek, Ali'nin istediği gibi olamadığım için, kırk elin yabancısı olamadığım için kendime lanet edecektim. Gözlerimden akan sıcak yaşlarla dudağımı ısırdım. Sesi daha yetmezmiş gibi eziyet etmeye devam etti:

"Sonra ne yapardım biliyor musun Ece'm?"

Dişlerimi sıktım. Bez bebek gibi beni köşeye sıkıştırmış, söyleme dediğim şeyleri söylüyordu. Yapma dediğim işlere kalkışıyordu. *"Allah'ım sen onu affet. Bana da dayanacak güç ihsan et."* Bir yanımın ettiği dua buydu. Diğer susturduğum sesim ise boğuk çığlıklarla bağırıyordu. *"Onu bana helal et!"*

"Senin o güzelliğini bana saklattığı için Allah'a şükürler ederdim. Seni hak etmediğimi ama bırakacak gücüm olmadığını söylerdim. Seni hak etmek için değişmek isterdim Ece. Dünyayı senin o güzel, kahve gözlerinin gördüğü gibi görmek isterdim. Annemin anlattığı huriler de neymiş... Ben seni isterdim. Hak etmediğim cenneti bile seninle isterdim. Sen benim olsaydın..." Oflar gibi bir nefes bıraktı. "Uyku nedir bilmezdim. Saniyelere bile yazık etmezdim. Gece de neymiş, ne hastalık umurumda olurdu ne de dünya telaşı. Senin bir tek saç teline kurban ederdim dünyayı."

Düşüp bayılmamak için duvara tutundum. Gözümden akan yaşın haddi hesabı yoktu. Kalbim bana inat davul gibi gümbürdüyordu göğsümde. Heyecanlanmıştı bütün duyularım. Olmazlara bile böyleyken, olsaydı ne hâlde olurdum?

"Kalbin neden böyle atıyor?" diye fısıldadı. Kafamın üstüne eğildiğine emindim. Kokumu içine çektiğini de duyuyordum. Kalbimin atışını duyacak kadar yakınsa eğer bana, ölmek üzere olmalıydım. Nefesim sıklaştı.

"Sen inkâr etsen de kalbin bile benim için atıyor Karamel." Hırlar gibi bir nefes daha aldı. "Ölene kadar da bu böyle olacak. Benim için atacak. Ben olmasam da başkası olmayacak."

Arkasını dönerek gitti. Bense duvarda sürünerek ve ağlayarak yere çöktüm. Soğuk yer sıcak duygularımı yatıştırmadı. Omuzlarım dünyanın ağırlığını yüklenmiş gibi çöktü. Ellerimi yüzüme kapatıp bu utançtan saklandım. Onu deli gibi seven benliğimden saklanabilirmişim gibi.

Allah'ım affetsin kulağımda sesi yankılanıyordu "Güzelim... Kadınım... Gülüm..."

İç çekişlere döndü ağlayışlarım. Kalbim beynime inat mutluydu. "*Bana bu sözler bile yeter*," diyordu. "*Ben bir dilenciyim ve bana bu bile yeter. Gurur da neymiş... Varsın benim olmasın, bana böyle baksın da yeter.*"

***

Saatler sonra aşağı indiğimde Yiğit'in suratı asılmış, inatla kollarını bağlamıştı. Gitmem gerektiğini biliyordum. O laflardan sonra burada nasıl kalır, o mavilere nasıl bakardım? Ama Ali yoktu ve Açelya ne kadar çırpınsa da Yiğit'in yüzünü güldüremiyordu. Salona, yanlarına yaklaştım. Yiğit beni görür görmez ayağı fırladı. "Neden gelmedin? Söz vermiştin." dedi bacaklarımı sıkarken. Ağlamaktan kızarmış gözlerimi Açelya'ya yönelttim. Yüzü öylesine gergindi ki bizi duyduğundan şüphelendim. Meyve suyu bardaklarını toplarken mırıldandı.

"Yanına gelmek istedi ama Ali izin vermemem gerektiğini söyledi. Saatlerdir mızmızlanıyor."

Bu kız neden bir anda buz gibi olmuştu? Sanki yüzündeki tüm kan çekilmişti. Duymuş olsa burada durmazdı. Çirkinleşen vaziyetle midem burkuldu, ona da acırken buldum kendimi. Ben ne yapıyordum?

Yiğit'le koltuğa geçtiğimde ona bir tabak yemek yedirmeyi başardığımda kapı çaldı. Açelya aldığı bardakları gerisin geriye yerine koydu ve kapıya koştu. Dikkat etmesini söyleyemeden kapıya koştu ve açtı. Deliğe bile bakmadığına emindim.

Daha kim geldi diye sormadan bir gürültü koptu. İçeri giren adamların yüzüne baktığım an, istemsizce Yiğit'i daha çok sardım. Erkek topluluğunun ortasından bir adam çıktı. İri ve korkutucuydu. Konuştuğu an sesi evde

yanar dağ etkisi yarattı. Zangır zangır titremeye başladım. Bunun sebebi kucağımdaki bedenin korkuyla bana sarılması da olabilirdi.

"Demek o köpeğin gizli yuvası burası." Yanındaki adamlara bakıp sırıttı. "Şuna bak, hareme çevirmiş evi."

Yiğit hıçkırmaya başladı, kanım buz kesmişti. "Buraya gel oğlum," dedi ürkütücü ses. Yiğit isteksizce omzumdaki ellerini çözdü ve mecburi itaatle adama doğru yürüdü. Olayları yukarıdan izliyordum sanki. Ne olduğunu anlayamıyordum. Oğlum mu? Yiğit'in yüzüne baktığımda, hiç de babasını seven ve ona kavuştuğu için mutlu olan bir çocuk görmedim. Aksine korku doluydu.

"Kızlar, sizi biraz misafir edeceğim."

İğrenç sırıtışıyla beni ve kapının girişinde zapt ettikleri Açelya'yı süzdü. Sonra adamlarına dönüp pişkince konuştu. "Şu güzellikleri alın beyler," diye mırıldanıp Yiğit'i tek koluna atıp kapıya yöneldi.

13. BÖLÜM

KARAMEL

10 sene önce...

Ece annesinin bağırışlarına kulak asmamaya çalışıyordu. Ama gün geçtikçe tahammül edilemez bir hâl almıştı.

"Erkek çocuklar gibisin. Şu hâline bak. Kızım zor bela giydirmiştim sana bu elbiseyi."

Ece üzerindeki kız işi beyaz, pembe çiçekli elbiseyi çekiştirdi. İstemiyordu böyle rengârenk giyinmek. Annesi inatla onu komşu kızı Defne gibi giydirmek istiyordu. Ama Ece, Defne gibi değildi. Defne hep kızlarla oynar, dedikodu yapar, tırnaklarına pembe ojeler sürerdi. Ece'nin böyle süslü şeylere tahammülü yoktu.

Annesi üzerindeki elbiseyi sıyırırken söylenmeye devam ediyordu. "Ben de kız doğurdum diye seviniyordum. Ağabeyin bile senden faydalı. Ah şu elbisenin hâline bak." falan filan. Ece günlük azarlanma limitinin dolduğunu düşünerek dolabına koştu. Hızla üzerine siyah bir tişört ve gri kapüşonlusunu çekti. Altına da oyun oynarken en rahat ettiği bol gri eşofmanını giydi. Şimdi ağabeylerinin peşine düşebilirdi.

Merdivenleri zıplarken annesi son ses bağırıyordu. "Ece, sakın o oğlan çocuklarıyla oynamaya gitme! Duydun mu beni? Ah, ben bu kızla ne yapacağım?" Ece, şen şakrak zıplayarak ağabeylerinin gizli yerlerine gitti. Ağabeyleri her gittiğinde onu azarlıyordu ama Ece asla yılmıyordu. Hem Ali'si onu korurdu.

Kafasını eski, terk edilmiş binanın penceresinden uzattı. Ali başta olmak üzere birkaç mahalle çocuğu ve ağabeyi oradaydı. Demir ağabeyi yoktu. Ece'nin minik kalbi acıyla kasıldı. Yüsra ve Demir ağabeyinin yengesinin yokluğunda ne hâle geldiğine tanık oluyordu. Demir ağabeyi, o neşesini kaybetmiş, aksi bir çocuk olmuştu. Yüsra ise artık şehir dışında, yatılı okulda okuyordu. Ece onu özlüyordu.

Ece hareketlenen çocukların peşine düştü. Evlerinin yakınındaki kayalıklara tırmanma yarışına başlamışlardı bile. Bu kayalıklar her ne kadar çok yüksek olmasa da derin mağaralar barındırıyordu. Gizli yerler keşfetmek için buraya geliyor, sanki maceralar yaşıyormuş gibi heyecan duyuyordu.

Herkes, ağabeyi dâhil, hızla çıkmaya koyulmuştu. Ece güçsüz ellerine kızarak ağır ağır tırmandı. Bir erkeğin gücü yoktu Ece'de ama cesareti vardı. En arkada kalan güneşin okşadığı o saçları hemen tanıdı. Nedendir bilinmez Ali her zaman ağırdan alır, sanki Ece'nin varlığını hissediyormuş gibi onu beklerdi. Ece kendi kendine gülümseyerek hızlandı. Oyun arkadaşı onu bekliyordu ve bu fırsatı asla kaçırmamalıydı. Ali gözden kaybolunca Ece panik yaptı. Ya Ali onu beklemezse? Bu panik ellerinin kaymasına, kayalıkların arasındaki derin oyuğa doğru düşmesine neden oldu. Çığlığını zapt etmeye çalıştı ama boğazı istemsizce haykırdı. Kolunda müthiş bir yanmayla kayarak oyuğa düştü. Ağabeyi ne zaman buraya onlarla gelse bu oyuğa dikkat etmeleri gerektiğini, bu oyuğun ölüm çukuru olduğunu söylerdi. Bu düşünceyle Ece sarsılarak ağlamaya başladı.

Kolunun acısını unutmuş, tırnaklarıyla kayaları aşındırıyordu. Tırnak etleri ağrıyana kadar tırmanmaya çalıştı. Ardından o yatıştırıcı ses duyuldu.

"Ben seninle ne yapacağım baş belası?"

Ali'nin bilmiş çenesi kasılmıştı. Küçük yaşına rağmen büyük adamlar gibi davranan Ali, ellerini beline dayamış, Ece'nin masum yüzüne bıkkınca bakıyordu.

Ece kurtarıcısının geldiğini gördüğü an önce masum bakışlar attı, ardından ışıltılı bir gülümsemeyle ellerini Ali'ye doğru uzattı. Ancak hesaba katmadığı bir şey vardı ki Ali'nin ufacık kolları onu kurtaramazdı. Ali ellerini uzattı ama ufak elleri Ece'sine uzanamadı. Ece ağlamaktan sarsılır bir hâlde uzanmaya çalıştı. Dişlerini sıkıyor, zıplıyordu ama fayda etmiyordu.

"Kollarım yetişmiyor," diye yakındı Ali. Sonra çaresizce etrafına bakındı. "Oğuz ağabeyin kolları yeter. Ona söylemeliyim."

Tam doğrulmuştu ki Ece haykırdı: "Hayır! Ne olur, bırakma beni burada."

Ali çaresizce kaşlarını çattı: "Ama seni oradan çıkarmak için Oğuz ağabeyimi çağırmam lazım."

Ece bunu biliyordu ama tek başına o kapalı alanda kalma düşüncesi boğulmasına sebep oluyordu. "Ağabeyim senin yokluğunu fark eder. Buraya gelir, ne olur beni bırakma."

Ali, Ece'nin ağlayan gözlerine daha fazla dayanamadı. Hiç tereddütsüz kayarak o da kendini çukura doğru itti. Eğer Ece'si korkuyorsa onu asla bir başına bırakamazdı. Gerekirse kendi de orada mahsur kalırdı. Varsın Oğuz ağabeyi akşama kadar gelmesin, Ece'yi on dakika bile korku içinde bırakamazdı.

Ece, inen Ali'ye öyle büyük minnetle baktı ki çocuğun gururla omuzları kabardı. Oğuz'un dediğine göre ağabeydi Ali. Ece kardeşi miydi yani? Ali "Hayır," dedi içinden. Sadece kardeş olmak bile onlar için yumuşak kalırdı. Ece onun dostuydu, sırdaşıydı, oyun arkadaşıydı.

Ece annesinin tembihlerini kendine hatırlatmaya çalıştı. Bir kız olarak asla laubali olmamalıydı. Yaşı küçük olsa da şimdiden mesafeyi koymayı öğrenmeliydi. Annesi zamanı gelince bunun sebebini açıklayacaktı ama Ece şu an neden kendini tutması gerektiğini bilmiyordu. Çocuk kalbi coşkuyla Ali'nin boynuna atıldı. Ali'yi öyle çok sardı ki babası görse kıskanırdı. Babasıyla en çok kim sarılacak oyunu oynarken bile bu kadar sıkı sarılmamıştı.

Ali büyük adamlar gibi usulca okşadı Ece'nin ipek kadar yumuşak saçlarını. "Korkmasana kızım. Bak ben yanındayım." dedi mağrur bir sesle.

"Korkmuyorum," diye yalan söyledi Ece. Her zaman böyle yerlere sıkışıp kalmaktan korkardı.

"Birazdan Oğuz ağabeyim gelecek, ikimizi birden kurtaracak." diye güven verici tatlı sesiyle konuştu çocuk. Ece ses çıkarmadan sadece başını salladı. Ali'ye sarıldıkça biraz huzur bulsa da içindeki korku nefesini ciğerlerine tıkıyordu. Boğuluyor gibiydi. Ali'nin de kendinden farkı yoktu.

Bir keresinde bodrum katta kilitli kaldıklarında Ali de tıpkı kendi gibi olmuştu. Soğuk terler dökmüş, boğulur gibi sesler çıkarmıştı. Babası onları kurtardığında Ali ve Ece'ye kapalı alanı yasaklamıştı. Onlara iyi gelmediğini söylemişti. Ali'nin sık nefesi Ece'ninkine karıştı. Birbirlerine sıkıca sarılıyor, destek alıyorlardı. Ama hava gitgide yetersiz kalıyor gibiydi.

Ece, Ali'nin göğsünün hızla inip kalktığını görünce derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştı. Önemli olan Ali'ydi. Ece kendini düşünmemeliydi.

"Sarı?" Ali hızlı soluklarla "Hım..." diye bir ses çıkardı. Ece babasının sözlerini hatırlayarak elini teskin edici bir şekilde Ali'nin sırtına vurdu. "Babam bize demişti ya..." nefes nefese sesi yatıştırmaktan çok geriyordu. "Eğer bir daha o bodrum kattaki gibi kapalı kalırsak gözlerimizi kapatmalıymışız."

Ciğerlerine zor dolan havayı güçlükle çekti. Ali hemen itaat ederek gözlerini kapadı. Ece de gözlerini kapatıp güzel şeyler düşünmeye başladı. Sonra babasının öğrettiği Fatiha suresini mırıldanmaya başladı. Ali hırıltılı bir nefesle "Ne söylüyorsun?" diye sordu. Kızı duymaya çalışır gibi kapalı gözlerle kulağını yaklaştırdı.

"Dua ediyorum. Sen de et."

"Ne demeliyim?"

Ece sinirlendi. Aptal çocuğa kaç kere söylemişti ama bir türlü ikna edememişti. Namaz surelerinin en kısa olanlarını, Kevser ve İhlas'ı öğretebilmişti bir tek. Songül Teyze'nin de umurunda değildi zaten Ali. Kendi annesi gibi değildi o. Hiçbir şey öğretmiyordu oğluna.

"Söylediklerimi tekrar et."

Besmele çekerek, Fatiha suresini sesli bir şekilde heceleyerek okumaya başladı. Ali onun her hecesini takip etti. Çocuksu hâline rağmen güzel sesine çok yakışmıştı.

"Anlamını biliyor musun?" diye sordu Ali. Biraz sakinleşmiş gibiydi.

"Esirgeyen ve bağışlayan Allah'ın adıyla. Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O Rahman'dır, Rahim'dir. Ahiret gününün sahibidir. Allah'ım biz yalnız sana kulluk ederiz ve yalnız senden yardım dileriz. Bizi doğru yola ilet. Gazaba uğrayanların ve sapkınların yoluna iletme. Âmin."

Oğuz gelene kadar Ece, Ali'ye Fatiha suresini ezberletmişti. Birbirlerine sokulmuş, her dakika sesli bir şekilde sureyi okuyorlardı. Ece'nin çocuk

kalbi bile Allah'ın kelamlarıyla huzura kavuşmuştu. Ali bir parça sakinleşmiş gibiydi. Arada nefes almakta zorlansalar da gözlerini kapatıp daha iyi bir yerde olduklarını düşünüyor, dualar mırıldanıyorlardı.

Ece sonradan hatırladığı şekerlerini ceketinin cebinden çıkardı. Kapüşonlularında, hırkalarında, pantolon ceplerinde her daim şekerlemeleri olurdu. Bu seferkinde bir tane karamelli şekeri kalmıştı. Her ne kadar sakinleşmek için ihtiyacı olsa da Ali'ye uzattı. Ali'nin böyle güçsüz kalmasına tahammülü yoktu. Ali kolunun altından önüne uzatılmış şekere baktı. Ardından Ece'ye soru soran bakışlar attı.

"Son şekerim."

Mahcup bir gülümseme sundu Ece, Ali'ye. Ali olumsuz anlamda kafasını salladı:

"O senin."

"Ama" diye itiraz edecekti ki Ali şekeri Ece'ye doğru ittirdi. "Sen karamelli şekerlerin olmadan yapamazsın. Onları yerken tüm dişlerin gözükene kadar gülüyorsun."

"Senin de gülmeni istiyorum," diye itiraz etti Ece.

"Sen gülersen, ben de gülerim zaten kızım. Hem erkek adam öyle karamel gibi kokmaz. O senin kokun."

Ece istemsizce kıkırdayıp şekeri dişlerinin arasına alıp ikiye böldü. Çocuk aklı hiçbir şeyden tiksinmez, hiçbir şeye dikkat etmezdi. Hem Ali'ydi o. Neden tiksinecekti ki Ece'den? Kendi payını ağzına atarken sırıtarak diğer yarısını Ali'ye uzattı.

"Benim gibi kokmanın nesi yanlış? Oh mis gibi kokuyorum." diye kendini kokladı Ece. Eli havada, Ali'yi alması için ikaz ediyordu. Ali artık sus, dermiş gibi elindeki şekeri alıp ağzına attı. Ece kıkırdamaya devam etti. Artık ikisi de sakinleşmişti.

"Büyüyünce dünyadaki bütün karamelli şekerleri sana alacağım. Ne ben ne de başkası senin gibi kokmaz o zaman."

Ece minik yüreğiyle sevgi dolu bir gülümseme gönderdi. Allah'a şükür etti. Gelecekte bu çocuğun kendine çektireceklerini hiç bilmeden, yanından asla ayrılmaması için yakardı Rab'be. Ne olursa olsun, Ali'si yanında olmalı, ona dünyaları sunmalıydı.

Bir saat geçmişti ki çukurun tepesinden birkaç parça ufak taş ayaklarının dibine düştü. Kafalarını yukarı kaldırdılar aynı anda. Güneş yakıcı bir sıcaklıkla yüzlerine vurdu. Güneşin sakladığı yüz karartı gibiydi. Ama hem Ali hem Ece kurtarıcılarının geldiğini anlamıştı.

"Başımın belaları," diye mırıldandı Oğuz. Ergenliğin yeni yeni kalınlaştırmaya başladığı sesiyle. Sonra bir erkeğe dönüşmeye başlayan bedenini yere yatırıp kolunu ufaklıklara doğru uzattı. "Ben sizinle ne yapacağım?"

Ece ağabeyini gördüğü an ruhu huzurla doldu. Ali düşünmeden kendini en büyük korkusuna atıyordu onun için. Ağabeyi ise nefes nefese kaldığından anlaşıldığı üzere saatlerce onları aramıştı. Ne kadar şanslıydı Ece.

Yanında mavi gözlü Sarı'sı, elini uzattığı her yerde ağabeyi olduğu sürece dünyada ondan şanslı bir kız olamazdı. Oyuncak bebekler, pembe tokalar, simli ayakkabılar da diğer kızların olabilirdi. Ece'nin prensesleri kıskandıracak iki tane şövalyesi vardı.

***

Ali'nin dizleri isyan ediyordu ama durduramıyordu kendini. Eğer onu bulamayacaksa ne işe yarardı ki bu ayaklar? Koparıp atsaydı, sakat kalsaydı ya!

Ece'nin en son gördüğü perişan hâli geldi aklına. O gün Ece'sini korkutmak istememişti. Onu öyle yaralı bir kuş gibi köşeye sıkıştırmak istememişti. Ne istiyordu kendi de bilmiyordu. Hem Ece'sini hem de ağabeylerini yanında istiyordu. Çok mu şey istiyordu?

"Evet, çok şey istiyorsun." diye fısıldadı içindeki mert Ali. Bencil herifin tekiydi işte. Kendi arsız duygularından başka bir şey düşünmeyen adinin tekiydi. O, elleri yaban el görmemiş, tertemiz kıza arsızca bakıyor, dokunmamak için kendiyle savaşıyordu. Ona ilk kendi dokunmak, onu ilk kendi öpmek, onu kendinin yapmak istiyordu. Daha el kadarken bile hayaller kurduğunda evinin kapısını açan Ece'yi görmüyor muydu? Ya da hayalindeki çocuklarının hep kara kirpikleri, kalemle çizilmiş şekilli dudakları, simsiyah saçları olmuyor muydu? Hepsi bir parça Ece'ydi. Hepsi ondan ve kendinden olan güzelliklerdi.

O gün, Açelya'nın karşısına geçip kendine sıraladığı övgüleri duyunca yüreği kabarmıştı genç adamın. Sonra bir kasvet çökmüştü içine. Neden övüyordu onu Açelya'ya? Neden veriyordu tozlu raflardaki anılarını bir

başka kadına? Yoksa ondan vaz mı geçiyordu? Açelya da hak etmiyordu ki tüm bu yaşananları. Ali onu ne kadar itse, o kadar geliyordu kız ona. Lanetli gibiydi Ali. Tüm temiz kalplilerin günahına girmekle lanetlenmişti.

Ali, Ece'nin o boş vermişliği yüzünden burnundan solumuştu. Sonra dayanamamış, peşi sıra çıkmıştı basamakları. Yiğit'e sarılan hâlini görünce kıskançlık damarları canını yakmıştı. Evet, ufacık bir çocuğu kıskanıyordu Ali. O çocuk olmak istedi. Günahı bilmeyecek kadar ufalmak istedi. Ece'sinin sıcak kollarına ancak öyle girebilirdi.

Ali dayanamayıp köşeye sıkıştırdığında nasıl da ürkmüştü genç kız. Nasıl da dualar mırıldanmıştı Rab'bine. Ali gibi bir zebaniden kurtulmak içindi duaları. Bu düşünce Ali'nin canını daha çok yaktı. Hele o güzel sözleri suratına haykırırken yüzünün aldığı hâl... Ali derin soluklar alıp sakinleşmeye çalıştı. Yüzünün perişan hâli aklına geldikçe kendini yumruklamak istedi. Deli gibi dolanıyor, ondan en ufak bir iz arıyordu.

O güzel sözleri kalbinin ta içinden, yıllardır sakladığı yerden söküp almıştı. Ece'nin duyduğunu bilmek, olmayacak duaya bile âmin dedirtmişti Ali'ye. Bir gün onu kollarına alırken söylemek istemişti bu sözleri. Aralarında mesafeler, başka insanlar, kapalı duygular olmadan. Gözleri yerde, dualar mırıldanırken öyle güzeldi ki onu öpmemek, günahına girmemek için zor tutmuştu genç adam kendini. Duvarın kirişleri eline geçene kadar bastırmıştı ellerini. Kanatırcasına canını yakmıştı. Ece'sine böyle bir şey yaparsa, kendini asla affetmeyeceğini bilerek zorlukla terk etmişti orayı.

Saatlerce deli gibi ne yaptığını bilmeden dolanmıştı. Saat gece yarısına yaklaşırken aklına bir şey gelmişti. Ertesi gün Ece'nin doğum günüydü. Aptallıklarıyla kendini ondan uzaklaştırmıştı ve ne yapacağını bilememişti. Saatler sonra bu güzelliğin dünyaya geldiği gün olacaktı. Onu yaratıp hayatına dâhil eden Allah'a ne kadar şükretse azdı.

Eve vardığında elinde kocaman karamelli bir pasta vardı. Ece'nin vereceği tepkiyi düşünürken gülümsemişti. Ona ne kadar kızgın olursa olsun karamelli tatlılara asla hayır demezdi. Kapıya anahtarı sokmaya çalışmıştı ki kirişin açık olduğunu görmüştü. Elleri titreyerek kapıyı itti. İçeri girdiği an dünya başına yıkılmıştı. Elindeki pasta yeri boyladı. Anlamamak için kahrolmamak için aptal olmak gerekirdi.

Birkaç dakika sakinleşmeye çalışıp Yusuf ağabeyini aramıştı ama onlar gelene kadar mahalleyi altüst etmişti. Benliğinden, nefretinden, intikamın-

dan iğrenmişti o dakika Ali. Sadece cennetine ihtiyacı vardı. Cehennemde o kadar kavrulmuştu ki cennetin açlığıyla yanıyordu bedeni. Güzel gözlü cenneti, Ece'si.

Saatlerce Oğuz ve Yusuf ağabeyiyle aramıştı Ece'yi. Ali ölüyormuş gibi hissediyordu. Her geçen dakika damarlarındaki kanı tüketiyordu. Sanki arabalar bile yavaşlatıyordu onu. Koşarak aramak istiyordu. Her bir zerreye bakmak, her bir kanunsuzu vurup suçlamak istiyordu. Koskoca şehir daha da büyümüştü gözünde.

Kayseri'den hiç bu kadar nefret etmemişti Ali. Nereye saklamıştı sevdiceğini? Ece aç kalmaya dayanamazdı. Bunca saattir ne hâldeydi? Ali bilinmezliğin ardından son kez kaldıkları eve dönüp bir ipucu aradı. Koltukları, halıları talan etmişti. O şerefsizlerden en ufak iz bulmak için evin altını üstüne getirmişti. İçeri giren Yusuf ağabeyini görmemişti. Sadece deli gibi eşyaları fırlatıyor, küfürler savuruyordu. Oturup çocuk gibi ağlamak istiyordu.

Yusuf, uzaktan seyretti bir süre Ali'yi. Neden böyle yaptığını biliyordu. Kimse arkadaşının kardeşi için bu hâllere düşmezdi. Açelya için de değildi bu hâl, o kıza bakarken yüzünün şekli bile değişmezdi. Kız kardeş gibi bildiği kız içindi bu hâl ya da herkese öyle göstermek istediği kız için. Gerçek, Yusuf da yutkunma isteği uyandırdı. Nasıl bir durumun ortasına düşmüşlerdi? Kalp, gerçekten de bu kadar kör olabilir miydi? Onlar kardeş gibi büyümüşlerdi. Eğer Yusuf, Oğuz'u birazcık tanıyorsa oluru yoktu.

O gece, Ece'yi merdivenlerden çıkarken gördüğünde şüphelenmişti Yusuf. Ama konduramamıştı Ali'ye. Ne olursa olsun, canını verir, yine de Oğuz'a böyle bir şey yapmazdı. Kendini düşündü Yusuf. Erva'sını, Güvercin'ini. O da bırakamamıştı ki sevdiğini. Ali'nin yerine bile koymak istemedi kendini. Zordu. Çok zordu. Ali'yi kendine getirmek için üstüne yürüyüp kollarını kavradı. İyice sarssa da Ali görmüyordu. Görmeyen öfkeli gözlerle bakıyordu etrafına.

"Kendine gel!" diye bağırdı Yusuf.

Ali, Yusuf ağabeyinin sesini duyduğu an yere çöktü. Dizlerinden can çekilmişti âdeta, halıya çözüp dua eder gibi ellerini önüne açtı. Yusuf onunla beraber yere çöktü, omuzlarını tutmaya, onu sarsmaya devam etti.

"Birazdan Oğuz gelecek. Şu hâline bak!"

Ali gözlerini kaldırdığı an Yusuf nefesini tuttu. Gözlerinde öyle bir acı vardı ki Ali'nin, onu ömrü boyunca böyle görmediğine yemin edebilirdi. Ağlıyordu Ali. Çocukken bile ağlamayan adam damla damla döküyordu gözyaşlarını. Yusuf ne yapacağını bilemedi. Yutkundu. Kollarını daha sıkı tuttu.

"Ağabey," dedi ağlamaktan boğuklaşmış sesiyle Ali. "Biliyorum aslanım," diye yardımcı oldu Yusuf. Dayanamıyordu Ali'yi böyle görmeye. Kendi acısını bile unutmuş, onun kalbi için yanıyordu canı.

"Onu bulmam lazım. Onu kurtarmam lazım ağabey. Ben... Hepsi benim yüzümden."

"Şişt, bulacağız aslanım. O bizim Ece'miz. Onu hep buluruz biz."

Ali umutsuzca dudaklarını gerdi:

"O tek başına korkar. Ya bayılır, hastalanırsa? O şerefsizler ona..."

Ali söyleyeceği şey ona çok acı veriyormuş gibi yutkundu ve başını eğdi. Omuzları sarsılmaya başladı. Hüngür hüngür ağlıyordu.

"Ona dokunmasınlar ağabey. Ne olur ona dokunmasınlar."

Yusuf ne yapacağını bilemedi. Ne demeliydi? Birazdan Oğuz gelecekti ve Ali'yi bu hâlde görürse kızılca kıyamet kopacaktı. Zaten kız kardeşinin kaçırılmış olması sinirlerini oldukça germişti. Şimdi bir de böyle bir gerçekle karşılaşırsa? Ali'ye bu hâliyle bakan herkes, onun tek bir kız için yandığını anlardı.

"Kendine gel Ali. Oğuz gelip seni bu hâlde görürse her şey daha da içinden çıkılmaz bir hâl alır. Ece'yi bulmak istiyorsak kendimizi toplamamız lazım." Sonra derince bir nefes aldı. "Aklını başına topla. O senin kardeşin sayılır, unuttun mu? Oğuz birazdan gelecek ve sen sadece eski Ali olacaksın. Ece'yi hep beraber arayıp bulmak zorundayız. İşi yokuşa sürme!" dedi demesine ama Ali'nin çöken omuzları, hiddetle inip kalkan göğsü yüreğini sıktı. Kendini bu hâlde düşünmek bile ciğerini yakıyordu. Erva'ya bu kadar yakın olup bir o kadar uzak olsa Yusuf ne yapardı? Kardeşi bildiği adamı nasıl önüne alırdı?

Yusuf bile ilk anladığında Ali'yi pataklamak istemişti. Bir yanlışını görse yapacaktı da. Ama Ali kendine yeterince eziyet ediyordu zaten. Yusuf, elinden bir şey gelmeyeceğini korkarak fark etti. Bunca sene onları hizaya getirmiş, ağabeylik etmişti. Şimdi birbirlerini böylesine çok seven

üç kardeşi için de bir çıkmaz vardı. Bir de en değerlilerinin kaçırılmış olduğu gerçeği. Aklı, hangi biriyle baş edeceğini kestiremeden, Ali kendini onun ellerinden kurtardı ve yeniden dışarı attı. Ayakkabıları parçalanmak üzereydi, rezil bir hâldeydi ve ağlamaktan kızarmış gözleriyle tehlikeli görünüyordu.

Bildiği bir şey varsa, Ali'nin Ece'yi bulmadan asla pes etmeyeceğiydi. Çünkü Yusuf da aynısını yapacaktı.

***

Ali, Oğuz ağabeyi gelmeden attı kendini dışarı. Yusuf ağabeyine bir cevap vermeye yüzü yoktu. Haklıydı. Ne Ece'sine sahip çıkabilmişti ne de duygularına. Ne ondan geçebilmişti ne de kendinden.

İğreniyordu benliğinden. Yâr dediği, gül goncası, Karamel'i hain ellerdeydi. Sırf onun inadı, sırf onun gem vurulamaz duyguları yüzünden. Ona dokunduğu elini defalarca duvara geçirdi. Eli kanasa da acımıyordu. Hayır, en ufak bir acı yoktu. Yüreği kadar değil. Yüreği öyle acıyordu ki hiçbir acı buna denk değildi.

Çalan telefona baktı kanlı elleriyle. Kulağına götürdüğü an adamların o iğrenç kahkahalarını işitti. Onları bulacağıyla ilgili kendine yemin etti. Öfke patladı damarlarında. Şimdi dünyayı onların başına dar edecekti.

***

Kaç saat geçtiğini bilmeden ellerim ve ayaklarım bağlı öylece karanlığa bakıyordum. Nefes almakta zorluk çekiyordu ciğerlerim. Ağzımdaki bez parçası da hiç yardımcı olmuyordu. Ayakkabılarımın biri ayağımdan çıkmış, elbiselerim hırpalanmıştı. Yanı başımda Açelya'nın hırıltılarını duyuyordum. Yorulana kadar çırpınıyor ama hiçbir işe yaramıyordu. Bense enerjimi tüketmeden, nefes almaya çabalıyordum sadece.

Karanlık olduğu için pencere olmadığı aklıma geliyordu ve bu ciğerlerime baskı yapıyordu. Kapalı alanda kalmaktan nefret ediyordum. Ali de öyle... Ali'yi düşündükçe ağlama isteğim geri geliyordu. Saatler geçmiş, kimse bizi bulamamıştı ve bu beni çaresiz fikirlere sürüklüyordu.

Adamlar bizi buraya bağlayıp çekip gitmişti. Ali'yi arayıp alay ederlerken kulaklarım işitmişti. Susuzluktan ölmezsek, sağlıcakla bize kavuşabileceklerini söylemişti. Ali'nin kükreyen sesini duyar gibiydim. Onun

öfkesine maruz kalan bu adamlar kimle oynadıklarını bilmiyordu. O üç arkadaş; Ali, Yusuf ağabeyim ve Oğuz ağabeyim, öyle badireler atlatmıştı ki soğukkanlılıkla kız kardeşlerini bulur ve onlara bu yaptıkları için ebedi ızdıraplar yaşatırlardı.

Gözlerime baskı uygulayan göz kapaklarıma direndim. Bu gelen uyku değildi. Bayılacaktım ve en son yapmam gereken şey buydu. Eğer bir tıkırtı duyarsam sakladığım enerjiyi ses çıkarmak için kullanmam gerekiyordu; ama ciğerlerim öyle oksijen fakiri olmuştu ki kulaklarım uğulduyordu. Kafamı çevirip Açelya'nın karartısına bakacak hâlim yoktu. Dakikalar birbirini kovalarken karanlığa yenik düştüm. Rüyasız bir karanlığa boğuldum.

***

Patırtı seslerine gözlerimi açmaya çalıştım. Boğazım şişmiş, nefessizlikten kurumuştu. Ellerim ve ayaklarım hissizleşmişti. Karıncalanma bile hissetmiyordum. İpleri öyle bir sıkmışlardı ki muhtemelen kan gitmiyordu. Göz kapaklarım, ben açmaya çalıştıkça kapanıyordu. En sonunda pes edip kapattım gözlerimi ama kulağımı seslere kabarttım.

Birkaç odalı bir depoydu burası. Kapılar paldır küldür açılıyor, birkaç erkek sesi bağırıyordu. Erkek sesi mi? Hayır, sadece erkek sesi değil, bunlar adım gibi bildiğim seslerdi. Ağabeyim, Yusuf ağabeyim ve Ali'nin sesi. Konuşmak, çırpınmak, bağırmak istedim ama bilincimi yitiriyordum. Hareket edemiyordum. Açelya'dan da ses gelmiyordu. Muhtemel susuzluktan veya açlıktan bayılmış olmalıydı. İçeri de oksijen mi bitmişti? Sanki bir gıdım hava yoktu.

Kapının kırılma sesini duydum ama bilincim tamamen gitmek üzereydi. Bir nefes çekebilsem içime...

"Buradasın! Şükürler olsun Allah'ım. Sensin, buradasın!"

Ali'nin yalvarırcasına çıkan sesi kulaklarıma doldu. Dışarıdan gelen havayı ciğerime çekmek için başımı kaldırdım. Boğazım öyle çok yandı ki nefes almayı unuttuğumu düşündüm. Ali'nin buz gibi elleri aceleyle ağzımı çözdü. Dışarıdan gelen hafif ışık yüzüne vuruyordu. Gözlerimi açtığım an yüzünün her hattını gördüm. Acı vardı yüzünde. Çökmüş elmacık kemikleri, tek çizgi hâlindeki ağzı ve gergin göz kenarlarıyla, benim kadar sefil hissediyor gibiydi. Ellerimi çözdü hızla, ardından ayaklarımı. Daha ben ağzımı açamadan, kollarıyla sardı bedenimi. Kafasını boynuma gömdü. Birkaç

saniye sıkıca sarıldı, ardından emin olmak istiyormuş gibi yüzümü inceledi. Bir eli yanağımda gezindi ve yeniden sarıldı. Defalarca tekrarladı bunu. Önce inanamıyormuş gibi bana bakıyor, ardından uzun uzun kokluyordu.

Ağlamak istiyordum ama oksijensizlikten öyle bir hâldeydim ki bir anda içime çektiğim nefesler beni uyuşturmuştu. Öyle, ölü bir beden gibi kollarında, bana ne kadar sarılırsa sarılsın minnetle karşılıyordum.

"Öyle korktum ki! Sana bir şey olacak diye. Buradasın, İyisin."

Kafasını boynuma gömmeden önce tekrar haykırdı: "Şükürler olsun Allah'ım."

İstemsizce gözlerimi yumup bahar kokusunu çektim içime. O an yaptığımın yanlış olduğunu düşünecek hâlde değildim. Sadece beni kimse onun kollarından almasın istiyordum. Kafasını kaldırıp yanağımı avuçladı:

"İyisin değil mi güzelim? İyisin."

Ona cevap vermek, kahırlı sesini geri almak istiyordum. Bozuk kaset gibi çıkan sesimle "İyiyim," dedim. "Bir şeyim yok."

Ali sesimi duyunca yüzü öyle acıyla kasıldı ki ağlamak istedim. Yüzünü yüzüme yakın tutup gözlerini yumdu. Kaşları acıyla çatılmıştı. Ona böyle yakından bakmak... Belki baygınlığın verdiği o pusla hatırlamayacaktım daha sonra ama doyasıya baktım yüzüne.

"Hepsi benim yüzümden. Benim suçum."

Dayanamadım ızdırap dolu yüzüne. Avucumu kaldırıp yanağına yasladım. "Buradayım. Sen de buradasın. İyiyim. Kahramanım geldi." diye fısıldadım.

Acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları:

"Karamelli şekerim yok ama evde halının üzerinde kocaman bir karamelli pasta var."

"Şanslı halı," diye takıldım. Elim hâlâ yüzündeydi. Pelte gibi bedenim yere serilmişti. Gözlerim kapanmak istiyordu ama inatla Ali'ye baktım. Bir daha ona böyle yakından bakma fırsatını nasıl bulacaktım?

Arkadan birkaç takırtı sesi geldi. Kapılar açılıp kapanıyordu ama belli ki büyük bir yerdi ve dağılarak aramışlardı. Ali, bir çocuk sevinciyle beni kucaklarken onlara haber vermemişti. Birazdan ağabeylerimin geleceğini

düşünerek kendimi geri çekmeye çalıştım. Ali acı dolu bir inilti koparırarak beni zorla göğsüne yasladı.

"Bir dakika daha. Sadece sana sarılmama izin ver. Ne olur, azıcık daha. Benim hatam. Üzgünüm Karamel. Çok üzgünüm."

Ali'nin yakarışlarını bölen bir fısıltıydı. Yusuf ağabeyim olduğunu anlamıştım ama bilincim o kadar açık değildi. Kafamı kaldırıp o tarafa bakamıyordum. "Ali, bırak." diye fısıldamıştı Yusuf ağabeyim. Ali'nin dehşetle geri çekileceğini sandım, yanılıyordum. Bu sefer, tüm sırrımızı Yusuf ağabeyimin önüne serdi.

"Ağabey... Ne olur, biraz daha..."

Yusuf ağabeyim hem çaresizlik hem sinir dolu sesiyle dişlerinin arasından konuştu:

"Ali, Oğuz'un hâli hâl değil. Bunu kaldıramaz. Bu hâldeyken olmaz. Şimdi olmaz, bırak."

O sırada Açelya'dan bir inilti koptu. Yeni yeni ayılıyordu. Onun da benim kadar acı çektiğini, teselliye ihtiyaç duyduğunu biliyordum ama çaresizce Ali'nin beni bırakmamasını istiyordum. Ali zorla koparıyorlarmış gibi ağır ağır bıraktı beni. Kafası öndeydi, teslimiyet mi, yoksa aklının başına gelmesi miydi beni bırakma sebebi? Neyse ki bırakmıştı, çünkü akabinde içeriye nefes nefese ağabeyim girdi. Perişan hâldeydi. Pişmanlıkla gözlerim doldu. Kaygıdan aklını yitirecekmiş gibi görünürken, ben Ali'ye sarılmanın güvenini tadıyordum.

"Ece'm!" diye haykırdı ağabeyim ve Ali'ninki kadar güçlü kollarını doladı bedenime. Bebek gibi kucağına kaldırdı. Yüzümü incelerken öfkeden titrediğini, aynı zamanda saatlerdir nefes almıyormuş gibi renginin kaçtığını fark ettim. Buradan çıkmak için atağa geçti, sevinmek ve hüsrana uğramak arasında kaldım. Ali'ye bakmak için kafamı eğdim. Öylece, dizlerini yere dayamış, kafasını öne eğmişti. Elleri iki yumruk hâlinde, yanı başındaydı. Yenilmiş gibi bir hâli vardı. Anlam veremeyerek ona bağırmak istedim. Neden böyle duruyordu?

"Ali, Açelya'yı al çıkalım şu lanet yerden."

Ağabeyimin çağrısını ilk sefer duymadı. Ağabeyim haykırarak tekrarladı:

"Ali, babası haber bekliyor, adamları kapıda. Hadi koçum, toparla kendini. *Nişanlını* al gidelim."

Nişanlını al mı? Bir süre algılarım bunu idrak edememişti. Kusacak gibi oldum. Kâbus muydu bu gördüklerim? Peki, o zaman demin yaşadığım o güzel serap nedendi? Ciğerimdeki acı her yerdeydi artık. Kalbim öyle bir yandı ki damarlarımdaki kan zehir oldu. Nefes almak zehir oldu. Yaşamak... Yaşamak bile zehir oldu. Uyuşmuş beynim, bunların kâbus olmasını diliyordu. Başka bir açıklaması olamazdı.

"Ali!" diye kükredi Yusuf ağabeyim. Ali karamsar bakışlarını saniyelik benimle buluşturdu. Konuşsun istedim. "Ben bu kızla nişanlı falan değilim, ne saçmalıyorsunuz." demesini istedim. Öyle boynunu bükmek yerine kafasını kaldırmasını, ben istemesem de zorla beni alıkoymasını istedim. Ali bir şey diyecekti de... Hatta çok şey diyecekti. Yusuf ağabeyim izin verseydi.

Ali ağzını açtığı gibi Yusuf ağabeyim kükredi:

"Oğuz, sen önden git, biz hemen arkandayız."

Oğuz ağabeyim aceleyle beni kapıdan çıkarmaya koyuldu. Kollarım ve başım omzundan sarkıyordu. Giderayak mavilerime, acımın kaynağına baktım. Ellerini saçlarına geçirmiş, sessiz gözyaşları döküyordu Ali. Kafasını olumsuz anlamda salladı. Gözlerimin içine baktı ve yutkundu.

Bana doğru adım attı. Sonra ağzını açtı. Bağıracak, belki de beni güven dolu kollarına alacaktı. Yusuf ağabeyim çaresiz bir yüz ifadesiyle Ali'yi kavradı. Vahşi bir hayvanı alt etmeye çalışan sahibinden farksızdı. Elini ağzına kapatmıştı. Ali tekmeler savuruyor, çocuk gibi ağlıyordu. Boğuk çıkan sesinden bağırmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Beyaz yüzü kıpkırmızı kesilmiş, boynundaki sinir damarları atıyordu. Koca avlu boyunca gözlerimi alamadım ondan. O da çaresizce gidişimi izledi. Son gördüğümse Ali'nin yere çöken bedeniydi. Ne sanıyordu ki Ali? Kaderimiz en baştan belli değil miydi? O artık başka bir kıza aitti. Asla bana ait olmadığı gibi.

Oğuz ağabeyim o kadar dalgındı ki arkasında kopan kıyameti görememişti. Tıpkı benim içimde kopan kıyameti görmediği gibi.

14. BÖLÜM

ONU BANA VER

Gözlerimi kırmızı şafağa açtım. Birkaç kere kırpıştırmak zorunda kaldım. Bunun sebebi gözlerimin şişmesi ve kuruluğuydu. Sanki nemlendirme işini gören göz pınarlarım kurumuştu. Yataktan doğrulup ayaklarımı ılık parke zemine indirdim. Cama çarpan yağmur damlaları, hâlsizliğimi ve melankolik hâlimi kamçılıyordu. Yağmurlu günlerde hep uykulu ve sakin olurdum. Bir de ayaklarım yanar, ağrırdı.

Ama bugünlerde yanmıyordu. Tam tersine ellerim ve ayaklarım buz kesiyordu. Soğuk parkeler bile ayaklarımdan sıcaktı. Ağustos ayının başındaydık ve ben üşüyordum. Erva'nın benim için ayırdığı namaz elbisemi giydim. Başörtümü iğnelemeden başıma taktım. Abdest almak için banyonun yolunu tuttum. Erva ve Yusuf ağabeyimin evindeydim. Bunun neden gerekli olduğunu kimse bana açıklamıyordu ama Yusuf ağabeyim ısrarla beni evinde tutuyordu. Oğuz ağabeyime itiraz hakkı bile vermemişti.

Son bir haftayı düşünmek baş ağrılarımı tetikliyordu. Abdest alırken dünya hâllerini kafamdan uzaklaştırdım. Şu son bir haftadır yaptığım gibi suyun dertlerimi süpürmesi için dualar mırıldandım. Uykusuz kalmış gözlerim suyun soğuğu ile açıldı. Abdestten sonra her zaman yaptığım gibi tenimden damlayan suyu kurulamadım. Abdest suyunun tenimde kurumasına izin verdim. Hem ferahlamış hem tazelenmiş hissediyordum.

Erva'nın namaz odası olarak hazırladığı odaya girdim. Yeni katlanmış namazlıklar ve namazlığın kenarında duran tespihler Erva ve Yusuf ağa-

beyimin çoktan namazlarını kıldığının kanıtıydı. Yakama taktığım iğneyle başörtümün önünü kapattım. Namazımı büyük bir huzur ve refahla kıldım. Ama selam verir vermez boğazımdaki ağrı tetikledi kendini. Bedenim bile ne zaman sinyal vereceğini ezberlemişti. Şimdi dua vaktiydi. Şimdi sırdaşımıza açılmak vaktiydi. Utanmazca kalbini açmak, O'nun büyük kudretinden aman dilenme vaktiydi. O'nun verecek o kadar çok şeyi varken, O'ndan dileneceğim tek bir şey dilime süzülüyordu. Bu da yüzümü kızartıyordu. Rabbimden utanıyordum. O bu aciz kulunu çok iyi tanıyordu belki. Dilim söylemese de kalbimin bağırtılarını işitiyordu.

Kalbimden utanıyordum. Rabbimin karşısına geçip "Onu kalbimden sök al," demek utandırıyordu beni. Onca dua varken, onca ilim dilenmek varken ben hep onu anlatıyordum Rabbime. Güçsüz kalbimi gerekçe göstererek el açıyordum. Ama suçlu sadece kalbim değildi. Suçlu oydu. Suçlu bendim. Suçlu onun bana yaşattıkları, bana bıraktıkları, bana alıştırdıklarıydı.

Onun için mutlu bir hayat dilendim Allah'tan. Kendimi unutmuştum, her dua kapımı ona açıyordum. Salih kullarla karşılaşsın ki yolunu bulsun, hiç kalbi kırılmasın, hep sevilsin istedim. Allah'ı sevsin istedim. Öylesine, öğretildiği için değil; gerçekten tanısın ve kalbini açsın istedim.

Onun için kaygılanmak, onu ellerimle cehenneme sürüklemek istemedim. Ona cenneti vermek istedim. Tüm günahlarını boynuma almak, onu cennetle buluşturmak istedim.

***

Namazdan sonra gün doğumu izlemiş, bir gram uyku uyumamıştım. Gözlerim isyan ediyordu ama zihnim öyle karışıktı ki namaz kılmak bile huzurla uyumamı sağlamamıştı. Sabahın ayazı yüzüme değerken saatlerce gözlerimi yumup yağmurun kokusunu çektim içime.

Onu getirmişti sanki yağmur. Tıpkı onun gibi kokuyor, tıpkı onun gibi esiyordu yüreğime. Dağların eteklerindeki yabani çiçeklerin kokusuydu bu kokunun sebebi elbette. Zihnime söz geçirsem anlayacaktı ama o inatla Ali'nin kokusu kabul etmişti bu ferahlığı.

Hiçbir çiçeğe, hiçbir dağa hatta yağmur tanesine bile yakıştıramıyordum bu kokuyu. Onun sahibi Ali'ydi ve itiraz kabul etmiyordu yüreğim

işte. Daha ne kadar yaralanacak haberi yoktu. Böyle devam ederse beni de kendini de tüketecekti.

Gün ışığı vururken yüzüme, geçen bir haftayı düşünüyordum. Yusuf ağabeyimin ısrarlarına anlam verememiştim. O günden sonra ne odamdan çıkmak ne de yazın sıcağında dolanmak istiyordum. Benim için ayrılan odada battaniyeme sarılıp neden üşüdüğünü anlamadığım ayaklarımı ısıtmaya çalışıyordum. Gözlerimi kapatmaya korkuyordum. Kapattığım an belime dolanan güçlü kollar, gözlerime acıyla bakan maviler geziyordu bir serap misali aklıma. Çölde kalmıştım âdeta. Susuz bir virane gibiydim. Tek ilacım vardı ve o ilaç artık ulaşamayacağım ellerdeydi.

Dişlerimi sıktım. Ağlayamıyordum artık. Gözyaşlarım kurumuş, içim geçmişti. Tükenmişlik hissi bu olsa gerekti. Erva kaç gündür, böyle giderse bir hastalığa yakalanacağımı söyleyip etrafımda dönüp duruyordu. Tükenmiştim evet; ama beni tüketen hissizlik değildi, hislerimdi. Bitmek tükenmek bilmeyen kalp sızılarım.

Allah'ı tanıyan kimse kendini bırakmazdı. Ben de bırakmıyordum ki; o anlam veremediğim insanlar gibi kendimi ölüme götürmüyordum. Sadece duruyordum. Gideceğim hiçbir yer yok gibiydi. Amacım sadece yaşamaktan ibaretmiş gibi. Ben sadece... Artık yorulmuş ve susmuştum. Evet tek açıklamam buydu. İnsanlara gönderdiğim sahte gülüşler, neşeli sesler limitim dolmuştu. Artık rol yapamıyordum. Canım yanıyordu ve insanlara derdimi anlatmak gibi çaba sarf edecek işlere kalkışmıyordum.

Erva beni asla kendi başıma bırakmıyordu. Şimdi olduğu gibi. Güneş tenimi yakacak kadar ısıtmaya başlamışken onun sesini işittim:

"Oh, kumkuman kuşumuzda uyanmış. Güzellik, bu sabah daha bir beyaz yüzlü ve asık suratlı gördüm seni."

Gülmeye mecalim olmasa da bu kıza dayanamıyordum. Göz süzerek buruk bir tebessüm sundum. Battaniyeme iyice sarıldım. Pencereden dışarıyı seyretmeye devam ettim.

"Tamam, anladım, ölüm orucundasın ama mesaisi falan yok mu bu işin? Vallahi bir börek yaptım, parmaklarını yersin."

Benden ses çıkmayınca Erva hayret nidası kopardı:

"Ece, sen gerçekten iyi değilsin. Börek diyorum kuzu. Hu hu! Şu patatesli börek kızartmalarım var ya? Hani senin koca bir tabağı tek başına yediğin?"

Eşarbımın altından çıkan saçı yavaşça kulağıma doğru itip eşarbımı düzelttim. Bıkkınca omuz silktim:

"Canım pek kahvaltı istemiyor."

Erva yanıma gelip camın pervazına oturdu ve ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Üşümüşsün," diye mırıldandı çatık kaşlarla. "Hava soğuk değil ki. Ah, bir haftadır yemek yemiyorsun, olacağı buydu."

Erva'yı sakinleştirmek için bu sefer ben ellerini avucumun içine aldım. Hafifçe vurarak tebessüm ettim:

"Bir şeyim yok benim kuzum. Endişelenme benim için."

Erva gözlerini kıstı:

"Endişelenmemek mümkün mü? Sen aynada hiç kendine baktın mı? Ben kanlı canlı Ece'mi özledim." Umutsuzca omuz silktim. "Böyle yapma Ece'm. Elim kolum bağlanıyor seni böyle görünce."

Birkaç saniye sessiz kaldım. Kafasını eğip yüzümü inceledi. Sormak istediğim soru yeniden boğazıma düğümlendi. Günlerdir tek merak ettiğim şey buydu ve ben sormamak için kendimle savaşıyordum. Erva'ya arada belli etsem de asla açık açık konuşmamıştım. Belki konuşsam, içimin dolmuş köşelerini döksem rahatlardım. Yutkundum.

"Sor hadi kuzum," dedi Erva şefkatli bir sesle. Bir yandan da ellerimi sıkıyordu. "Sor ki at içindeki zehri. Ben seni anlarım. Ben seni hep anlarım."

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Kuruduğunu düşündüğüm gözlerim yeniden nemlendi. Ah, evet. Şefkat gösterisini bekliyormuşum demek ki. Erva'nın boynuna atılıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. Önce dudaklarım büzüldü, sonra boğazım öyle ağrıdı ki artık susamayacağımı, o zehri akıtacağımı anladım. Ama sadece tek cümle kurabilmiştim:

"O... Nerede?"

Erva anlayışla gözlerini yere indirdi. Gözlerime bakmaya korkuyormuş gibi bir hâli vardı. Yüzünde ise merhamet... Bu ifade beynimde şimşek etkisi yarattı. Şimdi, sorduğum sorudan pişman olmuştum işte. Kulaklarımı

ellerimle kapatıp, "Hayır," diye bağırmak istedim. "Bana söyleme. Beni yaralama." Ama sadece öylece boş bir ifadeyle Erva'nın acı yüklü yüzüne baktım.

"Ece... Yusuf'la konuştum. Birtakım şeyler duymuştum ama inanmakta güçlük çekmiştim. Düne kadar ben senin neden böyle olduğunu anlamak için kırk takla attım. Ama dün Yusuf'un söylediği tek kelime, haftalardır ne hâlde olduğunu kanıtladı bana. İnan benim yüreğim senden çok acıyor. Sen benim kardeşimden farksızsın. Sen benim tek kız kardeşimsin."

Erva'ya ağlamaklı bir ifadeyle baktım. Kafasını kaldırmıyordu. Erva ne zaman insanları üzecek haberler verse gözlerine bakamazdı.

"Yusuf, Ali'nin Açelya ile sözlendiğini, en kısa zamanda da nişanlanacaklarını söyledi."

Kafamı iki yana salladım. Bu haberi bir hafta önce almıştım ama hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum. Günlerdir telefonumu açmamıştım. Evden çıkmamış, ağabeyimi bile aramamıştım. Bundan korkuyordum. Bana bu haberin verilmesinden ölesiye korkuyordum. Aklımdan geçeni biraz geç olsa da uygulayıp ellerimle kulağımı kapattım. Hırıltılı nefesler alıp yutkundum.

"Sus Erva," dedim titreyen dudaklarımla. Erva ellerimi kulaklarımdan çekmeye çalışırken ağlıyordu. Hâlâ gözlerimin içine bakamıyordu.

"Ece'm böyle yapma."

"Ne olur, sadece sus!"

Gözlerimi yumup tortop oldum sandalyemde. Kafamı bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Ellerimle kafamı öyle çok sıkıyordum ki neredeyse beynime kan gitmeyecekti. Ellerim ve ayaklarım daha çok buz kesmişti. Erva ansızın beni kollarına aldı. Hüngür hüngür ağlamaya başladım, sanki günlerdir ağlamıyormuşum gibi. Gözyaşlarım daha önce hiç ağlamamışım gibi peş peşe dökülüyordu. Deli ırmaklar gibiydim. Şeffaftım ben. Bir ırmak misali şeffaftım. Ama yalnızca bakan görüyordu içimi. Ben dökemiyordum kelimelere dertlerimi; ama bugün, yosunlarım aralanmış, dolup taşmıştım. Hırıltıyla konuştum. "Dayanamıyorum Erva," dedim ağlamaktan çatallaşmış sesimle. Kolunun üzerinden uzanıp boğazıma götürdüm elimi. Erva'nın hıçkırıkları benimkine eşlik ediyordu. İçimden almak istiyordu sanki bu kederi. Sıkı sıkı sarılıyordu, yavrusunu vahşi hayvanlardan

saklayan ceylan misali. Boğazıma elimle vurarak ne denli canımın yandığını Erva'ya kanıtlamak istedim:

"Buraya düğümleniyor Erva. Sanki söylemediklerim, yaşayamadıklarım buraya tıkanıyor. Ölüyorum sanki. Ama açılıyor her sabah gözlerim. Ona bakmayan gözlerim görüyor her şeyi. Sanki biri tırnaklarımı kopartıyormuş gibi uyanıyorum her sabah. Canından can gittiği oldu mu hiç Erva? Yusuf ağabeyim seni bırakırken sen de mi böyle yandın? Bu kadar mı canın yandı arkadaşım? Beni neden uyarmadın, beni neden bu şeyden uzaklaştırmadın? Belki bu kadar büyütmezdim içimde. Bana kızmalıydın! Beni uyarmalıydın!"

Erva'nın hıçkırıkları boğuk seslere dönüştü:

"Özür dilerim. Özür dilerim Ece'm. Elimden bir şey gelmiyordu. Seni uyarmaya çalıştım. Ama sanki o da... Sanki siz..."

Hafifçe geri çekilerek elimin tersiyle gözlerimi sildim. Yüzümdeki ifadeye mağrur bir ifade ekledim. "Biz diye bir şey yok," dedim soğukkanlı sesimle. "Sadece ben varım. Benim sevdam var. Benim acım var. Benim sabrım var. Onu buna asla ortak etmiyorum. Bu benim sınavım ve onu yaşadığı için, mutlu olduğu için suçlamayacağım."

"Ama Ece, Ali..." Elimi kaldırarak susturdum:

"Adını anma, ne olur. Ben alıştım zaten yıllarca böyle yaşamaya. Günahkâr bir mahluktan ne farkım var ki? Bir de evli bir adama sevdalı olmuşum, ne fark eder? Zaten yeterince çirkefleşmemiş gibi duygularım."

"Sen bu duygulara çirkef mi diyorsun?" diye fısıldadı Erva. Kafasını iki yana salladı. "O zaman sana ilk söyleyen ben olduğum için üzgünüm ama tek çirkef sen değilsin. Şu an kahrından ölen bir çirkef daha olduğuna canım üstüne bahse girerim. Ya fazla gururlu ya da fazla salak." Gözlerimi kırpıştırarak ne demek istediğini düşündüm. Erva ise söylediğini açıklamadan kapıdan çıktı. Bir yandan da bağırıyordu:

"Eğer o pinekliğin yuvandan kalkmazsan seni kaldırması için ezici gücü yukarı yollarım."

Ben daha ezici güç kim diye sormadan merdivenlerden paytak adım sesleri geldi. Ardından bir bağırtı eşliğinde kucağıma zıplayan Ashap beni arkaya doğru devirdi. Neredeyse kahkaha atacaktım. Ashap, somurtkan insanlara alerjisi varmış gibi hep gülmemi isterdi. Hemen boynumun en has-

sas yerini gıdıklamaya başladı. Herkesin zayıf noktasını ezberlemeye başlamıştı. Ben kahkahalar atmaya başlayınca o tatlı ve peltek diliyle konuştu:

"Oh be Eje halam şonunda güzel oldu." Yanaklarımı çekip gülücüğü büyütmeye çalıştı. "Öyle dudaklayın gülmeyince çiykin oluyosun Ejem."

Daha fazla dayanamayıp kıkırdamaya başladım: "Ah be yakışıklım. Seni alan yaşadı. İnşallah büyüyünce lüzumsuz amcalarına çekip de kadınları ağlatmazsın." Doğrulup kucağıma oturttum Ashap'ı. Sonra sırıtarak ekledim:

"Bu arada babana da çekeyim deme. Bu aileye bir Yusuf fazla. Seninle de laf dalaşına giremem."

Merdivenlerin oradan Yusuf ağabeyimin kükreyen sesi geldi. Eve yeni gelmiş olmalıydı ve ben tam da o merdivenlerden çıkarken yakalanmıştım. Bravo bana.

"Sizi duyuyorum bayan cimcime. Çabuk kalk kahvaltını yap, yoksa fotosentez yapmaya başlayacaksın. Gerçi senin için en makbulü o. Sonuçta ottan farkın yok bir haftadır."

"Ha ve ha Yusuf ağabey. Ot en azından faydalı, oksijen saçıyorum. Sen bildiğin katıksız odunsun onu ne yapacağız?"

Yusuf ağabeyim homurdanarak ve fark ettirmemeye çalışsa da şakalaşmamıza kahkahalar atarak merdivenleri indi. "Aşağı!" diye bağırmayı da eksik etmedi.

O gün eve döndüğümüzde Yusuf ağabeyimin gözlerine nasıl bakacağımı düşünüp durmuştum. Ancak o, benim baygın olduğumu ve yaşananlardan habersiz olduğumu düşünmüş olacak ki asla o konuda bir şey konuşmadı. Gerçi, ona nasıl baktığımı görmüş olmalıydı. Bunu da baygınlığıma mı yormuştu? Bu her ne kadar işimi kolaylaştırsa da bir yandan birinin görmesini, çektiğim acıyı birinin fark etmesini istemiştim. Belki bencillik ediyordum, bilmiyordum. Sadece Yusuf ağabeyimin ne hâlde olduğumu görmesini istiyordum. Bir ağabey olarak, hatta bir sütkardeş olarak bana akıl vermesini istiyordum. Evet, Yusuf ağabeyim benim sütkardeşimdi. Annem hem onu hem de Yüsra'yı emzirip bizi kardeş ilan etmişti. Bundan ölesiye memnundum. Yusuf ağabeyim gibi birine sahip olduğum için de öyle.

Basamakları inerken aklıma düşen garip bir şekilde karamelli pastamdı. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar yemek istememiştim. Şu an bir gram

yemek yemek istemiyordum; ama o Ali'nin benim için aldığı doğum günü pastasını boğulana kadar yerdim. Sadece karamel sevdiğim için değil. Ama bahanem buydu işte. Karamel seviyordum ve o pasta için ağlamak, sızlanmak istiyordum.

O gün yaşadığım korkunç dakikalar geldi aklıma. Nefesim sıklaştı. Garip bir şekilde, ellerim bağlı ve çaresizken sürekli Yiğit'i düşünmüştüm. Gözlerinde korkuyu tatmıştım, babasından hoşlanmadığını solumuştum ve bu basit bir nefret değildi. Güçlü olup elimdeki bağları sökmek, onu ölene kadar o pis fikirli babasından uzaklaştırmak istedim. Böyle güzel bir evlat ona nasip olmuşken nasıl kıymetini bilmezdi? Nankör insanlardan nefret ediyordum. İnsanları sevmeyen, zarar veren ve kendini yıkılmaz bir dağ sanan insanlardan nefret ettiğim kadar.

***

Yine erkenden odama çekilip uyuma bahanesiyle cam kenarına yerleştim. Ayaklarım tutulduğunu ilan edercesine sızlıyordu ama onu hareket ettirecek istek yoktu bende. Sadece günlerce, eğer mümkünse nefes almadan, öylece durmak istiyordum. Böyle bir an düşünün. Sadece bomboş durmak istediğiniz, düşünmek istemediğiniz bir an. İşte o anda olmak için nelerimi vermezdim. Duruyordum ama bu duruş, zihnimin boşluğundan değildi; doluluğundandı.

Kapım tıklatılınca irkildim. Erva kafasını uzatıp mahcup bir ifadeyle yüzüme baktı. "Biri seni görmek istiyor," dedi. Kalbim uğuldadı. Bir an için heyecanlandım ama sonra, onun asla buraya gelmeyeceğini, Erva'nın da onu odama davet etmeyeceğini fark ettim. "Kim?" diye sordum bezgin bir sesle. Erva'nın rengi kaçtı, "Açelya," dedi bir çırpıda. Nefesimi tuttum. Erva'ya gözlerimi büyüterek baktım. Omuz silkti. "İstersen, hasta derim. Yalan söylemiş olmam."

Kafamı hızla iki yana salladım. "Hayır, hayır. Onunla konuşmak istiyorum."

Erva bana, "Sen kafayı mı yedin?" bakışı attı.

"Bir şey olmaz, korkma. Sadece konuşacağız. Belki bu... Anlamamı sağlar."

Teslim olmuşçasına nefesini üfledi. "Tamam, ama ben hemen yan odada olacağım. İstersen salonda tutayım, orada konuş. Ben her an yanında olurum."

"Hayır, kuzum, burada konuşacağım. Ben bebek değilim Erva'm. Hadi git artık."

Kararsızlıkla kafasını salladı. Birkaç mırıltı sesinin ardından kapı çalındı. Ayaktaydım, kollarım bağlı, pencerenin önünde zırhımı kuşanmıştım. "Buyur," diye mırıldandım. Hemen kapıyı açtı.

Dik duruşuyla odayı doldurdu ve parfümünün kokusu her yeri kapladı. Zihnim hemen iğrenç fikirler sundu. *"Ali de bu kokuyu içine çekiyordur."* Bazen zihnimin paralı katilim olduğunu düşünüyordum. Beni öldürmek için büyük çaba sarf ediyordu.

"Merhaba," dedi saçlarını arkaya atarken. Elimle camın yanı başındaki sandalyeyi gösterdim. Ben oturmayacaktım. En azından ayaktayken daha dirençliydim. "Merhaba," diye cevap verdim o otururken. İçtenlik oyunu oynayamazdım. Çok barizdi nefretim, öfkem ve yenilmişliğim.

Gergince ellerini ovmaya başladı. Odayı inceledi. Masadaki kitap yığınıma baktı. "Kitaplarla aran iyi galiba," diye mırıldandı. Deli gibi isterik bir kahkaha atmamak için zor tutuyordum kendimi. Şu bulunduğum hâl komedi gibiydi.

"Evet, severim." diye mırıldandım. "Buraya bunu sormak için gelmediğini varsayıyorum."

Tavrıma şaşırsa da hemen toparlandı. Yerinde kıpırdandı. Şimdi de hikâyenin kötü kadını olmuştum. Masum ve âşık kıza iğneleyici laflar eden, hızlıca okunup geçilen zalim kadın.

"Yok, ben seninle bir şey konuşmak için gelmiştim."

"Seni dinliyorum," diye hemen karşılık verdim. Bu konuşma hemen bitmezse ellerimin titrediğini anlayacak diye ödüm kopuyordu. Boğazını temizledi ve tekrar kıpırdandı.

"Bizi duymuş olmalısın," diye mırıldadı.

Bilmezden geldim:

"Siz derken?"

"Ben ve Ali. Biz sözlendik."

Bu cümle bende camları parçalama, etrafı dağıtma, çocuk gibi ağlama isteği uyandırdı. Ama sadece soğukça gülümsedim. Dudağım titremiyordu değil mi? Allah'ım, ne olur titremiyor olsun.

"Evet, duydum. Tebrikler."

Sanki onlar adına çok sevinmişim gibi mırıldandım. İfademi daha ne kadar koruyacağımı bilmiyordum. Arkamı dönüp kitaplarımla uğraştım. *"Evet, Ece. Kitaplar hep kurtarıcıdır."* İç sesim bana gözlerini devirdi. Adım gibi bildiğim kitapların özetlerinde göz gezdirdim. Sanki ilk kez okuyormuş gibi merakla baktım.

"Ece," diye mırıldandı. Sesi ona bakmam için ikaz ediyordu. "Efendim," dedim hafif boğuklaşan sesimle. Onu öldürmek istemem, onu hırpalamak istemem normal miydi? Allah'ım ben ne hâldeyim? Onun masum olması zerre umurumda değildi. Kendimi zor tutuyordum.

"Bunu sana daha önce de söyledim. Ali'yi asla çözemediğimi. Hâlâ çözmüş değilim. Bu nişanlılık işi ise babam ve Ali'nin babasının altından çıktı. Tabii ki duyunca dünyalar benim oldu. Ama o gün yaşananlardan sonra almıştım bu haberi. Her ne kadar bana ilaç gibi gelmiş olsa da Ali'ye bir hâller oldu. Öyle uzak, öyle soğuk ki."

Boğazımı temizledim. Ali'min perişan hâlleri gözümde canlandı. İçimde hain bir umut filizlendi. Demek haberi yoktu. Demek bana, kara sevdama ihanet etmemişti. Demek benim gibi sonsuz mutsuzluğu seçmişti. Ama kader onu yeniden bu çiçek gibi kıza sürüklemişti. Babası bile bu evliliği isterken Ali neden karşı gelecekti?

"Bunları bana neden..." Açelya sözümü kesti.

"O gün gördüm onu Ece. Nasıl söylesem, bilmiyorum. Belki aptallık ediyorum ama onun sana nasıl baktığını gördüm."

Aniden dönüp kor düşmüş gözlerimle ona baktım. Ellerini havaya kaldırdı:

"Beni yanlış anlama. Sadece... Sadece kalbimden gelen bir içgüdü." Cevap vermeye dilim varmadı. Sözlerini devam ettirdi. "Ece, ben Ali'yi ölesiye seviyorum." Tırnaklarımı yumruğuma batırdım. "Sen belki görmüyor olabilirsin ama ben gördüm." Sonra yutkundu ve ayağa kalktı. Başını eğip mağdur bir sesle konuştu:

"Buraya senden yardım dilenmeye geldim. Belki ben umurunda olmayabilirim ama Ali'nin durumunu biliyorsun. İntikamın kanı gözlerini bürümüş. Onu yolundan ne sen ne ben ne de başka biri döndürebilir. Sadece o bu işlere kalkışırken onu korumam gerek. Bunu da en iyi yolla babam yapar. Damadı için tüm kapıları kırar. O Ali'nin damadı olacağına adı gibi emin. Ben de emin olmak istiyorum. Ne olur Ece... Beni belki zerre umursamıyorsundur ama Ali için. Onun geleceği için onu kendinden öteye it. Ona ihtiyacım var. Onun da bana ihtiyacı var. Sen ancak onu yaralarsın. Hem geleceğini hem kalbini hem de en yakın arkadaşlarını alırsın ondan."

Çaresizmiş, ben de onun hayatını mahvetmişim gibi ağlayarak ellerini önümde açarak yakardı:

"Ne olur anla beni. Belki bencillik bu yaptığım ama ben, Ali için her şeyi yaparım. Biliyorum ki sen de öyle. Eğer Ali'ye ufacık değer veriyorsan, onu bana ver. Onun kalbini, onu sevdasını, onun sana bakan âşık gözlerini bana ver." Gözlerime baka baka fısıldadı. "Onu bana ver Ece."

15. BÖLÜM

BUNU SEN İSTEDİN

"Onu bana ver!"

Beynim bana eziyet edercesine bu sesi kulağıma yankılarken avuç içlerim tırnaklarımın izleriyle ağrıyordu. "Onu bana ver." ne demekti? Böyle bir şey mümkün müydü? Sakin olmaya çalıştım. Kafası yerde, cevabımı bekleyen silüete baktım.

"Onu sana vereyim öyle mi?" diye sordum buz gibi bir sesle. Sesim onu irkiltmiş olacak ki kafasını kaldırıp yüz ifademe baktı. Çenemi dikleştirip tüm duygularımın ateşe dönüşmesine izin verdim. Öfkem dilime o kadar hâkimdi ki ne konuştuğumu bilmiyordum. Belki saçmalayacak, belki yıllardır tuttuklarımı kusacaktım.

"Öncelikle onu sana veremem," diye başladım. Yüzü acıyla kasıldı. "İstesem de veremem. O bana ait değil."

Açelya rahatlamış bir soluk verdi. Çok erken vermişti bu soluğu, daha lafımın başındaydım oysaki. Tutamayacağım o kadar büyük bir öfke birikmişti ki dilimde, tutamıyordum. "Eğer istediğin benim içimdeki Ali'yse, işte onu asla veremem. Sen benim gözlerimde ne görüyorsun bilmiyorum ama benim göz bebeklerim bile onunla dolu."

Açelya şaşırmıştı. Hatta dudakları seğiriyor, benden asla böyle bir şey beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. "Ama sen ona," diye başlamıştı ki lafını kestim. "Ben ona ne Açelya? Ona öyle bakmıyor muyum? Ona ağabey mi diyorum? Ona karşı hep uzak mıyım?"

Kafamı iki yana salladım. Öfkeden titreyen dudaklarıma hâkim olmaya çalıştım. Titrek sesim beni ele veriyordu:

"O benim manevi ağabeyimdi. O benim çocukluk arkadaşımdı. O benim tek sırdaşımdı. Bir de sevdiğim olmuş, çok mu?"

Açelya'nın korku dolu gözleri büyüdü. Elleri bembeyaz kesilene kadar birbirine bağladı. Şu an öylesine soğuk tavırlarım vardı ki ben bile ürküyordum kendimden. "Ama korkma," dedim, onu teselli ederek. Merakla bana baktı. "Benim hissettiklerimin zerresini Ali hissetseydi, şu an karşımda onun sözlüsü olarak durmazdın."

Bir açıklama beklercesine yüzüne baktım. Belki Ali'nin istemediğiyle, zorla sözlendikleriyle ilgili, ama Açelya omuzlarından yük kalkmış gibi gevşemişti. Onun gevşeyen omuzları benimkilere ters etki yaptı. Öylesine gerildim ki hayatın yükü omuzlarımdaydı sanki.

"Bu söylediklerim aramızda kalsın. Normalde de bakmıyordum ama bundan sonra evli bir adama göz ucuyla bile bakmam. Ama sana yemin ederim Açelya, eğer Ali benim zerrem kadar cesur olsaydı, savaşırdım. Ben asla korkak olmadım. Ölene kadar asla benim olmayacak bir adamı sevecek kadar cesurdum. Benim Allah katındaki yüküm bana yeter. Ne senin kınayan bakışlarına ne de Ali'nin acıyan bakışlarına ihtiyacım yok. Utanacak bir şey yapmadım ben. Eğer utanacaksam yalnız Rabbimden utanırım."

Açelya anlamış gibi başını salladı. Sanki amacına ulaşmıştı, geldiğindeki gerginliği uçup gitmişti. İşi pişkinliğe vurmaya karar verdim. Eğer böyle yaparsam içim soğur, belki kendimi gerçekten Ali'nin kardeşi ilan ederdim. Böylesine ufalmışken bir başkasının gözünde, başka türlü nasıl rahat edebilirdim?

"Ee, nişan ne zaman?"

Açelya bu soruyu sormuş olmama öylesine şaşırdı ki bu kadar gergin olmasam sahte kahkahalarımı basardım.

"Bilmiyoruz, henüz kararlaştırılmadı. Dediğim gibi, Ali'yi o günden beri görmedim. Belki de erkeklerin şu meşhur evlilik fobisidir. Yani, kafamda çok kurmuşum gibi geliyor. Şu an seninle konuşunca biraz rahatladım. Senin duygularını bilmiyordum. Ama ondan emin olamıyordum. Şimdi sen söyleyince, biraz rahatladım. Bencillik biliyorum... Bu sana çok ağır gelmiş olmalı."

Hangi aptal âşık, sevdiği adamı böyle altın tepside sunardı? Cevap açıktı; sevgisi benimki gibi karşılık bulamayan, cesaret edemeyecek kadar çevresindekilere değer veren bir âşık.

Açelya bir süre daha konuştu ama beynim uyuştuğu için cümleleri kavrayamadım. Hiçbir şey ikram etmek istemedim. Onu kilometrelerce uzakta istiyordum. Bu kadar yakınken, bu kadar Ali'ninken eziyet gibiydi bu kızın varlığı.

Ali'nin olmak... Nasıl bir histi? Açelya ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı? "Ali'nin eşi," diye mırıldandım sessizce. Ne güzel bir terimdi o öyle. Herkese de yakışmazdı. Ali'ye eş olan kimse canlanamıyordu gözümde. Gözlerimi kapattığım an yan yanaydık işte. Ben bile sönük kalıyordum da kalbimin ışığı azıcık denkleştiriyordu bizi. Onu benim kadar sevecek başka birinin olmayacağını biliyordum ama bu sevginin ona da bana da ne çok zarar verdiği ortadaydı.

Eş... Hep dualarımda şu söz vardı küçüklüğümden beri: "Rabbim, eş diye nasip etmediğini, yâr diye çıkarma karşıma." Şimdi bu gönül neylerdi? Bu kadar Ali ile doluyken, dünyaya kapatmaz mıydı gözlerini? Henüz yirmi bir yaşındaydım. Annemin beni doğurduğu yaşta... Buruk bir tebessüm kondu dudaklarıma. Ali'nin çocukları geldi gözlerimin önüne. İki çocuk vardı işte hayallerimde. İkisi de safir mavisi gözleriyle ışıl ışıl gülüyordu. Ama bu çocuklarda Açelya'nın o ince yüz hatları yoktu. Ne hikmettir ki siyahtı birinin saçları.

Hayallerimde bile Ali'nin geleceğiydim işte. Onun çocuklarının annesi... Onun eş diye seçtiği, yâr diye sevdiği.

***

Sabah beni uyandıran yatağımda zıplayan ufaklıktı. Dünün ağır travmasıyla sabah ezanına kadar uyumamıştım. Sonra bir ara uykuya dalmış olmalıyım ki yatağa gömülmüş olarak uyandım. Şiş gözlerimi ovalayarak Ashap'ın nereye kaybolduğuna baktım. Kafamı kaldırdığım gibi yüzüme doğru su tabancasıyla saldırmaya başladı. İstemsizce çıkan çığlıklarımı engelleyemedim. Ufak bedenini tuttuğum gibi yatağa devirdim. Kahkahalardan kıvranana kadar gıdıkladım. Bir yandan ben de sanki dün dünyanın en zor kararını vermemişim gibi kahkaha atıyordum. Ashap yılan gibi kıvrılıyor, elimden kurtulmaya çalışıyordu. Bu savaşa aşağıdan sesimizi duyan

Erva da ortak olunca kahkahalarımız dakikalarca dinmedi. En sonunda yorgun düşüp üçümüz de yatağıma devrildik.

Erva, dün bana sormasa da yüz ifademden ne konuştuğumu anlamıştı. Dünden beri aşırı ilgiliydi. Galiba kendimi kaybetmemi bekliyordu. Ben de kendimi kaybetmek istiyordum. Böyle bağırarak ağlasam, bir şeyler savursam, dert yansam...Ama küçüklüğümden beri öğrendiğim maskem hiç düşmüyordu işte yüzümden. En yakın arkadaşıma bile bir tık açılıyor, sonrasında saatlerce rahatlıyordum. Acaba tamamen eteğimdekileri döksem nasıl hissederdim? Mesela Ali'nin yüzüne haykırmak gibi... Ağabeyimin karşısına geçip utanmazca onun arkasından gönlümün çevirdiği işleri itiraf etmek gibi... Düşünmesi korkunç, eyleme sokması imkânsız fikirler...

Düşüncelerimi telefonla konuşan Erva böldü. Bana dönüp baktı, ardından birkaç dakika düşündü. Sonra onaylar cümleler kurup telefonu kapattı.

"Ece'm, Eslem seni bekliyor."

"Ne? Nerede?"

"Aşağıda. Aslında dün bana söylemişti ama o kargaşanın içinde sana söylemeyi unuttum."

Her ne kadar kendimi odaya kapatmak cazip gelse de Eslem'in bana iyi geleceğine emindim. Kafamı onaylar anlamda sallayıp üzerime süveter giyiyordum ki Erva'nın ikazıyla duraksadım.

"Enes bugün bizi ziyarete geldi. Haber vereyim dedim."

Minnetle gülümseyip üzerimdeki eşofman takımını çıkarıp yazlık elbiselerimden birini giydim. Aşağı indiğimde Ashap'ı dayısıyla ortalığı talan ederken buldum. Erva bir yandan onlara bağırıyor, bir yandan da kahkahalarını tutmaya çalışıyordu.

Ashap "Selamun aleyküm Ejem," derken, Enes gayet terbiyeli bir şekilde başı önde, onu taklit etti. "Selamun Aleyküm Ece," diye selamladı beni. Adaplı çocuktu ve başını yerden asla kaldırmazdı. Her zaman aramızda metrelerce mesafe bırakırdı. Her ne kadar onu kardeş gibi görsem de bu mesafenin şart olduğunu biliyordum. Erva'nın annesine hayranlık duyuyordum. Öyle bir babanın yanında, böyle çocukları nasıl yetiştirdiğini düşünmeden edemiyordum. Selamına karşılık verip dış kapıya doğru yürüdüm. Eslem'i çok özlemiştim ve telefonu açmadığım için bana çok kızdığına emindim. Kendimi hazırladım.

Kapıyı açar açmaz bahçeden gelen cırlama da bunu destekliyordu. Sallandığı salıncaktan atlayıp elini beline dayadı ve mır mır söylendi:

"Öldün mü kızım sen? Yok ya da sen beni öldürmeye çalışıyorsun. Arkadaş katili olmama ramak kaldı! O telefonu süs diye mi taşıyorsun?"

İstemsizce göz devirip kollarımı açtım. Hemen susup kucaklamama karşılık verdi. Sıkı sıkıya sarılırken "Seni gebertmem lazım cadı. Bu yaşta tansiyon hastası olacağım senin yüzünden." dedi.

"Abartma Eslem."

Kollarını gevşetip kaşlarını çattı:

"Abartmayayım öyle mi? Erva'ya ne kadar yalvarsam da senin bahsedeceğini söyleyip sıkıntını bana anlatmadı. Buraya gelene kadar bizim pedere ne diller döktüm haberin var mı? Rana da şehir dışında kafamın etini yedi. Ben yokum diye Ece'yi boşladın, dedi... Ah! Delirteceksin sen beni ya."

"Eslem, bir nefes al, kurban olduğum. Tamam, anlatacağım içeri geçelim bir..."

"Yok, içeri olmaz. Şu bahsettiğin atları deli gibi görmek istiyorum. Oraya yürürken anlatırsın hem biraz açılmış olursun. Erva'nın dediğine göre kendini karantinaya almışsın."

"Hah!" diye yılgın bir ses çıkardım. Ahıra doğru yavaş ritimde yürürken yüzeysel bir şekilde anlattım. Ali'nin gizli kapaklı işlerini atlamak zorunda kaldım. Nişanlı olduklarını söylediğim yerde Eslem önce hayret nidası kopardı, daha sonra ardı arkası gelmeyen yumuşatılmış argolarını sıraladı. Her ne kadar en yakın arkadaşım olsa da karakterlerimiz aşırı zıttı. Eslem açık karakterli bir kızdı. Ailesi dolasıyla biraz da rahattı. Onun düşüncelerine asla karışmazdım. Sadece benden gördüklerini bazen sorgulardı ve ben de anlatırdım. Ama ailesi o kadar karşıydı ki bu duruma, sadece içten içe merak ettiğini düşünürdüm. Asla icraata geçiremezdi. Bu sebepten, onun aşırı tavırları bana sadece aşina hissettirirdi. Asla yargılamazdım.

Anlattıklarım bitince koca bir kucaklama bahşetti. Ağlamadığım için içimden kendime tebriklerimi sundum. Ahıra geldiğimizde Rüzgâr her zamanki yerindeydi ama Azap yoktu. Onlara bakan amca ortalıkta görünmüyordu. Etrafa bakındım. Yusuf ağabeyim evde olmadığına göre seyisimiz Mehmet Amca dolaştırmaya çıkmış olmalıydı.

Eslem'le sohbetlerimiz devam ederken bir yandan Rüzgâr'ı dışarı çıkarıyordum. Eslem her ne kadar sevse de binmeye korkuyordu. Binmek isteyip istemediğini sorduğumda yüzünden kan çekilmiş gibiydi. "Binemem... Yani binmem." Neden bu kadar aşırı tepki verdiğini anlamadım ama üstüne gitmedim. Yüzünde sanki hasret vardı. Neyin hasreti? Binemediği için neden üzülüyordu? Hayvanın tüylerini bile zorlukla okşuyordu. Elini yalamaya çalıştığı zaman, Eslem'in ifadesi eskiye döndü.

"Bu hayvan bana yiyecekmiş gibi bakıyor. Atlar et yer mi Ece'm ya?" diye soruyordu. Kıkırtılar eşliğinde Rüzgâr'ı öptüm. Eslem benden daha çok panikledi. "Kızım öpmesene ya. Dişlerini falan çıkartıyor, hırlıyor. Baksana, bunun erkek olmadığına emin misin? Sen her yanaştığında nasıl nefes alıyor öyle?"

Ben kahkahama engel olmazken, Eslem'in gözleri bahçede bir yere takıldı. Onun bakışlarını takip edip bakışlarımı bahçeye çevirdiğimde gördüğüm manzarayla şaşırdım. Eslem, ağzını ayırmış Enes'in, Ashap'la çiçek sulamasını izliyordu. Bir kere dürtüp kendine gelmesini bekledim. Ama kız transa geçmiş gibiydi.

"Eslem," diye seslendim. "Bu gerçek mi?" Gözlerini kırpıştırdı. Yanakları kızarmıştı. "Yok yok, gerçek olamaz. Böyle bir varlık ancak hayallerimde yer bulur." Gözlerini kırpıştırıp ovdu. Sonra tekrar bahçeye baktı:

"Oha ama! Bu çocuk sağlığa zararlı..."

Sesinde bir şey, Eslem'den asla duymadığım bir şey vardı. Alay elbette kelimelerine hâkimdi ama sanki... Bir anda büyük Eslem'le karşı karşıyaydım. Soru soran bakışlarından hemen anlayıp bıkkınca cevap verdim:

"Enes, Erva'nın kardeşi."

Eslem öksürüyormuş gibi boğazını temizledi:

"Aşk olsun Erva'ya. İnsanın böyle kardeşi olur da, saklar mı hiç?"

"Eslem..." diye uyardım.

"Vallahi hiç öyle kaynana rolüne girme kızım. Ben bu varlığı gördükten sonra babam bile gelse gözlerimi alamam."

"Emin misin? İstersen bir babana soralım."

Boğazını tekrar temizledi. Bana yılgın bir bakış attı:

"Sen bir Rüzgâr'ı gezdirmeye götürsene Ece'm. Bak, nasıl kıpırdanıyor hayvan. Bu arada ben şu heykele bir merhaba derim."

"Eslem... Canım arkadaşım. Üzülmeni istemem ama Enes'in pek o taraklarda bezi yok. İnan olsa, önünü kesmek yerine açarım."

Dudak büzdü. "Ya ama..." dedi, demesine de beni dinlemeden bahçeye doğru yürümeye de başladı. "Hadi, sen cinsiyeti belli olmayan atını da alıp git, biraz dolan. Ben de ne tesadüftür ki biraz bahçe havası almak istedim."

Göz kırpıp uzaklaştı. Kafamı iki yana sallayıp gülümsedim. Bugün pek at sürecek havamda değildim. Atı ahıra geri koyup odama yöneldim. Namazımı kılmam gerekiyordu ve Enes, Eslem'i terslemeden onu uzaklaştırmam.

***

Gece olmuş, sabahın o kalabalık sesleri uzaklaşmıştı. Kendimde yatağa girecek cesaret bulamıyordum. Sabah bir nebze rahatladığımı sanmıştım. Saniyeler bile olsa onu aklımdan çıkarmıştım. Ama şimdi... Yapacak bir şey bulamayınca Eslem'in tembihlerini hatırlayıp telefona yöneldim. İletişimde olmamız için sert bir şekilde uyarmıştı. Tabii bunu yaparken Enes'i dikizlemeye devam ediyordu.

Telefonumu açıp direk bildirim sesini kıstım. Eslem'in mesaj yağmurları birazdan başlayacaktı. Tahmin ettiğim gibi saniyeler sonra düzinelerce mesaj geldi. Bu kadar mesaj normal değildi. Telefon kapalıyken arayan numaraların onlarca bildirim mesajı vardı.

En başa gitmeye karar verdiğimde nefesim kesildi. Eslem'den sadece dört tane mesaj vardı. Rana'dan da iki tane... Geri kalan tamamen Ali'ye aitti. Hatta tüm aramalar da onun numarasındandı. Dudaklarımı kemirmeye, ellerimi saçlarıma geçirmeye başladım. Elim ayağım titriyordu. Birkaç dakika sonra cesaretimi toplayıp mesajları okudum. Kaçırıldığım günden iki gün sonra bir mesaj atmıştı.

"Sana ulaşamıyorum. Sana ulaşmam gerek."

Birkaç saat sonra bir mesaj daha.

"Beni cezalandırıyor musun? Giderken bana bakan gözlerin aklımdan çıkmıyor."

Bir saat sonra bir tane daha... Peş peşe defalarca...

"Ece'm..."

"Güzel gözlüm..."

"Ölüyorum burada senden haber almak için. Bunu söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama Yusuf ağabeyim seni görmeme izin vermiyor. Yakalandım Karamel'im. Bunca zaman nasıl sakladığıma zaten hayret ediyordum. Bu kadar bendeyken, bu kadar sen doluyken nasıl görmediklerine hayret ediyordum."

Buna benzer birçok mesaj vardı. Her gün, her saat mesaj atmıştı. Aralarda da aramış, kontrol etmişti. Son mesajını ağır kalbimle ve uyuşan beynimle okudum.

"Sensiz bir hafta oldu. Neden açmıyorsun şu telefonu gülüm? Eğer derdin beni cezalandırmaksa ölmekten beter ettin, yemin ederim. Sana her şeyi anlatacağım. Ama böyle olmaz. Bu tuş takımlarına değil senin kahvelerine bakmam lazım. Beni anlaman lazım... Benim senden başka kimsenin anlayışına ihtiyacım yok. Beni anlamazsan, beni yargılarsan ne yaparım? Sen avukat adayı değil misin? Beni öyle dinlemeden yargılayacak mısın? Bu sana ters Ece'm. Önce bir dinle, sonra söz senin yerine ben infaz ederim kendimi. Yusuf ağabeyim izin vermiyor. Kendimi berbat hissediyorum. Onlara da ihanet ediyorum, kendime de. Ama kendime engel olamıyorum. İçim içimi yiyor cennet yüzlüm. Seni görmeme izin ver, ne olur. Eğer yine yalnız kalamayız diye itiraz edeceksen Birce'yi alırız yanımıza. O olur değil mi? Ben bilmiyorum böyle şeyleri. Bana söyle. Doğruyu, yanlışı söyle ki sana nasıl ulaşabileceğimi öğreneyim."

Daha son mesajın etkisinden kurtulamamışken elimdeki telefon titredi. Bir an irkilip yatağa fırlattım. Ardından aceleyle elime aldım. Ali arıyordu! Fark etmiş miydi telefonu açtığımı? Açmalı mıydım? Ne yapmalıydım? Kafam öyle doluydu ki daha mesajlarının etkisini bile atamadan nasıl konuşacaktım onunla? Elimdeki telefon sustuğu an bir mesaj geldi.

"Aç şu lanet telefonu... Ne olur, aç!"

Sonra tekrar melodi yükseldi. Cem Adrian son ses bağırıyordu telefonumda... *"Bana ne yaptın çocuk."* Dayanamayıp cevaplama tuşuna bastım. Birkaç saniye açtığımı anlamadı. Nefesimi tuttuğum için bir ses bekledi. Onun nefes sesini duyduğum an dayanamayıp saldım nefesimi.

"Alo... Ece'm... Açtın."

Heyecanlı sesi dizlerimi titretti. Ayakta duramadım. Yanımdaki koltuğa tutunup ağır ağır oturdum. Elimi ağzıma bastırdım. Hıçkırıklarım kaçmak için bahane arıyordu. Bu ses tonuyla bir şey daha söylerse onlara mâni olamayacaktım. Cevap vermediğimi anlayınca nefesini dışarı üfledi.

"Tamam, cevap verme. Ama beni dinle."

Birkaç hışırtı sesi geldi. Rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Dışarıda mıydı? Kanım öyle çok kaynıyordu ki elim ve ayaklarım ilk kez kan gitmiş gibi kıpırdandı.

"Pencereye yaklaşamaz mısın?"

Şaşkınlıkla iki adım ötemde duran pencereye baktım. Konuşmak, neden, diye sormak istiyordum ama ses tonumdan ölesiye korkuyordum. Kendimi ele vermek istemiyordum. Ayağa kalkıp perdeyi ufacık araladım. Sadece gözlerim görünüyordu. Telefonda biraz daha hışırtı sesi geldi ve... Onu gördüm! Ceviz ağacının altında... Uzun bedenini ay ışığı aydınlatıyordu. Gece bile saklayamıyordu onun ışıltısını. Bir eli cebinde, diğeri kulağına dayalıydı. Birkaç adım daha yaklaştı pencereye doğru. Ay tam yüzüne vururken ayaklarını açıp öylece gözlerini pencereye dikti.

"Oradasın. Görüyorum seni," dedi. Bir kabahat işlemiş gibi perdeyi kapatmaya koyuldum. "Hayır, hayır! Dur ne olur," dedi. Yakaran sesi beni yerime mıhladı. "Seni görmeme izin ver." Nefes alıp verişim hızlandı. Konuşmak istiyordum ama içimdeki panik ve öfke buna izin vermiyordu.

"Bana öfkelisin, değil mi prenses. Ben de kendime öfkeliyim. Günlerdir seni görmek için yapmadığım şey kalmadı. Dün çok şükür göreceğim, derken sen içeri kaçtın. Hâlbuki Azap'ı gezdirme bahanesiyle ben almıştım. Olur da Rüzgâr'la dolaşmaya çıkarsın diye. Ama sen Rüzgâr'ı bile bir başına bıraktın. Çok mu canın yanıyor güzelim? Benimki kadar mı acıyor kalbin?"

Bu iltifatları ve acı çeken ses, gözlerimin yaşarmasına, yutkunmama sebep oldu. Sessiz düşen gözyaşlarımı omzumla kuruladım. Bakışlarımı bir an olsun ondan ayıramıyordum. Karanlık beni sakladığı için midir bilmem, fazlasıyla cesur olmuştum. İlk kez Sarı'mı bu kadar uzun süzüyordum. Küçüklükten kalma sarılığı o kadar belirgin değildi artık. Ara ara çıkan başka renkler koyulaştırmıştı saçlarını. Şu an gecenin öptüğü saçları daha bir

koyu, gözleri sanki içimi gören safirler değil de gecenin karanlığının rengindeydi. Ürkütücüydü... Bir o kadar da perişan. Omuzları çökmüş, bedeni incelmişti. Yüz hatlarını tam seçemiyordum ama benden farksızdı.

"Sadece iki dakika... Seni göreyim, sonra söz gideceğim. Her gece, her gün buradaydım. Yusuf ağabeyim görmesin diye kullanmadığım teknik kalmadı. Şu dağ başına gelmek ne kadar zor biliyor musun? Otobüs şoförleriyle akraba oldum neredeyse."

Buruk tebessümüme engel olamadım. Ali hemen atıldı:

"Güldün mü? Ah o gülüşün. Onu şu an görmek için canımı verirdim."

Neden yaptığımı bilmeden saçlarımı saklayarak yüzümü ona gösterdim. Tebessümüm çoktan silinmişti yüzümden ama onun beni görmesini, ne kadar perişan olduğumu bilmesini istiyordum. Gözlerini kıstı... Başını biraz daha öne attı. Sanki zor seçiyordu ama seçtiği an yüzünde kocaman, kalbimi eriten bir gülümseme oluştu. Verdiği nefes sesleri de bana hiç yardımcı olmuyordu.

"İşte şimdi tam olduk. Sen gülümsemesini aciz korumasına bahşeden bir prenses, bense prensesinin bir gülüşüne dünyaları yakan bir şövalye."

Kıkırtıma engel olamadım. Sonra hemen toparlandım. Ona çok sinirliydim ve beni hemen yumuşatıyordu.

"Hadi aşağı gel. Söz senin dediğin gibi aramıza iki adım mesafe koyacağım. Nasıl yapacağım bilmiyorum ama uzak duracağım."

Ben başımı olumsuz anlamda sallarken o ne demek istediğimi anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı. "Kızım, kör olacağım gece gece. Yeter ya... Bak, ya kendin gelirsin ya Yusuf ağabey falan dinlemem, dalarım içeri."

"Dal da ağabeyim kafanı kırsın."

Ali kahkaha atınca bütün bedenim elektrik çarpmış gibi oldu. Ayak parmaklarıma kadar etki eden gülüşü içimi titretti.

"Sonunda konuştun dilsiz prenses. Ben de diyorum bu fıstık hiç bu kadar suskun kalmazdı. Huy değiştirdin diye sevinmiştim bir an. Geçmişte çenenle beni migrene yakalatmışlığın var."

"Kurban ol sen bana," diye mırıldandım kendi kendime.

"Olurum... Sana kurban olurum. Sen yeter ki iste."

Gülümsememe engel olmaya çalışırken kızgın bir sesle cevap verdim.

"Sadece iki dakika... Lafını tamamlamasan bile umurumda olmaz. Sırf sen delilik edip ağabeyimin kafasını ağrıtma diye."

"Tamam cadı tamam... Sen hele bir gel de..."

"Ali!" diye uyardım.

"Efendim gülüm."

Kızmama bile izin vermiyordu. O böyle güzel güzel konuşurken ben nasıl kızacak, hakkımı arayacaktım?

"İki dakika..." diye hatırlattım.

"Tamam, yavrum tamam..."

Bıkkınca nefesimi üflerken böyle lafları bulup beni benden almasına söylendim. Bir insan ancak bu kadar sinir, aynı zamanda tatlı dilli olabilirdi. Üzerime uzun bir kap giyerken eşarbımı iğneledim. Merdivenleri inerken kuş tüyü hafifliğinde adımlar attım. Kapıdan çıktığım an gölgesi gözüme çarptı. Kan beynime kadar çıkarken usul usul ona doğru ilerledim. Bir yandan da etrafı ve evin pencerelerini kolaçan ediyordum. Ceviz ağacının altında, sırtını ağaca yaslamış, ağzında da yine bir çalı parçası vardı. Benim gölgemi fark ettiğinde doğrulup ağzındaki çalıyı eline aldı. Ellerini cebine koyup sabırsızlıkla ayaklarını salladı. Zor duruyor gibiydi.

"Hadi kızım ya. Zaten iki dakika süremiz var onu da senin hantal adımların alacak."

Kaşlarımı çattım, ona karanlıkla öfkemi yansıtmaya çalıştım. Açelya'nın konuşmalarını hatırlayınca bu pek zor olmadı. İki adım ötesinde durup kollarımı birbirine bağladım. Gözlerimi toprağa dikip konuştum:

"Evet, ne diyeceksen söyle."

"Dur kızım, bir soluk al. Süre başladı mı? Bak, sayılmaz ama ben daha yeni konuşmaya başladım."

"Ali..." diye uyardım.

"Ah, buraya sırf senin sesinden adımı duymak için bile gelirdim. Haftalardır korkuluğa döndüğüme değdi." Ayaklarımla yerde tempo tuttum. İşi şakaya vurmasına izin vermeyecektim. Artık olmazdı. "Bak bana sinirlisin biliyorum ama inan düşündüğün gibi değil."

"Ben ne düşünüyormuşum?" diye lafını kestim.

"O kızın buraya geldiğini biliyorum Ece'm."

"Bana Ece'm deme. Ben senin Ece'n falan değilim." Ali'nin sinirlendiğini belli eden nefes sesini umursamadım. "Ayrıca o kız dediğin senin nişanlın."

"Başlatma nişanlısına!"

"Ağzını topla!"

"O benim nişanlım falan değil! İşte bak, bunu diyorum. Beni dinlemeden hemen yargılıyorsun."

Kafamı hırsla kaldırıp saniyelik buluşmada gözlerimdeki kızgın ateşi ona gösterdim. Sonra gözlerimi arkasındaki ağaca diktim, ona bakınca teslim olmaktan korkuyordum.

"Seni yargılıyorum öyle mi? Peki, sana sorayım. Bir gün ağabeyim sana Ece nişanlandı dese ne yapardın?"

"Dünyayı o nişanlın olacak densizin başına yıkardım!"

"Hah!" diye inanmaz bir ses çıkardım. "Benden ne istiyorsun o zaman Ali? Dünyayı Açelya'nın başına yıkamamı mı? Ama yapmam. Çünkü ben istemezsem kimseyle nişanlanmazdım. O yüzden tek suçluyu Açelya olarak ilan edemem."

Bana doğru bir adım attı. "Beni anlamıyorsun," diye fısıldadı. Elimi kaldırıp durdurdum. "Eğer bir adım daha atarsan eve giderim. Saniyelerin kaldı ona göre."

"Ece'm vallahi, senin üzerine yemin ederim ki benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Babam her zamanki gibi benim yerime karar vermiş. Açelya'nın babası da benim haberim var sanıp onaylamış. Duyunca sinir krizi geçirdim. Ortalığı ayağa kaldırdım. Günlerdir eve uğramıyorum. Açelya'nın ne telefonlarına bakıyorum ne de beni görmesine izin veriyorum. Babama söyledim. İstemediğimi söyledim."

"Ama hâlen onunla sözlüsün," diye lafını kestim.

"Kes şunu!" diye bağırdı. İrkildim. "Bana yabancı biriyle konuşuyormuş gibi davranmayı bırak. Bana bak... Gözlerime bakarsan göreceksin ama sen gözlerini lanet olası bir ağaca dikmiş, gözlerimdeki seni göremiyorsun."

"Ali... Herkes; Açelya, baban, ağabeyim, herkes senin o kızla nişanlı olduğunu düşünüyor. Açelya bana ne dedi biliyor musun?" Kafasını olumsuz anlamda sallarken konuştuğum için bir nebze sakinlemişti. "Bana dedi ki; 'Onu bana ver.'"

Ali'nin göz ucuyla gördüğüm gözleri büyüdü. "O kız fazla olmaya başladı. Kalbini kırmamak için bir yere kadar dayandım." diye mırıldandı. Sonra bana baktı. İhtiyatlıydı. "Sen ne dedin?"

Gözlerim gözlerini arıyordu ama inatla omuzlarına, çenesine bakmayı sürdürdüm. "O bana ait değil ki vereyim, dedim." Hırsla soludum. "Hem umurumda değilsin ki artık sen. Sonuçta başka bir kızın evleneceği adamsın. Olsan olsan ağabeyim olursun sen. Hatta ben de görümce olarak sağdıç falan olurum."

Ali bir adım daha atmaya kalkınca hemen geriye doğru yürüdüm. Ama o, "Başlarım sana da kurallarına da," diyerek beni tuttuğu gibi sardı. Kocaman kollarını etrafıma dolayıp burnunu eşarbıma dayadı. Sıcak göğsü hızla inip kalkıyor, kalp atışları kulaklarımda yankılanıyordu.

"O küçük kafandan neler geçiyor bilmiyorum ama yetti artık. İstediğini düşün ben ölene kadar senden gitmeyeceğim, anlıyor musun? Ha, senin beni başından salıp başkasına gitme gibi bir umudun varsa sök at içinden. Kuruyana kadar benden başka el dokunamaz sana. Dokunanın kemiklerini tek tek sökerim eklem yerlerinden. Sen unutmuş olabilirsin ama senin Sarı'n Allah'tan başka kimseden korkmaz."

Kollarından kurtulmak için çırpındıkça daha çok sarmaladı.

"Yani, sen diyorsan ki seni zorla Açelya'nın kollarına atmak istiyorum, tamam o zaman. Bunu sen istedin. O kızın duyguları zerre umurumda değil. Hele ki seni böyle bir hâle getirdiği için ona duyduğum kin ölçülemez." Kolları bedenimde gerildi. Burnunu eşarbıma sürdü. Izdırap dolu bir sesle "Şu hâline bak. Avuç kadar kalmışsın. Sen yemek yemeden duramazdın. Neden bu kadar zayıfladın ki?" dedi.

"Ali, ne olur bırak beni."

Dilim bunları fısıldarken bedenim iyice ona sokuldu. Hain sıcaklığı beni öyle bir sarmaladı ki yıllar sonra ilk kez evimde gibi hissettim.

"Bırakmayacağım cadı. Sen ne yaparsan yap bırakmayacağım. Ama dediğin gibi olsun. Şu sözlülük saçmalığına senin için katlanacağım. Sırf

tim. Hepsi bu. Şu sıralar benimle temkinle konuştukları düşünülürse, asıl olayları ancak böyle öğrenebilirdim.

"Bunu yaptığına inanamıyorum Yusuf. Sana aklım sırrım ermiyor bu aralar."

"Meleğim," diye itiraz eden bir ses yükseldi Yusuf ağabeyimden. "İnan bana onların iyiliği için şarttı."

"Ne iyiliğinden bahsediyorsun? Bu acımasızlık resmen..."

"Nur'um, benim de bildiğim bir yol var. Yıllardır bu durumdan haberdar olup bana haber vermemek senin suçun. Bunca zamandır nasıl bir sabırdır ki bu kadar sessiz kalıyorlar. Tamam, ortada bir yanlış var. Ama bu kesinlikle onların yanlışı değil. Ama biz erkeklerin aklı kadınlarınki gibi çalışmaz. Siz sezersiniz ve inanırsınız. Bu kadardır işte. Her şeyi önceden fark edersiniz. Ama biz öyle değiliz işte. Yüzümüze karşı söyleseniz bile, görmeden inanmayız. Bu yüzden olaya biraz nifak tohumu ekmek şarttı."

Erva'nın sesi biraz daha sakinleşmişti. "Peki, bundan nasıl emin olabilirsin? Ya onlar..."

Yusuf ağabeyim Erva'nın lafını kesti:

"Sen bana bırak hatun. Eğer bundan sonra da işler yoluna girmezse artık inceldiği yerden kopartırım. O akılsız da çektiği acıyla kalır."

Daha fazlasını dinlemek istemedim. İçimden bir sezi bizden bahsettiklerini söylüyordu. Ama buna inanmak istemiyordum. Yusuf ağabeyim günlerce beni burada tutarak bir nevi Ali'ye ders mi veriyordu? Peki, haklı çıkmamış mıydı?

Ali ayağıma kadar gelmiş hatta günlerce penceremi gözlemişti. Ama sonuç yine aynıydı. İnat edip o kızla beni kıskandırmayı düşünüyordu. Olur şey değildi! Gururumu ve bunca yıldır sakladığım sevdamı bu kadar basitçe irdeleyemezdi. Onu kendi oyununa düşürmek vardı ama ben bunu asla yapamazdım. Peki ya, onları yan yana görünce nasıl dayanacaktım? Hele ki bugün Ali'nin o güzel sözlerini duyup o güzel kokusunu içime çektikten sonra...

Yatağımda, gözlerimi geceye kapatırken karanlığın gizleyemediği mavileri düşündüm. Eve girene kadar arkamdan bakmış, elini sallayarak veda bile etmişti. Sanki o anları koca bir baloncuğun içinden izlemiştim. Şu an görüntüler o kadar bulanık ve sersem ediciydi ki gerçek olmamasından

korktum. Uyku beni içine çekerken üzerime sinmiş kokusunu duydum. Bu gerçekliğinin ispatıydı.

***

Erva ile hazırlanmış, annemin nereden çıktığını anlamadığım, daha eve gelir gelmez vereceği davet için gidiyorduk. Annem ona yardım etmem için erkenden çağırmıştı. Erva ise güzel yüreğiyle hemen beraber gitmeyi teklif etmişti.

Yusuf ağabeyim, her zamanki sahiplenici kişiliğiyle işe bile gitmemeyi, bizi bırakmayı teklif etmişti. Erva ise artık tahammül sınırlarını aşan kıskançlıklarına göz devirip "Biz benim arabayla gideceğiz kocacığım. Bir mahsuru yoksa." diye terslemişti. O koskoca adam karısının önünde kedi gibi büzülüp beline sarılıp yakaran seslerle bir şeyler fısıldamıştı.

"Sultanım, o araba beni vallahi korkutuyor. Tamam, anlıyorum şirin araba merakını ama onunla başına bir iş gelecek diye yüreğim daralıyor. Aklım çıkıyor."

"Abartma Yusuf'um. Hem benim arabama öyle şeyler söyleme. Kulağına gidecek küsecek, su kaynatacak sonra. İşin yoksa uğraş dur..."

Bendeki de bünye canım. Bu kadar da olmaz deyip "Ee, yeter ya ayrılın! A!.." diye cırlamıştım. Yusuf ağabeyim bunu Erva'yı kıskanmama yormuştu ama tam tersiydi. Onlar için mutlu oluyordum elbet ama bencilce kendimi de düşünüyordum. Âşıkları görmek bana sadece acı veriyordu. Cani bir gülüşle Erva'yı sürükleyerek kocasından ayırmıştım. Yusuf ağabeyimin "Cadı!" dediğini duymuştum ama dişlerimi göstererek gülüp dış kapıya yönelmiştim.

Erva ile yol boyunca sohbet edip güleceğimizi düşünmüştüm. Annemlere neredeyse yarım saat uzaklıktaydı evleri. Telefonuma gelen mesaj elimin, ayağımın titremesine sebep olmuştu. Dut yemiş bülbüle dönmüştüm. Sabahın bu saatinde bu çocuk beni öldürmeye mi çalışıyordu?

"Günaydın Karamel'im."

Erva soru soran bakışlarla bana bakınca "Sorun yok," der gibi başımı salladım. Hırsla cevapladım.

"Sabah sabah derdin ne senin. Karabasan mısın?"

İstemsizce onu terslemek istiyordum. Bana ne oyunlar oynayacağını Allah bilirdi. Kimse Ali'nin düşmanı olmak istemezdi. Küçüklüğümüzden beri onun keskin zekâsıyla kimse baş edemezdi.

"Kara mı, Sarı mı, orasına sen karar vereceksin güzellik. Bugün Ümmü Gülsüm Teyzem beni yemeğe çağırdı. Bil bakalım başka kimi çağırmış?"

Beynimde yanan kırmızı ışıkları umursamadım. Cevap yazmayacaktım işte. Merakımdan ölsem de onun eline koz vermeyecektim.

"Hımm... Sen sormuyorsun ama ben söyleyeceğim. Tabii ki de nişanlımı!"

Dalga geçer gibi söylediği sözler tüylerimi diken diken etti. Demek ki annemin verdiği davet sırf Ali'nin nişanlısıyla tanışmak istemesi içindi. Üzerime kasvet çökerken sakin kalmaya çalıştım. Ellerim şimdiden titriyordu. O kız evime Ali'nin nişanlısı olarak girecekti. Anneme günlerce bunun için surat asabilirdim. Babamın önünde Açelya'ya ters bakabilirdim ya da sinirden öyle kızarırdım ki anlımda bir neon ışığıyla "Buna tahammül edemiyorum," yazardı. Dudaklarımı dişlerken tuş takımına giden ellerimi durduramadım. Öyle sinirlenmişti ki!

"Ne mutlu sana, civciv görünümlü tavuk!"

Ne, ne, ne? Ne yazmıştım ben? Allah'ım! Şu komik argolarımı Ali'den nasıl uzak tutacaktım? Küçüklüğümüzde bu işe yarıyordu ama şimdi resmen gülünç oluyordu. Saniyesinde cevap gelirken dudaklarımı dişledim ve tek gözüm kapalı mesaja baktım.

"Merhaba oyun arkadaşım. Ben de seni özlemiştim."

Demek özlemişti. Al sana Sarı Bey. Hemen cevap yazdım.

"Sen tam bir baş belası at sineğisin."

Şu an o güzel dişleriyle kahkaha attığına emindim. Resmen çocuk gibi ona cevap yetiştiriyordum.

"Bir sinek olsam, girsem yamacına... Sen fark etmeden dokunsam yanağına... Uyanıp silkelesen elini... Hep yaptığın gibi ötelesen beni... Ama ben bıkmadan, usanmadan dönüp dolaşıp sana konsam."

Yüzümün rengi değişirken utançtan parmaklarım büküldü. Bir sinekle bile böyle kelimeler üretmesi haksızlıktı. Sinir bozucu, ahmak şey!

"Ben de böcek ilacı alır, seni ebediyete yollardım. Nefret ederim yapışkan sineklerden!"

Bir dakika kadar cevap gelmedi. Kendimi ondan cevap gelmeyeceğine inandırmaya başlamıştım. Ama telefonu elimde çevirip duruyordum. Erva, "Ne oldu kuzum. Sabahtan beri telefona bakıp bakıp kızarıyorsun." dedi. Söylemeyi düşündüm önce. Ama dünkü konuşmalar aklıma gelince vazgeçtim. Ne yapacağımı, kime danışacağımı bilmiyordum ama bir süre Ali'nin oyununa gelmemeye kararlıydım. "Önemli bir şey değil," diye geçiştirdim. Telefonum titredi.

"Bugün annenlerin evine yanımda müstakbel nişanlımla gelince bu dediğini uygularsın. Ne dersin?"

Sessiz bir çığlık atıp yerimde kıpırdandım. Dudaklarımı parçalamıştım hırstan. Dişlerim yetmiyor, bir de ellerimle yoluyordum.

"Kendini beğenmiş ukala. Gereksiz! Deve!"

Anında gelen cevaba gülmemek ellerimi ağzıma kapattım.

"Bugünlük egom yeterince zedelendi güzellik. Bir dahakine daha çok hakaretle görüşmek üzere..."

Cevap vermeden telefonu büyük çantamın derinliklerine attım. Artık eve dönmem gerekiyordu ve annemden yeterince büyük bir zılgıt yemiştim. Akşam olacaklar gözümde canlanırken az önceki keyfim saman alevi gibi uçtu.

"*Ne demek bana oyun oynamak ya*?" İç savaşa başladım. Artık onun hareketlerini umursamayacaktım. Hem eğer benim zerrem kadar kalbi ağrısaydı o kızla nişanlanmazdı. Her şeyin üstünü örteceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Eğer onun Sarı inadı varsa benim de Kara inadım vardı.

***

Akşam yemeği saatinde hazırdı, annem sağ olsun canımızı çıkarana kadar çalıştırmıştı. Tabii ki de mutfağına girmeme izin vermemişti. Erva bile sadece salata ile ilgilenmişti. Bana ise en zor işleri -ortamı ayarla, masayı düzenle, ayak işleri- yüklemişti. Odama çıkıp sıcak bir duş almıştım ve ne giyeceğime karar vermek için dolabımın önünde dikiliyordum. Kurtarıcım odaya adımını attığında bülbül gibi şakıdım:

"Erva'm... Bir tanem... Güzel arkadaşım."

"Yine ne giyeceğine karar veremedin değil mi?"

Çocuk gibi dudak büzdüm. "Ya ben inmesem aşağı ne olur ki?" "*Hem o sinir bozucu kızı da görmem,*" diye geçirdim içimden.

"Ne olur, sen düşün. Ümmü Gülsüm Teyze'ye bir soralım mı?"

Oflayarak yatağa oturdum. "Tamam ya, tamam..."

"Dur bakalım," diye dolabımın önüne geçmesinin ardından dakikalar geçmişti ki dip köşe girmişti. Asla giymediklerim bölümünü açınca cırladım:

"O dolaptan bir tane elbise giymem."

"Ya kuzum, yapma böyle. Ne güzel elbiselerin var. İnatla en solgun olanları seçiyorsun."

Omuz silktim. Omuzları düştü ve tekrar elbiselerime yöneldi. Askılı eteklerimden birini çıkardı, içine beyaz gömlek giymediğim için aşırı beyaz ve yeni görünüyordu, üstüne de ipek şallarımdan birini seçti. Renklerin uyumuna gözlerimi dikerek baktım, kırk yıl düşünsem böyle ayarlayamazdım. Burnunu bükerek baktığına bakılırsa, Erva hâlâ memnun değildi. Askılığa gidip çantasını aldı ve içinden uzun, zarif bir kolye çıkardı. Kolye koyu mavi taşlarla bezenmiş bir kuğu şeklindeydi. Yatağın üzerine şöyle bir baktı ve seçimlerinden memnun olarak gülümsedi. Sonra erkek taklidi yaparak yanağımdan makas aldı. "Fıstık gibi olacaksın yavru," dedi. Erva'nın bu bana benzeyen hâllerine gülerken, "Fıstık" kelimesinin neden kalbimi oynattığını tahmin edebiliyordum. Artık böyle mi olacaktı? Ona ait miydi tüm güzel kelimeler? Bana öyle çok lakap takıyordu ki her kelime onu çağrıştırıyordu.

Üzerimi değiştirirken sabırlı olabilmek için dua ediyordum. Bu saçma oyuna düşmeyecektim. Ama ya annem de o kızı severse? O zaman ne yapardım bilmiyordum. Ali her zaman annem ve babamın onayını isterdi. Onların onayı Ali'yi tamamen benden uzaklaştırabilirdi. Bu fikir karnıma çöreklendi. Huzursuzca aşağı indiğimde ağabeyim, yengem, Yusuf ağabey gelmiş ve hep beraber salona kurulmuşlardı. Beklemediğim ve annemin hain tuzağı olduğunu fark ettiğim biri daha vardı. Annem normalde yabancıları asla soframıza katmazdı. Ama Ümit'e fena takmış olmalıydı. Kendimi yumruklamak, çılgın gibi tepinmek istiyordum. Neden herkes bana karşıydı ki sanki?

"Aa, Ece de inmiş," dedi annem o ima dolu sesiyle. Ona ters bakışlar yolladım ama bana mısın, bile demedi. Yengemi kucaklarken durumunu sordum ve Ümit'e bakmadan kızlarla muhabbete dalmış gibi yaptım. Selam vermek zorunda değildim, değil mi? Ama o, ağabeyimin keskin bakışlarına rağmen bana laf iliştirmeyi eksik etmedi.

"Sana da merhaba Ece."

Bir de Ece diyordu ya! Gel de sinirlenme. Öyle atar yapar gibi değil de benden uzak dur sinyallerini gönderen bir ses tonuyla konuştum:

"Görmemişim. Selamünaleyküm Ümit Bey."

Ümit sanki onu daha demin terslememişim gibi tam konuşacakken kapı çaldı. Laf ağzında kaldı, nefesimi verdim. Annem koştura koştura kapıya gitti. Kadın resmen ceylan gibi sekiyordu. Bu kadar mı meraklıydı Ali oğlunu evlendirmeye? Anneme sanki fark edecekmiş gibi delici bakışlar gönderdim. Birazdan göreceğim manzaraya kendimi hazırladım. Yan yana değil, önden Açelya, arkadan Ali girince, nefesimi dışarı üfledim; ne kadar kasıldığımı fark ettim. Gören de nikâhlı kocam sanırdı. İyice kendimi kaptırmıştım.

Ali'nin gözleri saniyelik benle buluşunca daha birkaç saat önce gördüğüm gözlerini özlediğimi fark ettim. Nasıl bu kadar umarsız olabilmiştim? Sırf günah diye gözlerine bakamadım. Adamı deli gibi sahipleniyordum. Ali'nin ışık saçan bakışları benim ardımdan aniden tekli koltuktaki bedeni buldu. Işıltı yok oldu, buz gibi bir kararlılıkla yeniden bana döndü, anlamsızca kafasını eğdi. Etrafı kolaçan edip onu fark eden olup olmadığına baktım. Herkes "müstakbel gelinle" ilgilendiği için kimse ona dikkat etmemişti.

İlk kez aklıma gelmiş ve Açelya'nın yüzüne bakacak cesarete kavuşmuştum. Ondan utanmıyordum. Hayır... Bilmesi belki de daha iyiydi. Sanki üzerimden koca bir yük kalkmış gibiydi. Her ne kadar mutlu gülücükler atsa da bunların sahte olduğu bir tek ben anlıyordum. Ali ile arasındaki uçurum bencilce içimi rahatlattı.

Açelya ile tokalaşmak istemediğim için bahane arayıp kendimi mutfağa attım. Erva da ardım sıra gelip bana bilmiş gülümsemeler gönderdi. Bu kızdan en başından beri bir şey saklayamıyordum. Dayanamayıp yanaştım.

"Annemi görüyorsun değil mi? Kadın resmen Azrail'im olmaya yemin etmiş."

Erva kısık kıkırtısına engel olamadı:

"Onu bunu bilmem de, Ali'nin bakışlarına bakılırsa Ümit çok yaşamaz. Gencecik yaşta ölüp gidecek Doktor Bey."

Gülümseme isteğimi bastırdım. "Oh olsun ona. Nasıl da takmış koluna, getirmiş kızı."

"Ece'm. Saçmalama kuzum. Aralarında sırat köprüsü var resmen. Ne koluna takması?" Omuz silktim. "Olsun onu bu sıfatla annemin karşısına çıkardığına göre..." Lafımı eteğimin cebinde titreşen telefonum böldü.

"Bu kibarcığın burada ne işi var? Ayrıca beni deli etmek için mi öyle giyindin? Bu yemek bitene kadar mutfaktan çıkmıyorsun!"

İçimden zafer çığlıkları atan yanımı susturdum. O orada, müstakbel nişanlısıyla otururken benden susup kendimi yememi bekleyemezdi. Anneme ettiğim kötü sözler için içimden özür diledim. Cevap vermeden telefonu cebime sıkıştırıp sürahileri aldım. Sofradaki son hazırlıklar da tamamlanınca hepimiz yerleştik.

Sofra düzenine göre Ali tam karşımdaydı. Onun yanında da lüzumsuz nişanlısı vardı. Evet, artık bu kıza olan öfkemi saklayamıyordum. Kimse kusura bakmasın, öyle babamdan aldığım terbiyeler, bu kıza duyduğum kini kapatamıyordu. Nasıl da süzülüp Ali'ye can atan bakışlar atıyordu. Biliyordu. Ali'nin de benim de hislerimi gayet iyi biliyordu ama hâlâ ona göz koyuyordu. Ah, o gözleri oymak...

"Kızım, Ece uzatsana tuzu."

Annemin azarlayan sesiyle ayılıp tuzu elime aldım ama kime uzatacağımı göremedim. Tam elimi kaldırdım ki Ümit'in elinin havada olduğunu gördüm. Ayağıma yediğim hafif tekmeyle neye uğradığımı şaşırdım. Karşıma baktığımda Ali alev alan bakışlarıyla tuzu masaya koymamı söylüyordu. İstemsizce itaat edip tuzu Ümit'e yakın bir yere koydum. Ümit bu durumdan memnun kalmamış olacak ki yüzünü buruşturdu. Ali ise yalnızca benim anlayabildiğim derin bir nefes aldı.

Masada sohbet devam ederken haftaların açlığını çıkartır gibi yedim. Böyle resmen çocukluğumda izlediğim Tazmanya Canavarı misali silip sü-

pürdüm tabağımı. Yemek yemek beni gergin ortamdan kurtarırken annemin kelimeleri lokmaları boğazıma dizdi.

"Ee oğlum, hanım kızımız ne iş yapar? Okuyor mu? Kimlerden?"

Sanki bilmiyormuş gibi ardı sıra soruları dizdi. Ali bana kaçamak bir bakış attı. Sanki tüm bunların suçlusu benmişim gibi... "Kendi anlatsın," gibi soğuk bir cevap verdi. Bunu herkes fark etmişti, sofra sessizleşti ama kimse üstünde durmadı.

Açelya cevaplıyordu ama onu bilmem kaçıncı perdeden dinliyordum. Zerre umurumda değildi okul puanı ve bilmem nerelerle bağlantısı olan babası. Saatlerdir susan babam başköşeden konuştu. İşte bu dikkatimi çekti.

"Evlilik mühim iş vesselam... Bu devirde çocuklar pek ciddiye almıyor. Boşanmaların ardı arkası kesilmiyor."

Şeker gibi adamdı benim babam. Sağ olsun, fark etmeden içime su serpmişti. Sivri dilimi tutamadım:

"Ee babacığım, biz avukatlar da bunun için varız."

Benim lafıma herkes kıkırdarken Ali gözlerini kısmış, kaşlarının altından bana bakıyordu. O vakit anladım onun da rahat durmayacağını. Şimdiden kendini savcı ilan etmesi egosunun değil, hırsının bir örneğiydi. Mezuniyetinden hemen sonra savcı olmak için sınavlara girecekti.

"Biz savcılar da bazı avukatların haksız savunmalarını, yanlış yönlendirmelerini anlamak için varız."

Gözlerim sinirle kırışırken Ali'ye yakıcı bakışlar attım.

"O zaman sana haksız kazançlı avukatlarla kolay gelsin. Ben Elhamdülillah hep haklının yanında olacağım. İnşallah Rabbim yalancılardan ve oyunbazlardan yolumu uzak tutar."

Son kelimemi bastırarak söyledim. Ali tam ağzını açmıştı ki Ümit lafa karıştı:

"Sana katılıyorum Ece. Tamam, belki katillerin bile bir avukatı olması lazım ama bu insanın kendi seçimi. Senin düşünce yapın hayranlık uyandırıcı. Bizim mesleğimizde de böyle. Bazen katilleri, gaspçıları iyileştirmemiz gerekiyor. Bizim mesleğimizdeki tek fark, onları ceza olarak tedavi etmeme şansımız yok. Zaten öldürmek hiçbir zaman çözüm olmaz.

Ama sizin mesleğinizde yanlış savunma bir katilin elini kolunu serbest bırakabilir."

Uzun konuşmasını herkes onayladı, ben de kendimi kafamı sallayıp onaylarken buldum. Her ne kadar bakışları hoşuma gitmese de adamın bana bir yanlışı olmamıştı. Bu düşünceli kelimelerinden sonra ona haksızlık ettiğimi bile düşünebilirdim. Tabii, ayağıma yediğim tekme bu fikri hemen geri tepti, düşünmeme bile izin vermiyordu. Kaşlarımı çatıp Ali'ye doğru yandan bakış attım. Onaylayan kafama karşın, onaylamaz bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. Bakışları bana soğuk terler döktürüyordu. Umursamadan Ümit'e dönüp doktorlukla ilgili birkaç soru sormayı denedim. Ali o kızın yanında otururken içgüdüsel olarak bunu yapıyordum. Kendimi suçlu hissetmeyecektim. Ümit gülen gözlerle beni cevapladı, iki nazik tekme daha yemiştim ve telefonum iki kere titremişti. Sonunda bakmayacağımı anlayınca Ali'nin sesi duyuldu. Bütün öfkem ayağı kalktı.

"Açelya, Ümmü Gülsüm Teyze'den bu yemeğin tarifini almalısın. Bayılırım bu yemeğine."

Annem hemen atladı. "Tabi, oğluma can kurban... Açelya kızıma da öğretirim. Olmadı iste, kendim yapar sana gönderirim."

Açelya, Ali'den yüz bulmuş olacak ki elini masanın üstünden, Ali'nin eline doğru kaydırdı. Eli ona değeceği an oklava yutmuş gibi ansızın ayaklandım. Sanki omurgalarım ağrıyordu. Tüm bedenim titriyordu. Annem bana önce soru soran bakışlar attı, neyse ki tatlıları getireceğimi düşünüp direktifler verdi. Bu saniyelerde Ali elini hızla kaçırıp göz ucuyla bana dikkatle baktı. Açelya umutsuzca bir şeyler fısıldadı. Ali kaşları çatık babamı gösterip ona karşılık verdi. Açelya yerine sinerken ben de derin bir nefes alıp tatlıları almaya gittim.

Erva ayaklandı, bana yardım etmek için geliyordu. Sonra sanki çok yorulmuş gibi "Ay ay" sesleri çıkardı ve Ali'ye, "Ali, Ece'ye yardım etsene. Tek başına getiremez döker o. Ben de bugün epey hâlsizim," dedi. Yusuf ağabeyim yanaşarak karısının hasta olup olmadığını kontrol etti. Erva'ya homurdanırken ne yapmak istediğini çözmek istemediğim için mutfağa girdim.

Ayak sesleri yaklaşırken revanileri tabaklara yerleştiriyordum. Kaymağını sonra sürmek için kenara ayırdım. Mutfağa büyük bir gölge girdiği vakit kendimi tembihleyip durdum. Revaniyle ilgilenmeli ve onu zerre

umursamamalıydım. Ama adımları yaklaştıkça kaçma isteğiyle dolup taşıyordum. Yanımda durdu. Neredeyse kolları kollarıma değiyordu. Eskiden olduğu gibi; ama asla aynı değil. Bu mutfakta ne sular döküp ne tabaklar kırmıştık. Şimdi kırılan daha ciddi, daha kıymetli bir şeydi: Kalbim...

Boğuk bir sesle konuştu. Nefesi şalımı havalandırdı.

"Ben de yardım edeyim mi?"

Ona ters ters bakıp işime geri döndüm. Hiçbir şey olmamış gibi öylece benimle konuşabileceğini mi sanıyordu? Cevap vermeyeceğimi anlayınca yanaşıp kaymağı üstlerine sürmeye başladı. Ben olsam o kaymağı her yere bulaştırırdım ama bir pastacı edasıyla özenle şekil veriyordu. Allah'ım, sen beni bu adamla mı sınıyorsun? Bir işi de becereme be adam!

Nefesinin sesi mutfak eşyalarının sesine karışırken oradan derhâl kaçmak istedim. İki yapılmış tabağı bahane olarak elime aldım. Kaçacağım sıra ayağını dolaba uzatıp gidiş yolumu kesti. Kılını bile kıpırdatmamıştı ama yolumu kesebiliyordu. Kavak gibi boyu ve uzun bacağıyla... Kafamı kaldırmadan bıkkınca fısıldadım.

"İzin ver, geçeyim."

Ali cevap vermedi ama üzerime doğru yürümeye başladı. Tabakları dengede tutmaya çalışırken aynı zamanda onun varlığından kaçmak çok güçtü.

"Benimle oynama prenses," diye tehditkâr bir sesle konuştu. Tatlılar tezgâha hırsla bıraktım, bir kırılma sesi işittim ama umursamadım. Sinirle burnumu kaldırdım.

"Seninle oynayan kimmiş? Kendini çok büyütme."

Gözlerinin hiddetini görünce geri çekilme hissi içime doğru. Ama yüzüme korkusuzluk maskesini takmıştım.

"Bak gülüm, beni babanın yanında o adamı dövme zevkine eriştirmek istiyorsan ne âlâ. Yoksa o gözlerini bir daha o Ümit denen herifin yakınından geçirirsen önce onun sana bakan gözlerini oyarım, sonra seni bir daha benden başkasını göremeyeceğin bir yere kapatırım."

Kısık sesle tıslarcasına söylediği kelimeler kemiklerimi titretti. Ama yılmadan ona hiddetle cevap verdim:

"Sen git, senin için yemek yapmayı öğrenen biricik nişanlına karış. Benim gözlerimin nereye baktığının çetelesini tutmak sana düşmez Savcı Bey."

Üzerime doğru bir adım daha atınca tezgâha yapıştım. Ama hâlâ burnum dik, gözlerim çenesinde kilitliydi. "O ufak burnun bana diklenip duruyor ya," diye söylendi. Sonra iki parmağının arasına alıp sıkıştırdı. Başımı iki yana salladı. Bu... Bu yaptığı ahmaklıktı! Öfkemi bile ciddiye almıyordu. Dünkü çocukmuşum gibi davranıyordu.

"Eğer annenin güzel yemeklerinin doktor kanına bulanmasını istemiyorsan, yemek boyunca, hatta o kılıksız kibarcık bu evden çıkana kadar kafanı yerden kaldırma!"

Burnumu kurtarmaya çalışırken lafları arasında söyleniyordum. Sesim çizgi film karakteri gibi çıkıyordu.

"Bıraksana be! Maganda. Hanzo. Görgüsüz ayı... Ya burnum koptu be! Elin kopsun!" İçimden "Tövbe tövbe," çekerken dışımdan bedduaları sıralıyordum ama o sırıtarak burnumu sıkmaya devam ediyordu. Mutfağa yaklaşan ayak sesleriyle burnumdaki elini hemen çekti. Benim geveze ağzım lafa başladığı için bitirdi:

"İnsan yüzü görmemiş mağara adamı."

"Ay kızım, ne hakaret edip duruyorsun gene çocuğa?" diye söylenen annem mutfağa girdi. Elbette, çocukluğumuzdan alışkın olduğu için garipsememişti.

"Oğlum Ali, sen nişanlının yanına geç, ben hallederim. Kız tek kalmasın."

Ah annemin anlayışı... Bir tek bana sökmüyordu şu tavırları. "Kızım, sen de oyalanma. Ne güzel bir yemek oldu, tatlılarla ağzımız tatlansın. Bu arada, baban Ümit Bey oğlumdan pek bir memnun..."

Ben ağzımı açamadan Ali'nin çocuksu sesi yükseldi:

"Ne oğlu, Gülsüm Sultan? Ne o öyle hemen oğul yapmalar? Biz daha ölmedik."

Annem mahcup gülümsemesiyle tezgâha yöneldi, Ali'ye asıl oğlunun o olduğunu falan söylüyordu. Tabii Ali o kelimeye hiddetini kaybetmemişti. Giderken iki tabak tatlı alıp "Oğluymuş, ne oğlu be! Gereksiz, lüzumsuz herif!" dedi.

Benim gözlerim büyürken Ali dişlerini sıkarak bana uyarıcı bakışlar attı. Ağzını oynatarak "Onu öldürürüm," dedi. Ali'yi tanımasam bu ifadeyle gerçekten öldüreceğini düşünürdüm. Elim ayağım titrerken, "Aptal," diye söylendim. Sesli söylemiş olmalıyım ki Ali durakladı ve annem "Hı?" dedi.

"Şey dedim annem... Şey... Ne kadar mükemmel bir gün..."

Yalanın kuyruklusu. Cehennemliktim ben.

"Evet... Mükemmel bir gün, mükemmel insanlar..."

Ali söylenerek salona gitti. Bugün bitecek miydi? Ali elini kana bulamadan? Ben elimi o kumral saçlara atıp yolmadan?

"Kızım, bu kaymakların niye yarısı kalıp gibi, diğer yarısı şaşı beş bakıyor?"

Bıkkınca elimi eşarbıma attım.

"Yarısını ben, diğer yarısını Ali yaptı."

"Hangisini diye sormama bile gerek yok."

Kaşlarım çatılırken söylendim:

"Sağ ol anne ya. Acayip moral veriyorsun!" Bugün bitecek miydi? *"Allah'ım sen aklımı koru!"*

17. BÖLÜM

OL DER VE OLUR

Gözlerimi açtığımda nasıl oluyordu bilmiyordum ama oturuyordum. Sanki uyanmamı gerektirecek bir durum vardı. Boş bakan gözlerle karşımda yağmurlu havadan dolayı nemlenmiş, yer yer küflenmiş kireçli duvarı süzüyordum. Nedendir bilinmez kısım kısım inceliyordum etrafımı. Sanki beynim geç algılıyor, bulunduğum ortamı kare kare çiziyordu göz bebeklerime.

Kokusunu alamıyordum ama yoğun bir sıcaklık algıladım. Kafamı sağ tarafıma çevirdim, sıcaklığa doğru. Bağdaş kurmuş, pencereye doğru yan oturmuştum ve odanın tam ortasında ufak bir talaş sobası vardı. Hava kararmaya yakın olmalıydı ki dışarıdan içeriye koyu mavi bir ışık yansıyordu. Sobanın sıcaklığını belirtircesine kırmızı ışıklar saçılıyordu ince tabakasından, duvarlara yansıyor, ışık oyunları oynuyordu. Kömür yeni atılmış olmalıydı ki çıtırtılar yer yer ufak patlamalara dönüyordu. Sobanın üzerinde şu büyükannemin evinde bulunan, kaynayınca öten çaydanlık vardı.

Suyun kaynama sesi bana yerimden kalkma isteği uyandırdı. Büyük ihtimal sıcak bir şeylere, ya da sıkıntılarımı giderecek bir arkadaşa, aslında bir bardak çaya ihtiyacım vardı. Ama elimde hissettiğim doku kalkmamı engelledi. Sonra gözlerimi ellerimde bulunan Kur'an-ı Kerim'e yönelttim.

Ben nerede kaldığımı düşünmeden, dilim okumaya başlamıştı. Okuduğum sureleri anladığımı fark ettim. Öyle belirli bir ayet değildi okuyup

anlamını içime sindirdiğim. Sadece hızla sayfaları çeviriyor, okuyor ve huzur buluyordum.

Yol arıyordum kendime. Her bir kelam, yol arkadaşı oluyordu bana. İçim acıyordu ama kelimeler acıma derman oluyordu. Öylesine ağlama isteğiyle dolmuştum ki gözlerimin buğusu kelimeleri bulandırıyordu. Bu sefer de ezbere okuyordum. Dilim damağım kurumuş, ellerim titrek, yüreğim şaha kalkmıştı. Ama bir söz süzülüyordu kalbime:

"Kun fe yekün."(Ol der ve olur.)

Sonra bir İnşirah ferahlığı:

"Feinne me'al'usri yüsran." (Demek ki, her zorlukla beraber bir kolaylık var.)

"İnne me'al'usri yüsran." (Evet, o zorlukla beraber bir kolaylık var.)

Hava kararıncaya kadar, gözlerim harfleri seçemeyinceye kadar ve parmaklarım tutmayıncaya kadar değiştirdim sayfaları. Neredeyse ışığı açacak gücüm kalmamıştı. "Sadakallahü'l-az'im" diye fısıldayıp öptüm yol göstericimin kelamlarını ve göğsüme dayadım.

Yüzümde bir sıcaklık hissediyordum. Hayır, ağlamıyordum. Bu sanki... Sanki bir huşu anıydı. Doymuşluk... Dünyayı boş vermişlik... Kuş tüyü adımlarla ilerledim, eskilerden kalma duvarın en üstüne çivilenmiş, Kur'an'ı Kerim için ayrılmış çantaya yerleştirdim elimdeki Kur'an'ı.

Beynim sorgulamıyordu. Neden buradaydım? Neden böylesine sessiz ve sakindim? Neden üzerimde dünyanın yükü binmiş ve beni yaşamaktan, insanlıktan soğutmuş gibi hissediyordum? Umurumda değildi bu soruların cevabı.

Şu an yapmam gereken tek şey o usulca öten sıcak suyu demlemekti. Koyuca demledim çayımı. Koyu iyiydi... İçimi uyuşturuyor, acılarımı yatıştırıyordu. Neden acıyordu ki bu kadar her yerim? Beli ince, ağzı geniş çay bardağımı sıcak sıcak doldurdum. İçine iki şeker attım. Daha da tatlansın istedim, ağzım öyle acıydı ki bir şeker daha ekledim.

Yine her zamanki köşeme, cam kenarına geçtim. Dışarıda kar vardı. Mevsimler ne ara geçmişti? Beynim hiçbir soruya cevap vermiyordu. Ellerim sanki tek istediği buymuş gibi sıkıca kavradı ufacık bardağı. Ayaklarımı altıma toplayıp eteğimin içinde büzüldüm. Kafamı kendi ördüğüm

hırkama gömdüm. Ne zaman ördüğümü bilmiyordum ama örmüştüm işte. Ama sanki biraz büyüktü. Bir kadın için değil de bir erkek içindi...

Sonra fark ettim ki bir bardak daha doldurmuşum ve camın kenarına, yanı başıma koymuşum. Şaşırmamıştım bu yaptığıma. Sanki hep yaptığım bir şeydi. Sahibini bekledi bardak bir süre. Ben ciğerime inen sıcağın keyfini bile çıkaramıyordum o bardağı süzerken. Sanki onun sahibiydi benim sahibim. Tıpkı o bir bardak çayı andırıyordum. Soğuyordum, bayatlıyordum ve hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktım.

Dolmuştum... Daha demin kazandığım ferahlık bir bardak çayla beraber buhar olmuştu. Tırnaklarım bile ağrıyordu, ayak tırnaklarım bile... Bu mümkün müydü? Sadece bir bardak çay bana bunu yapabilir miydi? Akmayan yaşlar koruyordu kendini nemli gözlerimde. Yumdum gözlerimi.

Bir rüzgâr esti ve içimden bildim... Aradan birkaç gün geçmişti ve ben yine aynı yerde, bu sefer başka bir süveterle oturuyordum. Bunu da ben örmüştüm ve diğerinin aksine siyahtı. Yine neredeyse beş beden büyüktü bana. Kolları ellerime kadar uzanıyordu. Parmaklarımla tuttuğum sayfalar ezbere bildiğim kelamları barındırıyordu. Ağzımı bile açmıyordum ama okuyordum. Sesim yankılanıyordu odada. Ağzım sıkı sıkıya kapalıydı hâlbuki. Gözlerimse sabırsızca, kendine bir çıkar yol arıyordu. Orada hep vardı bir çıkış kapısı. Onu aralıyordum ama sanki bu dünyadaki anahtarımı kaybetmiştim. Gönlüme doğru düşüncelerimin sesi süzülüyordu.

"Ona ihtiyacın var. Onun sana ihtiyacı var. Onu almadan gidemezsin Rabbinin kapısına. O senin anahtarın, dünyadaki ahiret kapın. Tut onu... Bir daha da bırakma."

Düşüncelerimi bölen hafifçe çalınan kapıydı. Kalbim ellerimin altında hissedilecek şiddette atmaya başladı. Benliğim bir şeye hazırlanıyordu, bir çözülme anı gibiydi. Kimin geldiğini biliyordu ama dillendirmiyordu. Sanki sır saklıyordu. Bilmem o kadarda mühim değildi. Tüm benliğim tanıyacaktı ve dillendirmeye de gerek yoktu. Kapının ardındaki beden konuştu:

"Benim."

Bedenim ayların birikimini boşaltırcasına sarsıldı. Sonra dökülmeyen yaşlarım feragat etti. Tüm kapaklar açıldı ve deli koylar gibi çağladı, durduramadım. Ortalık heyelana döndü. Topraklarım yerle yeksan oldu, yeniden bir dünya ve yeniden hayat filizlendi. O hayatı gözyaşlarımla suladım.

Kur'an'ı Kerim ellerimde, ayların birikintisiyle ıslanıyordu. Kıyamıyordum ama ellerimde onu kapatacak, yukarılara, kimsenin aşağılamayacağı yerlere koyacak derman yoktu. Kapı hıçkırıklarımın ardından bir kurdun kükreyişini andıran bir sesle, yeninden kırılarak açıldı. Gözlerim o koca ayakların sahibini tanıyordu.

"O geldi," diyordum ama isim koyamıyordum bu kavuşma anına. Sadece vuslattı işte. Ya Yaradan'ın kapısında bulunacaktım, bu hayalde onunda tutacaktım ellerinden ve öyle girecektim sonsuzluğa; ama bu gidiş öyle güzel, öyle huzurlu olurdu ki...

Şimdi ölüm bile tatlıydı işte. Hep tatlıydı... Ama onunla, sadece onunla Cennet'in tam manasını bulmuştum dünyada. Sıra ahiretimdeydi. Ahirete kadar benimleydi. Gölgesi üzerime düştü, teninden yayılan sıcaklık içeriyi ısıttı. Hiddetli nefesi sakinleşti ve usulca aldı Kur'an-ı Kerim'i ellerimden. Üç kere öpüp başına koydu ve ezbere bilir gibi çantasına iliştirdi. Sobaya biraz odun atıp harladı. İki bardak çay doldurdu. Sonra çayı ellerime vermek yerine camın pervazına koydu. Sandalyesini benimkiyle dip dibe çekti. Dizleri dizlerime değdi. Kocaman ellerini uzatıp soğuktan uyuşmuş ellerimi avuçladı. Soba bile ısıtmıyordu ellerimi. Ama avucumu kavrayan sıcak ayaları cehennem ateşi gibi yaktı beni. Ama öyle kötü, yanlış hissettirmeden... Sanki sahibini bulmuştu ellerim. Hep oraya aitti.

Sonra usulca çekti beni kucağına doğru. Ufacık bedenim daha da küçülmüş, bir kız çocuğu gibi heybetli bedene sarılmıştı. Ayaklarımı ve ellerimi ovuşturarak ısıtıyor, bir yandan da kulağıma masal gibi sesiyle bir şeyler fısıldıyordu. Kulaklarımı okşuyordu sesi. Elleri tenimi sahipleniyordu. Ve kokusu... İşte burası, diyordu... Burası senin dünyadaki asıl cennetin...

Kafamı kaldırıyordum usulca. Yüreğim patlayacak gibiydi. Böylesi bir doymuşluk hissini daha önce hiç yaşamamıştım. Onu görünce, ruhum bedenimi terk edecekmiş gibi hissediyordum. Kulaklarım uğulduyordu. Ellerim karıncalanıyordu. Gözlerimi azıcık daha kaldırdım ve mavileri gördüm.

***

Ciğerim patlayacak gibi oldu. Zorlukla çekiyordum nefesi içime. Yataktan doğrulacak dermanım yoktu. Göğsüm kilometrelerce koşmuşum gibi hızla inip kalkıyordu. Âdeta hırlıyordum. Ağırlaşmış ve gözyaşlarından dolayı şişmiş gözlerimin açılma sebebi telefonumun melodisiydi. Uyanmamı

sağlamıştı ama ben uyanmak istememiştim. O kollardan kopmak istememiştim. Tekrar yumdum gözlerimi ama orada değildi. Çocuk gibi yatağın içini yumruklamak istedim. Sinirlerim iyice gerilmişti ve boğazımda atan damarlarım paniğin izini taşıyordu. Telefonu hızla aldım ve kim olduğunu bakmadan açıp uykulu bir sesle konuştum:

"Efendim."

Sadece... Sadece o rüyaya geri dönüp ölene kadar orada yaşayamaz mıydım? Anlamsız gelmeye başlayan asıl dünyam, telefondan gelen sesle tekrar anlam buldu.

"Gülüm..."

Gözlerimi tekrar yumup cennet kuşlarının nasıl olacağıyla ilgili ipucu veren sesini dinledim. Ancak bu kadar huzur verebilirdi. Benim verdiğim nefes sesine karşın konuştu:

"Ece'm... Güzel gözlüm, duyuyor musun beni?"

Sesi hem kaygılı hem de hasret doluydu. İki gün önceki davetten sonra telefonlarına bakmamış, inatla görüş alanına girmemiştim. Günün sonuna kadar bir şekilde Ümit'i benden uzak tutmuş, otoritesini konuşturmuştu. Ama Açelya onu her dakika hasretle süzüyordu. Onu sabırla bekliyordu. O, günün birinde benim asla giremeyeceğim kollara kavuşacaktı, buna engel olamayacaktım.

Ali her ne kadar inkâr etse de asla benim olamayacak kadar değer veriyordu ağabeyime. Ben kendimden utanırcasına o gelirse kapımı açacağımı, ağabeyimi karşıma alacağımı biliyordum. Utanmaz, arlanmaz duygularım iyice arsızlaşmıştı. Ölene kadar benim olmayacak bir adamı sevecektim ve o adam ölene kadar ağabeyimin en güvendiği insan olarak kalacaktı.

"Biliyorum, sabahın bu saatinde niye aradın, diyeceksin ama sesini duymam gerekiyordu. İyisin değil mi? Kalbim kaygıyla dolu Ece'm. Bir rüya gördüm ve sen..." Nefes verdi. "Senin iyi olduğunu bilmem gerek. Seni görmem gerek. Hatta Allah beni ıslah etsin ki o güzel kokunu ciğerlerime çekmem gerek. Sen direnseni de seni zorla kollarıma alıp günahına girercesine sıcaklığını sıcaklığıma hapsetmem gerek."

Hırıltılı bir nefes daha aldı ve bıkkınca üfledi. Belli ki kaygı doluydu. O da benim gibi derin bir rüya mı görmüştü?

"Bazen diyorum ki... Boş ver her şeyi. Arkanda bırak. Al kadınını kollarına ve sadece senin olacak bir diyara götür. Kıy nikâhını ve kendinin yap onu. Tenini tenine helal yap. Gözlerine korkusuzca bakması için, gerekirse zorla hanımın yap onu. Ne anne, ne baba, ne kardeş... Hiçbiri umurunda olmasın ve onunla dol..." Zorlu nefesimi saklamak için dudaklarımı birbirine mühürledim. Bu sözler, canımı çok fazla yakıyordu. "Ne yapacağım ben Karamel'im? Bana yol göster. Gidecek kapım yok. Kalbim daralıyor. Sanki biri ruhumu ellerinin arasında kıvırıyor. Boğazım kuruyor. Acı çekiyorum ama çarem yok..."

Sadece nefes sesimle cevap verdim ona. Buradayım, ama konuşamam, demek gibi... Gözlerimden akan yaşlar usul usul yastığıma süzülüyordu. Hıçkırmıyordum. Sadece ona, asla olmayacak olan bu hayallere usul usul ağlıyordum.

"Seni öyle görünce... Öyle güzel, öyle ulaşılmaz... Beyaz sana çok yakışmıştı be Ece. Çok... Ama olmamıştı işte o adam yanına. Yakıştıramamıştım. Öyle çok acı çektim ki zorla uyandırdım kendimi. Seni hep beyazlar içinde hayal ederken, bu olmadı gülüm. Olmaz bu... Canımı al, öyle görmeyeyim seni."

Sessizlik takip ederken zehir gibi cümleleri boğazıma dizildi. Gözlerimi geceliğimin koluyla siliyordum ama yenisi hemen buluyordu yolunu. Sırılsıklam olan yastığın diğer tarafına döndüm. Buz tutmuş ellerimi yastığın altına sıkıştırdım. Diğer elim ise sanki bırakmaya korkuyormuş gibi kavramıştı telefonu. Boğazımı temizledim. Onu sakinleştirmek, yaralarına merhem sürmek istedim ama korkuyordum. Sesim onu zehirleyecek bir yılan gibi çıkacak diye ödüm kopuyordu.

"Buradayım," dedim ama hırlar gibiydi sesim. Yine de devam ettim. "Ben hep buradayım."

"Sesine kurban olduğum," dedi. Elimle ağzımı kapatıp hıçkırığım geri ittim. "Allah korusun," demiştim çarçabuk. "Varlığına kurban olduğum," diye tekrarladı kendini. "Allah korusun," diye tekrar atıldım. Sesim hafif kızgın çıkmıştı. Ona kıyamamam hoşuna gidiyor gibiydi.

"Senin Yaradan'a kurban olurum."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Sadece bir kelam vardı ve onu söylememekte kararlı olmama rağmen süzüldü dışarı. Sanki ne olursa olsun,

söylemek zorundayım diyordu dilim. "Ben de," dedim. "Ah..." diye bir iç çekiş yükseldi Ali'den. "Seni görmek istiyorum. Sadece uzaktan görsem bile yeter. İki adım sınırımı asla aşmayacağım söz."

"Olmaz Ali," diye mırıldandım, bu benim için en zor geri tepişti.

"O adımı söyleyen sesine öylesine muhtacım ki... Bu hâl, hâl değil Karamel'im. Sonum hayır değil. Ne olur, bu son. Bir kere göreyim bir daha..."

"Bunun sonu yok Ali."

Nefesimi toparlayıp sırtüstü döndüm. Soğuyan yaşları yanağımda kurudu. "Bunun ne sonu var ne de bir sonucu. Bunun bir çıkışı yok. Sen hep gelmek isteyeceksin. Bense hep gelmeni isteyeceğim. Sonra günlerce alnıma dokunan dudakların çıkamayacak aklımdan. Ateş olup yakacaksın beni ve sen de yanacaksın. İkimizi de çıkmaza, günaha sürükleyeceksin. Sonumuz yok bizim Ali'm."

"Sus," dedi titrek bir sesle. Öyle bir sus demişti ki yalvarırcasına, sanki yaralarına tuz basıyordum. "Sadece sus. Yeter sözlerinle bizi yaraladığın. Dayanamıyorum, anlamıyor musun? Seni biliyorum, günahını biliyorum, senin cennet kokan kokunun bana haram olduğunu biliyorum ama Allah beni kahretsin ki elimden bir şey gelmiyor. Bu koskoca beden kabuktan ibaret...Hiçbir halta yaramıyor. Seni koklamayacaksa burnum ne işe yarıyor ki? Ya da gözlerim görmeyecekse çehreni? Allah beni kahretsin... Hiçbir haltı beceremeyen, susmaktan başka hiçbir şey bilmeyen beni kahretsin."

"Deme öyle... Deme. Allah korusun." Doğruldum yerimde. "Girme günaha. Yapma! Kalbini daha da karartma."

"Ne yapayım? Ne! İçim daralıyor."

"Sana küçükken öğrettiğim sureler vardı ya..." Cevap beklemeden devam ettim. "Onları oku. Aç elini dertleş derdi verenle. Seni kapısına istemeseydi bu kadar sıkışmazdı kalbin. O seni bekliyor. Dua et Ali... Dua et bitir şu imtihanımızı. Ömürlük imtihan bu, biliyorum. Ama söküp alması için dua etmekten başka şansımız yok."

"Hayır!" dedi Ali. Bir anda şaşkınlık geçirirken, diğer anda sinirden nefesim kesilmişti. Ali tekrarladı. "Hayır! Kesinlikle, hayır!"

Ali ne saçmalıyordu? Kabul etmiyor muydu dua etmeyi? O kadar mı kararmıştı kalbi?

"Asla onun kapısına seni unutmak için gitmem. Derdimden ölsem de seni söküp almasını isteyemem. Sen ızdırapların, imtihanların bile en güzelisin. Sen olmasan yaşamak, nefes almak mecburiyetten başka bir şey olmazdı. Ayrıca sen de sakın öyle bir şey yapma! Güzel, temiz kalplisindir sen. Çocukken ettiğin duaları bilirim... Allah muhafaza, kabul olur duaların. Kayıp gidersen benden, ben de duramam bu cihanda. Ant olsun ki sen öldürürsen içinde beni, yıkılır bu diyar başıma. Sonra ben de yıkarım bu dünyayı sana bakan bütün yabancı gözlerin başına!"

"Şimdi uyu," dedi. Sesi kendini sakinleştirmeye çalışır gibiydi. Sonra masalsı sesiyle fısıldayarak konuşmaya başladı. "Rüyaların benle dolsun... Orada helalin olayım olur mu? Şöyle tek katlı, geniş bahçeli bir evimiz olsun. Kocaman bir ağacın altında, sadece ikimizin sığacağı bir çardak yaparım bize. Belki de biraz daha geniş olmalı... Sen kilo almış olabilirsin ya da bir sebepten dolayı karnın hafifçe şişmiş olabilir. Güzel bir sebepten dolayı..."

Gözlerim kapalı hayalini kurduğum dünya yüzümde gülümsemeyle tekrar uyumama sebep oldu ve rüyamda mavi gözlü, uzun bukleli saçları olan kız çocukları gördüm.

18. BÖLÜM

SENDEN NEFRET EDİYORUM

Ali yaklaşık bir haftadır duymuyordu, su niyetine içmek istediği sesi. Ne arayabiliyor ne de yüzünü görebiliyordu. Bunun en büyük sebebi dizginlenemez duygularıydı. O telefon konuşmasında genç kız uyuya kaldığında, saatlerce nefes alıp verişini dinlemişti. Gözleri kapanmak için yakarmıştı ama kulakları duyuyorken, böyle bir fırsat varken değerlendirmeliydi. Yıllardır Ece'ye korkusuzca bakamıyordu. Asır gibi gelen yıllardır onunla konuşamıyordu. Aradaki bariyerler yıkılmıyordu.

Ali onun Sarı'sı olarak kalabilseydi, kalırdı. Yeter ki Ece'si yakınında olsun, çocuk kalmaya bile razı olurdu. Ece'nin dediğine göre Ali, haramdı ona. Onu da günaha yetiriyordu. Eğer... Eğer kardeş bildiği adamın kardeşi olmasaydı, kolundan tuttuğu gibi basar nikâhı, Allah katında da o kâğıt parçalarında da karısı yapardı onu. Kendinin kılardı. Parmağına koskoca bir yüzük takar, "Benim" dercesine ona bakan gözlerin, gözlerine sokardı. Yapardı Ali... Korkusuz ve hakkını savunan Ali yapardı. Ama şu aynada ona bakan Ali korkağın tekiydi. Öz ağabeyi kucağında ölmüş, kız kardeşi göz göre göre erimiş, annesinin merhametini kaybetmiş Ali ödleğin tekiydi. Daha fazla kayıp ağır geliyordu. Oğuz ağabeyini, hatta şimdiden kaybettiğini düşündüğü Yusuf ağabeyini kaybetmekten ödü kopuyordu.

Kolay mıydı? Her arkasını döndüğünde dağ gibi onlar vardı sırtında. Korkusuzdu Ali ama onun korkusuzluğunun tek sebebi onların orada olacağını bilmesiydi. Onlar için gözü kapalı ölüme giderdi, onlar da Ali için...

Şimdi ise... Sanki tek sahip olmak istediği, o simsiyah saçlara ilk dokunan olmaktı. Utanıyordu kendinden. Ama fırsat verseler, sök at onu içinden deseler, yapamazdı. Şu hayatta yaşadığını hissettiren tek şey bu duygulardı. Kader Ali'ye büyük imtihanlarla gelmişti. Belki kendi seçtiği yollardan dolayı bu kadar eziyet çekiyordu. Bildiği tek bir şey vardı. Bu içindeki kavurucu sevda olmasaydı, boş bir kabuk olurdu.

Bakan görmezdi Ali'deki kederi. Daima gülmeye alışkın yüzü sorgusuz uyguluyordu bu eylemi. Ama bomboş, ama hissiz... Şimdilerde Yusuf ağabeyinin dediklerini düşünüp uzak durmak zorundaydı Ece'den. Eğer bilseydi o konuşmanın Ece ile son konuşması olduğunu daha güzel şeyler söylerdi. Cihandaki tüm güzelliklerle hitap ederdi ona. Rüya bahanesiyle tüm hayallerini sunardı kulaklarına. Daha ona benzeyen çocuklar hayal ettiğini, bahçelerine hangi renk çiçekler ekeceğini, işe gitmemek ve onunla kalmak için ne tür bahaneler bulacağını söylememişti. İçinde kuruyacak mıydı tüm bu olasılıklar? Yusuf ağabeyi ne demişti?

"Eğer, Oğuz'u karşına alacak kadar, kızı kolundan tutup bu 'Benim helalim' diyecek kadar cesaretin yoksa uzak dur aslanım. Ece'nin görüşünden, hayalinden, geleceğinden uzak dur. Diyorsan ki ne Oğuz ağabeyimin ne de insanların düşündüğü umurumda o zaman basarsın nikâhını, ne kızın günahına girersin ne de kendinin. Ha, ben zamanında Erva'ya çektirmedim mi? Çektirdim. Ama şu an ki aklım olsa, başlarım intikamına da başkalarına da deyip alır karımı o kadar acı çekmesine izin vermezdim. Ben her ne kadar Ece'nin ağabeyi isem, senin de ağabeyinim. Ne ona ne de sana kıyabilirim. Ömrünüz boyunca birbirinize iki türlü de mahkûmsunuz, ona da kendine de eziyet etmekten vazgeç. Açelya da dâhil kimse bunu hak etmiyor. Eğer o kızı nişanlım diye tanıtıyorsan gururuyla oynamaya hakkın yok. Kaderini bağlamaya da... Ya ömrünün sonuna kadar Ece'ye göz ucuyla bile bakma ya da herkesi kaybetmeyi, karşına almayı kabul et."

Ali sözleri beyninde tekrarlarken elini istemsizce lavabonun mermerine vurup duruyordu. Her bir söz kurşun gibi girmişti erkeklik onuruna. Haklıydı Yusuf ağabeyi. Yerden göğe kadar haklıydı. Kendinin canı cehenneme, Ece'ye bunu yapmaya hakkı var mıydı?

Öyle bir çıkmazdaydı ki ruhu bedenini terk edecekti âdeta. Sanki kapalı bir kutunun içine koca cüssesini sıkıştırmışlardı. Yoktu hiç çıkış kapısı. İçi daralıyordu. Ona kadar sayıyor, gözlerini yumuyordu ama fayda etmi-

yordu. Görünmez bir el boğazını sıkıyordu. "Bu kalıp, bu kalbe fazla..." diyordu. "Kalıbının adamı değilsin sen."

Ansızın aklına gelen, Ece'sinin küçükken öğrettiği sureleri tekrarladı. Allah yolunu kaybettiğini hatırlatır gibi sıralıyordu dertleri. Ece'yi ona izini kaybetmesin diye göndermişti, biliyordu. Hem dertti Ece hem de fazlasıyla derman. Tadı ne kadar acı olursa, o kadar çok iyileştiriyordu bu ilaç. Elini son kez lavaboya geçirip hırsla döndü arkasını. Ağustosun son haftasının boğuculuğu vardı gecede. Ağzında çevirip durduğu kürdan fark etmeden damağını yarıyordu. Elleri kotunun cebinde sanki gözlerini kapatmış yürüyordu. Bir araba çıksa şuradan, son verse hayatına umurunda olmazdı.

Kafasını semaya, herhangi bir yere, O'nu hissedeceği yıldızlara, geceye, rüzgâra kaldırdı. "Bir çıkar yol, bir iz göster," diye yakardı tüm bunları Yaradan'a.

Kendine hâkim olmak zorundaydı. Ece'nin hayatını da kendi hayatını da cehenneme çevirmeye hakkı yoktu. Dayanmaya çalışacaktı. Ali bir şekilde şu nişanlılık işinden kurtulacaktı. Ece'ye de bakmayacaktı yan gözle artık ama kimse de olmayacaktı. Ece gitmek istemesin diye yaban ellere, ne gerekiyorsa yapacaktı. Bencil miydi? Kesinlikle! Onların kaderinde bu dünyada kavuşmak yoksa ahirete kadar bakire kalacaktı sevdaları. Başka kimsenin olamayacaktı o dokunmaya kıyamadığı teni. Buruşup, kuruyup kefenlenecekti Ali ile beraber. Tek beyazı kefen olacaktı. Asla o gelinliği başkası için giymeyecekti. Beyaz kefenle, gelin gibi kavuşacaktı ahiretine.

Eğer kısmetliyse ondan hemen sonra giderdi peşi sıra Ali. Allah'ın takdirine kalmıştı. Çok yaşamamayı umdu. Keza onsuz dünya cehennemden farksızdı.

***

Onuncu günün, on birinci kitabını rafa yerleştirirken içinden çıktığım dünyanın kasvetiyle omuzlarım düştü. Her biten kitabın sonunda bu boşluk hissini yaşıyordum. O doludizgin hayattan çıkıp gerçek hayata, bomboş hayatıma dönmek eziyet gibiydi. Neredeyse kısmî depresyon geçiriyordum.

Önceden beni aramasın, beni zor durumda bırakmasın diye yapmadığım kalmıyordu. Şimdi ise o güzel kelamlarının özlemini çekiyordum. Evet... Artık özlediğimi kabul ediyordum. Hasretini çekiyordum sesinin. Beni kendine zorla alıştırmış, sonra hiçbir şey yokmuş gibi ortadan kay-

bolmuştu. Gururum onu aramama izin vermiyordu. Açelya ile mi, diye düşünerek kendime çektirdiğim eziyetin haddi hesabı yoktu. Utanmazca sahipleniyordum artık onu. Beni günaha çoktan davet etmiş, nefsimin can evinden vurmuştu. Bitmiyordu onunla dolu rüyalar. Ya bahçemizde oturuyorduk ya da beraber gökyüzünü seyrediyorduk. Kimi zaman kızlarımızı görüyordum, kimi zaman onun için giydiğim beyaz gelinliği... Hep masum, hem duruydu rüyalarım.

Gerçek olmayacak kadar güzeldi; rüya olduğunu hep anlardım. Uyanmamak için elimden geleni yapardım. Eskisinden iki kat fazla uyuyor, iki kat sinirli uyanıyordum. Annem ve babam beni uyandırma işini birbirlerine atıp duruyordu. Normalde de huysuz uyanırdım ama bu son günlerde çekilmez olduğumu biliyordum. Hele ki Eslem ve Rana benimle ne yapacağını kestiremiyordu. Dışarı çıkarmak için binbir bahane uyduruyorlardı. Hatta bir ara Eslem, kronik hastalığını bahane edip her zaman yaptığı gibi beni ağına düşürmüştü. Hasta olmadığını, şaka yaptığını söyleyince onu gerçekten hastanelik etmek üzereydim. Ama yılmıyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi ısrarla arayıp açana kadar kafamın etini yiyordu. Beşinci arayışında dayanamayıp telefonu açtım:

"Ya bir huzur... Kurbanınız olayım bir huzur verin."

Eslem'in sesi karamsardı. "Ece," dedi demesine ama lafın devamını getirmedi. "Yine başlama Eslem. Hasta falan değilsin işte. Bu sefer kandıramazsın beni."

"Ece bu seferki..." Söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldı, sesinden anlıyordum. Sonra hışırtılar oldu. Telefonu Rana aldı. İşte bu beklemediğim bir şeydi çünkü Rana yalan söylemezdi.

"Ece, acilen buraya gelip bunu görmen lazım."

"Neyi? Ne oluyor kızlar? Korkutmayın beni."

"Yalnızca gelip görünce anlarsın. Telefonda anlatabileceğim bir şey değil."

Nerede olduklarını söyleyip telefonu kapattıkları an içimde büyüyen panikle nasıl hazırlandığımı bilemedim. Hatta eşofman takımımın üzerine ince kap çekip alelade bir şal bağladım. Anneme Eslemler ile buluşacağımı söyleyip daha karşı çıkmadan taksiye atladım.

Ellerim titriyordu. Hatta her panik yaptığımda olduğu gibi alt dudağım kendinden bağımsız seğiriyordu. Böyle devam ederse şu her zamanki aptal bayılmalarımdan birini yaşayacağım diye ödüm kopuyordu. Son zamanlar biraz azalmıştı ama kaçırılma olayı tekrar tetiklemiş olmalıydı. Rana'nın sesindeki kaygıyı düşündükçe, safram ağzıma yükseliyordu. Alışveriş merkezinin önünde inip titrek adımlarla yürüyen merdivenlere ilerledim. Sanki yükseldikçe hava boğuklaşıyordu. İçecek bölümüne ilerleyip kızlara göz gezdirdim. Sarı saçlar ve renkli bir türban gördüğüm an o tarafa doğru hızla yürüdüm. Yürürken asla kafam yerden kalkmaz ve sadece yürüdüğüm yol hizasına bakardım. Ama içimden bir dürtü, sağ tarafa bakmam gerektiğini haykırıyordu. Kızlar karşı taraftaydı ve onların baktığı yön, aksi tarafımda ki başka bir kahve dükkânıydı.

Gözlerimi o tarafa çevirdim, kendimi hazırlayacak vakit bile yoktu. Her şey susmuştu. Sanki saatler kendini buna hazırlıyor, insanlar içimde kopacak kıyametten kaçışıyordu. Camlar uğultumu yansıtıp acıklı bir melodi gibi derinden bir ezgi çalıyordu. Gördüğüm manzara ayaklarımı yerden kesecekti neredeyse. Zorlukla tırabzanlardan tutunup bir destek aradım. Ellerim buz kesmiş, yüzüme öfkenin kanı hücum etmişti.

Kahve dükkânındaki topluluk kahkahalar atıyor, birinin doğum gününü kutluyordu. Bunda garip bir yan yoktu. Ali'nin ifadesini görmesem de o topluluğun içinde bıkkınca dikildiği kasılan omuzlarından belliydi. Eğer durum bundan ibaret olsaydı, onun bu etkinliğe iyi niyetle, geri çeviremediği için katıldığını düşünürdüm. Ama öyle değildi. Kumral saçlarıyla Açelya ile öyle samimi bir hâldeydiler ki... Kız ellerini boynuna sarıyor, Ali ondan kurtulmaya bile çalışmıyordu. Yüzünden anlaşılacak tek şey, hemen şu tantanayı bitirip gitmek istediğiydi. Belki Açelya'nın ona sırnaşmasını bile umursamıyordu; ama bu benim öylesine umurumdaydı ki tek isteğim o camları parçalayıp bu günaha tanıklık eden herkese gözdağı vermekti.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi Açelya, o geniş omuzlara burnunu sürtünce, benim patlama anım yaşandı. Ellerim demirleri daha sıkı kavradı, içimde tarifi imkânsız bir hiddet baş gösterdi. Eslem ve Rana beni fark etmiş olacak ki uğultulu seslerini işittim. Onları umursamadan titrek adımlarla, tırabzana tutunarak camın önüne, beni görebileceği şekilde karşısına geçtim. Ellerimi sökerek aldım parmaklıklardan. Usul usul tam camın önü-

ne, onun görüş açısına girdim. Gözlerimden yaşlar akıyordu ama ne ara başladığını bilmiyordum, şalım ıslanmıştı ve çenemden aşağı damlıyordu.

Ali, Açelya'nın farkına yeni varmış gibi onu sırtından çekip kenarına iteledi. Kaşları çatılsa da arkadaşlarının arasında ona hiçbir şey söylemediğini fark ettim. Ona "Ece'nin dokunamadığı bedenime dokunma," demedi. Ona "Asla bana ait olamayan bir kıza aitim," dememişti.

Sanki bakışlarımı hissetmiş, havadaki ezici kuvveti fark etmiş gibi kafasını kaldırdı. Safirler benimle kavuştuğu an önce şaşkınlıkla büyüdü, sonra daha demin bulunduğu hâli düşünmüş olacak ki bir anda çatıldı. Kafamı iki yana sallayıp gözlerimi yumarken bitkinliğimi anlamasını umdum. Bitmiştim artık. Bitirmişti beni.

Kızlar yakınıma gelmişti ama bu sefer ayaklarım ondan, safirlerden kaçmak için komut bekler olmuştu. O komutu bu sefer kalbim vermişti. Kalbim de artık benim tarafımdaydı. Parçalanmaktan, örselenmekten bıkmış, usanmıştı. Gözyaşlarım yerlere damladı, hızla koşuyordum. Koskoca alışveriş mağazasında insanlar bana çarpmamak için kenara çekiliyordu. Arkamdan gür bağırtısını duyuyordum ama bu daha hızlı koşmama neden oluyordu. Sesini duyup gözlerine bakıp bu yalana kanmak istemiyordum. İşte, o hayatını yaşıyor ve benim hayatımı cehenneme çeviriyordu. Ben onu beklerken kuruyacaktım ama o gününü gün edecekti. Aptal gibi ona sevdalı bir kızın olduğunu bilecek, benimle özgüvenini tatmin edecekti. Çocukluğumuzdaki Ali ne zaman bu kadar değişmişti? Artık onu zerre tanımıyordum. Artık ondan nefret ediyordum!

Boş taksileri gördüğüm an kurtulduğumu düşünüp nefes verdim. Tam kapıyı tutmuştum ki arkamdan koca kollar belimi kavradı. Ellerinden kurtulmaya çalışarak debelendim. Kulağımda koştuğunu belirten nefes sesi, hırıltıyla yankılanıyordu. Nefes nefese sesiyle konuştu. "Dur!" Beni zapt etmeye çalışırken kollarını daha beter sıkıyordu. "Kızım iki dakika rahat dur. Nasıl koşuyorsun böyle?"

Ona cevap vermeden dişlerimi sıkarak, tırnaklarımı ellerine boylu boyunca geçirdim. Feryat etse de bırakmadı. Taksici, Ali'nin üzerine yürüdü ama Ali adama öyle bir bakış attı ki adam olduğu yerde kaldı. Herkes öylece durmuş, bizi seyrediyordu. Sanki burada aşk oyunu oynuyormuşuz gibi dikkatle bizi izliyordu. Ali herkese "Nişanlım olur da. İstediği elbiseyi alamayınca küstü. Ben de kendimi affettirmeye çalışıyorum." diye bir şey-

ler geveledi. İnsanlar nasıl bu kadar saf olabilirdi? Ondan nefret ettiğimi, kaçmaya çalıştığımı görmüyorlar mıydı? Gözyaşlarım muhtemelen onları bu yalana inandırmıştı. Bir de Ali'nin sesindeki o sevimli tını...

Beni bir parka sürükleyip ufak bir şelalenin arkasına çekti ve belimdeki kollarını gevşetti. Ben de fırsattan istifade kollarından kurtuldum. Tam birkaç metre gitmiştim ki tekrar yakalandım. Hayal kırıklığıyla inleyip tekrar tırmaladım ellerini.

"Bırak beni! Hayvan! Sen hayvanın, öküzün, onursuzun ta kendisisin."

"Kızım maraton koşucusu musun sen? Ciğerim patladı."

"Geber!"

"Sayende o da olacak."

"Ah, nerede o günler?"

"Ya, bir rahat dursana be! Ah elim... Kedi misin sen? "

"Bırak beni, çok fena olur."

"Kaçmayacağına söz verirsen bırakırım."

"Senden nefret ediyorum."

"Etmiyorsun."

"Evet ediyorum. Midemi bulandırıyorsun!"

"İltifat ediyorsun."

"Bırak beni, Ali. Yemin ederim çığlık atarım."

"At... Sonra aman Ali dudaklarıma dokundu diye yakarma. Memnuniyetle ağzını kapatırım."

Dişlerimi sıkarken bıkkınca nefesimi bıraktım. Belimdeki eli tüm bünyemi yakıyordu ve kendimden nefret ediyordum. Gözlerimden bir damla yaş daha giderken bu sefer kendime olan nefretimden ağlıyordum.

"Tamam, bırak kaçmayacağım." dedim, ellerinden kurtulmak istiyordum. Elleri sanki istemiyormuş, sanki benim teslim olmama şaşırmış gibi usul usul geri çekildi. Gözlerimi karşımdaki duvara sabitledim.

"Beni dinleyecek misin?" diye sordu. "Hayır... Sadece kollarından kurtulmak için teslim oldum. Ne söylediğin zerre umurumda değil. Hiçbir bahane gördüklerimi yumuşatamaz," dedim. "Ama..." diye başladı çaresiz bir sesle. Hiddetlenen ve kızaran gözlerimi kaldırdım. Sinirliyken göz teması

19. BÖLÜM

BENİMSİN

Vazgeçmek, yaşamın kardeşi...Bazen etinden, kemiğinden sökmen gerekir o hissi. Asla bırakamayacakmışsın gibi gelir. Zaman geçer; saatler, bazen yıllar. Kimisi hafiftir, saatler silip süpürür; kimisi ağır, seneler geçse de iz bırakır; kimisi öyle yerleşmiştir ki içine, ne saatler, ne seneler ne de koca bir ömür alır onu senden. O gider. Sen de onunla gidersin ve bir daha asla, aynı sen olamazsın.

***

"Ece'm... Geldiler kuzum."

Titrek ellerimi birbirine bağlayıp sakinleşmeye çalıştım. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. İçimden dualar mırıldanırken bir yandan da nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. İşte buradaydım. Hayatımın dönüm noktasında...

"Tamam, bana birkaç dakika izin ver. Sadece..."

"Bunu kendine yapma."

Erva'nın yalvaran sesiyle ıstırabım katlandı. Yutkundum. Sanki dünyalar boğazıma dizilmiş, beni boğuyordu. Nefesim bile bana karşı çıkıyordu. Tıpkı ayaklarımın karşı çıktığı gibi... Bir beşik misali sallanıyordum.

Günlerdir eve kapatmıştım kendimi. Ne telefonumu açıyor ne de gün yüzü görüyordum. Olası caydırma çabalarını duymak istemiyordum. Olası mavi gözleri görmek istemiyordum. En çok da olmayacak hayalleri kurmak istemiyordum. Yorulmuş, kırılmış ve bıkmıştım. Tükenmiştim ben ya!

Başka açıklaması yoktu. Yıllardır içimde büyüyen sevdayı, her devasında eline alıp oynuyor, şekil vermeye çalışıyor ve parçalıyordu. Çocuklar oyun hamurlarıyla oynar, onu hiç olmadık hâllere sokarlar ve kurumaya başlayınca kırılır ya, işte ben tam da bu hâldeydim. Benimle oynuyor, hiç olmadık hâllere sokuyor, girmeyeceğim yollara sürüklüyor, uğramayacağım günahlara çekiyor, sonra da hayatımı altüst etmemiş gibi kendi hayatına devam ediyordu.

Sakinleşmek yerine daha da gerilince her zamanki köşeme oturdum. Misafirler beni görmeyi bekliyordu, biliyordum. Titrek ellerle, bu geçmişin izlerini taşıyan gözlerle karşılarına çıkamazdım. Kim gelini olmasını istediği bir kızı sevdadan kurumuş bir hâlde görmek isterdi ki? Haksızlık yapıyordum, biliyordum. Kendime değil, beni istemeye gelen Ümit'e.

Ali ile konuşmamın üzerinden saatler geçmişti ki Ümit'i evimizde oturur vaziyette bulmuştum. Yüzünde ciddi bir ifadeyle benden vazgeçmeyeceğini, ben inat etsem de onu sevmem için elinden geleni yapacağını söylemişti. O an, öyle bir vaziyetteydim ki gelecek denen şeyin bana asla uğramayacağını düşünmüştüm. Sadece... Sadece artık gerçekten başkasını sevmek istemiştim. Artık ben de yaşamak istemiştim. Artık onu hayatımdan söküp atmak istemiştim.

Belki safir mavisi gözlere sahip çocuklarım olmayacaktı ama bir umut dalına tutunmam gerekiyordu. Gözlerimi yumduğumda onun yüzü gelmemeliydi artık gözümün önüme. Ali diye başlamamalıydı artık hiçbir kelime. Ali, artık sahiplenme ekini kullandırmamalıydı bana. Ali'm olmamalıydı işte. Çünkü o benim değildi. Artık ben de onun değildim. Hiçbir sevgi sözcüğü onu hatırlatmamalı, hiçbir karamelli şeker onunla paylaşılmayı beklememeliydi sağ cebimde. Hâlâ sağ cebimde bulunan karamelli şekeri, cebimin üzerinden sıkı sıkı kavradım. Hayır! Cebimde olması onu beklediğim anlamına gelmezdi. Sadece alışkanlıktı bu. Asla sahibine kavuşamayacak olan bir şeker barınırdı her daim orada. Şimdi de sahipsizdi. Sonsuza dek sahipsiz kalacaktı.

Belki de gelecekte "Ali" diye seslendiğim çocukla paylaşırdım şekerlerimi. Gözleri asla ona benzemeyen ama bana her daim onu hatırlatan... Gözyaşlarım usul usul akarken çocukluğumdan bir anı belirdi gözlerimin önüne.

***

9 yıl önce...

Ece, Ali'nin peşinden merdivenleri çıkarken soluğu kesilmişti. Yine de yılmadan bu hızlı adımlı, haylaz çocuğa ayak uyduruyordu. Ali onu asla tehlikeye sürüklemezdi. Gözlerini kapatsa, elleriyle onu nereye götürse giderdi. Çünkü Ali, Ece'nin bu dünyadaki en güvendiği idi. Babası ve ağabeyi bunu duysa küserdi. Ece bunu ömrünün sonuna kadar içinde saklamaya karar verdi.

"Sarı, ayaklarım koptu."

"Azıcık kaldı Karamel. Mızmızlanma."

"Of, tamam ama nereye gidiyoruz? Bak bu elbisem de kirlenirse annem yine beni cezalandıracak."

"Bir şey olmaz prenses. Hadi konuşma da hızlı yürü. Hem o aptal pembe elbiseler sana hiç yakışmıyor."

Merdivenleri çıkarken üzerini inceleyen Ece'nin kaşları çatıldı. O da böyle renkli elbiseleri sevmiyordu ama annesi bunları giymezse Ali ile oynamasını yasaklıyordu. Ece ise onsuz sıkıldığı için buna katlanıyordu. "Ben de sevmiyorum ki zaten bu aptal elbiseleri," diye mırıldandı.

"Tamam, o zaman bir daha giyme. Şeker kovanına düşmüş gibi giyinince herkes sana bakıyor. "

"Bana bakmaları canımı sıkmıyor ki."

"Benim canım sıkılıyor. Hem Oğuz ağabeyim de söylüyor. Şu Ece büyüyünce ne yapacağım, diyor. Çok dikkat çekiyormuşsun ve sana bakan tüm çocukları yumruklamak istiyormuş."

Ece, Ali'nin sözlerini çok mantıklı bulmuş gibi kafasını aşağı yukarı salladı.

"Ağabeyim, o çocuklara vurmaz biliyorum. Ama senin canını sıkıyorsa bir daha giymem Sarı. Giyersem benimle oynamazsın sonra. Ama bazen annem zorla giydiriyor. Ben istemiyorum ama dışarı göndermemekle tehdit ediyor."

"Sen merak etme. Ben seni gizli gizli kaçırırım dışarı. Kimse seninle oyunumuzu bölemez."

Ece neşeli bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Ali eğer onu bırakmayacağını söylüyorsa asla bırakmazdı. Elbisesinin kirlenmesini umursamadan dar merdivenlerin sonuncu katını düşe kalka çıktı. Ali çatıya açılan kapıyı tutup koca adamlar gibi Ece'ye yol verdi. Hatta bu da yetmezmiş gibi eli ile referans yapıp prenses muamelesi ile Ece'yi çatıdaki hayali misafirlere takdim etti. Ece kıkırdayarak eteklerini kırdı ve selam verdi. Beraber izledikleri bir prenses filminden akıllarında kalan bu sahne, Ece'nin çocuk kalbini coşkuyla doldurdu. Kendini kimsenin dokunamayacağı, kabarık elbiseler giyen, pamuk gibi saçlara sahip prensesler gibi hissetmişti. Ali ise küçük bedenine rağmen, dünyayı ayaklarının altına alacak bir şövalye gibiydi. Ellerini önüne bağlamış, kibirli bir bakışla şehri süzüyordu.

Ece bulundukları çatıdan ileriye bakınca nefesini tuttu. Yüksek bir tepeye kurulmuş bina, çatısına çıkınca şehri ayaklarının altına çarşaf gibi sermişti. Aşağı doğru eğimli şehir, ilkbaharın yeşilliği ile göz kamaştırıyordu. Yaşamı hissettiriyordu manzara. Ve yanında ki çocuk... Hayat kokan bu mavi gözlü, kirli elleriyle dünyayı avuçlayan çocuk yaşamayı sevdiriyordu. Saçları güneşi çağrıştırıyordu Ece'nin dünyasında. Ayakları yollardı elbette... Gidilecek, görülecek yollardı. Kokusu ise cennetti muhakkak.

İğde ağaçlarının tepesinden inmediği için üzerine sinerdi iğde çiçeklerinin kokusu. Sonra Ece'ye topladığı yabani çiçekler karışırdı o kokuya. Hiçbir zaman güller, bahçe çiçekleri getirmezdi Ece'ye. Nedenini sorduğunda ise "O çiçekleri herkes toplar kızım. Ben sana kimsenin çıkmaya cesaret edemediği yerlerden, kimsenin koklamadığı çiçekleri getiriyorum." derdi.

Ali, terasta güneşten ısınmış yere oturup elini yanına vurdu. "Prensesim oturmalısınız," diye takıldı Ece'ye. Ece asaletle oturmaya çalışırken pat diye oturdu. Ali buna sırıtırken gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Ece nereden geldiğini bilmediği bir korku yaşıyordu. Bu çocuğu asla kaybetmek istemiyordu. Annesi birkaç yıl sonra erkeklerden uzak durması gerektiğini güzel bir dille anlatmıştı. Ece okuduğu meallerden ve hadislerden yapması gerekeni biliyordu; ama o zamana kadar Ali'nin gözlerine bakmak istiyordu. Hatta o zamandan sonra bile...

Acaba, ona bakmanın günah olamadığı bir seçenek var mıydı? Ece hiçbir erkeğe bakmak istemiyordu zaten. Hepsinden sakınırdı kendini. Ama

Ali'ye bakmamak, onunla konuşamamak, onunla oynamamak nasıl mümkün olacaktı? Dualar etti minik yüreği.

"Onun yanında da tıpkı öz ağabeyimin yanında olduğum gibi olabileyim. Onunla hep konuşabileyim, onunla hep oynayabileyim..."

Ali ellerini başının altına koyup uzandı ve gökyüzünü seyretti.

"Biliyor musun fıstık? Büyüyünce insanlar oynamayı ve gülmeyi bırakıyormuş ama ben bırakmayacağım. En çok gülmemi sağlayan sebebi de bırakmayacağım. Ölene kadar çocuk kalacağım."

Ece kıkırdayarak gökyüzüne baktı. Aklından geçen muzip fikirle ellerini yerdeki parçalanmış betona uzattı. Ufalmış beton parçalarını avuçlayıp Ali'ye doğru fırlattı. Ali hiddetle ayağa fırlayıp, bir yanda da gözlerini ovuşturdu.

"Kızım bela mısın sen ya? Gitti gözlerim."

"Canını yaksam da bırakmayacak mısın?" diye burnunu havaya kaldırdı Ece. Ali görmeyen gözlerle Ece'ye bakmaya çalıştı. Tek gözünü kısıp diğer gözüyle Ece'yi seçtiği an gülümsedi:

"Değil gözümü, içimi oysan bile benden kurtulamazsın. Bana ne kadar sebep verirsen ver, senden asla gitmeyeceğim Karamel."

***

Üzerimdeki pembe elbiseyi çekiştirirken acı acı gülümsedim. "İşte buradayım. Canını yaktım ve pembe elbise giydim. Neredesin Sarı?" diye fısıldadım.

Salondan misafirlerin sabırsız sesleri kulağıma çalınıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Aklım anıların tekrarını oynatıp duruyordu. Birkaç gün öncesi ve kulağıma o günkü acımasız sözlerim doluyordu. Sonra Ali'nin belime dolanmış kollarının hatırası, alnımda gezinen dudaklarının hatırasıyla birleşiyordu. Aynı dudaklar yabancı bir kıza da dokunmuş muydu? Ciğerlerime eritilmiş demirler dökülüyordu âdeta. Tırnak etlerime kadar hazmedemiyordum. Dünyalara eş değer kıskanıyordum onu. Hiç benim olmayanı annemi, babamı, ağabeyimi sahiplendiğim gibi sahipleniyordum. Saç tellerimle onu sarıp gören haram gözden, hatta masumca sevebilecek kalplerden bile saklamak istiyordum.

Bu ben değildim. İçimdeki vahşi yaratık kükrüyordu. "O benim!" diye dişleri gösteriyor ve tırnaklarını uzatıyordu. Sanki daha dünyaya geldiğim gün bana ait kılınmıştı. Sanki doğduğum, çığlıklarla ağladığım o ilk gün, onun ismini haykırmıştım. Nerdeyse düşünebildiğim ilk günden beri vardı. Doğmuştum, büyümüştüm ve Ali'nin gözleriyle dolmuştum. Bu kadardı. Ne ötesi, ne berisi vardı. Geleceğim de geçmişim de onun izlerini taşıyordu. Şimdi ondan nasıl kopabilecektim?

İçine düştüğüm keder denizinden sıyrılıp Erva'yı takip ettim. Kalın bir tabakadan izliyordum âdeta adımlarımı. Hareket eden, misafirlere "Hoş geldiniz," diyen, mutfağa süzülüp o meşhur kahvelerden pişirmeye kalkan ben değildim sanki. Bu hayat başka birinin sahnesi olmalıydı. Bense umursamaz bir seyirci...

Beceremediğim kahveler, titrek ellerimle daha bir çamura benzerken sırf bunu bahane edip ağlarsam ne düşünürler diye düşünmeden edemedim. En sonunda Erva işe el koyup kahveleri hazırlarken bir yandan da bana inanmayan gözlerle bakıyordu. Ona göre fevri hareket ediyordum. Gururumun tutsağı olursam, bir daha asla gülemeyeceğimi savunuyordu. Babam bile anlamsızca şaşırmıştı bu hâlime. O benim ömür boyunca evde onun bekâr kızı olarak kalacağımı düşünüyordu belli ki. Ağabeyim yüz kere "Emin misin?" diye sormuştu. Annem bulutların üzerinde olduğu için sormaya, hâlimi görmeye bile tenezzül etmemişti. Aslında bir baksa, az hâlimi sorsa, dökülecekti alçıları nemlenmiş duvarlarımın. Dökülmeye bile gerek yoktu. Annem sadece gerçekten baksaydı gözlerime, kızının ateşlere atıldığını, kendi mezarını kazdığını, mavilerin gazabına uğradığını görürdü.

Kadınların kahvelerini rahatlıkla dağıtırken babamın gözetimi altında erkeklerin kahvesini titreyerek dağıtmıştım. Öyle tuzlu kahveymiş, gözlerine bakmakmış hikâyeydi. Sadece olsun bitsin istiyordum işte. Hatta gelinlik giymek istemiyordum. Evlenseydim, Ali duysaydı, benden uzak dursaydı yeterdi işte.

Aklıma Ümit'in bana dokunabileceği gelince kanım dondu. İçimdeki akıl baki ses haykırdı. "Ne sanıyordun aptal? Seni alıp, süs diye koluna takacağını mı?"

Gerçek neden şu anda, tam da kararımı verdiğimi düşündüğüm anda beynime darbe vuruyordu? Ayağımın altındaki tabureye vurmak için sabır-

sızlanan, ölümc aç bir gardiyan gibiydi düşüncelerim. Sonum, kendi ellerimden olacaktı.

Mutfağa tekrar geçtiğimde annemler rutin "Gençler konuşsun bir" muhabbetine girmişti. Erva son ana kadar gözlerimle temas kurup vazgeçmem için bir umut bekliyordu. Erva çıktığında ve Ümit heyecanlı nefeslerle içeri girdiğinde ellerim bembeyaz kesilmişti. Dudaklarım kendinden bağımsız titriyor, gözlerim seğiriyordu.

"Allah'ım yol göster," diye her nefesimin arasından içime içime dua ediyordum. Ümit'in sesini duyduğum an buz kestim. Hayır! Bu ben değildim. Bu benim istediğim değildi. Bu adama eş diyemezdim. Bu adama yâr diyemezdim. Hele ki çocuklarımın babası, asla! Ölene kadar Ali diye yanar, kız kurusu olarak kururdum ama hem kendimi, hem de karşımdaki bu günahsız adamı bu yola sürükleyemezdim. Onu ölene kadar başkasını seven bir kadına mahkûm edemezdim.

"İstemiyorsun değil mi?" dediği zaman hızla başımı kaldırdım. Soru soran bakışlarımla tekrarladı. "Bunu neden yapıyorsun Ece? Ali yüzünden mi?"

Gözlerim hayretle büyürken bunu biliyor olması şaşkınlığımı kat be kat arttırdı.

"Sen... Nasıl?"

"Kör değilim Ece. Gözümün önünde eriyip gittin. Görmemek, hissetmemek için aptal olmak lazım. Sonuna kadar bekledim. Onun imkânsız olduğunu bildiğin için vazgeçersin diye hep bir umut içindeydim. Ama hâlâ karşımda benimle evlenmek için duruyorken bile burada değilsin. Hep oradasın. Kafanın içindeki onunla dolu dünyada..."

Mahcupça kafamı yere indirip ellerimi daha çok sıktım. Buna bir cevabım yoktu. Hiç olmadığı kadar doğruydu fikirleri. Ben içimde kurduğum Ali ile dolu dünyada o kadar boğulmuştum ki gerçek hayattaki Ali bana seslense duymazdım. Orası öyle güzeldi ki bu dünyadan kopmaktan, hep orada yaşamaktan korkuyordum.

"Onun yerinde olmak isterdim. Hâlâ da istiyorum. Onu unutana kadar beklerim Ece. Yemin ederim sen istemediğin süre bir adım yakınına yaklaşmam. Onu bekleyerek kurutma gençliğini. Benimle evlen... Evimin hanımı ol. Sana onu unuttururum, söz veriyorum."

Kafamı iki yana sallarken, onun hanımı olma fikri bile kanımı dondurmuştu. Ümit iyi biriydi. Onunla evlenirsem düzenli, tertemiz bir hayatım olurdu. Duyduğum kadarıyla namaz da kılıyordu. Ali namaz kılar mıydı benimle evlenirse? Neden hâlâ aptal gibi herkesi, her şeyi Ali ile kıyaslıyordum ki? Konuşma vaktinin geldiğini anlayınca kalbimden süzülen kelimeler, daha ben beynimden geçirmeden döküldü dudaklarımdan. Biliyordum... Ne olursa olsun Ümit'e de kendime de bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Sana bunu yapamam," dedim. Mesafeli bir adım daha attı. Bana yaklaşmayacağını bilsem de elimi havaya kaldırdım. Gözlerim ıslanmak için yer arıyordu ama bir yabancının, el âlem diye bildiği erkeğin yanında dökülmüyordu. Nankördü işte gözyaşlarım. Ali'nin yanında açıyordu hep kapaklarını... Kafamı hızla iki yana salladım:

"Beni bekleme Ümit. Sen daha iyi insanları, kimseye karışmamış, tertemiz kalpleri hak ediyorsun. Benden sana hayır gelmez. Benim kurumuş, yer kalmamış kalbimden sana fayda gelmez."

"Ece..." diye söze başladı. Sözünü kestim:

"Aileni de seni de buraya kadar yorduğum için özür dilerim. Benim tüm kapılarım kapalı Ümit. O kadar onunla doluyum ki nefes alacak yer bile yok. Sana da kendime de yazık ederim ben. Git ve gerçekten yaşayabileceğin, nefes alabileceğin bir eş bul kendine."

Ümit kafasını pes etmiş gibi yukarı aşağı salladı. Sesi yılgındı:

"Aptal adam... O tam bir ahmak. Nasıl kendini bu kadar seven bir varlığı görmez? Allah bazılarına verir ama görmezler, bazıları ise ne kadar peşinden koşarsa koşsun, yoksa kaderlerinde düşmez ellerine. Umarım aptallığına doyar da senin gibi yürekli bir kızı kaybetmez. Ama ben hep buradayım Ece. Hep beklediğim gibi beklerim seni. Eğer yaşamak istersen, eğer unutmak istersen kapım sana açık. Kullan beni, dediğim hâlde bana merhamet eden bir kızı ömrüm boyunca unutamam."

Arkasını döndü ve düşük omuzlarla son kez fısıldadı:

"Allah'a emanet ol... Gülmeyi hak ediyorsun."

Üzgün, rahatlamış ve yenik bir hâlde öylece arkasından baktım. Ümit çıktığı an Erva içeriye girince afalladım. Yüzü kül rengiydi. Gözleri oynuyor, elleri titriyordu. Bir terslik olduğunu anlamıştım ama Erva kimsenin

duyamayacağı kadar yakınıma gelene kadar konuşmadı. Mutfak kapısını kapatmış, kapatmadan önce de biri var mı diye kontrol etmişti. Bu telaşı beni de telaşlandırırken soru soran gözlerle yüzüne bakıyordum. Bir an önce konuşmasını istiyordum. İçimde tuhaf bir telaş yeşermişti. Umudu gömmüştüm ama yine de... Kolumdan çekiştirip mutfağın bahçeye çıkan kapısından çıkardı. Burası evin arka tarafına, çardakların ve ağaçların kapladığı bölüme açılıyordu.

"Ne oluyor Erva? Ne bu telaş?" diye fısıldadım, ağzım kurumuştu. Annem birazdan beni sorguya çekmeye gelirdi ve benim onun gazabına hazırlıklı olmam gerekiyordu.

"Şişt sus! Bir dakika bekle," dedi. Annemin göremeyeceği kadar uzağa çekiştirip durdu. Nefes nefeseydi. Pencereler dahi gözükmüyordu. "Ne oluyor Allah aşkına?" diye çıkıştım. Elini omzuma koyup soluklandı:

"Siz beni öldüreceksiniz. Yemin ederim ya nefessiz kalmaktan ya da kalp krizinden gideceğim."

Biraz daha soluklanıp doğruldu. Sonra pat diye konuştu.

"Ali burada!"

"Ne?" diye bağırdım. Eliyle susmam için salladı.

"Biraz ileride. Dakikalardır eve girmemesi için kırk takla atıyordum. Ant içmişti. İçeri girip Ümit'i öldüreceğini, kimseyi umursamayacağını falan söylüyordu. Hiç iyi değil... Gözlerini bir görsen..."

Omuzlarımın çökme dürtüsüyle savaşırken burnumu havaya kaldırdım:

"Niye gelmiş?"

Bunun üzerine gölgelerden hırıltılı bir ses duyuldu. Gümbür gümbür ayak seslerine ek bağırmaya yakın ses tüylerimi ürpertti.

"Neden mi? Neden ha!"

Erva yalvardı:

"Ali, kurbanın olayım sus. Gece gece ortalığı ayağa kaldıracaksın."

"Duysunlar... Hepsi duysun. Özellikle o doktor bozuntusu!" Yüzüme diktiği gözleriyle, yerinde zor duruyormuş gibi titrettiği ayaklarıyla, tam bir felaket habercisiydi. Ne zaman ayaklarını böyle yapsa sinir krizi geçirirdi. "İçeride mi hâlâ? Hâlâ senin olduğun evde mi? Hatta senin bulunduğun odaya girdi, değil mi?"

Ali, Erva'yı umursamadan haykırıyordu. Yengem rahatsızlandığı için gelememişti ve ağabeyim de onun yanındaydı. Yusuf ağabeyim içeride Ümit'in babasıyla ilgileniyordu. Ama her an yokluğumuzu fark edip seslere doğru gelebilirdi. Erva, ikimizin arasında duruyordu ama Ali'nin yüzümü tarayan gözlerine engel olamıyordu. Kafam her ne kadar yukarıda olsa da asla ona bakmıyordum, bakamazdım ki. Canım yanıyordu. Suçluluk hissediyordum ve bunu hissettiğim için de gururum benden nefret ediyordu. Onun yapmadığı bir şey değildi, benim yaptığım.

"Erva Yenge, sen içeri gir," dedi Ali sakin olmaya çalışır bir ses tonuyla. "Ali herkes içeride..." diye lafa başladı Erva ama Ali izin vermedi:

"Bana sadece birkaç dakika ver Yenge. Allah rızası için sadece birkaç dakika."

Erva tereddütte kalıp gözlerime baktı. Ben kafamı iki yana salladım ama Erva yenilgiye uğramış gibi omuzlarını düşürdü. Neden, neden kimse benim tarafımdan bakmıyordu?

"Yusuf'um beni öldürecek," diye fısıldayıp mutfak kapısından tekrar girmeye yöneldi. Geçerken "Ben annene bahane bulurum kuzum. Allah rızası için güzelce konuşun." diye fısıldayıp elini omzuma vurdu. Bu sefer yenilgiyle düşen omuzlarımı engelleyemedim. Erva gittiğinde hiddetim yenilendi. Kollarımı bağladım, gözlerimi uzak bir yere diktim. "Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Hatta hiçbir şey söylemesen daha memnun olurum." diye mağrur bir edayla konuştum.

"Ona evet dedin mi?"

Hemen cevap verdim:

"Dediysem ne olmuş?"

Ali'nin omuzları çöktü. Göz ucuyla gördüğüm bedeni titremeye başladı, bedeninin aksine sesi biraz daha sakindi:

"Onunla... Konuştun mu? Aynı odada, aynı havayı solurken..."

"Evet!" diye dümdüz konuştum. Sesim titremediği için kendimi tebrik ettim.

"Kahve de yaptın?"

Sesi şekeri elinden alınmış bir çocuk gibiydi. Elleri ve ayakları kendinden bağımsız hareket ediyordu, göğsü hiddetle inip kalkıyordu. Bun-

lar sadece göz ucuyla gördüğüm ayrıntılardı, içi de benim gibi zehre mi dönmüştü?

Bu sefer titreyen sesim beni ele verdi:

"E-evet..."

Yalancı bir gülümseme kondu yüzüne. "Sen kahve yapmayı bilmezsin ki Karamel," diye fısıldadı.

"Öğrendim," diye yalan söyledim. İçimden başka bir adam için su doldurmak bile gelmezken, kahve yapmayı öğrenmek mi?

"Onunla evlenecek misin?"

Eğer kelimeler canlı olsaydı, bu sözler içeri girer, Ümit'i canlı canlı yerdi. Eğer ses tonunun bir gücü olsaydı, kalbimi söker ve kendine alırdı.

"Belki... Bu seni ilgilendirmez."

Kaçamak bir cevap verdim, gözlerimi kaçırmadan edemedim. Ellerini saçlarına geçirip etrafımda turladı. Sanki bana dokunmamak, hiddetine yenilmemek için kendiyle savaşıyordu. Kurt ulumasına benziyordu göğsünden çıkan nefes sesi. Ben de kurt çemberinin arasında sıkışmış herhangi bir av gibiydim. Her an, paramparça edilebilirdim.

"Sen... Sen evlenemezsin ki!"

Göz ucuyla baktım, öfkeli, aynı zamanda yenik görünüyordu. "Nedenmiş o!" diye atıldım. Kollarımı birbirine bağladım.

"Sen daha yemek yapmayı bile bilmiyorsun!"

Sesi kaygı doluydu. Sanki cevaplarının beni caydırmasını umuyordu.

"Öğrenirim."

"Sen... Sen tembelsin bir kere. Evli olmak sana yakışmaz ki! Gezmeyi, her yeri görmeyi, okumayı ve şamatayı seversin sen. Sen... Sen ev hanımı olamazsın ki!"

Neredeyse bağırır gibiydi ama bahaneleri çaresiz bir dize gibi sıralıyordu. Beni de çaresiz bırakıyordu.

"Denerim."

Bu sefer gözümden akan yaşı engelleyememiştim. Kelimelerimle beraber titreşti gözlerim. Titreyerek kapanan göz kapaklarım yanağımı sırılsıklam etmeme sebep oldu. Akmasaydı ya... İsraftı... Beni asla sahiplenme-

yecek bu adama karşı her şey israftı. Tam karşımda durup iki elini birden saçlarına geçirdi. Eğilse yüzlerimiz birbirine değecekti. Dik omuzlarımla yerimde durdum. Gölgesinin beni korkutmasına izin vermedim.

"O sana yemek yapamaz!" diye bağırdı ansızın, ellerini iki yanına öfkeyle vurarak. "O sana hep sevdiğin karamelli tatlılardan da almaz. Her gün eve gelince ilk seni göremez. Asla dokunamaz sana... Hem o... O..."

Bahane bulmaya çalışırken sesi çatallaştı. Ağlıyor muydu? Ah!

"Hayır... Hayır, asla dokunamaz sana. Hem sen izin vermezdin ki! Sen Ece'sin... Sana tek dokunan, seni tek öpen, kirli çocuğun var senin. "

Kafamı iki yana salladım. Ağlamaklı sesine içim parçalansa da acımasız sözlerimi sıraladım, verdiğim karardan cayamazdım. Bu gelgitlerinden bıkmıştım.

"O çocuk büyüdü... O benim Sarı'm değil. Benim Sarı'mın elleri toprakta, çamurda ve tırmandığımız duvarların kiremitlerinde kirlenirdi. Senin ellerin haram ellerle kirlenmiş."

Ali hiddetle üstüme yürüdü. Korkarak geri adım atınca yerinde sabitlendi. Kendi öfkesine bile şaşırmış gibi öylece durdu, konuşunca sesi beni mahvetti. Çok... Acınası çıkıyordu. Onunla ilgili hiçbir şey acınası olmamalıydı. Kalbim sızlıyordu.

"İstemedim! Yemin ederim... Önceden belki seni unuturum umuduydu onlar. Belki seni de kendimi de yakmam diye bir çıkar yol arıyordum. Ne günahı, ne sevabı umursuyordum. Sadece içimdeki yanlış hisleri söküp atmak istiyordum. Ama bütün sokaklar sana çıkıyordu Ece'm... Bütün yollar sana varıyordu. Çıkmaz sokağımdın sen benim. Ellerim her daim sana uzanıyordu. Hep günahına girmek istiyor, koklamak istiyordum seni. Çok... Çok özlüyordum Ece'm... O gün... O gün Açelya'ya ayrılmak için gittim. Beni oraya gitmeye mecbur etti. Oradan çıkınca konuşacağımız ile ilgili söz verince... Ben, bana dokunduğunu bile anlamadım. Ben o sıra ondan ayrılıp sana nasıl geleceğimi..."

"Sana dokundu Ali," diye hiddetle çıkıştım. "Sana biri dokunuyor ve hissetmiyorsun öyle mi? Ya Ümit bana..."

"Sakın!" diye kükredi. "Eğer o kelimeler dökülürse dudağından, yemin ederim babanı, anneni umursamaz o içeride hâlen aç kurtlar gibi bekleyen iti öldürürüm."

"Ben ne yapayım Ali? Açelya'yı mı öldüreyim... Yoksa kendi kahrımdan mı ölcyim? Ne yapayım? Benim elimin gördüğü tek haram sendin. Ben, sen bana her dokunduğunda kahrımdan ölüyorken, ben kendimi hiç benim olmayacak bir adama saklıyorken..."

Kelimeler boğazıma dizildi. Sonra haykırdım... Haykırmamın sebebi duygularım değildi. Ali yanımızdaki çıkıntılı duvara elini geçirmişti. Tekrar ve tekrar...Dişlerinin arasından tükürükler saçarak haykırıyordu.

"Ne yapayım? Ne? Ne? Kopsun ellerim... Affet beni. O adama gitme, kopsun ellerim!"

Sanki ellerinin gerçekten kopmasını istiyormuş gibi kırarcasına vuruyordu duvara. Ellerim ayaklarım titrerken önüne atıldım.

"Dur! Dur, ne olur yapma!"

Önüne elimi atınca bana vurmaktan korkmuş olacak ki alnını duvara yaslayıp durdu. Havadaki elini son bir kez, bu sefer bıkkınca duvara geçirdi.

"Ölüyorum... Görmüyor musun? Onun olamazsın... Sen kimsenin olamazsın..."

Sesi boğuk ve ağlamaklıydı. Hıçkırıklarım çoğalırken elimin tersini ağzıma kapattım. "Senin de olamam," diye fısıldadım. Ali bir anda kaldırdığı başıyla, kan çanağı gözlerini bana çevirdi. Gözlerinde öfke ve hiddet vardı. Ama bir şey daha... Oldukça ürkütücü bir kararlılık... İfadesinden korkarak geriledim ama kolumdan kavradı.

"Yeter artık!" diye fısıldadı önce. Sonra tıslar gibi bir ses çıkardı. "Asla... Asla sana başkası dokunmaz!" Ben daha ne olduğunu anlamadan tuttuğu gibi omzuna attı beni. Çığlığım sesiyle boğuldu. "Eğer cinayet işlememi istemiyorsan sus... Canıma yetti ulan!"

Bağırmayı düşündüm ama şu vaziyette, babamın Ali'ye ne yapacağını kestiremediğim için çaresiz kelimeler fısıldıyor, Ali'nin sırtını yumrukluyordum. Eskiden de onunla baş edemezdim ama şimdiki kuvveti ürkütücüydü, omzunda sanki bir çantaydım ve debelenmelerim ona işlemiyordu bile. Işıkları yanan bir arabaya doğru ilerlediğini fark ettim, daha çok çırpındım. Mahalledekilerin duymasından korktuğum için bağıramıyordum ama debelenmeyi, yumruklamayı kesmiyordum. O kadar güçlü sarmıştı ki sanki yüzlerce insan gelse, beni almaya çalışsa, vermeyecekti.

Beni arabanın içine, arka tarafa zorla bindirdi ve ardından kendi binmeye başladı. Hemen diğer kapıya yöneldim, bunu bekliyormuş gibi ellerimi mengene gibi birbirine bağlayıp kapıları kilitledi. Sonra arabada olduğunu yeni fark ettiğim Sefa'ya kükredi.

"Sür şu arabayı!"

Sefa irkilerek arabayı harekete geçirirken, ben de tekmeler savurmaya başlamıştım.

"Bırak beni! Hayvan herif. Maganda... İnsan mısın sen? Bu yaptığın insanlık mı şimdi? Kollarımı acıtıyorsun, bırak!"

"Rahat durursan acımaz."

"Seni geberteceğim. Ağabeyim duyunca seni öldürecek."

"Baban bile gelse umurumda değil artık! Benimsin! Bunun dönüşü yok."

Yılmadan debelenmeye devam ederken Ali dişlerinin arasından mırıldanıyor, beni tutmaya çalışıyordu. Sefa'nın dalga geçen sesi, tuhaf hırıltılarımızı böldü.

"Vallahi, ben kıza acıyordum ama Allah sana sabır versin Ali."

"Âmin paşam âmin," diye mırıldandı Ali. Yüzünde anlayamadığım bir sırıtış yükseldi. Sonra da çocuk gibi haykırdı:

"Vallaha da yaptım ulan!"

20. BÖLÜM

KADINIM

İçinde bulunduğum duruma inanamıyordum! Bir rüya ya da kâbus olmalıydı. En güzel düşler kadar hayali, en derin kâbuslar kadar içler ürperticiydi. Ellerimi çelik gibi saran eller gerçekti. Sesi, gülüşü, en tuhafı ise kokusu gerçekti. Hiçbir rüya koku barındırmaz, sıcaklık taşımazdı. Alev alev yanıyordum. Ellerime dokunan elleri kor ateşten farksızdı. Gülüşü ise... Gülüşü ellerime olanı tüm bedenime yayıyordu. Yüzüm kızarmadığı için şükürler sunuyordum Yaradan'a. Kızarsaydı sebebi sinir mi, utanç mı, bilemezdim. Karmakarışık duygular yumağı hâlindeydim.

Dakikalardır arabanın arkasında, kocaman cüsseli Ali ile cebelleşiyordum. Yorgun düşmüştüm. Merak içindeydim. Onca zaman yüzüme bile bakmaya cesaret edemeyen Ali'nin ne yapmaya çalıştığını ölesiye merak ediyordum. Çığlık atan yanımı susturuyordum. Arsızca kahkahalar atan yanımı da... En çok da umut dolan yanımı susturuyordum. Bangır bangır bağırmak istiyordu. Şövalyesinin geldiğini duyuruyordu ahâliye. Artık kimsenin korumasına ihtiyacım yoktu. Ali vardı... Onunlaydım... Onundum. Yorgun düşmüş kafamı hızla iki yana salladım. Onun değildim! Her zamanki Ali'ydi işte. İstediği olmadı mı ortalığı ayağa kaldıran, buram buram hiddet kokan Ali... Oyun arkadaşını kimseyle paylaşamayacak kadar bencil olan, çiçekli elbiselerine bile sınır koyan, tırnaklarının arası minik Ece'ye sek sek çizgisi çizerken tebeşir tozuyla dolan Sarı...

Düşüncelerimi bölen fren sesi irkilmeme sebep oldu. Yorgun düşmüş başımı kendimden beklemediğim bir hızla kaldırdım. Merak hissi tüm duyularımı harekete geçirmişti. Ali'nin bir eli hâlâ bileğimi kavradığı için kısıtlı hareket ediyordum. Hiddetli bakışlarımı Ali'ye yönelttiğim anda Ali'nin kaşları havaya kalktı. Ardından nefesini dışarı üfledi ve "İşte yine başlıyoruz," dedi. "Sen kafayı yemişsin," dedim bağırmaktan kısılmış sesimle. "Cidden senin psikolojik desteğe ihtiyacın var. Hatta yok, senin direk bir veterinere gözükmen gerek."

Boğazım her ne kadar acısa da hiddetimi belirtmek istercesine, çatallı bir bağırışla kulaklarını hırpalıyordum. Sefa'nın kahkahası daha da sinirlerime dokunuyordu. Hem bu çocuk böyle bir ortaklığa nasıl cesaret etmişti? Onun Açelya'dan yana olduğunu düşünmüştüm. İnsan arkadaşım dediği kızın nişanlısıyla nasıl böyle bir işe kalkışırdı? Keskin bakışlarımı Sefa'ya yönelttiğim an ellerini teslim olmuş gibi yukarı kaldırdı:

"Ben suçsuzum. Kurban olayım yenge, bana bağırma."

"Ne yengesi be!"

Sesim bozuk plak gibi çıkınca boğazımı temizledim. Ali'nin kaşları her konuştuğumda çatılıyordu ama akıllılık edip ağzını açmıyordu.

"Yenge diye sana derler."

Sefa'nın kahkahası daha da büyünce sinirle yerimde tepinmeye başladım. Güçsüz bedenim isyan edercesine durmamı haykırıyordu ama mücadele etmekten hiç vazgeçmeyecektim. Hele ki Ali'nin elleri dakikalardır bileğimi tutarken asla sakin olamazdım. Ali, sanki içimi boşaltmamı bekliyormuş gibi dakikalarca tepinmeme, kendi çapımda kurtulmaya çalışmama izin verdi ama elleri hiç gevşememiş, hâkimiyetini bir gram bile kaybetmemişti. En sonunda yorgun düşünce başka bir yol denedim.

Yılgın ve yorgun bir sesle, "Ali, aklındaki ne Allah aşkına?" diye fısıldadım. Çırpınmanın, ona hakaret etmenin çözüm olmadığı ortadaydı. Ali yorgunluğumu fırsat bilmiş olacak ki kapıyı açıp beni de peşi sıra dışarı sürükledi.

Adımımı dışarı attığım an sendeledim. Ali derhâl bileğimdeki ellerini bırakıp bana siper olmaya çalıştı. Ancak ona izin vermeyerek göğsünden ittim. Her ne kadar yorgun düşmüş olsam da onun dokunuşunu kabul edemezdim. Onu kendimden uzaklaştırınca kaçacağımı düşünmüş olmalı ki

tetikte bekledi. Ellerimi birbirine bağlayıp yazın sıcağında bile hafif serin olan alana baktım. Terlemiş ve üşümüş hissediyordum. Nerede olduğumuzu kestirmek için dikkatle her bir karışı süzdüm. Bu sırada Ali'nin delici bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sefa ise biz iner inmez arabayı kasabayı andıran bu yerin derinliklerine doğru sürdü. Geri dönme umudum yok oldu.

Ali beklentiyle bana bakarken kaşlarım gitgide çatıldı. Üşümeme ve kemiklerimin ağrımasına rağmen kendimi hiddetlenmekten alamıyordum. Sanki ne kadar bağırırsam bağırayım yetmiyordu. Neden bu kadar sinirlendiğim ortadaydı. Ama asıl gerçeğin bu olmadığını bilmek beni daha da sinirlendiriyordu. Asıl gerçek onun gelmiş olmasıydı. Asıl gerçek benim o aptal oyunumun işe yaramış olmasıydı. Asıl gerçek, karşımda ellerini ceplerine sıkıştırmış, meraklı gözlerle avladığı ceylanın kaçmasını bekleyen, neredeyse bundan zevk duyan bir tür yırtıcıyı andıran adamdı. Asıl beni kemiklerime kadar titreten, kalbimin alçakça bu durumdan hoşnut olmasıydı. En sonunda konuşmak için cesaret topladığımda sesimin çatallandığını unutmuştum:

"Burası neresi?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hafif öksürükleri de beraberinde getirdi. Sorduğum soru aptalcaydı, biliyordum. Konuşulacak bir yığın şey varken ben en basit ve yüzeysel olandan başlamıştım. Daha birkaç dakika önce ağlamaktan kızaran gözlerim, şimdi hiddetle karşımdaki mavilere bakmamak için çaba sarf ediyordu.

Öksürüğüm onu üzmüş gibi kaygıyla bana doğru yanaştı. Elimi kaldırıp onu tekrar durdurdum. "Dokunma," derken öksürüğüm daha beter arttı.

"Tamam, dokunmam söz. Sen konuşma ama. Konuştukça daha çok ağrır. Ah be Karamel, o kadar bağırmasaydın..."

"Bağırmasa mıydım?" diye bağırmaya çalıştım. Ağrıyan boğazıma elimi götürüp fısıltıyla devam ettim. "Ne yaptığını biliyor musun Ali? Bunun gidişatını, sonunu hiç düşündün mü?"

Daha da kısılan sesimle gür kaşları birleşti. Sonra beni uyarmadan tıpkı bahçemizde yaptığı gibi dizlerimi kavradı ve bedenimi un çuvalı gibi omzuna attı. Çığlık atamaya çalışsam da sesim bir balonun hava kaçırmasından farksızdı.

"Biraz daha bağırırsan ömür boyu sesine hasret kalacağım gülüm. Beni o cazgır sesinden mahrum etmek istiyorsan sen bilirsin ama ben buna pek hazır değilim. Çünkü acı çekmek, bağımlılık hâline geldi."

Başım omzundan aşağı sallanıyor, şalım yüzümü dövüyordu. Kan beynime doğru akarmış gibi kafamın arkasından sıcak bir yol izliyordu. Bunun tek sebebi kan akışı değil, utancımdı. Her ne kadar sinirime tutunmaya çalışsam da Ali'ye bu kadar yakın olmak bütün genç kızlık utançlarımı bir araya toplamak gibiydi. Kısık sesle ettiğim hakaretler Ali'de tam tersi etki yaratıyordu ve kahkahaları kasılan kalbime pekiyi gelmiyordu.

"Seni... Seni geberteceğim. Allah affetsin senin yüzünden katil olacağım. Hayvan... Bırak beni."

Sözlerim onun kahkahalarını çoğaltırken güçsüz ellerimle sırtını dövmeye devam ediyordum. Bir bahçeden girdiğimizi hayal meyal anımsıyordum. Benim tek derdim en kısa zamanda Ali'nin sıcaklığından uzaklaşmaktı; bu yüzden fazla dikkat etmedim.

"Senin hiç mi Allah korkun yok! Bıraksana beni!"

"Karamel'im, biraz daha çırpınırsan seni gerçekten bırakacağım."

"Bana Karamel'im deme... At kafalı... Dağ öküzü... Hoşgörüsüz maganda!"

"Evet, evet... Onların hepsi benim. Ne büyük marifetlerim varmış öyle."

"Ah! Çıldırtırsın sen insanı." Ellerimi havaya kaldırabildiğim kadar kaldırıp dua eder gibi açtım ve "Allah'ım, sen bu kuş beyinliye akıl fikir ihsan et. Beyninin dörtte üçünü saçlarına vermiş. Geri kalanını ise israf ediyor." dedim.

"Âmin..." diye bağırdı Ali. Sesinden anlamsız bir neşe akıyordu. Yürüyüşü çevik ve heyecan doluydu. Bu hâli benim de heyecanlanmama sebep oluyordu. En son çocukken onunla bu şekilde konuştuğumuz için, kendimi eski bir dostla karşılaşmış gibi hissediyordum. Ayaklarım kapıyı andıran bir şeye çarpınca kafamı ufacık kaldırıp etrafı süzdüm. Bir gecekondu bahçesinin sarmaladığı ev, buram buram toprak ve çiçek kokuyordu. Meyve ağaçları etrafı yeşertmiş, kuru kayısılar etrafa yoğun ve güzel bir koku salıyordu. Buranın bir kasaba olduğuyla ilgili şüphelerimi bu kokular doğruluyordu. Uzaktan birkaç hayvan sesi duyuluyordu. Gece vakti tarlalarından

dönen insanların şen kahkahaları ve traktörün gür motorunun hırlaması çalınıyordu kulağıma.

Aslında gece olmasa sesler bu kadar bariz olmazdı. Merakımla beraber gecenin sessizliği bana yardımcı oluyordu. Ali, beni tek katlı gecekondunun kapısından içeri soktuğu an tekrar debelenmeye başladım. Ali ise hiç beklemediğim bir şeyi yapıp söylediği sözü doğruladı ve beni pat diye bıraktı. Yere kapaklanmayı beklerken minderi andıran yumuşak bir şeyin üstüne düşünce tuttuğum nefesimi saldım. Hemen toparlanıp Ali'ye kükremeye yeltendim. "Sen..." diye başlamıştım ki Ali öksürüp arkama baktı. İçerinin aydınlık olduğunu yeni yeni fark etmiştim ve Ali'nin baktığı yerden gelen nefes sesi duyuyordum. Ne göreceğimi bilmeden omzumun üzerinden ağır ağır arkama baktım. Her şeyi bekliyordum ama... Ali'nin büyükannesini göreceğimi asla beklemiyordum.

Hızla doğrulamaya çalışırken tekrar tökezleyip düştüm. Kendi sakarlığıma söylenirken Ali'nin kahkahaları yanaklarımın daha da ısınmasına sebep oldu. Bu sefer dayanamayıp mırıl mırıl ona söylendim:

"Sabahtandır bir omzundan öbürüne atarsan böyle olur tabi. Senin dengesizliğin bana bulaştı. Hay Allah'ım ya! Sabahtandır, dokunma dediğim hâlde dokunuyor, şimdi bir yardımı çok görüyor."

Ali ben söylenmeye ve doğrulmaya çalışırken kahkahalar eşliğinde büyükannesinin yanına gitti. Tombul ve ufak boylu kadının yanağına sulu sulu bir öpücük kondurdu. Yemenisiyle, basmalı elbisesiyle şirinlik akan kadın, Ali'ye soru soran bakışlarla bakıyordu. O da benim kadar şaşkın gözüküyordu. "Oğlum..." demeye başlamıştı ki Ali sözünü kesti ve etrafta uğultulu bir sessizlik oluşturdu.

"İşte gelinin Sevim Sultan."

***

Ali, Ece'nin yüzündeki ifadeye kahkahalarla gülmemek için dudaklarını ısırdı. O bakışlar... Değiştiğini düşünmekle hata etmişti. Eski Karamel'di karşısındaki. Onun, sinirlenince dünyaları tanımayan cadısı. Büyükannesini de o yüzden kullanıyordu ya Ali. Ece'nin bu dünyada saygı duyduğu ve sözünden çıkmadığı sayılı insanlardandı Sevim Sultan. Ali kendini tebrik etmek istedi. Şu an dut yemiş bülbüle dönen Ece'nin böyle olmasının tek

sebebi büyükannesine olan saygısıydı. Hesaba katmadığı bir diğer şey, büyükannesinin Ece'yi kendisinden bile çok sevdiğiydi.

"Oğlum aklını mı yitirdin sen? Bu kız Oğuz oğlumun kardeşi. Bizim Ece."

"Evet," anlamında başını salladı Ali. Bir anlık delilik değildi bu olanlar. Nakış nakış işlenmişti bu fikir zihnine. Haftalardır kurtlar kemirmişti Ali'nin içini. Hele ki sesini duyamamak... İçini oymuşlar dayanmış odunlardan kalan közle doldurmuşlardı sanki. Anlamıştı Ali... Olmuyordu işte. Aklı hep "Acaba benden gidecek mi? Acaba başkasını sevecek mi?" düşüncesiyle doluyken nefes bile alamıyordu. Yaşayamıyordu en basitinden.

Ne okulu, ne kariyeri? Hatta dava bile aklından çıkıyordu. Bir hafta sonra yeniden yüzleşecekti o şerefsizlerle ama onun aklı hep kahvelerde sahipsiz kalan ellerindeydi. Aslında biraz daha sıkabilirdi Ali dişini. Şu dava bitince belki bir umut anlardı Oğuz ağabeyi onu; ama bu kız sabrını kamçılıyordu. Ne demekti başkasıyla evlenmek? O, oldum olası Ali'nindi işte. İnadı da gururu da canına tak etmişti genç adamın.

Hele ki onu pembelerin içinde bir peri kızı gibi görünce dünyalar üzerine yıkılmıştı. O herif, Ece'sini yakından görmüştü. O herif, Ece'sinin kokusunu bile içine çekmiş olabilirdi. Ali o an dayanamayıp içeri dalacağını düşünmüştü. Eğer Ece'nin gözlerinde kederi görmeseydi yapacaktı da. İnattı bu kız ve gururundan ölse, yine de bildiğini okuyordu. Tıpkı çocukken yaptığı gibi o karar verince, kimse onu yolundan döndüremiyordu. Ali için geçerli değildi bu. Genç adam planladığı gibi o inatçı bedenini sırtlayıp saatlerce tekmelerine ve yumruklarına maruz kalmıştı. Ufacık elleriyle, yavru kedi gibi her yerini tırmalamıştı Ali'nin. Bu genç adama acı vermeliydi ama sadistçe, Ece yanında olduğu müddetçe, bacağını bile kırsa sesini çıkamazdı. Ona yaşattıkları düşünülürse daha fazlasını bekliyordu.

Ece büyükannesine sığınmak ister gibi bir bakış atınca Ali kafasını uyarıcı bir tonda iki yana salladı. "Çağırdın mı büyükanne?" diye sordu genç adam. Büyükannesi ise kaygıyla torununu ve Ece'yi süzüyordu.

"Oğlum... Ben senin nişanlın..."

"Nişan falan olmayacak büyükanne. Dediğimi yaptın mı sen, onu söyle."

"Birazdan burada olurlar ama..."

"Ama falan yok Sevim Sultan. Bu iş bugün hallolacak."

"Oğlum etme, eyleme. Belli ki kızın ailesinin haberi yok. Oğuz ne der?"

Ali büyükannesine çaresiz gözlerle bir bakış attı. Kadın derhâl susup torununun gözlerinde ki kedere odaklandı. "Ben size sıcak bir çay getireyim," diye mırıldanıp onları orada yalnız bıraktı.

Ece yaşlı kadının arkasından destek istermiş gibi baktı ama Ali hiçbir karşı koymaya izin vermeyecekti. Kafası ancak böyle rahat edecekti. Ece'nin önüne geçip büyükannesine attığı yalvaran bakışları kesti. Ece kaşlarını çatıp ellerini beline koydu. 'İşte savaş pozisyonu," diye düşündü Ali. Eller ne zaman beline gitse, Ece burnunu kaldırır, gururlu bir edayla hesap sorardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Ali aslında onu ciddiye alıp ne söylediğini dinlemeliydi ama gözleri yüzünde takılı kaldı. Genç kız ancak sinirlenince ona böyle bakıyordu. Ufacık burnu ve inatçılığını belirten çenesi havaya kalkmıştı, gözlerinde yenilmez bir ifade vardı. Arada Ali'nin gözlerine bakıyor, gözlerindeki kor ateşle öfkesini destekliyordu; ama Ali sözlerinin bir kelimesini bile duymuyordu.

Kirpiklerine bakıyordu genç adam. Sinirliyken koyulaşan kahve gözlerini perdeleyen kirpikler her açıldığında kaşlarına değiyor, kaşının birkaç telini yerinden oynatıyordu. Kumral teni köy evinin sarı ışığı altında ışıl ışıl parlıyordu. Her yüzünü buruşturduğunda kırışan göz çevreleri gelecekte Ali'ye bu kırışıklıkları daha çok görme isteği uyandırıyordu. Kahve gözlerinin derinliklerine her bakmak istediğinde ise genç kız gözlerini kaçırıyordu ama genç adam orada yatan teslimiyeti görüyordu.

Ece sinirliydi, evet. Fakat kendine de sinirliydi. Bunu gözlerinde görebiliyordu Ali. Ece teslim olmak istemiyordu ve bununla savaşıyordu. Genç adam Ece'nin acı sözlerini hatırladı. Günlerdir tekrarını yapan kelimeler, tam da aklına esecek zamanı bulmuştu. "Senden nefret ediyorum," demişti genç kız. Öylesine kararlıydı ki genç adamın ödü kopmuştu. Hâlâ da korkuyordu genç adam. Ya Ece ondan vazgeçmişse; ya ahmaklığıyla onu kaybetmişse; ya her şey için çok geçse?

Ece hiçbir zaman onu sevdiğini söylememişti. Sadece Ali gibi çaresizce beklemeye yüz tutmuş, imalardan öteye, ona âşık olduğunu sözlere

dökmeye yeltenmemişti. Bu gerçek Ali'de bilinmez bir öfkeye yelken açtı. Genç adam yumruğunu sıkıp gevşetti. Dişleri birbirini öyle çok sıkıştırdı ki çenesinden gıcırtı sesleri çıkıyordu. Ece'nin üzerine doğru bir adım attı. Ece laflarının dinlenmediğini anlamış olacak ki elini havaya kaldırıp uyarır gibi Ali'ye doğru salladı. "Sakın!" dedi ama Ali öfkeden hiçbir şey görmüyordu. Aklında Ece'nin sözleri tekrarlanıyordu. Ümit ile evlenip evlenmeyeceğini sorduğunda "Belki," demişti genç kız. "Ne belkisi ulan!" diye içinden kükredi Ali. "Belki"lere, "keşke"lere yer yoktu onda.

Gösterecekti Ece'ye asıl kime ait olduğunu. Aklı rahat girişecekti mahkeme işlemine. Hatta Birce ile bile ilgilenememişti bu deli kız yüzünden. Onu köşedeki odaya doğru geri geri yürütüp kapıyı üstlerine kapadı. Tahta kapılar ses geçirirdi elbet ama bu odada, dört duvar arasında Ece'nin ona karşı çıkma olasılığı çok düşüktü.

"Bugün, burada benimle nikâhlanacaksın." dedi genç adam. Ece'nin gözleri büyüdü ve ağzı açıldı. Konuşmak istiyor ama konuşacak kelime bulamıyor gibiydi. Ali'nin işine gelmişti bu durum. Ne kadar itiraz ederse o kadar uzardı bu iş. Oğuz ağabeyi fark etmeden halletmeyi planlıyordu ama eğer Ece zorluk çıkarırsa aylarca burada, o nikâhlı karısı olana kadar beklerdi.

Devam etti genç adam sözlerine, öyle kararlıydı ki Ece'nin de bunu görmesi için elinden geleni yapacaktı.

"Eğer karşı çıkarsan aylar sürse bile, kabul edene kadar seni burada tutarım."

Ece en sonunda sesini bulmuş olacak ki acıyan boğazını temizleyip Ali'nin yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Ali ona böyle davranmaktan nefret ediyordu ama bu inat kızla başka türlü baş edemiyordu.

"Oğuz ağabeyim seni öldürür," demeyi başardı. Her konuştuğunda elini boğazına götürüyordu. Ali onu sıcak çorbalarla besleyip kurban olunası ses tellerini iyileştirmek istiyordu ama şu an tek yaptığı tıpkı Yusuf ağabeyinin yaptığı gibi korkusuz profili çizmekti. Yusuf ağabeyi, Erva yengesini böyle elde etmemiş miydi?

"Eğer işi uzatmazsan öğrenmez. Ha öğrensin istiyorsan nikâh kıymayı kabul etme ve biz burada ağabeyin bizi bulana kadar, aylarca bekleyelim."

"Sen delirmişsin," diye fısıldadı Ece. Ali Ece'ye doğru bir adım daha attı. "Evet, ben delinin tekiyim." diye fısıldadı tehditkâr bir sesle. "Ve bu deli seninle evlenmek istiyor."

Ece inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Neden?" dedi boğazını temizleyip. "Anlamıyorum neden şimdi? Onca yıl, onca acı..."

Yüzünde öyle bir umut, öyle bir acıyla karışmış sevinç vardı ki Ali dayanamayıp "Çünkü tükendim!" diye haykırdı. Kendi sesine bile inanamadı. Sesini alçaltıp tehditkâr adımlarına devam etti. Tabii ki genç kız köşeye sinene kadar...

"Tükendim anlıyor musun? Her şey üzerime geliyordu. Herkes benden bir şey bekliyordu. Ama bunların hiçbiri senin beni yorduğun kadar yormuyordu. Her arkamı döndüğümde acabaların, her gözlerine baktığımda keşkelerin yorduğu kadar hiçbir şey yormuyordu beni! Nefes almak istiyorum anlıyor musun? Yıllar sonra... Bıyıklarım terlediğinden beri ilk kez nefes olmak istiyorum. Arkamı döndüğümde senin başkasına gidemeyeceğini bilmem lazım. Bencillikse, bencillik. O adamlarla girdiğim savaştan yenik düşeceksem eğer kocan olarak ölmeliyim ya da girersem demir parmaklıklar ardına, senin dışarıda bir yerde benim helalim olarak beklediğini bilmem gerek. Kimseye gitmeyeceğini, bende kalacağını bilmem gerek. Akıl sağlığım için!"

Son adımını kızın burnunun dibine girecek şekilde attı genç adam. Hiddetten nefesi hırıltılı çıkmaya başlamıştı. Kızın suratına doğru soluyor, gözlerini kırpıştırmasına, o kurban olunası kahve harelerin büyümesine sebep oluyordu. "Benim olman gerek. Canım çıkana kadar bana ait olmak gerek..."

Ece titrek bir soluk aldı:

"Ya... Ya ben istemiyorsam..."

"Umurumda değil!" diye bağırdı Ali. Ece bu bağırışla yerinden oynadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu genç adamın. İşte korktuğu olmuştu. Ece'si ondan çoktan gitmişti. Şimdi kalbini kaybettiği kızı nasıl nikâhlısı yapacaktı?

"Başka bir hayat haram sana Ece. Bana mecbursun..." Sakin bir nefes aldı ve sözlerine ihtiyatla devam etti. "Mahkeme bitene kadar burada, güvende olacaksın. Bir haftalık süre için Erva ve Eslem seni idare edecek."

Ali bu kadar sinirli olmasa Ece'nin ifadesine gülebilirdi. "Evet, Eslem ve Erva'nın haberi var burada olduğundan."

Ece yaşadığı şokla kendi düşünceleri arasında kaybolmuştu. Ali sözlerini büyük bir ciddiyetle sürdürdü:

"O adamlar rahat durmazdı prenses. Mahkeme gününe kadar seni güvende tutmak zorundaydım. İnanmayabilirsin ama Yusuf ağabeyimin de bu durumdan haberi var. En kolay ve güvenli yol buydu. Tabii onlar seni sadece büyükanneme bırakıp döneceğimi düşünüyor." diye kendi kendine mırıldandı genç adam.

Tam bu sırada dış kapının sesi duyuldu. Ali'nin kalbi yerinden oynadı. Henüz ikna edememişti güzel gözlüsünü. Ya karşı çıkarsa? Hoca kesinlikle anlar ve bu nikâhı kıymazdı. Ali, hocanın ancak onların gerçekten evleneceğini anladığı anda bu nikâhı kıyacağını biliyordu. Ali son bir çare baktı Ece'ye. Ece meraklı gözlerle kapıya doğru, seslerin merkezine bakıyordu.

"Nasıl kendinden bu kadar emin oldun? Ya gelen adamlara beni kaçırdığını söylersem?"

O kadar saçmaydı ki bu cevabı, Ali burnundan bir ses çıkardı. Eğer istemiyor olsaydı Ece, şimdi tüm köyü ayağa kaldırır, amacını sormak yerine onu öldürmeye çalışırdı. Ali sersemleyerek gerçeği fark etti. O da çaresizce istiyor olmalıydı. Ali işini kolaylaştırıyor muydu? Allah'ım, ne olur öyle olsun...

"Geldiler," diye fısıldadı Ali, heyecanını ve umudunu gizleyemiyordu. "Seni bana helal kılmaya geldiler."

Ece nemlenmiş gözlerini yukarı kaldırıp bir anlık bir bakış attı Ali'ye. Ali yutkunduğunu görüyordu genç kızın. Tıpkı onunki gibi atıyor, odada ritmik bir ses çıkarıyordu sanki kalpleri. Ali'nin büyükannesi onlara seslenince Ali son bir söz, son bir yakarış sundu Ece'ye:

"Yapma Ece'm... Beni senden mahrum bırakma."

Bir oyundu bu. Ama en ciddi oyunları... Umuyordu ki Ece bu sefer de oyunu bozmasın... Ama hayatındaki hiçbir gerçek, bu oyun kadar sahici olmamıştı. Kalbiyle diliyordu. Onu karısı yapmak istiyor, bunun için dua ediyordu.

***

Titrek adımlarla ilerlerken Sevim annenin omzumdaki eli düşmemem için büyük destek oluyordu. Ali abdestini almış, salondaki adamlara katılmıştı. Büyükanne beni abdest almak için dar koridorda yürütürken omzumu sıvazlayıp fısıldıyordu.

"Korkma kızım," dedi teskin edici sesiyle. Abdest almak için küçük banyo lavabosunun önüne geldiğimde aniden durdu. Sonra kararlı bir sesle ekledi. "Eğer istemiyorsan, kalbinde zerre kadar tereddüt varsa olmayacak bu nikâh kuzum. Sen bana de hele. Bu deli oğlanın derdi ne?"

Söyleyip söylememekte tereddüt ederken gözlerim, bir süre büyükannenin yaşlanmış ama asla güzelliğini, paklığını kaybetmemiş yüzünde gezindi. Cevap vermeyince ekledi. "Sen mi kızdırdın onu?" diye sordu. Sesim çıkmazken kafamla onaylayabilecek cesareti buldum kendimde. "Ne yaptın?" diye sordu anlayışlı bir sesle. Hemen ardından ekledi. "Kuzum eğer o eşek sıpasıyla baş etmemi istiyorsan demen lazım."

"Ben..." diye başladım ama ne söyleyeceğimi düşünmeden konuşmaya devam ettim. "Ben inada başkasıyla evlenecektim," diye ekledim. Bu doğruydu. Gerçeği kendime bile yeni yeni dillendirmem büyük ironiydi. Benim tek derdim Ali'nin tepkisini çekmekti ama bu kadar şiddetli olacağını düşünmemiştim. Büyükanne hiç beklemediğim bir tepki verip göbeğini oynatacak şekilde kıkırdadı. Kaşlarım çatılırken sırf bu kadın gülüyor diye gülmek istememi anlamsız bulup dudaklarımı büzdüm.

"Ama büyükanne," diye sızlandım susması için. "Oy kuzum..." dedi gülmesini kesmek için göbeğini tutup. "Siz beni öldüreceksiniz," diye eklemeyi de eksik etmedi.

"İşte, sonra sinirlendi. Ben bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum," diye ekledim çaresiz bir sesle.

"Kızım sen Ali'nin deliliğini nasıl unuttun aklım almıyor. Ne diye basıyorsun onun damarına? Bunda dedesinin damarı var. Adını da huyunu da Mahmut Ali dedesinden almış. O da beni başkasına verecekler korkusuyla askerden geldiği gün kaçırdıydı." Büyükanne eskileri hatırlamış gibi iç çekti. Kocasını kaybedeli yıllar olmuştu ama hâlâ yokluğunu çektiği, anıların tazeliği yüzünden anlaşılıyordu.

"Ben ne yapacağım nine?" diye söylendim. Büyükanne tebessüm edip merhametle beni süzdü.

"Önce abdestini alacaksın. Sonra odaya girip hocanın sorularına cevap vereceksin. Benim kafasız torunum bilemez o soruları. O annesi olacak kadın öğretmemiştir ona en basitinden 32 farzı. Sen onun da kendinin de yerine cevapla soruları. Hoca anlasın ki bu evliliği tutacak olan, erkeği adam edecek olan kişi kadınıdır." Ben şaşkınca bakmaya devam ederken hadi diye iteledi beni. "Görüyorum. Sen de gönüllüsün. Eğer ağabeyini azıcık tanıyorsam, bunun oluru ancak böyle olur be kızım. Acılı olur, sancılı olur hatta belki çok güç olur ama... Ancak böyle olur. Olmasını istiyorsun değil mi?"

Büyükanne cevabımı beklemeden beni yeniden yumuşakça yönlendirdi. Şu an kendimi sorgulamam gerektiğini biliyordum ama mekanik hareketlerle abdest almaya başlamıştım bile. Sularla beraber akıp giden ellerimin kirine diktim bir süre gözlerimi. Ne kadar düşünürsem düşüneyim bu işten vazgeçmek için bir bahane bulamıyordum. Neden yaptığımı bile bilmeyen eşarbımı önümde bağlamış, çoraplarımı giymiştim. Yine büyükannenin eşliğinde bu sefer benim boşalttığım odaya doğru yürüyordum. Hoca şahitlerle ve Ali ile beraber odada nikâha başlamak için beni bekliyordu. Benim nikâhıma! Ali'yi Allah katında benim kılacak, gözlerine bakmanın helal kılınacağı nikâhıma. Annem, babam hatta ağabeyimi düşündüm, beni vazgeçirecek tüm olasılıkları, olmazları, yanlışları düşündüm. Yutkunarak destek ister gibi büyükannenin ellerini sıktım. Buz kesmiş parmak uçlarımı okşayarak fısıldadı:

"İçerideyken güzel düşün ki güzel şeyler yaşayasın kızım. Ellerini de sakın bağlama. Bu bir müminin imanının yarısını tamamlama zamanıdır. Allah ile arandaki perde aralanacaktır. Dua et, olur mu güzel kızım. Hem kendin için, hem de Allah'ımın sana emanet ettiği Ali'm için..."

Başımla onaylayarak içeriye adımımı attım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sanki odadakiler benim gelişimi kalp atışlarımdan duymuş gibi omuzlarını dikleştirdi. Önlerine bakıyor, hocanın talimatlarını bekliyorlardı. Ali elleri dizlerinde hocanın önündeki koltukta oturmuştu. Birkaç nikâhtan hatırladığım kadarıyla Ali'nin yanına, aramızda iki karış kalacak şekilde oturdum.

Hoca ben oturur oturmaz yerinde kıpırdanıp önünde açık bekleyen Kur'an-ı düzeltti. Kalbimin sesinden hocanın sesini duyamayacağım diye ödüm kopuyordu. Bir yandan da büyükannenin talimatlarını hatırlamaya

çalışıyordum. Ellerini bağlama, dua et, kalbini temiz tut... Ama yanımdaki gergin beden bunları hiç kolay kılmıyordu. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, sanki bana bakmamak için savaş veriyordu.

Hoca mehir olarak ne istediğimi sorunca elim ayağıma dolandı, daha önce bunu hiç düşünmemiştim. O zaman anladım ki evliliği hep hayal olarak görüyordum. Ne cevap vereceğimi bilmediğim için, çaresizliğime acıyan hoca bana yardımcı olup bir bilezik kesmişti. Ardından birkaç soru sorup hem beni hem Ali'yi test etmişti. Ali şaşırtıcı bir şekilde küçükken sürükleyerek Kur'an kursuna götürdüğüm için olsa gerek, tüm soruları cevapladı. Bunları küçükken ona öğretmek için yol boyunca, bağırarak tekrarlardım. Kafası ağrıyıp sureler ve temel bilgiler beyninde yer edinceye kadar susmazdım. O zamanlar eşimi kendime hazırladığımı asla bilmezdim. *Eşim... Benim olan... Kararımı vermiş miydim?*

Heyecanım hocanın sorusunun sonunu anca yakalayabilmeme sebep olmuştu. "Kabul ettin mi?" diyen sesine karşın panikle bir süre bekledim. Bu paniğim Ali'yi daha da gererken, istemeyeceğimi düşünmüş olacak ki yerinden kıpırdandı. Bana döneceğini ve bu insanların içinde konuşacağını anlayınca hemen atıldım. Düşünmek bile istemiyordum. Sadece anlamsızca bunu yapmak istiyordum. Öleceksem eğer, yine de onsuz olacaksam eğer, ölene kadar hasretiyle yanan karısı olmaya razıydım. Yeter ki bir bakış, yeter ki bir dokunuş helal olsun...

"Ettim."

Yanımdan bir nefes salma sesi duyuldu. İki kere daha sorulan soruya aynı şekilde cevap verdim. Artık kaçışım yoktu. Hiçbir şekilde istemeden buna zorlandığımı söyleyemedim. Üç kere, Allah katında ve bu hayatta onu kocam olması için kabul etmiştim.

Ali o gür ve odanın içinde yankılanan sesiyle beni himayesine kabul ettiğini üç kere tekrarladı. Ben onun oldum! Ali'min eşi, helali, yareni oldum. Bu gerçekten oluyor muydu? Buğulu bir camın ardından geleceğe bakıyor gibiydim. Seneler önce bu anın bir kesitini bana gösterseler, kesinlikle bir düş olduğunu söyler ve gülerdim. İşte buradaydım, şu an bunu yaşıyordum.

Hoca Kur'an-ı Kerim'den evlilik ile ilgili sureyi okurken, titrek ellerimi bağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bunu annem de yengeme söylemişti, anımsıyordum. Kadının ve erkeğin güçlü durmasıyla alakalı bir

şey olmalıydı ya da herhangi bir batıl inanç ama bildikleri bir şey olduğunu düşünüyordum.

Dualarımızı etme ve adamların odayı terk etme hızına yetişemedim. Olup bitmiş gibiydi. Kulaklarım uğulduyordu. Büyükannenin sesini duyuyordum. Adamları kapıdan uğurlayıp yere sürdüğü ayaklarıyla mutfağa ilerliyordu. Öylece ellerim dizlerimde yerde görünmeyecek kadar küçük bir karıncanın gidişini izliyordum ya da odada dolanan bir sineğin vızıltısını, lambadan çıkan uğultulu sesi...

Ali'nin nefes alışverişlerini duymamak için her türlü sese ve hareketliliğe odaklanmıştım. Sevim ninenin ayak sürüme sesleri tekrar salona yönelince odaya gelip beni bu durumdan kurtarması için dualar ederken gergince etrafı inceliyordum ama o tonton ve dünya tatlısı kadın resmen torununa destek oluyordu!

"Kuzularım, ben Hamide Teyze'nizdeyim. Açsanız tezgâhın üzerinde sıcak yemek var." dedi ve kapı sesi eşliğinde gitmişti.

Hain bacaklarım seğirdi. Derin bir nefes bırakıp bu durumdan kaçmak için Sevim ninenin yemek fikrine kucak açtım. Ali beni tutmaya fırsat bulamadan hızlıca doğrulup "Acıktım ben," diye anlamsız bir bağırışla mutfağa yöneldim. Hızlı adımlarım arkamdan biri kovalıyormuş gibi mutfak yolunu ararken mutfak kapısına ulaşmam saniyeler sürdü. Derin bir soluk aldım. Bu mutfağa daha önce gelmemiştim elbette ancak kaçmak için tek çözüm buysa kurcalayacak, neyin nerede olduğunu öğrenecektim.

İçeri girer girmez tezgâhın üzerindeki yemeğe yöneldim. Gerginken acıkırdım ama bu sefer mideme öyle bir taş oturmuştu ki açlık bile bu taşı yerinden oynatamıyordu. Ama yiyecektim. Kurtuluşumsa eğer tüm tavayı... Kapağını açtığım an sıcak buhar suratıma vurdu. Tabakların nerede olduğunu bulmak için etrafta göz gezdirmem gerekti. Tam eski usul, duvara çivilenmiş tereklere yönelmiştim ki ayak sesleri paniğimi iki katına çıkardı. Tabakları aceleyle alıp tencereye geri yöneldim. Ayak seslerine nefes sesi eşlik etmeye başladı.

Kalbimi sakinleştirmek, aynı zamanda da telaşımı azaltmak istiyordum. Ama nefes sahibinin kokusu mutfağı kaplarken bunun imkânsız olduğunu bir kez daha anladım. Usul usul atılan adımlar, yerdeki tahta zeminin gıcırdamasına sebep oldu. Elimde tabak, öylece kalmıştım. Sanki onun ne

yapacağını kestirmek istiyordum. Ona dur, diyemiyordum. Bekliyordum. Ölüm öncesi o sakinleşen beden gibi bedenimden durgunluk akıyordu.

Sesini yakınımda duyduğumda nefesini ensemde hissettim. Tüylerim ürperdi. Sözleri, tenime iğneler saplıyordu.

"Bana dön."

Bu beni harekete geçirdi. Bir anda anlamsızca pişkinliğe vurdum kendimi:

"Açlıktan ölüyorum. Midem gurulduyor. Sen de acıktın değil mi?" Panikle yemeği doldurmaya başladım. "Oh, Sevim Sultan'ın dolmaları gibisi var mı ya? Annenlere geldiğinde hep bundan getirir, biz de tencereden aşırırdık. Hatırlıyor musun?"

Ali sanki beni duymamış gibi sakin bir sesle tekrarladı:

"Bana dön."

Boğazımı temizleyip yeni yeni yumuşayan sesimle tekrarladım. Fena hâlde sıcak basmaya başlamıştı, üşüyen ayaklarım dahi yanıyordu. "Nereye kuralım sofrayı? Mutfağa kuralım istersen. Hem serinmiş burası..." derken sakarlığım yüz göstermiş, elimi yakmıştım. İstemsizce dilimden kopan nida, Ali'yi harekete geçirdi. Hemen elimi tutup beni mutfak lavabosuna yönlendirdi. Elimi soğuk suyun altına sokarken, yüzümdeki acı ifade geçene kadar gergince bekledi. Sonra inanamıyormuş gibi kafasını iki yana sallayarak gülümsedi.

Gülüşüne kilitlenmiştim. Bizim olduğumuz her anda olduğu gibi, aşina, güvende ama bir o kadar da heyecanlı ve belirsiz hissediyordum. Ellerime akan su durmuştu ama oradan çekemiyordum. Gözlerimi alamıyordum tebessümünden. Ona baktığımı anlayınca gülümsemesi yavaş yavaş söndü. Gözleri yüzümü taradı. Sert elleri ellerimi bırakmış, omuzlarımı kavramıştı. Beni usul usul kendine doğru döndürüyordu. Karşı karşıya geldiğimiz an omuzlarımı bıraktı ve ellerini iki yanıma, tezgâha dayadı.

Böylece yüzlerimiz birbirine hizalanmış, nefeslerimiz olabildiğince birbirini soluyordu. Gözlerim hâlâ çenesindeydi. Düşüp bayılmamak için kendime talimatlar verip duruyordum. Yine taşkınlığa verip onu uzaklaştırabilirdim ama dilim tutulmuş, beyin nöronlarım işlevini kaybetmişti. Hatta kanımın durduğunu bile düşünmeye başlamıştım, tabii yüzüme bu kadar sıcaklık hücum etmeseydi...

"Bana bak," diye fısıldadı. Sesinin bu tınısına ilk kez şahit oluyordum. Bakmamak için kendimle mücadeleye başladım. Ona bakarsam tüm sularım ona akar, onunla dolup taşardı. Sonra ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar bakardım ona. Dünya giderdi... Aklım giderdi... Ben giderdim... Sadece o kalırdı; benden yana hiçbir şey kalmayan benliğimde.

"Bana bak gülüm," diye mırıldandı. Ruhum bedenimi terk etse ancak bu kadar ürperebilirdim. Ben bakmamaya devam edince yüzünü daha da yaklaştırdı. Sanki artık günah olmadığını, artık onun olduğumu bana hatırlatır gibiydi. Her zamanki Ali gibiydi aslında ama daha cesur ve daha kendinden emin. Bu nikâh onu bir şeye dönüştürmüştü. Yenilmez, karşı konulmaz ve kararlı bir şeye... Benim kocama. Ali, artık benim eşimdi. Bunu kendime defalarca hatırlatmam gerekiyordu çünkü belli ki gözlerim senelerdir ondan kaçınmayı alışkanlık hâline getirmişti ve bu yeni durumdan bihaberdi.

Burunlarımız neredeyse birbirine değecekken, fısıltılı sesi, sıcak nefesi yüzümü okşadı:

"Bana bak kadınım."

Bu sözlerle gözlerim istemsizce safirlerini buldu. Kaçırmaya yeltenmedim bile. Bana ait olan safirlere, mavi harelere, ara ara içinde beliren beyaz ışıklara uzun uzun baktım. Gözlerinde kendimi görecek kadar baktım. Kaybolacak, kendimi unutacak kadar baktım.

"Bu gözler sadece bana bakabilir," diye fısıldadı Ali, acı çeker gibi soludu. "Ve bu dünya güzeli, karamel kokulu kadın yalnızca benim olabilir."

21. BÖLÜM

EVCİLİK

Hayal miydi Ali'nin gördüğü? Hangi hayal bu denli güzel kokabilirdi? Hayret bürüyordu genç adamın dört bir yanını. Ona bakan kahvelerin gerçek olması bile kahkahalar atıp dalga geçilme sebebiydi. Rüyaydı bu, seraptı. Çocukluğundan beri bu kadar yakın değildi bu gözler ona. Öyle yakın, öyle içine çekiyordu ki Ali boğulmak istedi; o gözlerin derinliklerinde boğulmak... Çocukluğuna gitmek, bir elma koparmak, eteğinin kıyısında uzanmak, saçlarının kokusunda koşturmak ve bu kahveler kahkahalardan kısılana kadar onu güldürmek istedi.

Sarı ışıklar çıkıyordu göz bebeklerinden. Kahveler o kadar yoğundu ki yakından bakılmayınca görünmüyordu bu ışıldayan renk. Ali ölesiye minnettardı. Bu gözlere sahip olduğu için, onları yakından gören ilk erkek olduğu için şükürler dolmuştu diline.

Ece'nin ürkek bakışları suratında anlamsız tebessümlere yer açmak istiyordu. Ancak genç adam bu gözlere bakarken yutkunamıyordu bile. Toy delikanlılara dönmüştü, elleri titriyordu Ali'nin! Belli etmemeye çalışsa da yüreğinde volkanlar patlıyor, gözlerinden alevler hâlinde dışarı taşıyordu.

"Dokunursam ölürüm," diye düşündü Ali. Ona bakmak bile dizlerinin bağını çözerken, dokunursa erkek bedeninden utanmaz, şuraya yığılır mıydı? Ama o gül yanağına dokunmak istiyordu. Hissetmek istiyordu. Bunun bir serap olmadığını kendine kanıtlamak için midir bilinmez, elleri daha komutunu beklemeden havalandı genç adamın. Ece'nin sessizliğini fırsat

bilip doyasıya dokunmalıydı. Ellerinin tersini ufak ufak yaklaştırdı. Genç kız kirpiklerine kadar titriyordu. Ali onun korkmasını istemiyordu ama dokunmazsa da ölecek gibi hissediyordu. Nasıl bir çelişkiydi böyle?

Genç kızın kirpikleri, elinin sıcaklığı yakınlaştıkça titreyerek kapandı. Uzun kirpikleri pembe şalını okşadı. Gül gibi teni demişti ya Ali, pembe şal bile Ece'nin teninin yanında sönük kalıyordu işte. Hele o ruhunu okşayan kirpikleri? Her birinde beraber geçirdikleri günlerin anısı saklıymış gibi, dumanlı ve titrekti.

Ellerinin tersi yüzüne değdiği an soluğu kesildi. "Cennet burası," dedi Ali. Ağlamak geliyordu içinden. "Bu ten benim cennetim." Ali bunları içinden söylediğini düşünürken genç kızdan gelen soluk alma sesi bunun tersini söylüyordu. Ali öylesine çaresizce dokunuyordu ki Ece'nin yanağından süzülen yaşı fark etmedi.

"Ali..." dedi Ece. Âdeta yalvarıyordu. Ne için yalvarıyordu? Onu bırakması için mi? Ölürdü de bırakamazdı artık Ali. Can dediği cananı olmuştu ya dokunmasa ölürdü, koklamasa kururdu. Boş bir kabuğa dönüşürdü. Bu kıymetli varlığın tenine dokunduğu an teni, mührünü basmıştı kader. Artık ötesi, gerisi, kimsesi umurunda değildi.

"Şişt..." diye fısıldadı Ali. "Beni bundan mahrum etme."

Küçük hareketlerle okşadı helalinin yanağını. "Benim," diye haykırıyordu tüm duyuları. Gözleri gözlerini, "Benim," diyerek deliyordu. Titreyen elleri bile hiç bu kadar heyecanlı, hiç bu kadar sahiplenici dokunmamıştı.

O, Ece'sini unutmak için dokunduğu saçların, tuttuğu ellerin izlerini silmek istedi teninden. Günahkâr tenini dağlayıp yenilenmek, tazelenmek istedi. Bu kızı, bu cennet kokulusunu hak etmek istedi. Çocuk kalmak istedi. Ece'nin eski Sarısı kadar temiz olmak istedi. Ama bırakmıyordu hercai eller yakasını. Bir anda gözlerinde Oğuz ağabeyinin onu affetmeyecek, onu suçlu kılacak bakışları beliriyordu; bir de öz ağabeyinin ölürken gördüğü kanlı gözleri...

Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Ancak elini indirmedi ona hayat veren sıcaklıktan. Genç kızın gözlerinden süzülen yaşlar, âdeta ellerinin kirini, günahını yıkıyordu. Ali, altın kafese sıkıştırılmış gibi hissediyordu. Burada, bu iki göz odalı evde ölene kadar yaşayabilirdi. Bir kuru ekmek, biraz tuz, bir bardak su... Bir de bunları o narin, el değmemiş ellerinden yemek istiyordu.

Gün onun güzel yüzüne doğru aymalıydı. Sabahlara onunla uyanmalı, rüya bile görmesine gerek olmadan uyumalıydı. Yok! Uyumamalıydı Ali. Uyku bile ziyandı. Ömrünün yettiğince, gözlerinin baktığınca onunla olmalıydı. Kuruyana kadar, gözleri toprağa akana kadar, elleri çillenip yaşlılık izleri taşıyana kadar, ömür bitene kadar onun erkeği olmalıydı. Ömür de yetmezdi. Ahirette bile adını zikretmeliydi. Evcilik gerçeğe dönüşmüştü. Ama artık kimseler, onların oyunu bozamayacak, akşam çöktü diye eve çağırmayacaktı. Yemekler sahici, oyunlar sahici, sevgi sahici olacaktı.

"Ne kadar süre?"

Ali içindeki bu sesi susturdu. Ömür boyu. Bir ömür boyu birbirlerine bağlanmışlardı. Onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

***

"Bir taşkınlık çıkarmalıyım," diyen iç sesimle aynı fikirdeydim. Onun dikkatini dağıtıp o yakıcı ellerini yüzümden çekmesini sağlamalıydım. Dizlerim titriyor, midem alabora oluyor, ruhum her dokunuşunda ellerine doğru yükseliyordu. Canımı alacak gibiydi güzel elleri. Çekmezse ölecektim.

Hep manidar bakardı gözleri ama hiç bu kadar yakıcı, hiç bu kadar ciddi olmamıştı. Ellerinin yakıcı sıcağı çeneme doğru inerken bilincimi kısa süreli de olsa yakaladım. Boğazım ağrıyormuş gibi bir öksürük tutturup "Ben bir su içeyim," diye ellerinden kurtuldum.

Ali bu numaramı yutmamış olacak ki yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. Kocaman bardağı ağzına kadar suyla doldurdum. Çömelerek içmeye başladığımda gözlerim istemsizce Ali'nin yüzüne kayıyordu. Kahkaha atmamak için kendini tutar gibi bir hâli vardı.

Üç yudumda içmem gereken suyu, meyve suyu edasıyla on yudumda bitirmiştim. Ali sabırla ayağa kalkmamı bekliyor, dudaklarının kıvrımından anladığım kadarıyla kalbime pek iyi gelmeyecek şeyler planlıyordu. Ayağa yavaş yavaş kalkarken "Açlıktan ölüyorum," diye sızlandım, aşırı heyecanlı sesimi gizleyememiştim.

Derdim neydi benim? Heyecanlandığımı neden bu kadar ortaya döküyordum? Tek yapmam gereken onun bakışlarından ve ellerinden kaçmaktı. Evet, bana helal kılınsın diye dualar ettiğim adamın ellerinden kaçacaktım. Bunu yapmamın sebebi yoktu. Sadece o Ali'ydi işte. Bir bakışı, usul usul dokunuşu benim kanımı durdururken daha fazlasını kaldıramazdı bedenim.

Sonu neydi, nereye varıyorduk bilmiyorum. Şu an ne bu yaptığımızın sonucunu, ne de başkalarını düşünmek istiyordum. Hatta burada, yıllarca, ölene kadar yaşasak ne güzel olur diye düşünmeden edemiyordum. Bir başkası, üçüncü kişiler olmadan...

Doldurduğum tabakları tepsiye yerleştirip kaldırıyordum ki tepsideki ellerimi, sıcak elleriyle kavradı. Sırtım neredeyse göğsüne değiyordu. Kulağımın arkasındaki sesi, parmaklarımı kavrayan ellerinden bile daha beter yakıyordu içimi.

"Bana bırak," dedi. Ellerimi kaçırırcasına çekerken nereye koyacağımı, nereye gideceğimi bilmeden etrafıma bakındım. Kollarının arasından kurtulmak için kafamı eğdim ve hızla salona yöneldim.

"Nereye?" diye bağırdı.

Şaşkınca arkamı dönüp elimi başörtüme götürdüm ve düzelttim. Bunu kaçamak bir cevap ararken hep yapardım. Beyin fonksiyonlarım kendini kaybetmiş, sadece tek bir cevap üretmişti.

"Yemek yemeyecek miyiz?"

Ali bir cevap vermeden gülmemek için dudaklarını birbirine hapsedip gözleriyle mutfağa serdiğim sofra bezini gösterdi. Sanki unutmuşum gibi bir şaşkınlık yaşadım ve teslim olup omuzlarımı düşürerek sofraya oturdum. Lokmalarımı sayıyormuş gibi beni izlerken, ilk kez bu kadar iştahsız yemek yiyordum. Uzadıkça uzayan yemek senfonisinin sebebi benim küçük lokmalarım, Ali'nin yemek boyunca beni seyretmesiydi. Yüzünde bir gülümseme barındırdığına emindim. Ama kafam tabakla bütünleşmişti. En nihayetinde ben tabağımı bitirirken Ali de çoktan ikinci tabağını bitirmişti.

Bu sefer o sofrayı kaldırmaya yeltenmeden ben kaldırdım ve bulaşıkları yıkamaya giriştim. Onun bakışlarından kaçmak için tüm bu evi temizlemem gerekse de yapacaktım. Ta ki yorulup uykuya teslim olana kadar... Kapı çalındı ama geri kapandığında umutlarım suya düştü. Büyükannenin sesini duyamadım. Neden bu kadar geç kalmıştı ki? Bunu sanki sesli sormuşum gibi Ali cevapladı.

"Büyükannem bugün komşuda kalacakmış. Komşunun çocuğu demin kapıdan söyledi, gitti. Kadın hamileymiş ve kocası evde yokmuş. Günleri olduğu için de yalnız kalmaması gerekiyormuş."

Duyduklarımla kulaklarıma kadar ısınmam baş gösterdi. Ufacık evde Ali ile yalnız kalacaktık ve benden mantıklı olmamı bekliyorlardı. Tabii beynim âdeta bende mantık ne arar dercesine kelimeleri dilime döktü. Bulaşıkları yerleştirmiş, elimi mutfak önlüğünde kuruluyordum ve o anlamsız sözleri söyledim:

"Ben de gidip bakayım. Kesin bana da ihtiyaçları olur. Hadi, Allah rahatlık versin."

Nereye gidiyordum? Evleri neredeydi? Bu saatte uyumuş olabilirler miydi? Bunların hiçbirini sorgulamamıştı beynim. Sadece bu evden kaçmak istiyordum. Ali'nin patlattığı kahkahayla mutfak kapısında tökezledim. Neden bu kadar güzel gülmek zorundaydı ki?

"Ne yapacaksın ki sana ihtiyaçları olsun Ece? Ebe misin sen?"

Kaşlarım çatıldı, içerlemiş bakışlarımı Ali'ye yönlendirdim. Yüzündeki gülüş yerini koruyordu ve bu kaşlarımı daha da çatmama sebep oldu. "En azından senin kadar hödük değilim. Yardımcı olmaya çalışıyorum," diye söylendim. Sinirlenmesini bekliyordum ama o bir kahkaha daha patlattı.

Yüzüm renk değiştirirken ayaklarımı yere vura vura dış kapıya yöneldim. Ne kahkahasını duymak istiyordum ne de kısılan gözlerini görmek... Dış kapının kulpuna elimi atmıştım ki yine olan oldu ve belimi koca kollarıyla sarmaladı. Bez bebekler gibi havalandırıp salonun ortasında bıraktı. Sıcaklığı beni terk edince ahlâksız bedenim isyan etti.

Ellerini beline koydu ve yumuşak kaşlarını çatmaya çalıştı. Hâlâ gülmek istiyormuş gibi bir hâli vardı ama bana sinirli profili çizmeye çalışıyordu.

"Nereye?"

Hesap soran bakışları yüzümü taradı. Fazla uzun taradı. Fazla yoğun... Ondan kaçmaya alışkın gözlerim her bakışında kaçacak yer arıyordu. Sanki artık ona bakmanın helal olduğunu benimseyememişti. O kadar yıldır kaçıyordu ki bu gözlerden ve bu bedenden, şimdi kendine ait olduğuna inanamıyordu.

"Dedim ya! Sevim ninenin yanına gidip onlara yardımcı olacağım."

Ali kaşlarını çatmak için büyük çaba sarf ettiği belli bir şekilde, "Sen ciddi misin?" diye sordu. Yüzünde şaşkınlığın izleri vardı.

"Oradan bakınca şaka yapar gibi mi gözüküyorum kaz kafa?"

Ali'nin dudakları titredi, büzüldü, ardından engel olamadığı bir gülümsemeye yer açtı. Bu gülümsemeye karşılık vermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. O da bunu anlamış olacak ki dişlerini göstererek gülümsedi.

"Yani benden kaçmak için ebe bile olmaya razısın öyle mi?"

"Senden kaçan kim be!" diye meydan okudum. Şu an için pek hoş bir meydan okuma değildi ama kendime engel olamıyordum.

"Kaçmıyorsun öyle mi?"

"Tabii kaçmıyorum. Aman sen iyilikten ne anlarsın ki?" diye söylenip gitmekten vazgeçtim ve kendimi nikâhın kıyıldığı odaya attım. Kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı kapıya yasladım ve engel olamadığım gülümsemeye yer verdim. Biraz daha onun muzip hâline tanık olsaydım, çocukluğumuzdaki gibi kahkahalar patlatacaktım. Öyle gülmeyi çok özlemiştim ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı. Yeterince cesurdu. Ona daha fazla cesaret verirsem, nereye varırdık?

Salondan tıkırtı sesleri gelirken odaya gelmeyeceğine kanaat getirip gözlerimi odanın her bir köşesinde gezdirdim. Saat epey geç olmuştu ve uyursam kurtulurum umuduyla kanepenin altından bir örtü bulup koltuk yastığına doğru süzüldüm. Üzerimdekilerle yatmak zor olacaktı ama Ali'nin odaya girmesi riskini göze alamazdım.

Kafamdaki iğneleri çıkarıp şalımı ve bonemi yerinde tutarak uzandım. Uyuyamayacağımı düşünüyordum ama bir haftanın üzüntüsü ve yorgunluğu, bir de Ali ile cebelleşmelerimin sonucu olarak dakikalar sonra derin bir uykuya teslim oldum.

***

Bir ara hareket ettiğimi hisseder gibi oldum ama uykumdan ödün vermeyerek bu hareketliliği umursamadım. Sonra yüzünde bir sıcaklık hissedince her ne kadar uykuya hasret olsam da âdeta uykusuzluktan yapışmış olan gözlerimi açamaya zorlandım. Bir yandan da söyleniyordum:

"Anne ne olur, biraz daha..."

"Uyu prensesim," diye fısıldadı rüyalarımın sahibi ses. Gözlerim sanki hiç uykuya ihtiyacı yokmuş gibi kocaman açıldı. Bir süre yer kavramını kaybettim, ancak olaylar gözümde film şeridi gibi geçti. Aniden doğrul-

maya çalıştım ama Ali ellerimden tutup beni tekrar yastığa doğru çekti. Bu yastık benim yattığım kanepeye ait değildi ve üzerine yattığım şeyse bir yatağın yumuşaklığını barındırıyordu. Çatallaşmış sesime aldırmadan "Benim burada ne işim var?" diye söylendim. Duvardaki saate baktığımda daha yarım saat geçtiğini görmüştüm.

"İnadın yüzünden o rahatsız koltukta yatmana izin verir miydim sanıyorsun?"

Gözlerimi kısarak ay ışığı ve gece lambası eşliğinde Ali'nin yüzünü inceledim. "Senden izin isteyen kim?" diye söylendim. Ali yine kahkaha attı, her ne kadar sinirlensem de onun çocukluğumuzdan beri bu kadar çok güldüğünü hatırlamıyordum.

"Değiştiğini düşünerek ne kadar aptallık etmişim. Arada ortaya çıkıyordu bu cadılığın ama tamamen kaybedeceksin diye ödüm kopuyordu. Hoş geldin cimcimem."

"Ne cimcimesi be! Koskoca kızım ben. Eski Ece'ydi o cimcime olan. Hem senin burada ne işin var? Bir insanlık etmeye çalışmışsın ama sana söylemem gerekiyor ki biz insanlar, başkalarını rahatsız etmeyiz. Özellikle uykuda. Sen kış uykusuna uyurken kimsenin seni rahatsız etmemesi gibi düşün."

Ali bir kahkaha daha patlatırken âdeta gözleri yaşarmıştı. Gülmeme engel olamadığım için, sırtımı dönüp üzerimdeki örtüyü kafama kadar çektim ve "Git uykum var," diye söylendim. Sesimin düz çıkması için çabalamıştım çünkü anlamsızca o gülerken ona eşlik etmek, o gülünce derinleşen yanaklarına dokunmak istemiştim.

Bu düşünceler beni paniğe kaptırmıştı. Ben asla böyle şeyler düşünmez, bu kadar yakınlaşma taraftarı olmazdım. O bana helal kılındığı için olsa gerek, tüm tabularım yıkılmış, ona olabildiğince yakın olmak istemiştim.

"Ben de burada uyusam?" diye mırlar gibi bir ses çıkardı. Ali'nin böylesine yakardığını ilk kez duyduğum için gözlerim büyüdü ve yutkundum. Sonra sesimin titremesine engel olarak "Ali!" diye uyardım.

"Efendim gülüm."

Nefesim boğazıma takıldı, gözlerim daha beter büyüdü. Örtüyü üzerimden hızla çekip şok olmuş gözlerimi Ali'ye gösterdim.

"Senin kafana bir şey mi düştü?"

Ali yandan bir gülüş sunarken, tek kaşını kaldırıp haylaz bir sesle konuştu:

"Senin dışında mı?"

Dudaklarımı birbirine kenetleyip gülümsememe engel oldum. Yeniden. Ne kadar süre dayanacaktım.

"Sen ciddi anlamda kaz kafalısın değil mi? Yoksa neyi kastettiğimi anlardın."

Ali sözlerimi umursamadan gözlerini yüzümde gezdirdi. Sanki fırsatı varken doyasıya bakıyor, her hattımı göz bebeklerine kazıyordu. Tıpkı benim ona yaptığım gibi... Gözleri şalımı bulurken anlamsızca yerinde kıpırdandı. Sonra gözlerime bakıp konuşmak için cesaret aradı.

Kaşlarımı, "Ne?" dercesine kaldırdım.

Gözleriyle şalımı gösterip, "Onunla mı yatacaksın?" dedi.

Ne düşündüğünü anlamaya çalışırken sesime hiddet eklemeye çalıştım. Ama ağzımın içi kurumuş, avuçlarım terlemişti.

"Sen odada olduğun sürece, evet..."

Ali gözlerini kırpıştırıp masumca yüzüme bakmaya devam edince, "Yine ne var?" diye söylendim.

"Hâlen eskisi gibi mi?" diye sordu. Kaşlarımı havaya kaldırıp ne sorduğunu anlamaya çalıştım. Vakit kaybetmeden sözlerini devam ettirirken, gözleri şalım da geziniyor, hayali saçlarımı şekillendiriyordu. "Saçların..." diye usulca fısıldadı.

Yutkunarak gözlerimi şalıma indirdim. Çocukluğumuzda Ali'nin saçlarımla uğraşması süzülmüştü beynime. Anılar aniden akın ederken saçlarımı koklayışı, yaprakları arasından temizleyişi hatta hiçbir erkek çocuğunun yapmayacağı gibi tarayışı canlandı gözümde. Dudaklarım tebessüm için yer ararken dişleyerek engel oldum.

"Aynı saçlarım işte. Değişen bir şey yok." diye fısıldadım. Sesimdeki derin hasrete engel olmamıştım. Saçlarım bile Ali'nin merhamet dolu ellerini özlemişti.

"Saçlarını göstermeden bu kadar büyüleyici gözüküyorken..." kelimesi boğazına düğümlenmiş gibi yutkundu. Lafını tamamlamadan gözlerime

hapsetti safirlerini. Ne demek istediği anladığım için kuruyan ağzımı boş verip kafamı hayır anlamında iki yana salladım. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum ki bakışlarıyla beni kandıramasın. Ama sesi bakışlarından on kat daha fazla etki gösteriyordu üzerimde.

"Yıllar oldu Ece..."

Kafamı yine iki yana salladım. Ama bu Ali'nin bana yaklaşan nefesini engelleyememişti. Nefes sesine ek, yüzümde hissettiğim sıcaklık fazlasıyla yakın olduğunu haykırıyordu. Gözlerimi asla açamayacaktım ama bayılmaktan da ölesiye korkuyordum.

İnsan yıllarca bir şey dileyip sonra onu elde edince hayal gibi gelir, dokunmaya korkar ya; şu an gözlerimi açsam kaybolacak diye ölesiye korkuyordum. Bir yanım ondan kaçmak istiyor, diğer yanımda arsızca boynuna atılıp kokusu hâlâ o kadar yoğun mu test etmek istiyordu.

Kolları eskisi kadar güven aşılıyor muydu? Başörtümde hissettiğim elle gözlerimi daha sıkı yumup ızdırap çeker gibi dişlerimi sıktım. Saçlarım eskisinden daha gür ve koyu renkti. Uzun zamandır kestirmediğim için belimi tamamen kaplayacak düzeydeydi. Korkumun sebebi Ali'nin beni görünce vereceği tepkiydi. Ölesiye istiyordum onun gözlerinde tüm benliğimle beğenilmeyi. Ya saçlarımı eskisi kadar güzel bulmazsa? Onun ağzından bu aralar epeyce iltifat duymama rağmen beni beğendiğine, hoş bulduğuna hâlâ inanamıyordum. Ona bakmak bile gözlerimi kamaştırırken benim basit yüz hatlarımı nasıl hoş bulurdu?

Başörtüm, bonemle beraber başımı terk ederken sıkı sıkıya taktığım tokam yerini koruyordu. Gözlerimi öylesine sıkı yummuştum ki göz kapaklarımda gri ışıklar yer göstermişti. Başörtümü yatağın kenarına koyduğunu duydum, sonra hiç nefes almadığını fark ettim. Gözlerimi açıp tepkisini görebilirdim ama hazır değildim. Benden bir hareket beklemeden saçlarımdaki dişli tokaya yöneldi.

"Ali..." diye yakardım yeniden. Sanki saçlarımı görünce tüm büyü bozulacak, artık beni hayal ettiği kadar güzel bulmayacaktı. Kulağımda hissettiğim nefesle tüm duyularım çığlık çığlığa bağırdı.

"İzin ver. İzin ver hakkım olan güzelliği göreyim."

Yutkunurken verecek cevap bulamıyordum. Yüzüm ıslanmıştı ancak ne zaman ağlamaya başladığımı bile bilmiyordum. Bu gözyaşlarını sebebi

öfke değildi, hüzün hiç değildi. Bunların sebebi vuslattı. Saçlarımı dokunduğu an çözüleceğimi, eski Ece'ye dönüşüp Sarı'mın kollarına atılacağımı biliyordum.

Saçlarımdaki toka çözüldüğü an, banyodan çıkında hafif kurutup topladığım nemli saçlarım, yanaklarımı ve sırtımı dövdü. Ali'den bir soluk alma sesi yükseldi; ne düşünüyordu? Ellerim örtüyü sıkı sıkı kavramış, bir şeyden destek almak ister gibi sıkıyordum. Ali'den bir söz, belki bir hayal kırıklığı nidası bekledim. Ne beğendiğine ne de beğenmediğine dair bir ses duymadım.

Gözlerimi açmaya çabaladım. Ancak saçlarıma dokunan elleri yüzünden soluğum kesildi ve kaskatı öylece bekledim. Anlımdan başlayan el, saçlarımı elleriyle tarayarak yanağımı buldu. "Bana bak," dedi anlam veremediğim bir sesle. Islak kirpiklerim titreyerek açıldı. Ama ona bakmak yerine, örtüyü kavrayan ellerime bakıyordum. "O güzel kahveleri görmeme izin ver," diye soludu. Sanki nefesini bir anda dışarı üfler gibi çıkmıştı sesi.

Gözlerim gözyaşı damlalarıyla havalandı ve ıslak yanaklarım, nefesinin rüzgârıyla okşandı. Kirpiğimdeki ıslaklık kaşlarıma kadar uzanırken buğulu gözlerin ardından mavilerime bakmaya çalışıyordum. Benim mi gözlerim aşırı buğulanmıştı, yoksa maviler mi ıslanmıştı? Örtüdeki elimi bırakıp gözlerimi ovaladım. Net görmek için bir süre ovalamam gerekti. Bu sıra da sıcak ellerin sahibi yanağımdaki yaşları kuruluyor, ardından kopamıyormuş gibi saçlarımı okşuyordu.

Gözlerim netleşince tekrar mavilere baktım. Nemlenmiş gözleri beni hazırlıksız yakalarken dudaklarının titremesini kötüye yordum. "Eskisi gibi değil mi?" diye yakardım. Sesim titremişti ve bir çocuğun oyuncağını kırınca çıkardığı ses tonunu andırıyordu. Kafasını "Hayır" anlamında sallayınca olduğum yere yığılıp ağlamak istedim. Gözlerim yeniden nemlenirken yanağımda ardı ardına dökülen yaşların izlerini silen eller vardı. Gözlerimi utançla aşağı indirdim, Ali yanağımı sıkı sıkı kavrayıp ona bakmamı sağladı.

"Sen beni öldürecek misin?" diye kaşlarını çattı. Gözyaşlarım bu ani öfkesini kaldıramıyordu artık. Yüzümü kurtarmaya çalışınca daha sıkı kavradı. "Bunu bana sakladın sen," diye fısıldadı. Elleri saçlarımdayken yanaklarımdaki ıslaklığı okşuyordu. Tenim dağlanıyordu ama Ali'nin tep-

kisini anlamak için pür dikkat onun işleyen ve nefesiyle yüzümü okşayan dudaklarını seyrediyordum.

"Biraz daha güzel olsaydın kalp hastası bir kocaya sahip olurdun."

Gülümsedi. Koca lafıyla, yanaklarım yanmaya başladı, utançla kaçınmaya çalıştım ama Ali başımı eğmeme izin vermeden, alınlarımızı hizaladı. Alnını alnıma dayadı, yüzünde huzur dolu bir tebessüm belirdi. Böyle yakından ona bakmak...

"Rüya olamayacak kadar güzel kokuyorsun. Ama yine sormam gerek. Rüya değilsin değil mi? Gerçekten burada, kollarımın arasındasın ve ben senin o ipekleri kıskandıran saçlarına dokunuyorum."

Bana bakış şekli, gülüşü, sersemleten nefesi ve sıcacık elleri aynı soruyu sordurdu. "Sen rüya mısın?" diye fısıldadım onun sözcüklerinden çalarak. "Yaban çiçekleri kokuyorsun, biraz iğde, çokça papatya ama yine de emin olamıyorum Ali. Gerçek misin?"

Ali hiç tereddütsüz kollarını bana doladı; ellerim iki yanımda sallanıyor, ona sarılmam için yalvarıyordu. "Hiç hissetmediğim kadar gerçeğim," diye haykırdı Ali. "Hiç bu kadar gerçek, hiç bu kadar yaşıyormuş gibi hissetmemiştim."

Kokumu çekiyormuş gibi saçlarıma burnunu dayadı. Sonra yetmiyormuş gibi burnuyla saçlarımı okşarken elleri tüm hâkimiyetiyle beni kendine sarılmaya zorluyordu.

"Eskisi gibi kokuyor. Biraz karamel, biraz çilekli şampuan. Ama hatırladığımdan daha yumuşak ve ömrümü ellerine verebileceğim kadar güzel hissettiriyor. Bunca yıl nasıl mahrum kaldım aklım almıyor. Bu kadar aptal olabildiğime inanamıyorum."

Ağabeyimin kızgın yüzü gözlerimde canlanırken bu anı ağabeyimin bile bölmesine izin veremiyordum. Sanki bugün, bu ev bizi dünyadan soyutlamıştı. Bir zaman tüneline girmiştik ve yıllar öncesine dönüp eski oyun arkadaşları olmuştuk. Ama bu yaşta, bu ruhla ve bu kalple... Evcilik hiç olmadığı kadar gerçekti.

O evin direği oluyordu, bense huysuz ama tatlı kadını. Beceriksiz karısına olan aşkı yüzünden mutfağa evimin erkeği giriyordu. Bense ona kıyamadığım için yardım ediyor, ancak elime yüzüme bulaştırıyordum. Yine bir yerlerimi yakıyor, yaramla ilgilenmesi için feryat figan ağlıyordum. Ama

bu evcilik hiç bitmesin istiyordum. Sonu olmayacak olan bu işin, ebediyen sürmesini istiyordum.

Ali'nin ellerinden zorlukla kurtulmaya çalıştım. Her ne kadar bırakmayacak gibi görünse de benim neden bu kadar debelendiğimi anlamak için bırakmıştı. Gözlerinde soru sorar bir ifade ve gözyaşının izleri vardı. Onun ağlamış olması yüreğimi öyle bir yaktı ki bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı anladım.

"Uykum geldi," diye bir bahane uydurup saçlarımı toplamadan yatağa iliştim. Üzerimde hâlâ elbiselerim vardı ama onu düşünemeyecek kadar kahır doluydum. Ona bakmaya dayanamıyordum. Bu belirsizlik beni çiğ çiğ yiyordu. Yanlış yapmışız gibi hissetmiyordum ve bu, suçluluktan kıvranmama sebep oluyordu.

Tam artık onu öteleDiğimi düşünmüş, örtüyü üzerime yeni çekmiştim ki hiç garipsemeden belimden tutan adam, beni kendine doğru çekti. Örtünün altına girmişti. Sıcaklığı dört yanımı kuşattı. Kokusu serseme çevirdi. Sırtımı göğsüne yaslayıp kafasını saçlarıma gömdü. İtiraz etmeye çalıştım ama kedi gibi daha da sokulup derin nefesler çekti. Öyle yakın, öyle garip, bir o kadar da güvenliydi ki...

Yanağımda hissettiğim dudaklarla bütün duyularım dondu, "İyi geceler karıcım," diye fısıldadı, dudakları yanağımı okşadı. Evcilik oyununu andıran bu kelimeye rağmen ses tonu öylesine ciddi, öylesine sahipleniciydi ki bir kez daha onun karısı olduğum aklıma dank etti. Onun düzenli nefesleri kulağıma çalınana kadar gözlerimi yummadım. Ardından bastıran sıcaklık ve rehavetle göz kapaklarım kapanmaya başladı. Dudaklarımda son duyduğum kelimenin gülümsemesi belirirken belimdeki sıcak ellerini kavradım. Kokusunu içime çeker gibi burnuma dayayıp ellerinin ayasına ufak bir buse kondurdum. "İyi gecelerim kocacığım," diye fısıldadım.

Son hatırladığım beni saran ellerin daha da sıkılaşmasıydı. Yıllardır ilk kez, sabah uyanmaktan korkmamıştım.

22. BÖLÜM

SÖZ

Gözlerimi bir ışık huzmesi işgal ettiğinde uyanmamak için verdiğim savaşı kaybettim. Maviye yakın gök, şafak vaktinin gelip çattığını söylüyordu. Ancak kollarımı saran sıcaklık, beni öylesine sarmalamıştı ki ezanın sesini işitmem mümkün değildi. Sırtımı sıcak göğsüne yaslamış, kafasını saçlarımın arasına gömmüştü. Etrafıma dolanan saçlarımın ve sıcak kolların istilası altındaydım ama gariptir ki bu durumu hiç yargılamadım. Sanki oldum olası böyle uyanıyor, oldum olası onun karısı olarak güne açıyordum gözlerimi. Gün ne güzel bir gündü. Şükretmek, hamdetmek, dua etmek için ne güzel bir gündü. Kıpırdanarak kollarından kurtulmaya çalıştım. Kolların sahibi sanki bırakırsa bir daha tutamayacakmış gibi sarmalamıştı beni. Kıpırdandıkça daha çok sokuluyor, muhtaç bir bebek gibi kokumdan ayrılmıyordu.

İçimde kabaran merhamete hayretler ettim. Bir anne merhameti, bir eş merhameti böyle bir şey olmalıydı. Kalbim kabarıyor, ona duyduğum şefkat göğsüme sığmıyordu. Uyku sersemi olmam gereken şu vakitlerde, kalbimin böylesine coşmasıyla hiç olmadığım kadar uyanıktım. Benim için sevgi gösterileri hiç kolay olmamıştı bugüne kadar. Belki bir sarılış, belki bir minnet dolu sözden ibaretti. Ama yanı başımda, bana eş diye seçilen, yâr diye andığım adama dilim kuruyana kadar sevgi sözcükleri söylemek, kollarım ağrıyana kadar iri cüssesini sarmalamak, saatlerimi, dakikalarımı ziyan etmemek adına gözlerimi bile kırpmadan mavilerine bakmak istiyordum.

Bu yeni beni tanımıyordum. Bu ben yaşamak istiyordu. Umursamaz olmak istiyordu. Allah'ın nasip ettiğini kuldan sakınmamak, Ali'nin kadını olduğunu haykırmak istiyordu. Gamsız olmak istiyordu en basitinden. İmtihanların, duaların boşa olmadığının canlı örneği olmak istiyordu. Eskiden gözlerimdeki kederi görüp "Geçer elbet," diyen insanlara göstermek istiyordum en çok Ali'nin gözlerindeki sahiplenmeyi. Ben oldum olası geçsin istemiyordum ki. Geçmesin istiyordum. Geçmesin ve bu adam bana helal kılınsın istiyordum.

Nice geceler döktüğüm gözyaşlarım vardı. Bu manzarayı hayal edemeyecek kadar dar olan umut dünyam, yıllar sonra bile sadece onu sevdiğimi hayal edebiliyordu. Ancak buradaydım ve kollarındaydım. Benimdi! Kabul olmuş duamla, yeni bir şafağa uyanıyor, yeni günün şükrü için secdeye hazırlanıyordum.

"Âmin"ler çalmıştı kırık dökük kapımı. "Âmin"ler mavi gözlerle, sıcak kollarla, güven kokusuyla gelmişti misafirliğime. Hiç gitmesini istemediğim bu davetsiz misafir, gözümü korkutuyordu. Alışkın değildim böylesi güzel kokan, böylesi güzel bakan, böylesi göğsümü sıkıştıran bir misafire. Gidecek diye ölüyordum da günler geçmesin diye dua etmeye korkuyordum. Ya geçecekti günler ve beni safirlerin geleceğine yazacaktı Yaradan ya imtihanlarımın devamı gelecek, kayıp gidecekti bu buram buram "Âmin" kokan adam.

Belki daha çok dua, daha çok gözyaşı gerekti. Sonunda ne olursa olsun, sonum eğer bu kollar olacaksa kuruyana kadar bekleyecektim. Biliyordum, beni sahiplenen bu adamın her daim sığınağı, mola yeri, yüklerini boşalttığı liman olacaktım. Ben hep burada, elini uzattığı yerde olacaktım. Gözlerimi kapattığım ve açtığım her anda onun safirlerinin benimle olduğunu bildiğim gibi...

Sabahın getirdiği bu gerçekçi düşüncelere dalmışken Ali'nin kolları bir nebze yumuşamıştı. Kollarından kurtulup doğrulmam bayağı meşakkatli olsa da sonunda onu uyandırmadan kollarından sıyrılmayı başardım. Benim yokluğumu yorganla doldurup kollarıyla yorganı sarmaladığında dudaklarım kıvrıldı. Hatta bu huzur dolu manzara, koca bir tebessüm kondurdu suratıma. Birkaç dakika kendime izin verip yıllardır Ali'yi ilk kez uyurken izlediğim için onun gölgesiyle yanaklarını okşayan kirpiklerine, normalde sert olan yüz hatlarının yumuşayarak, bir bebeğin huzurunu an-

dıran şekline dönüşmesine daldım. Derin bir iç çekip nefsimin dizginlerini elime aldım. Abdest almak için odadan çıktığımda kapı eşiğindeki ayakkabılarımıza takılan göz bebeklerim, nedendir bilinmez babaannemin şu sözlerini aklıma getirdi:

"Bir kadının, erkeğini namaza uyandırması sünnettir. Kadın ya da erkek fark etmeden, ikisi de ahirette eşinden sorumludur."

Aklıma gelen bir fikirle kıkırtımı bastırmak için dudaklarımı dişledim. Mutfağın yolunu tuttuğumda hiç düşünmeden giriştiğim bu iş, nedense bana daha mantıklı gelmeye başlamıştı. İstediğim malzemeleri birkaç dakika ayarlayıp tekrar odanın yolunu tuttuğumda, böyle bir şeye cesaret ettiğim için kafayı yemiş olmalıyım diye düşünüyordum. Ali'nin öfkeli yanını hatırlıyordum ve onu uyandırmak şu an için en son istediğim şeydi. Ancak bu gerekliydi.

Aslında içten içe yıllardır bunun açlığını duyuyordum. Her Songül Teyze'ye söylemem de, böyle bir fırsatım olsa neler yapabileceğimi düşünüyordum. Kapıyı en az ses çıkaracak şekilde açıp yatağın hemen dibine, ışığın vurduğu sarı saçların sahibine yaklaştım. Bir dizimi hafifçe yatağa yaslayıp elimdeki daha demin cam kenarında bulduğum, Sevim ninenin çiçekleri sulamak için kullandığı fışfış kabı yüzünü hizalayarak yanaştırdım.

Önce ufak bir basınç uyguladım. Fışfıştan sıçrayan sular saçlarına yayılırken saçları koyu bir renk almaya başlamış, yanağına doğru damlalar hâlinde bir yol izlemişti. Bu görüntü gözlerime ve kalbime iyi gelmediği için bu işi daha çok hızlandırmam gerektiğini düşünüp hızlı hızlı sıkmaya başladım. Önce bir kıpırdanma oldu, yüzünü hafifçe döndürünce, acımasızca bu durumu değerlendirdim ve yüzüne doğru defalarca su püskürttüm.

Ali gözleri sıkı sıkı yumuk ellerini yüzüne siper ederken bağırmaya başladı. Ne dediği anlaşılmıyor, muhtemelen kâbus gördüğünü düşünüyordu. Engel olamadığım kıkırtılarım odayı kaplarken su püskürtmeye devam ediyordum. Bir yandan da çocuklar gibi zıplıyordum.

Ali tek gözlünü kısıp sesin sahibine bakmak istercesine elini yüzüne siper ettiğinde dişlerimi göstererek gülmeye başlamıştım. Ali yeni yeni uyanmış olacak ki "Seni küçük cadı," diye uykunun etkisiyle çatallaşmış sesiyle haykırdı. Ben daha ne olduğunu anmadan yakalanmış, havalanmış ve yatağa sırtüstü yatırılmıştım. Elimdeki fışfışın ne zaman gittiğini kavrayamadan, yüzümde hissettiğim serinlikle nefesimin kesilmesi bir oldu. Ali

uyku mahmuru sesiyle kahkahalar atıyor, acımasızca yüzüme defalarca su püskürtüyordu. Bu sefer anlamsız kahkahalara yer veren dudaklarım, suyun etkisiyle soluksuz kalmamı önemsemiyordu. Deli gibi kahkaha atıyor, ellerinden kurtulmaya çalışıyordum. Suyun bittiğini anladığımda, derin bir nefes alıp ıslak kirpiklerimi kırpıştırarak açtım. Gülümsemem dudaklarımda öyle bir yer etmişti ki engel olamıyordum.

Gözlerimi kaldırıp üzerimde bir gölge misali duran adama baktım. Onun dudaklarındaki gülümseme, benimkinin on katı daha büyük, on katı daha güzeldi. Gülmek en çok ona yakışıyordu. Şuan karşımda bana gülümseyen kişi tamamen benim Sarı'mdı. Çocukluğumdaki şen kahkahalarımın sahibiydi. Hızla inip kalkan göğsüyle kafasını iki yana sallayıp derin soluklar alarak gülmeye devam eden benim Sarı'm, eşimdi.

"Sabah sabah canına mı susadın sen güzellik?"

Gülümsemem utangaç bir tebessüme dönüştü, kafamı istemsizce önüme eğdim. İltifatlara oldum olası alışık değildim ama Ali'den gelen iltifatlar dünyamı ters düz ediyordu. Sudan dolayı hafif serinlemiş olan elini çenemin altına koyup ona bakmam için teşvik etti. Gözlerim mavileri bulduğunda, gözlerindeki ifadeye hiç hazırlıklı değildim. Kafasını yüzüme yaklaştırıp burnuma bir buse kondurdu.

"Sen dünyadaki tüm güzel sözleri hak ediyorsun. Böyle utanıp kızarman bile bunun kanıtı. Senin ar dolu gözlerin, güzel yüzün cenneti çağrıştırıyor insana."

Yüzümde tekrar oluşan utangaç gülümseme Ali'nin de tebessüm etmesine yol açtı. "Ne güzel gülüyorsun," diye fısıldadı. "Ne güzel güldürüyorsun," diye lafını tamamladı.

Aklımı bulandıran bu adamın büyüsünden çıkmak için birkaç dakika geçmesi gerekti. Ardından annemden geldiğine emin olduğum, gerektiğinde kullanmam gereken annelik içgüdüsüyle söylendim:

"Aklımı bulandırmasana! Senin yüzünden buraya niye geldiğimi unutuyordum."

Ali bu ani haykırışıma kaşlarını kaldırdı, ardından gülmeye başladı. Ancak hâlâ elleri iki yanımda, fazlasıyla yakınımda duruyordu. Omuzlarını itekleyerek yan tarafa düşürürken onu hazırlıksız yakaladığımı biliyordum.

"Ben buraya adamı namaza kaldırmaya geliyorum. Onun yaptığına bak! "

Ali doğrulup bir elini beline, muhtemelen ağrıyan yerine koyup diğerini saçlarına geçirdi. Şaşkınlıktan kaşlarını kaldırmışken fazlasıyla şirin ve can alıcı gözüküyordu. Gözlerimi yumup bu manzaradan kaçmaya çalıştım, bir yandan da sabır duaları ediyordum. Bu adam benim bilmediğim huylarımı ortaya çıkarıyordu.

"Ne yapmışım ki ya? Sabah sabah karımı güldürmek suç mu?"

"Karım" lafında takılı kalan duyularım, gülmem için beni itekliyor, gülmemek adına büyük bir savaş veriyordum. Arkamı dönüp salona doğru ilerlerken bu çabam sulara düşmüş ve kıkırdamıştım. Ciddi tutmaya çalıştığım bir sesle bağırdım:

"Eğer karını güldürmek istiyorsan, önderlik yapıp abdest almakla başlayabilirsin 'Beyim'"

Kıkırdamam devam ederken Ali'nin neredeyse koşarak abdest almaya giderkenki sesini duydum. Bu ses hem kızarmama hem de aşkla dolmama sebep oldu.

"Beyin sana kurban olsun, hatun!"

***

Üçüncü günün sabahına uyanırken yine öğlene yakın bir vakitte uyandığımı biliyordum. Günlerdir sabah namazımızı kılıyor, sonra tekrar sıcak yatağımıza gömülüyorduk. Çoğul eki kullanıyordum çünkü Ali, ben ne kadar direnseм de benimle uyumaktan asla vazgeçmiyordu. Bir yanım bu inatçı yanından ölesiye memnunken diğer yanım bu duruma alıştığı için tedirgin oluyordu. Kollarına öylesine alışmıştım ki sabahları birkaç saatliğine kaybolduğunda özlemini çekiyordum. Her sabah arsızca ondan sonra uyanıp onun hazırladığı kahvaltılara oturuyordum. Her ne kadar beni uyandırmasını, beraber hazırlamamız gerektiğini söylesem de Ali bu durumdan fazlasıyla memnun görünüyordu. Her sabah ev onun mis kokulu kahvaltılarıyla aydınlanıyordu. Neredeyse koklayarak uyanıyor, midemin gurultusuyla kendimi zor mutfağa atıyordum.

Onu öyle ocak başında, üzerinde büyükannesinin nakışlı önlüğüyle görmek gülünç olması gereken bir durumken aslında benim yüreğimi hop-

latıyordu. Bu kadar yakışıklı, becerikli ve dayanılmaz olması haksızlıktı. Ellerini ellerimden çekmemek için bir yığın bahane bulup bana dokunurken bundan nasıl mahrum kaldığımı bilmek beni kahrediyordu.

Onunla en erken yaşımda, insanların yeni yeni büyüme diye adlandırdığı on sekiz yaşımda evlenmek isterdim. Onunla büyümek, onunla huylar edinmek, onunla okuyup onunla yaşamak isterdim. Bu düşüncemi ailem duysa beni tanımadıklarını düşünürlerdi ama ben tam da böyle bir insandım. Ne istediğimi daha on beş yaşındayken biliyordum. Buna karar vermiş ve diğer tüm namahremlere kapımı kapatmıştım.

Yataktan doğrulup paytak adımlarla yüzümü yıkamaya giderken mutfaktan gelen kokular acımasızca midemi ezmeye devam ediyordu. Ali'nin görüntüsüne de hazırlıklı olmalıydım. Benim üzerimde Ali'nin ısrarlarıyla giydiğim, pejmürde bir eşofman takımı varken o Sefa'ya getirttiği rengârenk tişörtlerle gözlerinin mavisini hedef tahtası hâline getiriyordu. Gözlerimi ondan almak için savaş vermem gerekiyordu. Ayrıca onun bu yeni, sevecen hâlleri beni utancımdan yerin dibine sokuyor, köşe bucak kaçmama sebep oluyordu. Her fırsatta bana sarılıyor, kollarından kaçana kadar koklayabildiği kadar kokluyordu.

Bu amansız durumun nereye varacağını bilmiyordum ama günlerimiz azalıyor, ağabey faktörü aramıza koca bir uçurum açıyordu. Son günlerde Ali'nin üzerinde tuhaf bir dinginlik vardı. Bunu düşünmemeye çalışsam da bir şeyler olduğu, Ali'nin benden sakladığı aşikârdı. Gören gözlerimi, hisseden duygularımı kör kılmıştım. En azından bu günlerin tadını çıkarmak için şu kasvetli iç dünyamı susturmuştum. Lakin bir veda hâli içindeydik ve ben öyle bir Ali ile dolduruyordum ki kalbimin valizini, her açtığımda bir parça Ali çıkaracak, bir parça Ali kokacak ve bir parça Ali ile acılı günleri telafi edecektim.

Ne kadar bakarsam bakayım yetmiyor, ne kadar koklarsam koklayayım onun gibi kokmuyordum. Kokusunu bir kavanoza saklamak istiyordum. Sonra kollarının sıcaklığını ve boyun girintisindeki sığınağımı yanımda götürmek istiyordum. Yalan yok; ben Ali'den hiç mi hiç gitmek istemiyordum. Şu içimdeki kasvetten de Ali'yi böylesine mahzun eden sırdan da nefret ediyordum.

Ellerimi ve yüzümü yıkayıp her akşam Ali'nin zoru ile açılan saçlarımı topladım ve ince bir başörtüsüyle örtündüm. Sevim nine ne hikmetse, Bir-

ce'yi çok özlemiş, o komşuda kaldığı gecenin sabahı Alilerin evinin yolunu tutmuştu. Yalnız bırakmak için fazla açık bir bahaneydi bu.

Mutfağa adım attığımda üç gündür çektiğim eziyetin devam ettiğini görüyordum. Ali yine o beyaz tişörtlerinden giymiş, altına gri bir eşofman geçirmiş, önüne de büyükannesinin işlemeli önlüğünü bağlamıştı. Elinde bir tahta kaşıkla, kokudan anladığım kadarıyla menemen yapıyordu.

Elimle guruldayan midemi tutup Ali'nin balkondan getirip mutfağa yerleştirdiği masa ve sandalyelere yöneldim. "Günaydın gün ışığım," diye şakırken ben sandalyeye çoktan kurulmuştum. İltifatlarına hâlâ alışamamıştım ve o böyle söylemeye devam ettikçe sızlanmak istiyordum. Tıpkı şimdi yaptığım gibi... Ellerimi masanın üzerine koyup kafamı gömdüm.

"Sen insanı çileden çıkarırsın," diye sızlandım. "Ne yaptım yine ben?" diye söylendi.

"Hem şöyle yemekler yapıp zaten hiç susmayan midemi daha çok büyütüyorsun hem de utandığımı bile bile o sözlerine devam ediyorsun."

"Birincisi küçük hanım, incecik belinde o kadar büyük bir mide barındırdığına inanmıyorum. Hem son günlerde iyice kurudun." Ben ağzımı açmıştım ki sözümü keserek devam etti. "İkicisi..." diye mırıldandı ve kahvaltılıkların yanına, masanın ortasına menemeni yerleştirirken kafamın üstüne bir öpücük kondurdu. "Karıma ne söylediğim beni ilgilendirir."

"Ama..." diye söylenmeye başlamıştım ki Ali yanı başımdaki sandalyeyi çekip dizlerimiz birbirine değene kadar yaklaştırdı. Kafamı kaldırdığımda yüzlerimizi hizaladı ve muzip bir ses tonuyla ekledi:

"Biraz daha konuşmaya devam edersen seni öperim."

Rengim bordoya dönerken hemen önüme dönüp titrek ellerle ekmek koparmaya başladım. Bir yandan da söyleniyordum. Ali bu hâlime kahkahalar atıyor, bense utançtan kafamı dahi kaldıramıyordum. Açık yaramı bulmuştu. Yakınlaşma fikri bile beni yerin dibine sokuyordu.

Kahvaltımızı yapıp bulaşıkları yıkadığımız süre boyunca bakışlarımı Ali'den kaçırdım. Ali bulaşıkların ortasında çalan telefonla dışarı çıktığında, ben utangaçlığı bir yana bırakmış, keyifle ve gülerek bulaşık yıkamaya başlamıştım. Hatta dilime takılan bir şarkıyı bile mırıldanıyordum:

"Bahçede yeşil çınar,

Boyun boyuma uyar.

Ben seni gizli sevdim,

Bilmedim âlem duyar."

Sesimi bastıran bariton ses şarkıyı tamamlarken hiç zorlanmadan bulaşıkları durulamaya başlamıştı. Büyülenerek onu dinledim:

"Aman gülüm nanay...

Top kâküllüm nanay.

Nanay... Nanay...

Kibar yârim nananay...

Nanay... Nanay...

Esmer yârim nanay..."

Yüzümde oluşan tuhaf, utangaç gülümseme beni ele verdi, Ali'nin büyülü sesine hayran kalmamak elde değildi. "Sesinin böyle güzel olduğunu benden niye sakladın?" diye sahte bir kızgınlıkla söylendi. Daha beter utanırken "Sesim güzel falan değil," diye söylendim.

Yıkamam bitmişti ve ellerimi önlüğümde kurulamaya koyulmuştum. Ali de son tabağı yerleştirirken bana yandan bir bakış atıp sırıttı. Bu sırıtmanın sebebini anlamamıştım ancak ardından gelişen olay, sırıtmasının sebebini ortaya döktü. Belime bağladığım önlükte ellerini kurulamaya başlamıştı ve kafasını yüzüme öylesine yakın tutuyordu ki nefesini yüzümde hissediyordum.

"Öyle güzel kızarıyorsun ki ister istemez öpesim geliyor, sonra bana kızıyorsun." diye söylendi. Bu sözlerin ardından ellerim panikle harekete geçti ve onu itekleyip hızla önlüğü üzerimden çıkardım. Ondan kaçmak için her fırsatı değerlendirmeye başladım. Hatta o bir daha böyle bir şeyden söz etmesin diye kendime uğraş arayıp bahçeye bile çıkmıştım.

Bahçeden sadece namaz kılmak için eve girmiştim ve her girdiğimde Ali'yi de namazını bitirmiş, ayaklarını uzatmış, pencereden bahçeyi seyrederken buluyordum. Onu zorlamadan, kendi isteğiyle seccadeye yaklaştıran hissin ne olduğunu bilmiyordum ama öyle minnetle doluydum ki tıpkı gururlu bir eş gibi bazen seyre dalıyordum. Öyleydim değil mi? Gururlu eştim.

Ali, bu hazırlıksız yakalandığım yakınlıktan utandığımı anlıyor olacak ki fazla üstüme gelmiyor, bana nefes alma mesafesi bırakıyordu. Neden bu

kadar utandığımı bilmiyordum ama yıllardır kendimi sakındığım bu mesafenin bir anda yıkılması kolay değildi. Onun bana helal olduğunu bilsem de ördüğüm duvarlar yavaş yavaş yıkılıyordu. Bir anda onu kabullenmekte zorlanıyordum. Yıllardır kendime panzehirler bulmuşken asıl zehirden sakınmam normaldi.

Akşam vakti yaklaşıyor ve gün kızıl renge boyanıyordu. Yorulmuştum ve tırnaklarımın arası çamurla dolmuştu; ancak üç gündür ilgilenilmeyen bahçe yeniden eski hâline dönmüş, taze sebzeler sepetlerdeki yerini almıştı. Ellerimdeki çamuru silkeleyip doğrulduğumda belimdeki ağrıya aldırmamaya çalıştım. Ancak boynumun da tutulduğunu anlayınca ellerimle omuzlarıma masaj yapıp kaskatı omuzlarımı yumuşatmaya çalıştım.

Ellerimin üzerinde bir el hissettiğimde önce paniğe kapıldım ancak "Şişt..." diyen ses, beni yumuşatmaya çalıştı. Sıcak nefesi başörtümden içeri sızdı, bu sırada omuzlarıma masaj yapmaya başladı. Gözlerim kayarak kapandı ve ellerinin verdiği güzel hisse odaklandım. Kulağımda hissettiğim ses ise yumuşayan kaslarımın tekrar kaskatı kesilmesine sebep oldu.

"Benden kaçmak için kendine ne yaptığına bak keçi," diye söylendi. Kendimi kollamak için ellerinden kurtulup sinirli bir ifade takındım. "Hah, kimmiş senden kaçan?" Ellerim hemen belime gitmiş, aman vermez ruhum gün yüzüne çıkmıştı. Ali'nin yüzündeki gülümseme de sinirlerimi daha çok kabartıyordu. Bana doğru bir adım attığında geri çekilmedim ve omuzlarımı dikleştirerek burnumu havaya kaldırdım. "Sen," diye belirtti. Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu.

"Ben, bir kere senin yapman gerekeni yapıp büyükanneye yardım ettim."

"Hı, yani benden kaçmadın?"

"Diyorum ya, kaçmadım diye! Bak, bence sen ya sağır oldun ya da küçükken kafana attığım taşların etkisi yeni yeni gösteriyor kendini. Acaba akıl sağlığını mı kaybediyorsun?"

Ali'nin kahkahası tüm mahalleyi kaplarken civardaki evlere sesimizin gitmesinden korktuğum için söylendim.

"Gülmesene be! Ah, cidden aklını kaybettin sen ya."

Ali gülümsemesine engel olmak için dudaklarını büzerken, "Akıl mı bırakıyorsun adamda?" diye söylendi.

Elime bahçeden bir çubuğu aldığımdaysa ona vuracağımı düşünmüş olacak ki ellerini havaya kaldırıp geriye doğru bir adım attı. "Bak, vallahi gülmüyorum," diye dudaklarını birbirine bastırdı. Bu sefer ben gülümsememe engel olmak zorunda kaldım. Arkamı dönüp eve doğru karanlık aralıktan geçmeye koyuldum, bir yandan da önüme gelen yabani otları çubukla kenara çekiyordum. "Bu bahçe senin gibi kokuyor," diye mırıldandım. Arkamdan gelen ayak seslerinin sahibi meraklı bir tonla, "Nasıl?" diye sordu.

"Küçüklüğümüzde de böyle kokardın. Ama o zamanlar bana çiçek topladığın için öyle koktuğunu bilirdim. Binlerce çeşit ot ve yabani çiçek kokusu sarardı her yanını. O zaman anlardım ki arkanda benim için bir buket saklıyorsun."

Görmesem de Ali'nin o çarpık, yandan gülüşü takındığına emindim. "Şimdi de öyle mi kokuyorum?" diye sordu.

"Evet, ama arada farklı kokular da oluyor. Bazen parfüm sıkıyorsun ve bu bir süreliğine kokunu saklıyor. Sonra parfümün etkisi geçince Sarı'm gibi kokmaya devam ediyorsun."

Evin ön tarafına giden dar, karanlık dönemeci dönecekken sözlerim yarıda kaldı ve sırtıma soğuk duvar çarptı. Bu ani çarpmanın etkisiyle kesilen soluğum, sıcak dudakların dudaklarıma çarpmasıyla son buldu. Kendimi bir kıskaca tutulmuş gibi kollarının ve duvarın arasında bulmuştum. İki eliyle yüzümü kavramış, dirseklerini boynumun iki yanına koyup beni amansız bir hâlde, bırakmak istemezcesine öpüyordu. Öyle merhamet ya da yumuşaklık değil, özlemle, hırsla öpüyordu.

Titremeye başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Dudakları nefes almama izin vermiyordu ve ben nefes almaya korkuyordum. Acı çekiyormuş gibi ansızın dudaklarımı kavramayı kesti. Aramızda hiç mesafe bırakmadan, kısık ama hiddetli bir sesle konuştu. Nefesi soluğuma karıştı.

"Bana karşılık ver!"

Dudaklarıma tekrar kapanmadan önce gözlerim daha da büyümüştü. Ne yapacağımı bilemiyordum ki karşılık vereyim. Ölüyormuş, boğuluyormuş, ciğerlerim nefes almayı bırakıyormuş gibi hissediyordum. Beni öperken âdeta nefesimi kendine hapsediyor, hayatımı avuçlarının arasına

alıyordu. Nefes almak için dudaklarımı araladığımda daha beter bir hâl alan öpücüğü, dizlerimin bağının çözülmesine sebep oldu.

Elleriyle belimi kavradı, sahiplenici bir şekilde beni sarmaladı, dudaklarıyla mührünü dudaklarıma vurduğundan emin oluncaya dek bırakmadı. Ellerim belimde açıldı. Sıcak demirler gibi orada iz bıraktı. Nihayetinde dudaklarımı bıraktığında, utançtan ve titremeden kaynaklanan nedenlerden dolayı kafam omzuna düştü. Kulağımın dibinde hızlı hızlı nefes alıp veriyor, beni sarmalayan kollarını gevşetmiyordu.

"Sana yemin ederim," diye sözlerine başladı. Sesi bir fısıltıdan farksızdı ama bana bağırsa ancak bu kadar etkili olurdu. "Seni beyazlar içinde, ağabeyinin bağladığı al kuşakla alacağım. Senin hak ettiğin gibi, tertemiz masumluğun gibi olacak her şey." Kafasını omzuma yaslayıp sakinleşmek için derin nefesler aldı. "Evimin kadını olacaksın. Kollarımdan bir an olsun ayrılmayacaksın. Her şeyimle senin olacağım. Her şeyinle benim olacaksın," diye soludu.

Birkaç saniye nefes alışverişlerimiz birbirine karıştı. Ali'nin telefonu bu yay gibi gerildiğimiz anı böldü. Belimi saran kolları kaskatı kesilince yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna emin oldum. "Ali'm..." diye fısıldadım kulağına doğru. "Telefonun."

Kafasını istemiyormuş gibi iki yana sallayınca burnu eşarbımın açılan yerinden boynuma sürtündü. Sığınmak ister gibi belimi daha sıkı kavradı ve kafasını boynuma gömdü. Telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Her titreyişinde Ali biraz daha büzülüyordu. Bir elimle omuzlarını sıvazlarken, diğeriyle saçlarını okşadım. Yanağımı yanağına yaklaştırıp, "Neyin var Ali'm?" diye sordum. Ali'nin solukları hızlanmış, omuzları kaskatı kesilmişti.

"Söyle bana."

Kafasını istemiyormuş gibi bir kere daha iki yana salladı. Sonrasında içinde tutamıyormuş, artık bu zehri akıtmak istiyormuş gibi bir nefeste söyledi.

"Beni senden, kollarından almak istiyorlar. Her şeyi göz almıştım Ece'm. Kollarının nasıl hissettirdiğini bilmeden önce her türlü yola gözü kapalı yürüyordum. Ama şimdi..."

Derin bir nefes alıp kafasını kaldırdı. Gözlerimiz ve burunlarımız birbirine hizalandı, Ali'nin gözlerinde akmayan gözyaşları vardı. Zorlukla yutkundum. Fısıldadı:

"Bunu tatmışken olmaz. Önceleri daha kolaydı ama şimdi biliyorum. Seninle olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Boğazım düğümlendi, konuşmak için çaba sarf etmek zorunda kaldım.

"Neler oluyor Ali'm?"

Gözyaşlarım Ali'nin nemli gözlerini gördüğü an yanaklarımda yolunu bulmuştu. Ali ağlayınca ben dayanamıyordum.

Ali alnını alnıma yasladı yeniden, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Gözlerini yumduğunda onun acı dolu ifadesini izlemeye devam ettim. Gözlerini sıkı sıkı yumuyordu; beni görmemek için değil, bu anı saklamak içindi, hissedebiliyordum.

"Ne olursa olsun, sonunda yolum sana çıkacak. Hep sana geleceğim. Sana gelmek için elimden geleni yapacağım. Ama bana söz ver. Beni kefenlere sarılmış hâlde görsen bile bir başkası, bir başka erkek..." Ali'nin sözünü tamamlamasına izin vermeden "Söz!" diye haykırdım. "Ben senin kadının olarak öleceğim. Ama bana ölümden bahsetme. Sana bu kadar geç kavuşmuşken..."

23. BÖLÜM

VEDA

Sıcak günün ılık akşamı, yoğun duyguların durulma anı, kopmasın diye incelen yerinden sıkı sıkıya bağladığınız bir ipin, hiç ummadığınız yerden kopması... Bu geceyi anlatacak terimler bunlar olmalıydı. Bunlar da yetersiz kalıyordu gerçi. Hiçbir nokta, bu gecenin bitimi olamazdı; ancak bir virgül atılırdı geceye; sabahı tıpkı gecesi gibi olsun, daha anlamlı son bulsun diye...

Gözlerimden bu durumdan haberdar olacak ki kapanmamak için direniyordu. Bir ağlama krizi ve bir baygınlık geçirmiştim. Evet, ne zamandır kapıma uğramayan baygınlıklar tekrar firar etmişti. Bu bayılmaların tetikçisi neydi bilmiyordum ama son aylarda, Ali ile yaşadığımız onca şeye rağmen gerçekleşmeyen şey, Ali'nin ağladığını gördüğüm an gerçekleşmişti. En son bayılmam da Ali'nin öfkesi ve ona bir şey olacak korkumdandı. Ali benim kırılma noktamdı. Bedenim bile benden habersiz hayatını ona bağlamıştı; zarar görmesi fikrine katlanamıyordu.

Bedenime sıkı sıkı sarılmış kollar, sanki onu her an bırakacakmışım gibi korkusuyla her an daha da sıkılaşıyordu. Başka zaman olsa Ali'nin bu tavrına öfkelenir, ellerinden kurtulmak için bahane arardım. Ama şimdi hiç olmadığı kadar gereksinim duyuyordum bu yakınlığa. Gözlerim ağlamaktan şişmiş, bedenim bayılmanın verdiği etkiyle bitkindi. Bahçedeki o ağlama krizimden sonra yığılıp kalmıştım Ali'min kollarına. Feryat eder gibi adımı anışı kulaklarımda çınlıyordu. Sanki benim gözlerimi yumma

ihtimalim bile onu dünyadan soyutlamıştı. Birbirimize bu denli düğümlenmişken, kördüğüme dönmüşken; ellerimiz olmadan, kokularımız birbirine karışmadan nasıl yaşayacaktık? Sevinemiyordum bile aşkımın karşılık buluşuna. O kadar dillendiremiyor ve korkuyordum ki...

"Güzelim," diye kulağıma üflediği kelime boğazıma düğümlendi. Boğazımı temizleyip cevap vermek için cesaret aradım. Konuştuğumdaysa sesim korkunç çıkıyordu:

"Efendim..."

"İyisin değil mi?" diye bininci kez sordu.

"İyiyim dedim ya, Ali'm." Suratını buruşturduğuna ve bu cevabıma inanmadığına emindim.

"Hadi, inat etmede hastaneye gidelim."

"Ihı..." İtiraz ederken sesim mahmurdu.

"Ama gülüm, korkutuyorsun beni. Ne zamandır olmuyordu. Hep benim suçum, değil mi? Korkak gibi gözyaşı..."

"Ali'm..." diye sözünü kestim. Yatakta, kollarının arasında dönüp onunla yüz yüze bakacak şekilde durdum. Ellerimi bir haftalık kirli sakalına doğru kaldırıp avuçlarımın arasına aldım. Avucumu gıdıklayan sakallarını bile özleyecektim. Ne ara bu kadar kolay dokunur olmuştum? Bir daha bu sakallarda elimi gezdirebilecek miydim? Bu düşünce gözyaşımı tetiklediği an geri ittim. Şu an vardı... Şu an vardık... Ve şu an ben onun, o benimdi. Gece lambasının izin verdiğince gece mavisine dönen gözlerine baktım. Gözleri gözlerimi kaygıyla tarıyor, bayılmamdan kendini sorumlu tuttuğu için pişmanlıkla iç çekiyordu.

"Eşim..." diye lafımın devamını getirdim. Kendimden hiç beklemediğim bir cesaretle ona biraz daha sokuldum. Burnunun üstüne bir buse kondurdum. "Erkeğim..." diye fısıldadım yüzüne doğru. Dilimin bağı çözülmüştü ya da bir daha söyleyemem korkusu sarmıştı dört yanımı. O benim Sarı'mdı. Eskiden ondan hiçbir şey saklamazdım. Şimdi, kocam olduğuna göre içimde daha fazla tutamadım:

"Eğer bunca zaman yaşadığımı hissettiysem, tebessüm ettiysem, kalbim çarpıp, gözlerim ışıldadıysa hepsi senin sayende. Hayatımdaki tüm iyi şeyler seninle geldi. Ben sende buldum kendimi Sarı'm. Çocuk Ece'ye sorsan yaşamak sendin. Şimdi karşındaki, yaşanmışlıklar ve hasret dolu

Ece'ye sorarsan ölüm bile sensin. Sonum, varış noktam, cennet armağanım, dualarımın karşılığı sensin."

Ali titreşen gözlerini yumup yutkundu. O da elini kaldırıp yanağımı okşamaya koyuldu. Kafamı cline doğru yaslayıp tebessüm ettim. "Hatırlıyor musun," diye sordum. "On bir yaşlarımdayken büyükannem beni bir süreliğine yanına çağırmıştı. Köy evi bize neredeyse iki saat uzaklıktaydı. Ağabeyim de yalnız sıkılırım diye bana kıyamadığı için benimle gelecekti. Ağabeyime minnettardım ama benim surat asmamın sebebi belliydi. Ağabeyim neden bu kadar üzgün olduğumu bir türlü anlamadığı için bana en çok istediğim, asla bana vermediği robot oyuncağını vermişti. Ama küçücük aklımla bile o robot kalbimi yumuşatmamıştı. Aslında benim saf ve küçük kalbim ne istediğini biliyordu. Ama bunu ne zaman dile döksem annemden büyük bir azar işitiyordum." Soluklanıp yanağında elimi iyice gezdim. Gerçekliğini her saniye yeniden teyit etmek zorundaymışım gibi hissediyordum. "Ben Sarı'mı yanımda istiyordum ama annem; 'O çocuğunda bir hayatı var. Bırak bari şu sıcak yaz günlerinde gezsin, ailesiyle zaman geçirsin. Onun hayatı senden ibaret değil,' demişti. Tam o cevabı aldığım vakit, sen girmiştin avludan içeri. Normalde büyükler için olan bisikletlerden birini kullanıyor, o zaman bile uzun olan bacaklarınla anca yetişiyordun. İçeri girer girmez sana öfkelenmiştim. Aslında anneme daha çok öfkelenmiştim. Bu öfkemi bastıramayıp sana patlamıştım."

Ali'nin dudakları kıvrıldı. "Hatırlıyorum," diye fısıldadı. Yüzünde kocaman bir tebessüm oluşmuştu. "Beyaz çiçekli elbiselerinden birini giymiş, ayağına da şu aslında senin nefret ettiğin ama annenin zorla giydirdiği parlak beyaz pabuçlardan geçirmiştin. Saçların annen tarafından toplanmış, büyük ihtimal senin tarafından gerisin geri açılmıştı. Annenin bağlarken kullandığı kayısı şeklindeki tokalarından nefret ederdin ve annen inatla onların sana çok yakıştığını düşünürdü. Sense onları kafanda on dakikadan fazla tutmazdın."

Kafamı onaylarcasına salladım. Şimdi benim de yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. "O gün ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordum. Gülümsemesi tıpkı benimki gibi buruk bir hâl aldı. Beni kollarıyla sarmalayıp gözlerini göstermekten kaçındı. Kafamı boyun girintisine, hayat merkezime gömdü. Nefes alırken onun iç yakan, yabani çiçek kokuları burnuma doldu.

"Parmağınla beni göstererek dedin ki," dedi ve sesi titredi. "Bunun mu hayatı? Ali'nin bensiz bir hayatı mı var? İstersen tüm karamelli şekerlerimi saklayabilirsin ama beni böyle bir şeye inandıramazsın anne." Son cümleyi onunla beraber söyledim. "Sarı'mın bensiz bir hayatı olamaz anne."

Ali saçlarımı koklayarak sustu. Yüz ifadesini benden neden sakladığını bilmiyordum ama sesindeki kederi işitiyordum. Dudaklarım boynuna dokunurken mırıldandım:

"Sonra da sırf sana veda etmeden, bana getirdiğin çiçekleri almadan gittim diye peşime düşmüştün. Hem de o incecik bacakların ve çelimsiz vücudunla arabamızın arkasından gelmiştin. Seni fark edene kadar bir saat geçmişti, babam seni iyi bir azarlamış, sonra kıyamayıp bisikletini bagaja bağlayıp seni de bizimle getirmişti. Ağabeyim duyunca kızacağı için kulağıma eğilip, 'Benim hayatım sensin,' demiştin. Ağabeyim sana neden böyle bir şey yaptın diye sorunca 'Kardeş değil miyiz biz? Siz nereye ben oraya,' diye susturmuştun."

Ali'den ufak bir kıkırdama sesi işittim. Bu içimi biraz daha rahatlattı. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Kim Ali?" diye sordum. Ne sorduğumu gayet iyi anladığına emindim. Bizi ayırmaya, Ali'yi perişan etmeye çalışan kimdi?

O adamlarla işi bitmek üzereydi ve ne tür bir şey olmuştu ki Ali bu denli çıkmaza girmişti. Ali sessiz kalınca mırıldandım. "Eğer... Eğer o adamlarsa, Ali bak benim bir yılım kaldı. Avukat olunca dilim kuruyana kadar seni savunurum. Sen de okulunu bitirir, zaten olan yeteneğini daha da geliştirirsin. Hatta öyle bir çevre edinirsin ki tatlı dilinle, o adamlar bir daha yakınına yaklaşamaz. Ne senin ne de ailenin..."

Ali geriye doğru çekilip yanaklarımı avuçlarının içine aldı. Yüzüme gelen saçlarımı elleriyle kulağımın arkasına iteledi. Avuçlarıyla yanaklarımı sıkıştırıp burnumu öptü. Yanaklarımı öptü. Kirpiklerimi öptü. Öpmeye doyamıyormuş gibi öptüğü yerleri tekrar tekrar öptü. Sonra burunlarımızı birbirine dayadı:

"Sen bunları düşünme Karamel'im. Sen sadece dua et. Senin temiz ve saf dualarına ihtiyacım var. Senin varlığına ihtiyacım var. Eğer Yaradan yazmışsa bir kader, boynum kıldan ince ama hayırlıysa bile sensizlik, Rabbimden seni dilenirim. Hayırsızı hayırlı kılmak için gece gündüz dua

ederim. Sabırların en büyüğü lazım bana güzelim. Sabır dilenmekten başka çarem yok."

Bugün, hayatımızın miladı gibiydi. Cehennemi cennetle sarmalamış, aynı gün içinde yaşamıştık. Sanki bir saat bir ömürdü bugün. Bir ömür, sadece birkaç saniye... Bu ev, bu yatak, üzerimizdeki kıyafetler, cızırdayan lamba, gül kokulu örtüler... Bu gece bize şahitlik ediyordu. Bu ana. Öyle çok karşı koymaya çalışmıştık ki biriken duyguların taşma anı saatler hatta günler sürüyordu. On sene hiç geçmemiş gibi, kaldığımız yerden devam ediyorduk. Ama bu seferki farklıydı. Bu sefer daha büyüktü aklımız, bu sefer sevgi değildi sadece bizi birleştiren. Aşk vardı; karşı konulamaz kadar büyük.

Yanaklarımdan usul usul inen gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. Onun da yanaklarının ıslandığına emindim. Ama o benim gibi iç çeke çeke değil, sessiz ağlıyordu. Ali hep sessizdi zaten. Gülmediği ve güldürmediği her vakit sessizdi. Sessiz ağlar, sessiz sever, sessiz yakarırdı.

"Şimdi uyuyalım olur mu gülüm? Ne demiş atalarımız; Yarın ola, hayrola."

Başımı onaylarcasına salladım. Ağlamaktan ve baygınlıktan kalma baş ağrım beynime kadar işliyor gibiydi. Ali baş ağrımı yüzümü kasmamdan anlamış olacak ki olduğu yerde doğrulup oturdu. Başımı göğsüne çekti ve ufak ufak masaj yapmaya başladı. Tek kelime etmedi. Parmakları yerine konuşuyor, şefkat, hasret, ilgi aktarıyordu. Kırk yıllık evliler bizim dilimizi konuşamazdı. Onun konuşmasına gerek yoktu. Bizim konuşmamıza gerek yoktu. Öyle afili cümleler kurup sevgimizi iki kelimeye sığdırmaya gerek yoktu. Sevgi demek bile hafif kalırdı bu duyguların içinde. Sevdaydı bu yaşadığımız. Büyüklerimizin efsaneleşmiş aşk öyküleri gibiydik. Tek duam halk efsanesine dönüşmüş ayrılık hikâyelerine dönüşmemekti. Buram buram sevda kokuyorduk biz ve bu sevda tam da şu mezarda bitenleri andırıyordu. Belki beraber, belki ayrı... Kalbi kalbimle gömülecek, kabirde bile bana ortaklık edecekti.

***

Ali kollarında mışıl mışıl uyuyan güzelliğe baktı. Lütfuna. Bu kız, armağandı kararmış kalbine. Temiz elleri kirli ellerine mendildi. Şu birkaç günde temizlenmiş, arınmış hissediyordu Ali. Bütün dünya pisliklerinden

uzak, bir cennet hurisinin kollarında uyumuş, kendini onun kocası ilan etmiş, Allah katında onu kadını yapmıştı. Genç adamın kalbi dolup dolup taşıyordu. Günlerdir geçen her saate kızıyordu. Sanki zaman hiç olmadığı kadar hızlı akıyordu. Sanki takvimler kopmak için fırsat kolluyordu. Ve işte vakit gelmişti. Kahvelerden, cennet kokusundan ayrılma vakti gelmişti. Genç adam bu yaptığının Ece'yi nasıl etkileyeceğini biliyordu. Ama başka türlüsüne dayanamazdı. Ece ona öyle ışıl ışıl bakarken Ali "Gitme vakti," diyemezdi.

Erkek gibi sorunlarıyla yüzleşecek, kader onu nereye sürüklerse oraya gidecekti. Genç kızın kollarından sıyrılırken âdeta eti kemiğinden ayrıldı, tırnakları canlı canlı söküldü; kalbi atma işlevini kesti, ciğerleri bile soluk almayı israf belledi. Kokusunu almak için sızlayan burnuna meydan okuyamadı. Doğrulduğu yerden eğilip burnunu saçlarına dayadı. Kendine yetmesini umarak derin bir nefes çekti. Adı gibi biliyordu ki daha kapıdan çıkmadan hasretini çekecekti bu kokunun.

Dudaklarını kuş tüyü hafifliğinde alnına dokundurdu. Onun karısı olarak yazıldığı alın yazısından öptü genç kızı. Onu karısı olarak yazan Allah'a hamdetti. Bu da yeterdi. Onun kocası olmak bile genç adama ömür boyu umut etme lüksü sunuyordu.

Ece bekleyecekti. Kadını onun çocuklarını doğuracak, onun kapısını açacak, her gece onu sarmalayacaktı. Ali buna kendinden bile çok inanıyordu. Sadece ortadaki tüm olumsuz sebepleri kaldırması gerekiyordu. Tertemiz bir gelecek için geçmişin hesabı dürülmeliydi.

Ece'nin minik kıpırtılarıyla panikledi. Sabah namazı vakti gelmeden bu evden çıkması gerekiyordu. Ece o toprak rengi gözlerini açmadan gitmeliydi. Büyükannesinin evine getirttiği kocaman özel yapım defteri Ece'nin yanı başına, görebileceği kadar yakınına koydu. Bunu gördüğünde gözlerinin alacağı şekli ölesiye merak ediyordu. Ama kader ona bunu sunmuyordu, Ece'yi koklayabilmeyi, öpebilmeyi, sevebilmeyi sunuyordu Elhamdülillah ama savaşmadan onunla olmayı sunmuyordu. Ece uyanmadan harekete geçmeye koyuldu. Kapı kulpunu sessizce çevirirken arkasına son kez bakmamak için dişlerini sıktı. "Çık şu evden beyinsiz," diye seslendi kendine. "Erkek gibi yüzleş ve adam olarak çık kadının karşısına. Ödlekler gibi saklanmadan 'Bu kadın, benim kadınım,' diye duyur, duyan ve işiten her kulağa."

"Oğuz ağabeyine... En çok da o yiğit adama bunu borçlusun."

Odadan çıkarken arkasına bakarsa gidemeyeceğini bilen Ali, iradesini zorlayarak kapıyı arkasından kapattı. İşte şimdi özlemeye başlamıştı. Burnuna çektiği koku ufak bir dozdan farksızdı. Hemen bitivermişti. Onu sarıp kendine saklamanın bir yolu yok muydu? Ali dış kapıya yönelirken gözleri sevdiğinin yazmasına takıldı. Ali'nin büyükannesinin kullanmadığı oyalı yazmalardan birini bağlıyordu. Bu yemeni ona öylesine yakışıyordu ki Ali neredeyse ona uzanmaya korkuyordu. Ama bir başkasının onu bu al yemenle görme ihtimali tüm direncini kırdı. Yemeniyi burnuna dayayıp içesine kokusunu içine çekti. Sonra ceketinin iç cebine, sol yanına sıkıştırdı. Elini üzerine koyup kendini bir nebze güvende hissetti.

"Hadi Bismillah," diye soludu.

Önce buradan birkaç kilometre uzak bir köyde camiye gidecek, namazını kılacaktı. Allah izin verdiği sürece de alnını her vakit secdeden kaldırmayacaktı. Sonra da adam olacaktı Ali. İlk kez susmayacaktı dili. Öyle gülüp geçmeyecek işi makaraya sarmayacaktı. Konuşacaktı ve herkesin canını yakacaktı.

Kimse umurunda değildi Ali'nin. "Can"ının canı yanmayacaktı artık. Bir süre daha süzülecekti o inci değerindeki gözyaşları ama sabır her şeyi iyileştirecekti. Hasret kurutacaktı umutlarını ama onun Ece'si yılmadan yeni umutlar yeşertecekti içinde. Dış kapıyı kapatıp nemli şafağa adımını basarken, "Allah'a emanet..." diye fısıldadı.

O'na emanet edilen her şey, gün gelir sahibini bulurdu.

24. BÖLÜM

YÜZLEŞME

Kucağımdaki kocaman defteri iyice kucakladım. Sonbaharın geldiğini söyleyen kurumuş yapraklar, rüzgârın hafif esintisiyle eteklerimi dövüyordu. Oturduğum iskemle yaprakların gidiş güzergâhında olacak ki çevremde kocaman bir çember oluşturuyorlardı. Görmeyen gözlerle kuru dalları, saman rengi çimleri süzdüm. Biraz temizlemek gerek, diye düşünüyordum. Ama kolumu kaldıracak hâlim yoktu.

Tükenmiştim. Hiç olmadığım kadar bıkkın ve kimsesiz hissediyordum kendimi. Rüya olduğunu düşünüyordum ama bu kadar erken bitmesini beklemiyordum o güzel günlerin. O gün uyandığımda, yanı başımda Erva'yı görmem bile beni şaşırtmamıştı. Sanki buna hazırdım. Sanki Ali gözlerindeki hüzünle beni bu gidişe hazırlamıştı.

Kızılca kıyameti koparmış, beni kendinin ilan etmişti. Onun olmuştum ama akabinde onsuz kalmıştım. Bu durgunluğun sebebi o günün patlamasıydı, kıyamet sonrası sessizlikti. Sonbahar bile bana ayak uyduruyordu. Sarı yaprakları, solgun rengi, kuşların terk ettiği diyarındaki derin sessizliği...

Kelebekler çoktan kozalarından çıkmış, bir günlük ömürlerini tamamlamışlardı. Son çiçek açmış, kurumaya yüz tutmuştu. Ağaçlar bile çürümüş meyvelerini döküyordu. Bitmişti yazımız, kışa dönmüştü. Güneşimiz gitmiş, soğuk gecelerde bize ortaklık eden ayın ışığıyla bir başımıza kalmıştık. Isıtmıyordu ay, göz görsün diye geceyi, hafif bir gümüşi ışık saçıyordu

sadece etrafa. Göz görüyordu ve yokluğuna kanaat getiriyordu. Kalbimden "Bir hasret daha," diye bir ses yankılanıyordu engebeli şehrin, büyük dağından. Bitmedi imtihan, bitmedi bekleyiş, bir hasret daha sunuldu sana. Bu sefer hasretlik bile serbest. Bu sefer özlem bile serbest. Bu sefer erkeğin için gözyaşı dökmek serbest...

***

Ali yer ayağından kayar gibi ilerlerken ellerini iki yanında yumruk yapmış, çiseleyen yağmurun altında bir gece yolcusunu anımsatıyordu. Uzaktan bakanlar onun bir cellat olduğunu düşünürdü ya da bir idam mahkûmu... Ali ya ölüme gidiyordu ya da öldürmeye. Bu omuzların, bu yumruk yapılmış ellerin, bu yağmur damlalarını buharlaştıran bakışların başka açıklaması olamazdı.

Ancak Ali ne ölüme ne de öldürmeye gidiyordu. Genç adam hiç olmadığı kadar yaşamış ve yaşayacak hissediyordu kendini. Şimdi gelecek ona göz kırpıyor, geçmiş ona dil çıkarmış alay ediyordu. Bunca yıldır hüküm süren sessizlik bozulacak, kelimeleri feryat figan dışarı taşacaktı. Bir ağabey özlemi çeken yanı bir köşeye çekilmiş, elleriyle başının iki yanını sarmış, ileri geri sallanıyor, "Hayır," diye sayıklıyordu. Ağabeyini seven yanı istemiyordu bu kararlılığı.

Ancak erkek yanı, adam yanı, seven yanı bir "Dur!" demeye gidiyordu bu gidişata. Sevda da mertlikten yanaydı. Hiç olmadığı kadar dürüst, hiç olmadığı kadar doğru yolda hissediyordu kendini Ali. Sonunda hasret de vardı özlem de. Ama en çok nefret olacaktı Ali'ye kapısını açan. İlk kez, nefret edecekti en sevdikleri ondan. Ali oldum olası nefretten, kinden sakınırdı. Olur da Ali'den bıkarlarsa olur da Ali'yi artık aralarına almazlarsa diye ödü kopardı genç adamın. Ağabeyleri olmadan bir hiçti Ali. Ama artık kendinden bile mühim bir varlık vardı hayatında. Ağabeyinden hatta onu yıllar önce başıboş bırakmış annesinden bile daha kıymetli bir varlıktı bu.

Ona aitti. Ona emanetti. Yaradan'ın varlığının kanıtıydı, onunla arasında açılan bir kapıydı. Ali, hayatında ilk kez tutunacak bir dal gibi hissediyordu kendini; köklerini toprağa salmış, meyvelerini vermek için kahve gözlerden, pembe dudaklardan almıştı özünü. Güçlü kuvvetli, yıkılmaz koca bir çınara dönüşmüştü. Bu çınar önce kışın soğuğunda, kasırganın şiddetli vuruşunda sınanmalıydı. Çiçek açmak için baharını beklemeliydi, bahara layık olup olmadığını test etmeliydi.

Genç adam kilometrelerce, saatlerce yürüdüğü yolu fark etmemişti. Ancak kayalığın tepesinde, birkaç adım ötesinde onu bekleyen beden, sonun geldiğini söylüyordu. Cennet kokusunun sıcağından ayrılmış, diken gibi batan bu geceye adımını atmıştı. Yâri şimdi sıcak yatakta, belki de Ali'nin yokluğunu fark etmeden yatıyordu.

Sabah uyandığında kaşlarının nasıl çatılacağını düşündü genç adam, ağabeyine doğru yaklaşırken. Ağlar mıydı? Gözyaşlarına kurban olduğu, onu hep ağlatmıştı Ali. "Birkaç damla daha," diye geçirdi Ali içinden. Sonra o gözler ancak gülerken yaşarabilirdi. Ağlamayı yasak kılacaktı Ali ona. Ömrü yettiği kadar güldürecekti kadınının yüzünü. Yılların acısını çıkarırcasına, çocukluk yıllarının anısına kahkahaları hiç susmayacaktı yuva dedikleri evlerinde. O kadar güleceklerdi ki komşular şikâyete gelecek, eş dost onları deli zannedecekti. Deliydi onlar. Hangi akıl sahibi insan bu denli sevdalanırdı? Hangi mantık Ali'nin şu an yapacağı şeyi desteklerdi?

Kalp, "Zamanı geldi," diyordu. Artık Allah katında da izni olduğuna göre onu kimse tutamazdı.

Oğuz ağabeyi kaygılı ve soran gözlerle ona bakarken, "Nerelerdesin? Herkes seni arıyor." diyerek yaklaştı. Belli ki onu kucaklayacaktı. Ali buna izin veremezdi. Her ne kadar yaşamı boyunca en doğru şeyi yaptığına inansa da birazdan nefretini kazanacağı adama pişkince sarılamazdı.

Aslında o güven dolu kollara, o sırtını yumruklayıp destek veren ellere çok ihtiyacı vardı. Ama yumuşacık eller hâlâ yanaklarında izini koruyordu. Ece'nin dokunduğu yerler yokluğunu hissedercesine sızladı.

"Az daha sabır," diye düşündü Ali. "Hepimiz ona ait olacağız," diye tamamladı zihni. "Ben zaten onunla doğdum," diye hatırlattı kalbi. "Onu görmeden ölürsem kapatamam kapaklarımı." diye bağırdı gözleri. Bütün duyuları ayağa kalkmış, iç organları neredeyse bedenini terk edecek gibi ezilip bükülüyordu.

"Selamünaleyküm ağabey," dedi Ali. Son ağabey deyişleri diline dolandı. O gözlerdeki son güven kırıntılarını kana kana içti. Biliyordu, ağabeyini tanıyordu. Onu asla affetmeyeceğinden korkuyordu.

"Aleykümselam paşam. Sen onu bunu boş ver, hadi düş peşime, bu iş bitene kadar seni güvenli bir yerde tutmalıyız. Yeter artık! Bana bırakın deyip duruyorsun ama canıma tak etti. O şerefsizlerle tek başına uğraşmana izin vermeyeceğim."

Ali ağzını açtı ama ağabeyi kolundan çekiştirdi:

"Tek kelime bile etme. Hemen gitmen gerek. Bak polisler seni dip köşe arıyorlar. O herifler nasıl suçlar yüklediler bilmiyorum ama bu iş çığırından çıktı. Yusuf senin adına ayarlamaları yaptı, limana yaklaşan bir gemiyle Kıbrıs'a gideceksin. Orada Yusuf ve benim yakın arkadaşımız var. Seni o karşılayacak. Biz burada seni aka çıkarana kadar dönmeyeceksin. Sana her ay para göndereceğim."

Ali, Oğuz ağabeyinin sözünü keserek bileğini mengene gibi sıkan ellerinden kurtardı. Oğuz ağabeyinin kaygıları titreyen ellerinden bile anlaşılıyordu. Ali yutkunamıyordu. Zehir olmuştu itirafı da boğazının ortasına düğümlenmişti.

"Ağabey..." diye söze başladı. Genellikle buluşup dertleştikleri tepeydi bulundukları yer. O tepeden yukarı doğru bir beden daha çıkıyordu. Ağır adımlarına ve geniş omuzlarına bakınca Yusuf ağabeyini tanıdı Ali. Bu itiraf tek taraflıydı. Yusuf ağabeyini bu işe karıştırıp Oğuz ağabeyiyle aralarını bozmasına izin vermeyecekti.

"Yusuf ağabey!" diye bağırdı Ali. Yusuf kafasını kaldırdı. Ali'nin ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi adımlarını hızlandırdı. "Hayır, ağabey!" diye tekrar bağırdı Ali. "Sen bu işe karışma. Konuşmam gerek. Susmakla bir yere varılmıyor. Artık bu meselenin halledilmesi gerek." Yusuf kafasını şiddetle iki yana sallayıp bağırdı:

"Yapma Ali! Şimdi olmaz. Polisler her yerde seni arıyor."

Oğuz ağabeyi, kafasını ikisinin arasında döndürüp duruyordu. En sonunda dayanamayıp kükredi:

"Ne haltlar karıştırıyorsunuz ulan siz!"

Yusuf teslim olmuş gibi yerinde sabitlendi ve ellerini ceplerine sıkıştırdı. Müdahale edecek kadar yakın, gözlerini kaçırabilecek kadar uzaktı.

"Ağabey..." diye söze başladı Ali. "Ne var ulan, ne?" diye hiddetle soludu Oğuz. "Kıvranıp duruyorsun. Dök şu ağzındaki zehir her neyse."

"Zehir, evet." diye mırıldandı Ali. Kafasını yere eğdi. Yüzüne bakamazdı, utanıyordu duygularının şiddetinden ve ağabeyine karşı duyduğu suçluluktan.

"Söyleyeceklerim seni de beni de zehirleyecek ağabey. Belki bir daha sana ağabey dememe izin vermeyeceksin. Belki Ali'yi hayatından, defterinden sileceksin. Ama canıma yetti."

Elini düğümlenmiş boğazına götürdü. Gözleri bir erkeğe yakışmayacak şekilde nemlendi. Ne çok ağlar olmuştu Ali. Gözyaşları bile onun ne kadar güçsüz, ne kadar hiç olduğunu anımsatıyordu. Oğuz'un soran bakışlarıyla elini gırtlağına vurarak konuştu. Canı acımıyordu; düğümlenen boğazının, sızlayan vicdanının, deli gibi bağıran çocukluğunun yanında bu acının lafı bile olmazdı.

"Burası," dedi gırtlağına eliyle defalarca vurarak. "Sana her baktığımda düğüm düğüm ağabey." Elini şakağına vurdu. "Bura!" aynı anda elini indirip göğsünü tokatladı. "Buraya söz dinletemiyor."

Oğuz, kardeşinin aklını kaybettiğini düşünmüş olacak ki şaşkın bir sessizlikle onu seyrediyordu. Elini her göğsüne vurduğunda öne atılmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Birazdan söyleyeceği şeylerden sonra Oğuz bu sefer o kalbi elleriyle sökecekti. Ali bunu adı gibi biliyordu.

"Sevdim ağabey," dedi. Oğuz gözleri kanlanmış, kardeşine bu aşk acısını çektiren kız kim diye düşünüyordu. "Kimi paşam?" diye sordu pürüzlü sesiyle. "Söyle iki cihanı bir araya getireyim, o kızı gelinin edeyim."

Ali kafasını şiddetle iki yana salladı, hıçkırık koptu göğsünden. Bu sözler kalbini çürüttü âdeta. Ayaklarında derman kalmadı. Dizlerini ıslak toprağa dayayıp Oğuz ağabeyinin önünde dizlerinin üstüne çöktü. Elleri iki yana açık, omuzları teslimiyetle düşüktü.

"Çok savaştım kendimle," dedi Ali. Önce anlatmayı seçti. O kelimeler dudaklarından çıktığı an, Oğuz onu dinlemeyecekti. Önce anlatmalıydı. Sevdasının büyüklüğünü, yaşadığı ızdırabı, yaşattığı ızdırabı... "Sustum ağabey," dedi artık ağlamak üzere olan sesiyle. Boğuk cümleler boğazına dizilmişti. Sanki gözyaşları genzinde birikiyordu. "Yemin ederim kendimle deli gibi savaştım. Her bakışımda gözlerimi oymak istedim. Kafamın içinde dönen tilkilerin kuyruğunu birbirine bağlayıp en derin kuyulara attım. Kalbim kurusun ki her hızlanan atışında başka şeylere yordum. Belki dedim koştuğumdandır, belki sıcaktandır. Ulan dedim belki de kalp hastasındır da ölüyorsundur. Ölüm diledim ağabey. Senin gözlerinde bir damla güvensizlik görmektense ölüm diledim..."

Oğuz sanki bir şeyler hissediyor ama kendini başka türlüsüne inandırmaya çalışıyor gibiydi. Önce bir elini omzuna koydu. Sonra şiddetle sıktı. Ona güvence vermek istiyor ama kafasında dönen düşünceler engel oluyor gibiydi.

"Sen demiştin," dedi Ali kafasını yukarı doğru, ağabey dediği, arkasını kollayan adama çevirdi. Şimdi tıpkı çocukluğundaki gibi ona aşağıdan bakıyordu. "Daha onu ilk gördüğüm anda 'Bu senin kardeşin,' demiştin. Kardeşim bilmek istedim. 'Kardeşim' diye sevmek istedim. Sen ağabey olacaksan o da kardeş olmalıydı değil mi?"

Oğuz'un omzunu sıkan elleri daha da gerildi. Ali'nin canı yanmıyordu. Oğuz ağabeyinin kırık kalbinin sesi, acıyan canını arka plana atıyordu. Ta derinlerden duyuyordu Ali, Oğuz ağabeyinin kalbinin çatırtılarını. Gerilen çenesine, sıkılan dişlerine, yaşaran gözlerine yansıyordu. Şen ve gururlu koyu renk gözleri, şaşkınlıkla ve hayal kırıklığıyla doluydu.

"Sen..." dedi Oğuz ve sustu. Ne diyeceğini bilemiyordu, belli ki öfkeden titriyordu. Anlamlandıramıyordu, konduramıyordu.

"Ben Ece'yi sevdim ağabey. Öyle kardeş gibi değil. Erkek gibi, adam gibi sevdim."

Bu sözler, suratına yediği yumrukla havaya karıştı. Ali tekrar dizlerinin üzerinde doğruldu. Omuzları dik değildi, tam tersine kader mahkûmları gibi çökmüştü. Yakasından tuttu ağabeyi, gözleri kan çanağıydı. Ağlıyordu Oğuz. Öfkeden, hayal kırıklığından ağlıyordu. Hak veriyordu ona. Öyle güzel saklamıştı ki hislerini, gerçekten kardeş olduklarına inanmıştı ağabeyi.

Ali kendine defalarca vurmak istedi. Ama şimdi bile sorsalar, Ece'den geçmezdi. Onun hayat pınarıydı Karamel'i. Ölecekse bile ona kavuşmak uğruna ölecekti.

Oğuz tuttuğu yakasını bırakarak bir kez daha savurdu genç adamı toprağa. Sonra üstüne çıkıp defalarca yumrukladı canı gibi koruduğu suratı. Yıllardır tek bir fiske yememişti Ali, ağabeylerinin koruması altında. Şimdi en hak ettiğinden bir kötek atıyordu koruyucusu ona.

Ali ellerini yerde sabitleyip tüm hiddetini dökmesi için bedenini ellerine verdi. Oğuz yumruk atıyor, yakalarından tutarak tekrar kaldırıp dişlerinin arasından anlaşılmayan kelimelerle, tükürürcesine hırlıyordu.

Elleri parçalanana kadar, soluğu kesilene kadar vurdu Ali'ye. Ali bir ceset gibiydi. Oğuz ise bir türlü dinmeyen hiddetiyle kusuyordu nefretini.

Defalarca vurdu. Kollarında takat tükenene kadar vurdu. Sonra Ali'yi kaldıramaz hâle gelen kolları yakasını bırakmadan yere çöktü. Ali'nin kafası şiddetle sert, toprağın gizlediği kayalığı buldu.

Oğuz ağabeyi de tükenmiş gibi kafasını Ali'nin omzuna yasladı, sonra nefret ettiği, ihanete uğradığı adamın göğsüne doğru şiddetle kafasını vurdu. Bu Ali'nin canını yakmak için değil "Neden?" diye sormak içindi.

Oğuz, Ali'den nefret ediyordu, çünkü Ali ona vurması için bir sebep vermişti. Oğuz, Ali'den nefret ediyordu çünkü Ali en çok güvendiği, kardeş bildiğiydi. Ondan nefret ediyordu çünkü herkesten koruduğu hâlde, kendinden koruyamıyordu. Ali de kendinden nefret ediyordu. Ama kalbinden korunmak istemiyordu. Artık korunan değil, koruyan olmak istiyordu.

"Neden..." diye bağırmaktan boğuklaşmış sesiyle konuştu Oğuz. Belki de öfke gözyaşlarından dolayıydı bu boğuk ses. "Neden ulan neden?" diye sordu. Ali'nin ağzından akan kan toprağa karışırken, Ali susmaya devam etmişti. Yeterince konuşmuştu zaten, şimdi susma sırası Ali'deydi.

Yusuf ağabeyi yine yaklaşmaya çalışırken, Oğuz ağabeyi elini kaldırıp tekrar durdurdu onu. Yusuf ağabeyi de başka türlü çözülemeyeceğini bildiği için eli kolu bağlı bu manzarayı izliyordu. Erkekler bunu yapardı değil mi? Böyle anlaşırdı. Ama Ali, bunun bir anlaşma olduğunu düşünmüyordu. Bu bir reddediş, kabullenmeyişti.

Ali'nin gözleri kafasına aldığı darbeden dolayı net seçemiyordu. Ama Oğuz'un kızarmış gözleri, hiddetle inip kalkan göğsü damarlarındaki kana kadar işliyordu. İhanetin bedelini ödüyordu Ali. Kalbinin ona sunduğu bu ihanetin acısını yılardır çekiyordu. Bir yumruk, ağabeyinden gelen bir darbe ona mükâfat sayılırdı.

Oğuz takati tükenmiş elini son kez suratına indirdi. Ardından Ali'nin daha fazlasını kaldıramayacağını düşünmüş olacak ki boynunun hemen yanından toprağı buldu yumruğu. Defalarca indirdi toprağa. Ali ağabeyinin kanayan ellerine kıyamadı.

Bu adam baba olacaktı. Bu adam yavrusunu Ali yüzünden kirlenmiş, yaralanmış elleriyle sevemeyecekti. Ali omzunu kaydırıp yumruğun istikametini omzuna getirdi. Oğuz'un gözlerindeki hiddet daha da arttı, Ali'yi yakasından tutup yere doğru bastırdı. Merhametinden bile iğreniyor olmalıydı.

Kanlı ellerini siyah gür saçlarından geçirirken yağmurun damlalarına doğru kaldırdı yüzünü. Ali bu manzarayla ölmek istedi. Ağabeyine bu anı yaşattığı için cehennemi hak ediyordu. Günahların en büyüğünü işlemiş, bu yiğit, baba gibi güven kokan adamlara ihanet etmişti. Gözbebeklerine göz dikmişti. Oğuz gökyüzüne doğru kükredi:

"Sana kardeş demiştim ulan!" Saçlarını çekiştirdi. "Sana güvenmiştim. Sana gözbebeğimi, Ece'mi gözüm kapalı emanet etmiştim!"

Ayaklarını kayalıklara doğru savurdu. Tekmeleri o kadar şiddetliydi ki ayakları kırılabilirdi. Ali kayalıklar yerine, kendine vurmasını diledi.

"Sen daha el kadarken gözümden sakındım ulan ben seni! Sen benim arkamdaki gözümdün, olmayan erkek kardeşimdin, sırtımı dayadığım sağlam kayaydın oğlum sen!"

Tekrar Ali'nin üzerine doğru yürüdü. Ali gözlerini kısarak darbeyi bekledi. Ancak Yusuf ağabeyinin kükreyen sesinden anlamıştı ki yolunu kesmişti.

"Yeter Oğuz! Sakinleşirsin sandım ama öldüreceksin çocuğu."

"Gebersin!" diye bağırdı Oğuz. Ali gebermeyi diledi. Bu ses tonu yaşam enerjisini söküp aldı iliklerinden. Yusuf ağabeyi "Oğuz!" diye uyarıcı bir sesle konuştu. Oğuz ağabeyi gözlerini Yusuf'a çevirdi. Bunları kapanmaya yakın gözkapaklarından izledi.

"Sen de mi Yusuf? Senin de mi haberin vardı?" dedi, emin olmuş bir sesle. Yusuf ağabeyi dayanamıyormuş gibi Oğuz'u omuzlarından kavrayıp kayalıklara doğru itekledi. Sırtını koca bir kaya parçasına dayayıp yakıcı sesiyle konuştu. Ali, Yusuf ağabeyini evlendiğinden beri böyle sinirli görmemişti. Dünyada cenneti yaşıyordu sanki Yusuf, ama şimdi, Demir'den izler taşıyordu gözbebekleri.

"Yeter Oğuz! Ne var ulan bu kadar aklını kaybedecek?"

Elini arkaya doğru uzatıp Ali'nin yere serilmiş bedenini işaret etti:

"O Ali oğlum. Bizim Ali. Aklın başında mı senin? Öldürecek misin ulan kardeşimizi?"

"O beni öldürdü," diye kükredi Oğuz. "O içimde ondan yana ne varsa öldürdü."

"Başlarım şimdi içine de sana da. Sen Günnur diye ölüp biterken o vardı yanında. Gözü kapalı battığımız her pisliğe bizimle battı. Ölmeye gidiyoruz dedik, nereye bile demeden ben de sizinle geleceğim, dedi."

Oğuz'un omuzları çöktü. Sırtını kayaya yaslayıp aşağı doğru kaydı. Yüzündeki yenilmişlik hissi Ali'nin canını yaktı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"O benim kardeşimdi," dedi tükenmiş sesiyle. "Ece'min ağabeyiydi."

Yusuf artık canından bezmiş gibi nefesini gökyüzüne doğru üfledi:

"Gönül bu! Sevme dedin de dinledi mi seni?"

Oğuz kafasını şiddetle iki yana salladı. Hâlâ kendi kendine, hırıltılı seslerle sayıklıyordu. "Kardeşimdin sen benim," diyordu. Ondan tarafa bakmıyordu. "Kardeş, kardeşe bunu yapar mı?"

Ali karanlığa gözünü yummak üzereydi bu sözleri işitirken. Beyni âdeta suya dönüşmüştü. Kalbinde büyük bir hafifleme hissediyordu. Oğuz ağabeyi her ne kadar konuştukça yeni yaralara yer açsa da Ali hayatında ilk kez hafiflemiş hissediyordu. Belki de ruhu terk ediyordu bedenini, uçuyordu sıcak kollara doğru.

"Ben geldim," diye fısıldıyordu Ece'nin kulağına doğru. "Sarar mısın yaralarımı?" Ece aynı anda cevap veriyordu. "Hoş geldin eşim," diyordu ilaç gibi gülümsemesiyle. "Kapı açık, içeri gel."

Ali içeri, ışık saçan hayali evine girmeden önce polis sirenleri duydu. Ardından onu bir başka siren sesi daha takip etti. Oğuz ağabeyinin şiddetli kükremeleri devam ediyordu ama uzaktan geliyordu. Bir kapı sesi duyuldu ve tüm sesler varlığını kaybetti. Ali gözlerini açamamıştı ve tekrar Ece'nin sıcaklığına doğru ilerledi. "Ben geldim kadınım," dedi tekrar mahcup bir sesle. "Bu sefer gitmemek üzere, sana geldim."

Birileri konuştu, sesler çoğaldı. Kalabalıklaştı. "Keşke bugün söylemeseydin aslanım," dedi Yusuf ağabeyi. "Keşke ağabeylerine ihtiyacın varken söylemeseydin."

Soğuk sedyeye yatırıldı, polis telsizleri işitti:

"Onu yakaladık."

Işığa gitmemişti. Hem ağabeyini hem de özgürlüğünü kaybetmişti. Olsun, yine de Ece'nin sevgisine sahipti.

25. BÖLÜM

ŞEKERDEN YOL

"55, 56, 57, 58..." Saniyeler geçmek bilmiyordu. Saatlerdir hastane koridorunda tur atan ayaklarım isyan edercesine sızlıyordu. Sonunda amacımıza ulaşmıştık, ben ve kalbim. Bunu başarmıştık. Yataktan kalkıp Erva'yı yanı başımda bulmamın üzerinden saatler geçmişti. Bunu bekliyordum, gitmesi gerektiğini, bir sorun olduğunu biliyordum.

Ağabeyimi elleri kanlı, yüzü perişan hâlde görene kadar, Ali'nin ne yapmak istediğini kestirememiştim. Ağabeyim görmeyen gözlerle tüm bahçeyi turlayıp sürekli telefonunu kontrol ederken ve ağzında sürekli bir şeyler gevelerken kalbimin endişe pınarı dolup taşmaya başlamıştı.

Yusuf ağabeyim yoktu, Ali yoktu ve ağabeyimin hâli perişandı. Elleri parçalanmış, gözleri kızarmıştı. Yutkunarak ve gücümü toplayarak gitmiştim ağabeyimin yanına. Ay kızgın yüzüne vururken gelişimi bile fark etmemişti.

Titriyordum, utanıyordum ve kahroluyordum. Dilim susmak istemiyordu ama âşık yanım susup, kenara çekilip, elleriyle gözlerini kapatmak, her şey düzelene kadar, ağabeyim eski şefkatli hâline dönene kadar açmak istemiyordu. Çocukluğumuzun geçtiği, halatlar bağlayıp sallandığımız ağacın altında, gölgeler kadar sessiz, gece kadar karanlıktı ağabeyimin bakışları.

Evimizin bahçesi büyük bir kaosa zemin hazırlıyordu. "Sonbahar geliyor," diye iç çekti çocuk yanım. Kışa hazırlanıyordu şehir, kışa hazırlanıyordu hayat, kışa hazırlanıyordu tüm sıcaklıklar.

Eskiden kış kahkahaların, kardan adamların, kar savaşlarının habercisiydi. Artık o kadar da eğlenceli değildi. Kocaman ve yalnız bedenini ısıtacak kollar yoksa, kalbini ısıtacak bir tebessüm yoksa dondurucuydu kış. Ağabeyime son adımlarımı atarken dualar ağzımı açmadan dökülüyordu kalbimden.

"Ne olur ona bir şey olmasın Allah'ım. Ben yüklerim ufak ama sağlam omuzlarıma tüm sıkıntıları. O kaldıramaz, o dayanamaz..."

Düğümlenmiş boğazımı temizleyerek varlığımı bildirdim ağabeyime. Yeri eşeleyen ayaklarına bakıyordu. Sadece bir anlığına kaşlarının altından bana baktı ve dişlerini sıkarak, gözlerini kaçırarak konuştu:

"Git buradan Ece!"

Cimcime değildi, bücür değildi, prenses de değildi; sadece Ece'ydi. Her kızdığında adımla seslenen ağabeyim, ilk kez adımı bir haykırış olarak kullanmıştı. "Git ve beni rahat bırak."

Zihnim çoktan mahkemesini kurmuş, kararı veren tokmak darbesini kafama indirmişti. Ama Allah affetsin ki kaygılarımda ne ağabeyimin yaşaran gözlerine panikle çarpan kalbim vardı. Susmadı dilim, söyledi. Söylemezse ne işe yarayacaktı ki? Niye var olacaktı? Onun hakkını arayacaktı. Elinden en azından bu kadarı gelirdi. Tek bir şey söyledim ağabeyime:

"Ona bir şey yaptın mı?"

Cevabı beklerken dudaklarım titredi, ellerim titredi, bacaklarım titredi; öldüm de canım bedenimi terk etmedi. Yılların birikimi sözler boğazımda bir dize hâlinde bekliyordu. Her kustuğum cümleye, bir damla gözyaşı eşlik edecekti. Birikmiştim ve dinlemeye hiç hazır değildi ağabeyim. Belki en konuşulmayacak zamandı. Belki asıl susulması gereken zamandı. Ama eğer Ali'm bir dirhem acı çekiyor ve ben burada öylece, kahrolmadan, sakince bekliyorsam kendimi asla affetmeyecektim.

Ona defalarca "Korkak," demişti. Korkak değildi Ali'm. Hatta bu hayatta gördüğüm en mert, en korkusuz, en yürekli adamdı. Gözlerimin önünde koca bir adama dönüşmüş, çocukluğunun cesaretinden hiçbir şey kaybetmemiş, büyüklüğün verdiği olgunlukla her şeyin altından kolaylıkla

kalkmıştı. Tek başına hem kardeş olmuştu, hem ağabey olmuştu, hem evlat, hem de savcı adayı olmuştu. Bir sürü şey olmuştu da Ali, tüm bunları kaybetmemek için bir "benim" olamamıştı. Şimdi her şeyden, herkesten, ağabey dediği can yoldaşından bile vazgeçmişti. Sırf benim için, sırf "biz" olabilmek için...

"Onu incittin mi?" diye titreyen sesimle konuştum. Sesim titriyor, ellerim, ayaklarım buz kesiyordu. Derin soluklar aldım. Hayır, bayılamazdım. Bilincimi bir saniye bile kaybedemezdim. Ali, Allah bilir ne hâldeyken öylece gözlerimi yumamazdım.

Ağabeyimin keskin kükreyişi tüm bahçede yayıldı. Ayağını koca ağaca geçirip sırtını bana döndü. Koca elleriyle ağacı sıktı, eklemleri bembeyazdı. Tahammül edemiyor gibiydi. Ben de kendime tahammül edemiyordum.

"Sen de mi?" diye fısıldadı önce, sonra defalarca tekrarladı: "Sen de mi?"

Bir adım geriledim. Ağabeyimin bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum, o ağacı öyle sıkmasının başlıca sebebi de buydu. Ancak bana vurmasını, öfkesini kusmasını istedim. Haklıydı. Yerden göğe kadar haklıydı. Şu dünyada onca insan, onca seçenek varken kalbim söz dinlememiş, kardeş bildiğine tutulmuştu.

Ağabeyimin gözünün önünde filizlenmiş, görmediği zamanlarda yeşermişti. Bu ihaneti hangi erkek kaldırırdı? Allah affetsin ki ağabeyimin acısını düşünecek hâlde değildim. İlk kez kendimi ve erkeğimi, kocamı, eşimi düşünüyordum. Artık sadece bir evlat, kardeş, oyun arkadaşı değildim. Artık Ali'nin karısı Ece'ydim. O yoksun, etrafı insanlarla sarılı olduğu hâlde kimsesiz olan çocuğun yuvasıydım. Onu korumalıydım, onun sığınağı olmalıydım. Yıllardır yapmam gerekeni yapıp kollarımla kocaman bedenini sarıp kötülükten, pislikten, acı sözden sakınmalıydım. Onun bana ihtiyacı vardı, benim ona olduğu kadar...

"Ben..." dedim sesimi düz tutmaya çalışarak. Utanıyordum, korkuyordum ve yıllardır gizlenen cümleleri arıyordum içerilerde. Toz tutmuştu ama dipdiri duruyordu işte içimde. Hatta görünmez köşelerde daha çok büyümüş, kocaman oturmuştu. "Ona gitmeliyim." Tüm sözcükleri eleyip asıl düşündüğümü söyleyerek. Ağabeyimle konuşmayı, onunla hesaplaşmayı, gözlerindeki nefreti görmeyi sonraya bırakabilirdim. Şimdi önceliğim vardı. O benim hep önceliğimdi.

"Gitmeliyim," diye tekrarladım arkamı dönerken. Gözyaşlarım yanaklarımdan, başörtüme doğru süzülürken tekrarlıyordum. "Ona gitmeliyim."

Ağabeyimin kükreyişini duydum tekrar. İçim acıdı ama dönüp bakamadım. Hıçkırık sesleri yükseldiğinde ayağım seğirdi ama dönüp yine bakamadım. Ağabeyim ilk kez, benim yüzümden ağlıyordu ve ben gidiyordum. Ali'me gidiyordum.

Yıllardır onun için ağladığım, benim için ağlayan tek erkeğe gidiyordum. Son hızla eve doğru koşarken ağabeyimin sesini duymamak için kulaklarımı kapattım. Ellerim kulaklarımda dengemi bulamasam da başka türlü nasıl bu seslerden, bu acıdan, bu vicdan azabından kurtulacağımı bilmiyordum. İçim acıyordu. Kardeş olmayı beceremediğim gibi...

***

"Ece hanım, sadece on dakika..."

Nefesimi tutarak odanın yolunu tuttum. Saatlerdir buradaydım ve polislerle münakaşa içindeydim. Erva ve Yusuf ağabeyim beni eve götürmeye çalışıyor, en azından bir şey yemem gerektiğini söyleyip burnumun dibine bir şeyler dayıyorlardı.

Onu görmeden tek bir lokma yeme fikri bile midemi kasıyordu. O orada benim yüzümden acı çekerken nasıl yerdim? Bir de yetmezmiş gibi kapısına iki tane iri kıyım polis dikilmişti. Sanki Ali'm kaçabilirmiş gibi...

Nereden çıktığını bilmediğim bu polislerin tek açıklamasını Yusuf ağabeyim yapmıştı. Kısa ve öz "O adamların işi," demişti ve ben o, Ali'nin hayatını kararan adamdan bir kere daha nefret etmiştim.

Şimdi bu odaya girmek için, Ali'mle konuşmak için asla yapmam dediğim şeyi yapmış, benim gibi kaygıyla bekleyen Açelya'dan yardım dilenmiştim. Kıskançlığı bile bir köşeye itmiş, sadece onu görmek için Açelya'ya yalvarmıştım. Açelya da neredeyse benim kadar perişan hâldeydi, inkâr edemezdim. Babasının tek bir telefonuyla işte şimdi Ali'mi görecektim. Sadece on dakika demişti polis memuru, bir ömür baksam doyamayacağım adamla sadece on dakika...

Titrek bacaklarımın üzerinde zor durarak kapıyı açtım. Kapı gıcırdayacak açılırken içeriden ilaç kokuları geliyordu. Gözlerim hemen pencerenin

yanı başında, şafağın güneşine bulanmış, uzanan büyük bedene ilişti. Koskocaman bedeni küçük bir hastane yatağında, solgunca uzanıyordu. Yutkunarak kapıyı arkamdan kapatıyordum ama bir polis memuru elini araya koyarak kendinin de gireceğini bildirdi. Açelya yerime konuştu:

"Suat ağabey, sadece birkaç dakika."

Suat denilen adam tereddütte kalsa da solgun yüzümü ve kızarmış burnumu gördüğü an vazgeçmiş gibi duruyordu. Gözleri anlayışla kırpıldı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Tekrar hastane yatağında yatan bedene döndüğümde artık gözyaşlarım firar etmişti. Bacaklarım her adımımda kıvrılıyor, çelimsiz bir hâl alıyordu. Ellerimle yatağın ayakucuna dokunarak usul usul başucuna geldiğimde yüzünün hâlini görmemle elimi ağzıma kapatıp hıçkırıklarımı susturmam bir olmuştu.

Ona nasıl kıymıştı? Güzel yüzü morluklar ve yaralar içindeydi. Şakaklarında bir bandaj vardı ve dudağının bir kısmı kurumaya yüz tutmuş yaralarla çevriliydi. Boynu ve kolları mosmordu. Tek elimle hıçkırıklarımı saklamaya çalışırken diğer elimi kaldırıp yaralarına usulca dokundum. Dokunduğum an Ali'den ufak bir inleme sesi duyuldu. Kendimi tutamayarak "Ali'm..." diye fısıldadım. Ali bir kez daha acıyla inledi. Sanki sesim ona acı veriyordu. Gözyaşlarım artık durmak nedir bilmiyordu. Sanki tüm kapaklar açılmıştı. Boğazımdan iç çekişler, hıçkırıklar yükseliyordu. Hemen Sarı'mın başucuna oturup o kurban olduğum saçlarını hafifçe geriye ittim. Onu kucaklamak istiyordum ama acı çekmesinden ölesiye korkuyordum.

"Ece," diye mırıldandı. Sesi uykulu, inanamıyormuş gibi ızdırap doluydu.

"Buradayım Sarı'm. Buradayım."

"Ece," diye tekrarladı Ali, sesinde hayret vardı. Rüya gördüğünü düşünüyor olmalıydı. Çizilmiş ve hırpalanmış ellerini kaldırıp öptüm, sonra kolundaki morlukları öptüm, hırpalanmış boynunu öptüm, kabuk bağlamış çenesini öptüm. Uykuda olduğu hâlde akan gözyaşlarını öptüm. Ben onu böyle öperken, küçükken annemin öğrettiği gibi yaralarını iyileştirmek için şefkatimi kullanırken, Ali gözlerini kırpıştırarak açtı.

Önce odadaki ışıktan dolayı rahatsız olmuş gibi gözlerini kıstı, gözleri ışığa alıştığı an kahvelerimi buldu, kısarak emin olmaya çalıştı. "Ece'm," dedi. Sesi kurtuluş nidası koparan bir savaşçı gibiydi. "Efendim," dedim

buruk bir tebessümle. Ellerim hâlâ saçlarındaydı ve bedenim ona zarar vermeyecek ama olabildiğince yakın olacak şekilde yatağın üzerindeydi. Ali hiçbir uyarıda bulunmadan serumun bağlı olduğu kollarıyla beni kendine çekip sıkıca sarmaladı. Ufacık yatakta boylu boyunca üzerine uzatmış, kafamı da boynuna gömmüştüm.

İnanamıyormuş gibiydi. Sanki varlığımı test etmek için defalarca kokluyordu. Sarılması sona erdiğinde üzerinden kalkmaya yeltendim ama izin vermedi. Bir eliyle belimi sarmalarken öbürüyle yüzümü avuçladı. "Sensin," dedi tebessümler yüzünü sızlatsa da tebessüm ederek. "Gerçeksin."

Buruk ve utangaç bir tebessümle ona karşılık verdim. "Sen koca bir aptalsın," dedim ve suratımı ekşiterek ekledim: "Her şeyi böyle katıp karıştırıp bir anda yapmak zorunda mıydın?"

Ali güldükçe içim soğuyordu. Sanki her tebessümü, su serpiyordu yüreğime.

"Senin karın olmak zor işmiş. Daha bir hafta bile olmadan bu kadar kaygı... Yok, yok benim kalbim bu kadar hareketli bir hayatı kaldıramaz. Benden söylemesi, genç yaşta dul kalacaksın."

Ben hızımı alamamış, bir çıkar yol arar gibi konuşurken Ali bu çabamı anlamış, acı acı hırıldayarak dudaklarımı bulmuştu. Beni susturmuştu. Tüm saçmalığımı... Hırpalar gibi, acısını çıkarır gibi öpüyordu dudaklarımı. Yüzümü kavrayan eli beni ona daha çok çekiyor, belimdeki eli ise sahiplenircesine sıkılaşıyordu.

Çekildiğinde nefes almak için ağzımı açmıştım ama o nefes almama bile izin vermeden tekrar dudaklarımı buldu. Kopamıyormuş gibiydi. Sanki yılların açlığını, susuzluğunu çıkarıyormuş, kana kana içiyormuş gibiydi. Ben de özlemiştim. Daha yeni tattığım bu yakınlığı bırakmaya istekli değildim. Her şeyde uyumlu olduğumuz gibi tenlerimiz, kalplerimiz de birbirinin eşi gibiydi.

Dakikaların azaldığını biliyordum ama ben de ondan kopmak istemiyordum. Bu an bizimdi, kimse yoktu ve sadece bizim dünyamızdı. Etrafımıza bir kabuk, kurşun geçirmez bir hasır örmek istedim. Burada, bu dudaklarla, bu kokuyla ölebilirdim.

Dakikalar sonra, belki saniyeler, belki de saatler ayrıldık. Ali alnını alnıma dayayıp burnunu benimkine sürttü. Yüzü her hareketinde sızlıyor ve kasılıyordu ama o, bunu umursamıyor gibiydi.

"Oğuz ağabeyim sana çok kızdı mı?" diye sordu. Ağabeyimin bana vurmayacağını, zarar vermeyeceğini biliyordu. Burada asıl zarar gören kendisiydi ama benim için endişeleniyordu. "Ona, sana geleceğimi söyledim." diye durumu izah ettim. Ali'nin yüzü ağabeyimin öfkesini anlamış gibi kasıldı.

"Bu tutuklanma nereden çıktı Ali? O adamlar nasıl bir bahane bulmuşlar da..."

Sözümü tamamlamadan "Yiğit," dedi. Bu her şeyi açıklıyordu ancak sözlerine devam etti. "Çocuk kaçırma ve alıkoymadan, senin de bildiğin kadarıyla on yıllık bir tutuklama emri."

Kaşlarım kaygıyla çatıldı. Boğazım daha çok kurudu. Ellerim benden habersiz Ali'nin boynuna uzanmış, onu sarmalamıştı.

"Nasıl? Nasıl kurtulacaksın bunlardan? Nasıl insanlar bunlar Ali? Nerede küçücük bir çocuğu öldüren adalet? Sen Yiğit'i alıkoyunca ortaya çıkan adalet, nerede?"

Ali beni teskin etmek ister gibi serumlu koluyla okşadı. Onun yaralarını hatırladığım an doğrulmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Biraz daha," dedi özlem dolu bir sesle. "Daha ne kadar hasret kalacağımı bilmediğim kokunu biraz daha çekmeliyim."

Burnumu çeke çeke ağlarken kapının çalma sesi duyuldu. Ali'nin kolları kasıldı, kapı açılmadan beni doğrulttu ve kayan tülbendimi -en hızlı tülbendimi takabilmiştim- düzeltti. Gözleriyle beni tarayıp kapıdan giren polise baktı. Polis memuru dudaklarını birbirine kilitleyip kararlılıkla bize baktı. Yüzüm ne hâldeydi bilmiyordum ama polis memuru bir süre kilitlenmiş dudaklarını açamadı. Boğazını temizledi:

"Hanımefendi, yeterince süre verdim size."

Gözyaşlarım tekrar sicim gibi akarken Ali'ye baktım. "Ben iyiyim Karamel'im," dedi, sonra yumruğuyla başına vurdu. "Taş gibi bu kafa hiçbir şey olmaz bana," dedi beni güldürmeye çalışan muzip bir sesle. Gülümseyemedim. Ama ona ayak uydurmadan edemedim. "Ben sana kalın kafa deyince kızıyordun," diye ağlamaklı iç çekişlerle konuştum. Bir yandan ağ-

lıyor, bir yandan Ali'nin gülen yüzüne bakıyordum. Dudaklarının ağrısıyla yüzü kasılınca "Hanımefendi," diyen memurun uyarıcı sesi, Ali'ye uzun uzun bakmama sebep oldu.

Ali'nin o içimi rahatlatmak için olduğuna emin olduğum gülümsemesi yerini korurken haylaz çocuk susmuyordu. Ona doğru eğilip son kez boynuna sarıldığımda kulağıma "Sana demiştim ve dediğimi yaptım. Artık benden kurtuluş yok Karamel. Buradan çıkana kadar tüm şekerlerimi sakla, onlar benim alnımın akıyla hak ettiğim şekerler. Belki on yıl, belki birkaç ay ama buradan çıkana kadar tek düşündüğüm, tek özlediğim, tek hasretini çektiğim sen olacaksın. Evim dediğim kadınım, kapın her daim bana açık kalsın" diye fısıldadı.

İç çekişlerim çoğalırken ben de yüzüme sahte ve buruk bir tebessüm yerleştirdim. Yüreğimi biri yumruğuna almış, sıkıştırıyor gibiydi ama ben de tıpkı bu adam gibi gülmeyi, acıları örtmeyi öğreniyordum.

"Benim kapım hep sana açık. Bir tek sana," dedim ve bu sefer ben alnından öptüm onu. Alın yazısından. Kaderinden. Onu bana yazan Rabbime şükür ederek öptüm onu. Onu yazan ne güzel yazmış, yaratan ne güzel buluşturmuştu yüreğimle. Yüreğine kurban olduğum, nasıl da güzel gülerek kabulleniyordu imtihanı. Gülüşüne kurban olduğum, nasıl da metanetle karşılıyordu ayrılığı.

Ayrılık da sevdadan bir parçaydı. Kavuşmalar olacaksa eğer ayrılık da güzeldi, sevdada.

***

O gün kollarından koparılıp alınışımın üzerinden bir hafta geçmişti. Zehir dolu, acı dolu, ağrı dolu bir hafta. Yemekler düşmanımdı son günlerde. Su bile yakıyordu acıyla sızlayan boğazımı.

Gece gündüz, vakit ne demeden, saat bilmeden namaz kılıyor, dua ediyor ve Allah'ın kelamlarına sığınıyordum. Bir çıkar yol, bir kapı arıyordum. Ali o dört duvarın arasındaydı. Mahkemesi birkaç gün sonraydı. O hasta ve yorgun hâliyle nemli, rutubetli hapis odalarındaydı. Kim bilir nasıl yalnız, nasıl kimsesiz hissediyordu kendini?

Onu ziyaret etmeme izin verilmiyordu. Mahkeme gününe kadar ziyaretçi kabul edilmiyordu. Yusuf ağabeyimin söylediğine göre bu adamlar her yerde parmağı olan, bir bağlantısı olan adamlardandı. Onlarla baş et-

mek Yusuf ağabeyimin bile yapamayacağı bir şeydi. Paraları, çevresi olan ahbapları vardı ve Ali onların kuyruk acılarına basmıştı. Tek başına adalet aramıştı. Dünya insanının adaleti para olarak gördüğü bu âlemde Ali adam gibi karşılarına dikilmiş, ağabeyinin kollarında can veren minik bedenin hesabını sormuştu.

Ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim. Annem ve babam artık durumu sorgulamıyorlardı. Herkes bir şeylerden şüpheleniyordu. Yıllardır bu anı beklememe rağmen, şu an onları görecek, onlarla konuşacak derman bulamıyordum kendimde. Babamın yüzüne bile bakamıyordum. Belki mahcubiyet, belki biraz utanç ama çokça hasretti beni böyle suskun hâle getiren. Ali dört duvar arasındaydı, oradan çıkma gibi bir ihtimali yok denecek kadar azdı ve Ali çıksa bile sabıkasından dolayı savcı olamayacaktı. Tüm bunlar ağır yükler bindirmişti omuzlarıma. Onca şeyi sırtlamıştı, benimle beraber gelen acıları sırtladığı gibi. Bir çıkar yol olmalıydı! Ellerim arşa dönük, bir çıkar yol için dileniyordu derdi veren Allah'a. O ki her derde bir çare bulandı. O ki imtihanını kuluna göre verirdi. O'ndan gelen başımla beraberdi. Sadece görmüyordu aciz gözler çıkışı, duymuyordu sağır kulaklar çözüm bulan sesleri. O'nun hikmetinden bir yudum dileniyordu ellerim. Sadece görmeyen gözlerimi bir nebze açsa, sual olunmaz bilgeliğinden bir nebze üflese kulaklarıma ya da en basitinden aklımı kaybetmeyeceğim, O'nun erdeminden bir dilim alabileceğim bir rüya olsa... Şükür namazlarım, istihare namazlarımdan sonra ses verse çağrılarıma...

***

Günlerdir, gecelerdir ilk kez bir rüya girmişti karanlık odama. O gece sabah ezanına kadar dua etmiş, namaz kılmış, ağlamıştım. İstiharenin yedinci günüydü ve içimden bir ses uyumam gerektiğini, bugün göreceğimi söylemişti çıkış yolunu. Görmüştüm de.

Uyandığımda düşünmekten, rüyayı sorgulamaktan başka bir şey yapamamıştım. Kahroluyordum ama o rüyayı gerçekleştirmek için bir dürtü yükselmişti içimden. Başka çıkar yol yoktu. Ali'nin mahkemesine bir gün kalmıştı ve adamlar kendi aleyhine olan tüm delilleri yok etmişti. Okuldaki hocalarım, arkadaşlarım, herkes seferber olmuştu ama tek bir bilgi kırıntısı bile çalmamıştı kapımızı.

Bencilliğimi susturup düşmüştüm yollara. Gitmesine izin vermezsen hiçbir şey gelmezdi yanında. Ama yüreğim onun kurtuluşunu kurtuluş sayıyordu. Hiçbir hasret onun özgürlüğü ve geleceği kadar ağır olamazdı terazimde. Kanatları bağlanmış, geleceği elinden alınmış hiçbir şahin, yıllar sonra eskisi gibi uçamazdı. Benim tıpkı o şahin gibi bakan adamım, çocukluk arkadaşım, Sarı'm, kocam kanatları bağlanmadan kurtulmalıydı o demir parmaklıklardan. Sonra geleceğini vermeliydim ellerine. Yol onundu, ben karamel şekerlerinden bir yol çizecektim bana doğru. Zor bir yol çiziyordum. Eğer hâlâ öfkeli kalbinde olursam, bulacaktı her bir şeker tanesini ve kucak dolu karamellerle gelecekti bana. Tat katacaktı, vuslat katacaktı, ömür katacaktı ömrüme ya da o şekerleri görmeden üzerine basıp ezecek, kendi şekerden yollarını kendi çizecekti.

26. BÖLÜM

SAKLAMBAÇ

Ali soğuk ve rutubetli duvarların ardında, eskimiş bir seccadenin başında yarını bekliyor, yarına şükür ediyor, yarına dua ediyordu. Yusuf ağabeyinin dediğine göre onun özgürlüğü için elinden geleni yapıyorlardı. Elleri, gözleri, yüreği özgür kalacaktı. En çok da yüreği.

Yıllardır yaralı bir kuş gibi çırpınıp duruyordu, kurtuluşuna uçmak istiyordu, kahveler diyarında kanat çırpmak istiyordu. Tam oldu, kavuştum derken ayırmıştı dört duvar yeniden onları. Yine ve yeniden sabırla bekliyordu genç adam ama bu sefer yalnız değildi, bu sefer dilinde Ece'den öğrendiği sureler, önünde Rabb'e açılan en güzel kapının seccadesi vardı. Alnını her indirdiğinde secdeye, sonsuz bir sabır yükleniyordu yıllarca tükenmiş takatine. "Az daha," diyordu namaz sonrası huşuya eren yüreği, "Gözümüzün nuruna, cennetimizin kapısına az kaldı. Az daha sabır."

Ali tembihatını tamamladıktan sonra seccadesini özenle dörde katladı. Çekmecenin en temiz gözüne yerleştirdi. Huzurluydu ve özlem doluydu Ali'nin içi. Ece'ye söyleyemediği her güzel söz boğazına düğümlenmişti. Mesela en basitinden "seviyorum seni" diyememişti. Onlar böyle laflar etmezdi, onlar birbirine bakar, anlardı. Ama Ali söylemek istedi, duyan her kulak işitsin istedi; Ece'nin gözlerinde gördüğü aşkı, tüm cihan fark etsin istedi. Sonra Ali, bildiği tüm çiçek isimleriyle hitap etmemişti ona. Çiçeklerin kokusunu bastıran kokusuna hakaretti elbet ama yine de Ali ona güzelliklerle seslenmek isterdi. Onun kokusuna en yakın şey çiçeklerdi, karamel

şekerleriydi, yağmur sonrası çimenlerdi ama hepsini birleştirsen bir Ece etmezdi. Bu âlemde onu anlatacak bir güzellik yoktu. En güzel oydu ve ona eş değer hiçbir şey yoktu.

Ali, üst ranzasında oturan, kızını taciz etti diye bir adamı bıçaklayan ve sırf bu yüzden on yıl hapis yiyen Kadir Amca'nın bağlamasını tıkırdattı. Burada olduğu sürece seccadesi ve bağlama ona yarenlik etmişti. Duygularına eş değer bile değildi bağlamasından çıkan ağıtlar ama bir parça ferahlatıyordu efkârlı kalbini.

"Söyle paşam" dedi Kadir Amca. Buradaki herkesten büyüktü ve sözü geçerdi. "Söyle de tercüman ol yaralarımıza."

Ali bağlamasını tıngırdatırken tek düşündüğü yarınlardı, belki yıllar, belki aylar, belki günler. Buradan çıktığı vakit yaşamak için bir sebebi vardı Ali'nin. Yıllar sonra ilk kez yaşadığını hissedecekti.

Anne kucağını özlemişti Ali, hiç tatmadığı hâlde özlemişti işte. Annesi ağabeyi ölmeden önce bile fazla sevmezdi merhametli anne rolüne bürünmeyi. Ağabeyi öldüğünde ise tamamen kapatmıştı kendini. Babası ise severdi diktatörlükle evlat yetiştirmeyi. Ağabeyi ve kendi için bir dolu planı vardı; ancak ağabeyinin vefatı babasını da hazırlıksız yakalamıştı. Tüm beklentiler Ali'deydi; hem okuyacak hem evin geçimine yardım edecek hem de hasta kardeşine yaşam aşılayacaktı. Bir yudum tebessümü için dağları delecek, istediği hayat suyunu ona sunacaktı. Bütün bunlar olurken en yakın arkadaşı, Ece'si de terk etmişti onu. "Büyüdük" demişti. Genç aklıyla "Ne illet bir şey bu büyümek," diye düşünmüştü genç adam. Herkes gitseydi, Ece kalsaydı ya, Ali büyümemeye ant içerdi. Kocaman yüreğini, çocuk bedenine sıkıştırırdı.

En çok da Ece'nin yokluğu yıkmıştı Ali'yi. Ağabey dediği Oğuz ve Yusuf, her vakit ardında, yanında ve destekçileriydi ama Ali hep, adice belki, belki kabul edilemez, Ece'yi istiyordu. Hep eksik, hep noksandı.

"Şimdi senin, artık hep senin." diye fısıldadı iç sesi. Ali gülümsemek istedi ama bu hayat dolu iç sesini, karamsar ruhu susturdu. "Artık Oğuz ağabeyin yok. Artık kardeşine göz diken bir şerefsizden farksızsın. Hepsi yetmezmiş gibi okulunu, mesleğini, hayatını da kaybettin. Ece'ye nasıl bakacaksın? Ona dünyaları sunmak isterken beş parasız kalmasına razı olacak mısın? Ya Oğuz ağabeyin onun seninle gelmesine izin verecek mi? Peki

buradan yıllar sonra çıkarsan Ece hâlen o ışıldayan gözlerle sana bakacak mı? Sen, o Ali olacak mısın?"

Ali yutkunarak düğümlenmiş boğazını temizlemeye çalıştı. Şarkının sözlerine girdi. Hiç bu kadar yakıcı, hiç bu kadar derinden gelmemişti sesi. Kendi sesini bir yabancının, acı çeken birinin kulaklarından işitiyor gibiydi.

"Üstüm başım toz içinde,
Önüm arkam pus içinde,
Sakallarım pas içinde...
Siz benim nasıl yandığımı, nereden bileceksiniz?

Bir fidandım derildim,
Fırtınaydım duruldum,
Yoruldum ah, çok yoruldum...
Siz benim neler çektiğimi, nereden bileceksiniz?

Taş duvarlar yıkıp geldim,
Demirleri söküp geldim,
Hayatımı yıkıp geldim...

Siz benim neden kaçtığımı, nereden bileceksiniz?"

***

Ali gökyüzünün mavisine inanamayarak bakıyordu. Haftalar olmamıştı belki o dört duvar arasında ama kafese kapatılmış yırtıcı bir kuş gibi özgür hissediyordu kendini. Kapıdan dışarı adımını attığı an mavi gözleri kahveleri aradı. Bir çift kendisininkinin kopyası göz bebeği vardı; bir tane ela, bir tane kara, bir tane Ece'ninkinin yakınından geçemeyen açık kahve. Ama o sıcak çikolatayı andıran, ıslak toprak koklatan gözler yoktu etrafında.

Bir dolu kucaklama yaşadı Ali. Annesi onu ilk kez kollarıyla sardı yıllar sonra mesela, sonra minik kız kardeşi, parlak mavi gözleriyle ışıl ışıl baktı ona. Yusuf ağabeyi omzunu dövdü özlemle, Erva ilaç gibi tebessümler sundu, babası bile tek koluyla sarmaladı Ali'yi. Ama Ali eksikti. Genç adam ya kötü bir kâbus görüyordu ya da hiç kurtulamamıştı ebedi hapsinden. Hepsinin yüzüne beklentiyle baktı. Babasına bile... Sadece bir

isim işitmek istedi kulakları ve tek bir kişiyi sormak istedi. Oğuz ağabeyi göndermemişti muhakkak ya da Ece onu evde bekliyordu. Belki de birkaç dakika geç kalmıştı. Bir yığın bahane vardı ama buruk bakan kara gözler, ona bütün bu bahaneleri yalanlıyordu. Erva'nın kara gözleri öyle bir yapıya sahipti ki bakarak söylerdi acı sözleri, bakarak gülerdi ve bakarak teselli ederdi. Ali şimdi Erva'nın gözlerinde hazin sonu gördü. Bu defteri tozlu rafa kaldır, kalbini sök at, bir "Eyvallah!" çek diyordu; ama Ali karısını istiyordu, hakkı olanı, onun olanı.

Sadece bir kelime "O..." dedi azap dolu sesiyle ve tüm yüzleri taradı. Annesi, babası ne düşünür umurunda değildi. Kim ne der artık zerre kadar önemi yoktu. "Nerede?" diye sordu önce fısıltılı bir sesle. Erva kafasını hiddetle iki yana salladı. Yusuf ağabeyi kafasını asla yapmayacağı kadar yere eğdi, annesi bile ağlamaya başladı genç adamın acı dolu gözlerine bakarken. Birce ne olduğunu bilmez bir şekilde dudaklarını büküyordu ve büyüklerin yüzünü tanıyordu, ağlamak üzereydi mercan gibi gözleri, parlıyordu. Ali ilk kez küçük kardeşini kucaklayıp sahte gülücüklerle teselli etmedi. Edemezdi. Ali'nin teselliye ihtiyacı vardı, Ali'nin sıcak kollara ihtiyacı vardı. Ali'nin bir şekerden umduğu kokuya ihtiyacı vardı. Tükenmişti ve yorulmuştu Ali. Planladığı gibi onun kollarına yıkılmak, bir daha ayılmamak istiyordu. Sadece... Sadece artık dinlenmek istiyordu Ali tek durağında. Çok muydu?

"Nerede?" diye tekrar fısıldadı Erva ve Yusuf ağabeyine doğru. Bir bahane, bir umut bekledi. "Nerede?" diye kükredi. "Söylesene ağabey. Desene, 'Oğuz izin vermedi ulan, ne bağırıyorsun!' desene. Desene ağabey! "

Yusuf kafasını iki yana salladı, sanki kendini zor tutuyordu. Ali yumruğunu istemsizce kaldırıp Yusuf ağabeyinin omzuna ikaz edercesine indirdi. "Konuşsana ağabey. 'O bu saatte uyanmaz, bilmiyor musun?' desene. Uyanmadı yine değil mi? Yanında davul çalsanız uyanmaz o, biliyorum." Ali kafasını onaylarcasına salladı. "Uyuyordur" diye kendini onayladı. Ancak Yusuf ağabeyinin onu sımsıkı saran kolları, bedeninin buna inanmadığının örneğiydi. Bacakları daha kalbi inanmadan inanmıştı onun terk edişine ve yürümeyi, dünyaya tutunmayı kesmişti. Yusuf ağabeyi onu kaldırırken, çatallı bir sesle konuştu:

"Senin için gitti" diyordu. "Artık kendine ait bir hayatının olmasını istiyor. Seni de kendini de kurtarmak için gitti. Yaşamak için..."

Ali anlayamıyordu. Yaşamak mı? Bu nasıl yaşamaktı? Ölüm için yakarır hâlde arkasında kocaman bir bebek bırakmıştı ve yaşayacağını söylüyordu. Ali onsuz her saniye ölürken Ece, o olmadan yaşamak istiyordu. Ali buna inanmıyordu. Bütün duyuları karşı çıkıyordu. Ece, Ali olmadan nasıl yaşardı? Bir kere onun karısıydı, başkasının çocuklarına değil, Ali'nin çocuklarına gebe kalmalıydı. İzni yoktu ki Yaradan'ın bu ayrılığa. Karı koca nasıl ayrı kalırdı? Ali, yalvarırcasına konuştu Yusuf ağabeyine. "Yaşayamam" diyordu. "Onu bulmazsam, yaşayamam."

"Neden?" diye haykırıyordu sonra, "Neden?" diye tekrarlıyordu kendini ama bir cevap yoktu.

Ece gitmişti ve Ali bitmişti.

***

Bulunduğum evin bahçesinde otururken sonbaharın sert esintilerine karşı yüzümü kaldırdım. Derin ve içli bir soluk çektim. Günler geçmez derken, ayları devirmiştim. Eylül diken gibi batmıştı hasret dolu gırtlağıma, ekim tam bir felaketti, kasım ise bitmek bilmez bir yıldan ibaret gibiydi.

Bulunduğum kasaba sert soğuklarıyla ve deli rüzgârlarıyla meşhurdu. İnsanları ne kadar sıcak ve samimiyse, havası o kadar sert ve keskindi. Kucağımdaki kitabı tutmaktan uyuşmuştu parmaklarım, kitabı dizime koyup ellerimi birbirine sürterek ısıttım. Ne çok üşüyordu ellerim ve ayaklarım. Sahipsiz ve bomboştu tüm varlığım. Burnum bile alıştığı kokunun yoksunluğunu çekiyordu, dudaklarım ilgisizlikten kuruyor ve kanıyordu. Soğuk ne kötü şeydi, seni saracak sıcak kollar yoksa. Yeni gün ne berbattı her gözünü açtığında yalnızlığa bir adım daha yaklaşıyorsan. Bilmezken bu kadar zor değildi. Artık bildiğime göre özlemek boynumun borcuydu.

Elimdeki koca defteri tekrar kavradım. Buradaki insanlar oturduğum eve arada uğruyor, hâl hatır soruyor, beni bir virane olarak adlandırıyordu. Hele elinde kocaman bir defterle, asla okuyamadığı bir defterle gezen bir genç kız gördükleri için benim deli olduğuma kanaat getiriyorlardı. Okuyamıyordum ve okumaya cesaret bulamıyordum. Bunun sebebi sayfaları ufacık havalandığında burnuma dolan Ali kokusuydu; yaban çiçekleri, kurumuş çamurlar, iğde yaprakları, çam kozalağı... Bu defter Ali'm olmuştu da bana kokusunu çekip bitirmeye ödüm kopuyordu. Ama bugün okuyacaktım bu okumak için öldüğüm sayfaları. Kararlıydım.

Uyuşmuş ellerim kalın kapağı kavradı ve dişlerimi sıkarak sayfaları araladım. Şafak vaktiydi, güneş kızılca bir ışık vuruyordu yüzüme. Namazımı kılmış, bu sayfalar için cesaret arar olmuştum. Tarlalarına giden köylüler, namazdan dönen köyün erkekleri dışında dinlendirici bir sessizlik vardı. Kimse görmüyordu beni. Sanki apaçık ortadaymışım gibi bu çekince de neydi?

Cesaret bulabilmem için kuşlar şakıyor, cırcır böcekleri destek olurcasına cırlıyordu. Dizimden yukarı, deftere doğru tırmanan karınca bile merak içinde, feryat figan ağlamamı bekliyor gibiydi. Biliyordum ki bu sayfalar açıldığı an, eski Ece gibi olamayacaktım. İlk sayfada parmaklarımı gezdirdim ve gördüğüm manzarayla gözlerimden sicim gibi yaş dökülmeye başladı.

Limon çiçeğiydi bu sayfayı süsleyen ve tıpkı Ali'nin on yaşındayken keşfettiği ve her fırsatta bana getirdiği limon çiçekleri gibi kokuyordu. Kelimeleri seçemiyordum ve gözlerimi yumup nemli sıcaklığın yanaklarımı ısıtmasına izin verdim. Gözlerimi yeniden açtığımda ağlamamak için direnerek, sayfaları çevirerek, her bir kelimede, her bir çiçekte ruhumu bıraktım. Ruhumun katili, onu benden ebediyen almıştı.

Bir âşık anca bu kadar öldürülür, bir kadın anca bu kadar acımasız ilan edilirdi. Bir kız ancak bu kadar sevilir, ancak bu kadar kör olabilirdi. Okumaya koyuldum.

***

Yaş 14, Lise 1, (Sümbül)

Ece büyüdü, ben büyüdüm... Ve artık oyun arkadaşımı kaybettim. Ona her yıl, her ay topladığım çiçekleri bu deftere nasıl sığdıracağım? Dolup taşmaz mı sahipsiz kokular?

Başka bir okulda, ondan uzakta yaşamaya, nefes almaya çalışıyorum bu aralar. İnsan en yakın arkadaşını kaybedince içi böyle acır mı ya da kız kardeş ilan ettiğini? Büyükannemin söylediğine göre büyüyünce erkek ve kadından arkadaş olmazmış. Ama büyükannemin bilmediği bir şey var; Ece ve ben, bir erkek ve bir kadından ibaret değiliz ki. Gözlerimi onunla açtım ben ve onunla yummak istiyorum.

Oğuz ağabeyimin dediğine göre öz ağabeyi gibiymişim Ece'nin. Ama Ece artık bana bakmıyor, konuşmuyor, varlığımı bile bilmiyor. Artık Ece

beni hayatında istemiyor. Sence ne yapmalıyım ağabey? Arkamı dönüp onu görmemezlikten mi geleyim, yoksa beni görmesi için tüm taşkınlıkları önüne mi sunayım? Artık eskisinden bile güzel yüzü. Siyah saçlarını başörtüsüyle kapatıyor yabancı gözlerden. Minnettarım aslında o örtülere. Onun güzelliğini yalnızca ben hatırlamalı, yalnızca ben bilmeliyim. Neden bilmiyorum ama saçlarının telini bile sahipleniyorum.

Ağabeylik mi bu yaptığım? Sen hayatta olsaydın bana yol gösterirdin ağabey. Hislerimin tercümesini bilirdim. Başka kapı yok bana açılan, tüm kapılar kapalı, gülüşlerimin ardında saklıyorum acıları.

Yaş 14, 2. Dönem, (Dağ kekiği)

Bana bakmıyor ağabey... Bana, Allah beni kahretsin ki, bir kere bile bakmıyor. İçim acıyor ve gözlerim nemleniyor. Kocaman adam oldun diyor babam ama gözyaşlarım adamlık dinlemiyor. Hâlâ o eski Sarı kardeşinim ben ağabey. Senden sonra en çok Karemel'ime muhtacım. Ama o değişti ağabey. Çok değişti...

Dayanamayıp onunla aynı okula yazıldım. Birkaç kere rahatsız edildiğini duyunca iliklerime kadar kıskandım. Adam değilim, dedim ama ona bakan her göze karşı adamlık tasladım. O öyle uzaktan, kendi arkadaş çevresinde o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki ben de sadece görünmez şövalyelik yaptım.

Yaş 15,Lise 1, İkinci dönem sonu, (Dağ kekiği)

Kış geldi ve ben kışlardan nefret ediyorum artık. Karın hiçbir eğlencesi kalmadı iliklerime kadar işleyen soğuk dışında. Gülüşüyle karları eriten kız artık buzlar kraliçesi. Buna ben sebep oldum ağabey. Sorma, utanırım sana söylemeye ama çok yaraladım onu.

Yaş 15, Lise 2, (Sarı papatya)

Söylemem utanırım dedim ama boğazımda düğümleniyor, içimde büyüyor be ağabey. Senden başka söyleyecek kimsem yok. Tuttum bir başka kızın ellerinden. Ellerim kopsun ki tuttum ve Ece'nin kahvelerine gösterere yürüdüm koskoca bahçeden.

Baktı ağabey bana. İlk kez baktı. Ama yaralı, ama nefret dolu, ama kırgın.

Senin olmayan bir kadının elini tutmak haramdır, derdi büyükannem. Sonra Ece küçükken öğretmişti bana günahı, sevabı. Biliyordum ağabey,

günaha yettiğimi biliyordum ama Ece ancak öyle bakıyordu bana. Bir çift kahve için ebedi yangınlara mahkûm kalmaya razıydım.

Yaş 16, Lise 3, (Zambak)

O şerefsizi öldürmek istiyorum! Neredesin ağabey? En ihtiyacım olan anda neredesin? Dayak yemiştim önceden, kavga etmiştim, nefret kusmuştum, içimdeki hırçın çocuğu bir şekilde susturmuştum. Ama bugün... Bugün o kahvelerin önünü kesen yabancı gözler gördüm. Kanım kaynadı, gözüm kararadı ağabey. Oğuz ağabeyime söz vermiştim, sadece Ece'yi uzaktan koruyacak, ona asla çaktırmayacaktım. Ama o bahçede, o kadar insanın önünde o çocuğu öldüresiye dövmek istedim. "O benim," diye bağırmak istedim ve kendimi yumruklamak istedim. İnsan oyun arkadaşını bu kadar sahiplenir mi ağabey? Onun saçının telini bile kıskanıyorum, kendimden nefret ediyorum ama onun gözlerine yakın kirpiklerini bile kıskanıyorum.

*Yaş 17, **Yılsonu**, (İğde dalı)*

Okul bitiyor... Sadece hafta sonları görebiliyorum artık Ece'yi. Sınavlara hazırlanmak için evden çıkmıyor ve okulun boş günlerinde geleceğini planlıyor. Bense öyle, berduş gibi dolanıyorum. Bir amacım yokmuş gibi, yaşamak için bir nedenim yokmuş gibi.

Arkadaşlar yıl sonu partisi yapacaklarını söylüyor, alkollüymüş duyduğum kadarıyla. O lanet mereti ağzıma sürmem ama acaba diyor, acaba sarhoş olup dayansam Ece'nin kapısına, yine bakar mı bana hiddetle? Ne dersin ağabey? Bir bakışı için ömürlük nefretine razı geleyim mi?

Ertesi gün, (iğde dalının diğer yarısı)

Çokça çiçek birikti. Sahibi bilmiyor ama çok borçlandı bana. Dün koparmak için tırmandığımda Hafize Teyze'nin azarını işittim. Koskoca oğlan olmuşum, ağaçlara dadanmaya devam ediyormuşum.

"Hafize Teyze," dedim. "Sahibini özler bu çiçekler."

Anlamadı tabii kadıncağız. Kokusunu bilmediği için çiçeklerin sahibini özleyeceğini anlayamazdı. Kadıncağız öyle bağırınca nasıl attığımı bilemedim kendimi ağaçtan. Koparmak istediğim parçadan biraz daha küçük bir dal parçasıydı ve bu ufacık dal, kolumda derin bir yara açmıştı. Dün kopardığım daldan, gecenin bir yarısı tekrar kopardım. Yok, bu sefer Hafize Teyze'ye yakalanmadım. Ama sol kolumu da yaraladım.

Dün sözünü dinledim Ece'min ağabey. Rüyamda bile bana kızarak bakıyordu. Bir anne gibi azarlıyordu beni. Uyudum ben de. Söz dinledim. Gitmedim o partiye ve içmedim o zıkkımı. Ama anılar beynimde taze. Takıntı mı bu bendeki? Bir insan, karamel kokulu bir kız çocuğunu bu kadar özler mi?

Yaş 18, Üniversite, (Gelincik)

Aynı okuldayız! Hatta bölümlerimiz, bazı derslerimiz bile aynı! Ben onu silmek isterken her bir zerremden, o gitmemekte kararlı. Ne beni çekiyor kendine ne de yokluğuyla yüzleştiriyor. Hep yanımda ama bir o kadar uzağımda. Kampüsten kopardım bu çiçeği ona. Boynu bükülmüş, sahibini özlemişti yine. Bazen çiçeklerle konuşabildiğimi düşünüyorum ağabey.

Yok, hayır, delirmedim. Sadece onu isteyen çiçekler bana göz kırpıyor. Ben de görevimi yerine getirmek için en acımayacak yerlerinden koparıp onları sayfalarda ölümsüzleştiriyorum.

Bir gün kahvelerin görmesi, Karamel kokusunun çiçeklerle karışması ümidiyle.

Yaş 18, (Bahar sabahı)

Gören gözler onun farkında ve ben her birinden nefret ediyorum ağabey. Onun koca gözlerinin, güzel yüzünün, temiz edebinin farkında olan akbabalar üşüşüyor başına. En kötüsü de hepsi ona uygun, hepsi annesinin ona layık gördüğü gibi.

Kimisi başkan çocuğu, kimisi atadan kalma zengin, kimisi namazında abdestinde, hâli vakti yerinde. Ama kimse ona eş değil. Kimse, ben de dâhil, kimse ona layık değil.

Ben yanımda ne kadar kız gezdiriyorsam Ece'nin etrafına da o kadar akbaba üşüşüyor. Yok, dövmüyorum onları korkma. Senin hayalini gerçekleştirip hukuk adamı olacağım ben ağabey. Kanlı minik bedeninin hesabını soracağım.

Şimdi kaç yaşındasın? Nasıl görünüyorsun? Günahsız, küçük bir melekken gittin ya ahiretine, rahatsındır değil mi? O güzel yüzün şimdi yakışıklı bir adama aittir. Bazen diyorum ki iyi ki küçük yaşta uykundan uyanmışsın. Yoksa bu rüyada seninle asla yarışamazdım. Bir kere benden uzun olurdun sen (hafife alma eskisinden daha uzunum). Sonra yeşil gözlerin benim ruhsuz gözlerimden daha anlamlı olurdu.

Hem sen delikanlıydın be ağabey. Kimi seveceğini bilir, bacı bildiklerini korurdun. Utanıyor musun benden ağabey? Eğer hayatta olsaydın yol gösterirdin, belki o zaman dinlerdi bu iz bilmez kalbim seni. Ama şimdi seni de pusulamı da kaybettim.

Doğuya gitmeye çalışsam, kuzey soğuklarını buluyorum. Sonra güneye giderken batırıyorum tüm gemilerimi. En sonunda buluyorum Doğu'mu ama gemim karaya vurmuş, gece çoktan çökmüş, kış güneşi saklamış oluyor.

Seni de özledim ama sana gelene kadar en çok pusulamı özleyeceğim ağabey. Beyazlara bürünürken toprağıma yabani çiçekler ektireceğim. Hepsi ona veremediğim çiçeklerin anısına.

Yaş 19, (Sardunya)

Hayatımıza Erva diye bir kız girdi ağabey. Demir ağabeyimi hiç böyle görmemiştim. Gerçi ona hak vermeden edemiyorum. Bu kız bir tebessümüyle koskoca üç adamı dize getirir. Masumluk akıyor, edep akıyor bakışlarından. Abla diyesim geliyor ama garipser diye korkuyorum.

Bana Ece'yi hatırlatıyor.

Ben de mi Demir ağabeyim gibi bakıyorum Ece'ye? Akıl işi değil ağabey. O benim kardeşim olmalı değil mi? O zaman neden Ece'min kaşları, gözleri, kirpikleri, biçimli güzel yüzü, cennet kokusu beni bu kadar ilgilendiriyor? Bakmadan edemiyor gözlerim ona. Biri fark edecek diye ödüm kopuyor.

Yaş 20, (Karanfil)

Biri anladı ağabey. Erva yengem anladı.

Bana sormasa da gözlerindeki merhametten belli. Birkaç kere yakalamıştı gözlerimin nemini. Bir şey kaçtı, göz alerjisi diye binbir bahanem hazırdı. Ancak onun zeki kara gözlerinden hiçbir şey saklanmıyor ağabey.

Ece'yi söküp atmazsam dışarı, adam değilim ben ve bu senin yerini alan adamlığı hak etmiyorum. Onu atmalıyım kalbimden ya da kalbimi sökmeliyim yerinden.

Yaş 21, (Lale kovanı)

Bu yaz çıkmadığım kız, gezmediğim şehir kalmadı. Kendimi tanıyamaz hâldeyim.

Yok, hemen kızma öyle. Elini tutmaktan öteye gidemiyorum hiçbir kızla. Ellerini tutunca ellerim dağlanıyor orası ayrı.

Tüm göz renklerini, tüm saç renklerini, tüm güzel kokuları kattım hayatıma. Ama hiçbiri o değil, hiçbiri onun kadar gerçek değil.

Hissizleştim ağabey. Bir kabuktan başka hiçbir şey değilim. Demir (artık ismi Yusuf) ağabeyimin oğlunu kucağıma aldığımda bir şey hissettim. O histen sonra günlerce Kayseri'yi zehir bildim.

Ona benzesin istiyordum gelecekteki çocuklarım. Nasıl bir şey bu? Neden gitmiyor benden?

Ama onun gözlerini alsa çocuklarım, ne güzel olurdu değil mi ağabey? Elimde değil, oyuncağını kaybetmiş bir çocuk gibi onu istiyorum. Sadece onu.

Yaş 22, (Sarı lale)

Onun kocasıyım artık ağabey. İnanabiliyor musun?

Şu an yatağımda uyuyor. Benim karım ve yuvam olarak kokusunu salıyor dört bir yana. Artık kendimi adam gibi hissediyorum. Benim adamlığım onunla başlıyormuş be ağabey. O beni bıraktığı an yalnızlık büyütmüş yaralarımı, sonra kucakladığında dolup taşmış yaşanmışlıklar.

Şimdi daha çok yaşıyorum ben ağabey. Annem sarılmaz diye söylenirdim ya hep sana. Sen de "Erkek adam böyle şeylere üzülmez," derdin.

Halt etmişsin ağabey. O sıcağı bulduğumda huzur buldum ben. Anne gibi sarmaladı bu kız, baba gibi yol gösterdi ve beni cennetine kabul etti. Ben onunla cennet koktum ağabey. Allah'a bir adım yaklaştım ben. Seccadem oldu bu kadın, kıbleyi gösteren pusulam oldu, kutsal topraklarım, şifalı sularım oldu.

Ben bu kadınla "Ben" oldum ağabey.

Kendimi yeni buldum.

***

Hıçkırıklarım dağlarda yankılandı, her cümle içimi yaktı da ne kadar ağlarsam ağlayayım söndürmedi bu yangını. Ne yapmıştım bu adama? Diri diri gömmüştüm gençliğini de onun aşkından yanıyorum sanmıştım. Asıl yanan Ali'ydi. Bu mert, dağ gibi genç adamı un ufak etmiş, yaralarına tuz-

lar basıp dağlamıştım. Şimdi de ellerimden kayması için onu zorlamıştım. Bunca yıldır benden gitmeyen Ali, şimdi gitmezdi değil mi? Yaşlı gözlerim meraklı gözlerle izleyen köylülerden uzağa, şafağa çevrildi. Bekliyordum. Hiç kimsenin bilmediği bir yerde, sanki gökten inecekmiş gibi mavilerimi bekliyordum. Ne ağabeyim, ne Erva ne de annem biliyordu yerimi. Koşup saklanmıştım fare deliğine. Hep yapardım bunu ama bu seferki kendim için değildi. Bu seferki sevdiğim adam içindi.

Onun hayatı için ondan vazgeçmiştim. Açelya'nın kapısını çalıp ona yalvarırken de Açelya'nın isteği üzerine orayı terk ederken de tek düşündüğüm Ali'nin hayatıydı. Ali oradan çıkacak, okulunu tamamlayacak, bir hayat kuracaktı. Ece'siz ama istediği her şeyin olduğu bir hayat. Ama şimdi emin değildim. Hem de hiç değildim. Koşup onu bulmak, kollarına atlamamak için kendimi zor tutuyordum. İnsan, böyle kıymetli bir sevgiyi nasıl çöpe atabilirdi? İnsan, böyle sevilmeye ve sevmeye alışmışken bundan nasıl vazgeçebilirdi?

Üç ay olmuştu, Ali hâlâ bulamamıştı şekerden yollarımı. Çok iyi saklanmıştım ama saklandığım yerden bile emin değildim artık. Belki de Ali şimdi siyah damatlıklarının içinde, benim giymediğim bir gelinliğin sahibine bakıyordu. Belki gülüyordu, belki defterde de söylediği gibi söküp atmıştı beni içinden. Susmalıydım belki ve minnet duymalıydım onun mutluluğuna. Ama dilim sussa gözyaşlarım susmuyordu, kalbim susmuyordu. Soğuk ellerimi yanağımda gezdirdim.

Geçen hafta Gülsüm ablanın zoruyla ısınmayan ellerimi ve ayaklarını göstermiştim doktora. Doktor bana, anemi olduğunu söylemişti. Küçüklüğümden beri üşürdüm ama bu sıralar epey çoğalmıştı. Doktor iyi beslenmem, sıcak tutulmam, psikolojimi düzgün tutmam gerektiğini söylemişti. Bir yığın kırmızı, iğrenç tatlı kan ilaçları vermişti. Hatta en kötüsü eğer böyle devam ederse çocuk sahibi bile olmazsın demişti. Ali yoksa çocuk da yok, diye düşünmüştüm. Onun mavi gözlü çocuklarını görmeyi isterdim ama saçları, ama kirpikleri, herhangi bir yeri bana benzeyen.

Sararmış ellerimi eteğimin arasına sıkıştırdım ve iç çektim. "Gelmeyecek misin Sarı?" diye fısıldadım koca dağlara doğru. "Karamel kokulun çok üşüyor. Bu saklambacı sevmedim ben. Hep ebe ben olur, seni on saniyede bulurdum. Kaç on saniye geçti, sen neredesin Sarı? Akşam oluyor hep, kış geliyor ve ben saklandığım yerde çok üşüyorum."

27. BÖLÜM

ÖZLEM VE ÖFKE

Ali karış karış aradı koca şehri; saat demedi, gün demedi hatta ay bile demedi, durmadı ayakları her köşeyi talan etti. Omuzlarında hasretin yükü, gözlerinin altındaki morluklarıyla bir ölüden farksızdı genç adam. Tek amacı kendine gaye edinmiş, gözü dünyaya kapanmıştı. Açılmazdı ki onsuz bir dünyaya gözleri.

Genç adam öfkeliydi, hem de ne öfke!

O karamel kokusunu doyasıya bir koklasın, gül dudaklarından bir yudum alsın, azıcık da sıkıca sarılsın hesabını soracaktı Ece'sinden. Kocasından kaçmak neymiş ona gösterecek, bunca yıldır çektiği acının ve hasretin acısını ondan misliyle çıkaracaktı.

Yine gözüne alacağı bir yumruk darbesini göze alarak Oğuz ağabeyinin evinin yolunu tuttu. Oğuz ağabeyi onu kabul etmese de genç adamın oradan uzaklaşmaya yüreği dayanmıyordu. Ece yokken tek varlığı iki ağabeyiydi ve onlardan da uzak kalırsa nefes alamazdı. Pişkinliğe vuruyordu işi, deliler hep kendilerini böyle affettirmez miydi? Hem bir nebze Ece kokuyordu o ev, odalar, mutfak... Bir parça ondan izler taşıyordu. Ali her gün Oğuz ağabeyinin tüm sinirlerine rağmen giderdi onlara. Kulak kabartır, üç harfi duyduğu an algılarını açardı. Kimsenin haberi olmadığına bir ay önce kanaat getirmişti genç adam. Ne annesi, ne ağabeyi ne de Erva biliyordu yerini. Öyle bir saklanmıştı ki cadı, Ali bile bulamamıştı onu. Çocukluk yıl-

larından kalma saklanma yerlerine bile bakmıştı. Aptaldan farksızdı. Beyni sulanmış, algıları özlemle çürümüştü.

"Selamünaleyküm yenge," dedi kapıyı açan Günnur yengesine. Yengesi tedirginlikle onu içeri davet ederken tembihlerini sıralıyordu. "Kurbanın olayım Ali bugün üzerine gitme. Bir gün seni ben bile alamam elinden diye korkuyorum. Canının kıymeti yok mu senin Allah aşkına? Her geldiğinde mutlaka bir yarayla dönüyorsun."

Ali omuz silkti:

"Ece'yi bulana kadar bana katlanmak zorunda. Gerçi bulduktan sonra da katlanmak zorunda. İstediği kadar inkâr etsin o benim karımın ağabeyi artık."

Günnur korkuyla kocası duymuş mu diye kontrol etti. Elini ağzına götürüp sessiz olması için işaret etti:

"Şu karım mevzusunu sakın onun yanında açma kurbanın olayım. Gözü dönmüş zaten, bari bunu şimdi söyleme."

Ali kafasını sallayarak geçiştirirken Ece'nin hasreti olmasa haylaz hâlleriyle Oğuz ağabeyine takılırdı. Küçükken yaptığı gibi onunla güreşir, nefes nefese kalana kadar durmaz ve en sonunda sempatik hareketlerle gönlünü alırdı. Şimdi bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu; bu çocukken kızdığı mevzulara benzemiyordu, Oğuz'un Ali'ye zerre kadar güveni kalmamıştı.

Salona girerken çalışma masasında oturan Oğuz bu nefreti ispatlayan bakışlar atıyordu. Kafasını sabır dilenir gibi iki yana salladı ve önündeki kâğıt yığınına ve bilgisayara gömüldü. Ali usul usul yanına sokulurken Oğuz burnundan solumaya devam ediyordu.

"Bir haber yok mu hâlâ?"

Oğuz ağabeyi Ali kadar telaşlı değildi. Ali, onun Ece'nin yerini bildiğinden şüpheleniyordu ancak bu şüphesini ispatlayacak hiçbir delil yoktu. Oğuz kaşlarını çatıp işine yoğunlaşmaya çalıştı. Ali'nin kaygıları susmuyor, ufacık bir ipucu arıyordu. Bir süre daha orada dikilip Oğuz ağabeyine istemsizce baskı uyguladı. Ancak onun varlığını umursamıyor gibiydi.

Ali bu sefer su içme bahanesiyle salondan ayrıldı. İlk aylar kapıdan adımını attığı an yumruğun tadına bakıyordu, bu birkaç haftada aralarındaki ilişkide bir gelişme olmuştu. Artık Oğuz ağabeyinin gözüne batmadıkça,

onun damarına basacak sözler söylemedikçe ya da uzun süre dibinde durmadıkça o yumruktan nasibini almıyordu.

Çaktırmadan Oğuz ağabeyini kontrol edip saniyeler içinde merdivene yöneldi ve Ece'nin buradaki odasına girdi. Odaya adımını attığı an karamel kokusu sindi ruhuna, sarıp sarmaladı karısının kokusu onu, tutup çekti yakasından yatağa doğru ve yattığı yastıklara burnunu dayamasını emretti. Dayadı Ali, için için çekti ciğerlerine. Eliyle yastığı daha sıkı kavramak istedi ve o an eline bir şey ilişti.

Ali yutkunarak bir ipucu, bir umut bekledi. Elinde buruşmuş bir kâğıttan başka bir şey yoktu. Kâğıdı yatağın üzerine attı ve tekrar daldırdı elini yastığın astarına. Bir buruşmuş kâğıt parçası daha! Ali yastığı kınından çıkardığı an hayretle ağzı büyüdü. Yastığın alt kısmı tamamen buruşmuş kâğıtlarla dolmuştu!

Nefesini tutarak gözüne ilişen yazıları seçmeye çalıştı. Sonra delirmiş gibi tüm kâğıtları kucaklayıp yere, güneşin vurduğu ve harflerin net seçildiği halıya döktü. Dizlerinin üzerine çöküp kâğıtları deli gibi düzlemeye çalıştı. Elliye yakın kâğıt... Ufaktılar; ancak hepsi yer israfı yapmadan yazılarla kaplıydı.

Heyecanla ilk düzleştirdiği kâğıdı okumaya çalıştı. Buruşmuş olsa da harfler öyle tatlı bir el yazısına sahipti ki genç adam gözü kapalı okuyabileceğini düşünüyordu. Soluğu kesilerek okudu, damla damla düştü göz pınarları inci dizeleri gibi yazılan yazıların üzerine. Genç adam kendine kızdı, gözyaşlarıyla bu güzel el yazısını nasıl bozabilirdi!

Bu sözler ölümsüzleştirilmeliydi, tüm sokaklara yazılmalı, herkes okumalıydı Ece'nin Sarı'sını ne denli sevdiğini. Genç adam ben sevdim, ben yandım diyordu ya... Bu yazıları okuyunca kendinden utandı, tuttuğu ellerden utandı, sakınmadığı gözlerden utandı.

Onun karısı, onun kadını ömürlük beklemişti onu, Ali ise onun canını yakmaktan öteye gitmemişti. Son sayfayı da okuyup kâğıtları cebinin iç kısmına sıkıştırdı. Alelacele evden çıkarken Oğuz ağabeyinin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı, Günnur yengesi bile şaşırmıştı Ali'nin bir taşkınlık çıkarmadan, Ece'nin yerini öğrenmek için debelenmeden evden ayrılışına. En azından bugün yumruk yememişti.

Ali heyecanlı soluklarını Ecelerin evinin önünde bıraktı. Buraya kadar nasıl geldi ne kadar saat geçti bilmiyordu. Kapıyı gürültüyle çaldı, Ümmü Gülsüm Teyzesi "Geldim, geldim... Patladın mı?" diye bağırarak kapıya yürüyordu. Genç adam aylardır ilk kez sevdiği kadından bir parça bulmuşken, bir kapı açımlık süreye dayanamıyordu. Ümmü Gülsüm Teyze kapıyı açar açmaz, "Selamünaleyküm!" diye selamladı genç adam, izin istemeden içeri daldı ve merdivenleri tırmandı. "Dur oğlum ne bu celal?"

Ümmü Gülsüm Teyzesi onun gözlerinde gördüğü acıya bir süre anlam verememişti. Kızının neden kaçtığına anlam veremediği gibi. Ama Ali her Ece'yi sorduğunda gözlerinde nasıl bir ifade beliriyordu bilmiyordu ama Ümmü Gülsüm Teyze dâhil herkes susmayı seçiyordu. Tüm taşları dökmüştü Ali ortaya, şimdi Karamel'ini, tatlı cadısını ortaya çıkarma vaktiydi. Herhangi bir itiraz ya da lüzumsuz insan istemiyordu aralarında.

Düşünmeden reddetmişti Açelya'yı, hatta babasının karşısına dikilip onu tekrar hapse tıkmasını istemişti. Kızıyla evlenip sevdiği kadına ihanet etmektense o dört duvarı tercih ederdi. Açelya ondan beklenilmeyecek bir kabullenişle babasını ikna etmişti. Sonra da Ali'ye, Ece'yi gönderenin kendisi olduğunu söylemişti.

Büyük hata!

Ali delirmişti. İlk kez bir kadına bağırmış, ilk kez bir kadını kolundan tutarak öteye savurmuştu. "Hangi hakla," demişti genç adam bağırarak, "O benim karım! Sana söylemiştim, en başından sorduğunda kalbimdeki kişiyi, onu asla bırakamayacağımı söylemiştim." Açelya ağlamaklı sesiyle fısıldamıştı. "Ben sandım ki, yani... Sen benimle daha mutlu olursun. Hayallerini gerçekleştirecek imkânın olur. Hayatını yaşarsın. Babam senin her daim arkanı kollar." Açelya iç çekişlerle devam etti:

"Ece'ye de söyledim bunları. Seni ancak babam kurtarabilirdi, onun da tek isteği senin onun damadı olmandı. Ben de... Ben de seni istedim. Hayatımda kimseyi seni istediğim kadar istemedim." Ali bir kadını hırpalamamak için ellerini yumruk yaptı. Açelya arsızca sözlerine devam etti. "O ve sen olmazdı. İlk birbirinize baktığınızda anlamıştım ama senden geçemedim Ali. O olmayacaksa ben avuturdum seni. Öyle de yaptım, hayatını ve seni onun ellerinden bir şekilden aldım."

Ali ayağını hiddetle binanın duvarına geçirmişti. Ece onun için ondan vazgeçmişti. Ali bunları düşünürken Ece'nin asıl odasına girdi. Yas-

tıklardan çıkmadı bu sefer kâğıtlar. Ancak çekmecelerden, katlı elbiselerin altından, dolap üstlerinden çıktı. Yatağının altına eğildiğinde genç adam, ciğerlerindeki hava kesildi.

Kocaman bir kutu vardı ve adı gibi biliyordu bu kutuda ne olduğunu. Kutuyu çekiştirip açtığında ise düşünceleri doğrulandı. Sayfa sayfa yazılar vardı kutunun bir kısmında. Geniş kutunun diğer kısmı ise karamel şekerleriyle doluydu. Neredeyse yıllarca her gün, tek tek biriktirilmiş gibiydi şekerler, bir kısmı küflenmiş, bir kısmı erimişti. Ancak genç kız onların üzerine özenle jelatin çekmiş, kokusunu odaya salmalarına izin vermemişti. Sanki elinde olsa dondurup bu zamana kadar saklayacaktı.

Genç adam kutuyu da aldı kolunun altına ve evden çıkmaya koyuldu. Ümmü Gülsüm Teyzesi bir şeyler söylüyordu ancak o duymuyordu. Kalbindeki tüm kapakçıklar açılmıştı, sanki Ece'ye bir nebze yakınlaşmıştı. Genç adam yürüyerek kilometrelerce yolu kat etti. Yürüdüğünün farkında değildi. Sadece düşünüyordu: *"Nerede olabilir?"*

Elindeki kutu ağır gelse de umursamadı; tepe, merdiven demeden tırmandı. Kendi evinin kapısına anahtarı takıp çevirdi ve ittirerek açtı. Annesi her zamanki gibi cam kenarında işleme yapıyordu. Genç adamın perişan hâlini gördükçe yüzünün şekli değişiyordu ancak kendinde onu kucaklayacak cesaret bulamadığı belliydi. Bunca yıldır yapılmamış bir sevgi gösterisine şimdi ne gerek vardı? Bu genç adamı daha çok yaralar, eksikliklerini hatırlatırdı.

Birce'nin odasına girdi ve yatağın üzerinde bir şeyler yazan kız kardeşinin yanına sokuldu. Kafasını minik ve cılız bacaklarına dayadı, ellerini bacaklarının arasına kıstırıp gözlerini yumdu ve kardeşinin saçlarıyla oynamasına izin verdi. Bu ona huzur veriyordu.

"Sence bulabilecek miyim onu bıcırık?" diye sordu kız kardeşine. Kız kardeşi bu lakaba söylense de ağabeyinin saçlarını elleriyle taramaya devam etti. "O bana söz verdi, bizi asla bırakmayacak."

"Ama bıraktı," dedi genç adam boğuk ve çatallı bir sesle. Gözlerini daha sıkı yumdu ve kardeşinin kafasını kucaklamasına izin verdi. "Bırakmadı!" diye söylendi küçük kız. "Sen sadece bakmayı beceremiyorsun. İnsanlar büyüdükçe aptallaşıyor mu? Ben kesinlikle büyümek istemiyorum."

Genç adam kaşlarını çatıp kız kardeşinin ne demek istediğini anlamaya çalıştı. "Nasıl bakmalıyım ki?" diye sordu genç adam. Kız kardeşi elini ağabeyinin kalbine götürdü "Sarı'ya sor, o bilir." dedi.

Ali sanki Ece'nin sesini işitmişti kız kardeşinde. Genç adam küçük bir kız çocuğunu dinledi ve Sarı'ya sordu. Küçük Ece kaybolunca Sarı onu hep nerede bulurdu? Şimdiki Ece nereye saklanırdı?

Birce tahammül edemiyormuş gibi bir ipucu daha verdi ağabeyine, "Bize büyükannemin köyünden bir teyze geldi. Akrabaymış, öyle söyledi annem. Neyse, kadın dedi ki," Genç kız sesine ağız ekleyerek kadını taklit etti: "Gız Songül, yeminle senin sıpaya bir gız buldum, sen de lokum, ben deyim ay parçası."

Ali kaşlarını çatarak büzülen dudaklarını kilitledi. Kardeşinin bu şeker taklidine gülmek istese de aklı tek bir cümleye takılmıştı. "Bana ne ki o kızd..." diye söze başlamıştı ki Birce ağabeyinin kafasına bir tane geçirdi. Ali acıyla inlese de kafasını kız kardeşinin bacaklarından kaldırmadı. Kaşlarını çatıp bıcırığa baktı. "O kadar özlemişsin ki Ece ablamı beynindeki nöronlar ölmüş ağabey. Allah rahmet eylesin, senden hayır gelmez artık Ece ablama."

"Birce!" diye uyarıcı bir sesle konuştu genç adam.

"Of ağabey, anlatıyorum ya, işte o kızı çok beğenmiş. Tüm köyü, elinde bir defterle dolanıyormuş her daim, çocuklara Kur'an hocalığı yapıyormuş, hatta yaşlı kadınlara okuma yazma öğretiyormuş."

Birce lafını bitirmeden Ali ayaklandı ve hızla kapıya yöneldi. Birce bir şükür nidası kopardı ancak genç adam öyle bir hızla çıkmıştı ki evden duymamıştı kardeşini, arkasında yeller esse yeriydi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Ece'nin tek bir sığınağı olabilirdi, Ali'nin tek bir sığınağı olduğu gibi.

***

Köy meydanından eve doğru yürürken yanımda bana defalarca soru soran öğrencime sabırla cevap veriyordum:

"Evet... Hayır, öyle yapmamalısın... Kesinlikle arkadaşın yanlış yapmış. Hayır, onu cezalandırmak için kulağını ısırmamalısın. Ne? O da se-

minkini ısırmamalı. Kuzum sizin kulaklarınızla derdiniz ne? Yok, fındık kurdum kızmadım... Evet, özür dilemeli, sen de özür dilemelisin..."

Sabırla bu ufak kıza cevap verirken kafam kocaman bir kayaya çarpmıştı. Köy meydanında kaya mı? Alnımı ovalarken yanımdaki ufaklık kıkırdıyordu. Öğlen güneşi görüşümü bulandırıyordu, elimi alnıma dayayıp karşımdaki kayaya odaklandım. Ve daha elimi alnımdan çekmeden kucaklandım. Köy meydanında!

Aldığım kokunun gerçek olması, hayal ürünümün bir parçası olmaması yüzde kaç ihtimaldi? Günlerdir gördüğüm rüyalar ve delirdiğimi haykıran halüsinasyonlar beynime olan güvenimi azaltmıştı.

Kadınlardan kınama ve hayret nidaları kopuyordu. Köyün adamları ise yaklaşmaya, kurtarmaya yelteniyor, nedendir bilinmez beni tutan adamı görünce geri çekiliyordu. Ben bunların hepsini sadece saniyeler içinde analiz etmiştim. Burnuma dolan kokuya inanmakta güçlük çekiyordum. Hayal kırıklığından korktuğum için beni zorla taşıyan adamın bir zorba olabileceğine inanmaya çalışıyordum. Öbür türlüsü umutlanmaktı ve ben aylardır her umudum iliğimi kemiğimi sömürdüğünde, umudun kalp kuruttuğunu öğrenmiştim.

Zihnim yeni yeni kendine gelirken komşu kapısında oturan büyükanneyi gördüm. Kadınlar önce şaşırsalar da sonra kahkahalar atmaya başladılar. Büyükanne bile kahkaha atıyordu.

Umutlanan kalbimi azarlarken büyükannenin neden beni kurtarmadığını düşünüyordum. Ellerim sahibini çoktan tanımış, tişörtüne sıkıca tutunmuştu. Bu bir rüya olabilirdi, öyle özlemiştim ki rüyada bile kokusu doluyor olabilirdi burnuma. Kendini cimciklemek istedim ancak ellerimi bıraktığım an dengemi kaybediyordum. Beni taşıyan beden öfkeyle soluyor, sağlam ve sert adımlar atıyordu. Bu adımları, bu hızla inip kalkan geniş omzu, bu homurdanmaları kendimi tanıdığımdan daha çok tanıyordum. Ama umutlanmak mı? Hayır, yeterince düşmüştüm bu tuzak rüyalara.

Kocaman beden beni büyükannenin evine götürürken rüya olmayacak kadar gerçek olan dokunuşu daha da sertleşti. Belimdeki eli sıkılaştı ve biz evin kapısından içeri adımımızı attığımız an kendimi ayaklarımın üzerinde ve kapanan kapının hemen yanında, duvara yaslı olarak buldum.

Gözlerim dışarının güneşinden yeni yeni kurtulurken, hafif ışık süzülen evde kokunun sahibine baktım. Öylesine gerçek, öylesine sahiciydi ki yine rüyalarıma kapıldım. Gözlerim gezdi her bir zerresinde, hiç bu kadar net olmamıştı, hiç bu kadar gerçek bakmamıştı.

Öfkeli bakıyordu, sonra özlem dolu, sonra yeniden öfkeli. Ali gibi bakıyordu, benim hayallerimin bile ötesinde olan safirleri özlemle titreşiyordu. Elimi kaldırıp yüzüne dokunmak istedim ama yine kaybolmasından korkuyordum. "Yine gideceksin," diye fısıldadım gözlerine bakarak. Gözlerini bir saniye ayırmamıştı kahvelerimden. Nasıl bu kadar netti mavileri? Hep bulanık bir pencereydi rüyalarım ama bugün dokunabileceğim kadar sıcaktı sanki bedeni.

Sıcaklığı evi, odaları, her yeri kaplamıştı, sarıp sarmalamıştı beni. Kulaklarıma kadar ateş basmıştı. Daha önceleri bir öpücük çalmıştı dudaklarımdan, saçlarım ellerine dolanmıştı, tenim tenine değmiş, kokumu solumuştu boynumun tam merkezinden. Eskiden özlemek diyordum değil mi? Ah, bir de dokunmaya görsün insan. Asıl özlem neyi kaçırdığını bildiğinde oluyordu. Eskiden sadece onun varlığını özlüyordum, şimdi tüm kadınsı duygularımla sıcaklığını ve kokusunu özlüyordum.

Ali'nin kaşları çatılmış, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Sanki kendini zor tutuyordu. Rüyalarımda bile kendini tutmak zorunda mıydı? Elimi havaya kaldırmamak için ben de soğuk duvara yasladım. Aramızda bir adım mesafe bile yoktu, dokunursam kaybolacaktı ve benim kendime engel olmam gerekiyordu.

Dudaklarım titredi, "Dokununca gidiyorsun ama..." dedim bir çocuğun yakarışı, mızmızlanması gibiydi sesim. "Niye geldin yine? Her gelişin, bir uyanışla son buluyor."

Ali'nin yüzünde tarifi imkânsız bir acı geçti. Benim dokunmaya korktuğum ten beni duvara hapsetti. Sıcak dudaklar dudaklarıma kapanınca sıcaklık ve gerçekle irkildim. Öylesine gerçek, öylesine tam hissediyordum ki bu rüya olamazdı. Dudaklarımı hoyratça öperken homurdanıyor, âdeta acısını çıkarıyordu. Kısa süreli bir geri çekilişinde yüzüme öfkeyle soludu. Özlemle karışmıştı öfkesi, öpsün mü, hırpalasın mı bilemiyordu.

"Sen beni öldürecek misin kadın?" diye kükredi yüzüme doğru. Duvara doğru sinmeye çalıştığımda kollarımdan tutarak ondan uzaklaşmama

izin vermedi. "Bir adım daha uzaklaşırsan bundan sonra, bedelini çok fena ödetirim sana."

Bu bedeller pek benim hayal gücüme sığacak cinsten değildi galiba çünkü bakışları... Kuruyan boğazımı yutkunarak temizlemeye çalıştım. Dudaklarım daha demin aldığı tatla nemlenmiş, âdeta merhemine kavuşmuştu. Dudaklarıma giden ellerim, oradaki nemi hissetmek içindi. Her türlü gerçekliğe ihtiyacım vardı. Hâlâ beynimin bir kısmı yelkenleri suya indirmememi, bunun da bir rüya olabileceğini söylüyordu. Ancak Ali benim rüyalarımda bu denli öfkeli değildi.

Dudağıma giden elimi bilekten kavrayıp sırtımı dayadığı duvara dayadı ve tekrar dudaklarımla buluştu sıcaklığı. Nefesi ciğerlerime kadar işlerken ilk kez soluk aldığımı düşünüyordum. Aylardır ilk kez nefes alıyordum. Dudaklarımı yeniden, acı verircesine ezerken arada azarlamalarına devam ediyordu. Ancak kaybolacakmışım gibi asla dudaklarımı bırakmıyordu. "Sana öyle bir kötek lazım ki..." diyordu ancak kötekten çok bana dokunmaya ihtiyacı varmış gibi kollarıyla sarıyordu, "Sen hangi hakla..." dedi tekrar dudaklarıma bir öpücük kondururken bedenim uyuşmuş, ayaklarımda mecal kalmamıştı. Onun belime dolanmış kolları beni ayakta tutuyordu, "Beni karımdan ayırırsın," diye sözüne devam etti ve göz kapaklarımı öptü. Sonra yanaklarıma indi, "Sana ne yapsam haktır," diyordu ancak cezayı öpücükleriyle veriyordu. "Elimden çekeceğin var Karamel," diye soludu tekrar dudaklarımı bulurken. "Bunca yılın acısını bir bir çıkaracağım senden. Kocana karşı gelmek nasıl olurmuş göstereceğim sana." Dudaklarıma doğru konuşurken gözleri gözlerimle buluştu. "Ama önce hasret gideceğim doyasıya." Nefesimi tutmuş, her kelimesini zihnime kazıyordum. Yüzüm ısındı, gerçek yeni yeni hücum ediyordu zihnime.

"Gerçeksin sen!" diye haykırdım. Yüzümde öyle bir gülümseme büyüdü ki Ali kahkahalar atmaya başladı, kafasını şiddetle yukarı aşağı salladı, "Hiç bu kadar gerçek hissetmemiştim," diye soludu ve tekrar dudaklarımı buldu. Her ne kadar bunun tadını çıkarmak istesem de yine bir onaya ihtiyacım vardı. Dudaklarımı dudaklarından kurtararak "Gerçek misin?" diye tekrar sordum. Gözleri dudaklarımda, kaşları çatık neden çekildiğimi anlamaya çalışıyor, belli ki öfkeleniyordu. Hiddetli gözleri gözlerimi bulurken, kelimelerin tek tek üstüne basarak konuştu: "Eğer bir daha dudaklarını gözlerini, nefesini nefesimden çekersen..." Dişlerini sıkarak kendine engel

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Beni yere indirerek acele etmem için eliyle eşyalarını gösterdi:

"Çabuk ol yoksa yıllarca istediğin gibi bir düğün olmadığı için başımın etini yiyeceksin."

Hareket etme kabiliyetimi bulamazken, "Sen gerçekten balataları yaktın değil mi?" diye sordum şaşkın bir yüzle.

"Birce de öyle dedi," diye cevapladı.

"Ne dedi?" diye sordum.

"Nöronlarımla ilgili bir dizi şey söyledi. Zamane gençliği..." diye yaşlı bir adam gibi savuşturdu. Kıkırdamadan edemedim. Ufak valizime uzanırken belime sarılan ellerle kıkırdamam yarıda kesildi. "Susma," diye fısıldadı kulaklarıma. "Bu sesi duymak için çocukluğumu sererim önüne."

Belimin üzerindeki kollarını kollarımla sararken fısıldadım, "Senin çocukluğun zaten benim," diye mırıldandım. "Gençliğim, olgunluğum, yaşlılığım da sensin," diye sözlerimi tamamladı. Sonra alaylı sesiyle tüm tüylerimi ürpertti.

"Eğer biraz daha sana böyle sarılırsam, düğünümüzü kaçıracağız."

Ellerinden kurtulup omzunu yumruklarken haykırdım:

"Öküzlükte yüksek lisans sahibisin Sarı. Karınca kadar edebin yok!"

Tekrar, bu sefer kollarımı zapt ederek bana sarılırken, burnunu sinirle kaldırdığım burnuma sürttü:

"Sen böyle kaçmaya devam et bakalım, Allah katında aldığım gibi kâğıt üzerinde alınca seni, kurtul kurtulabiliyorsan."

Yüzümün renginin mora çaldığına emindim, debelenerek kurtuldum ellerinden. Omuzlarına defalarca vururken şen kahkahaları sinirli ifademi korumamı engelliyordu.

"At sineği, katır, yakışıklı öküz, sevilesi eşek..."

Tebessümlerle ve kızarmış yanaklarla sonlandı kelimelerim. Bu sefer ben atladım boynuna ve sıkıca sarıldım. Bir cesaret kulaklarına fısıldadım:

"Düğüne kadar ağabeylerimde kalacağım."

Ali'nin kahkahaları soldu ve omuzları gerginleşti. Ağabeyimin onu yanıma yaklaştırmayacağını bildiğim için bir sürelik kendimi güvence altına

almış. Ali'ye de eziyet çektirme fırsatı bulmuştum. İçimdeki kötü cadı tırnaklarını çıkarmış, kazanının başında kahkahalar atıyordu.

"Hay..." diye başladı Ali, kendimden beklenilmeyecek bir cesaretle, ufak bir buseyle susturdum onu, "Cık cık" çektim utancımı gizleyerek. "Küfür yok kocacığım, küfür yok."

"Hay ben senin o kocam diyen ağzını öpeyim."

Öptü de, üç aylık ayrılığın acısını çıkararak hem de.

28. BÖLÜM

KAÇAMAK

"Vay arkadaş, karımızı da mı görmeyeceğiz?"

Ali'nin isyanı kulağıma çalınırken yüzümde aptal bir tebessüm oluştu. "Ali'm," dedim yapıcı bir ses tonuyla. "Ağabeyimin bu aralar damarına basma istersen."

Ali'nin telefondaki sesi hışırtılar eşliğinde, nefesinin büyük gürültüsüyle kulaklarıma doldu. "Ah ulan ah!" dedi sızlanırcasına. "Elbet o düğün olacak Karamel, o zaman baban bile gelse alamaz seni elimden."

Utançtan boğazım kurudu, sızlanarak mırıldandım:

"Ali bilerek yapıyorsun değil mi?"

Kışın esintisini taşıyan pencereye yaklaştım ve hafifçe araladım. Yüzümün sıcaklığını ve kızarıklığını götürmesini ümit ediyordum. Ancak Ali'nin oyunbaz sesi buna pek izin vermiyordu.

"Ne yapıyorum gülüm?"

Ne yaptığını adı gibi bildiği hâlde, sırf beni utandırmak için dillendirmemi istiyordu. İki gündür ağabeyim tarafından alıkonulmuş, Ali'ye "Sıkıyorsa gel de al," tehdidi olmuştum. Resmen güç gösterisine dönmüştü bu durum ve ben sesimi çıkaramıyordum. En azından hafta sonu gerçekleşecek olan isteme merasimi için ağabeyimin suyuna gitmem gerekiyordu.

Ali istemeye geleceğini duyunca hayıflanmıştı; çünkü onun için isteme merasimi bile zaman kaybıydı.

"Sana kötek gerek," diye mırıldandım eşarbımı düzeltirken. Kahkahasını duydum, görür gibiydim dişlerinin ortaya çıkışını, gözlerinin kırışmasını.

"Yanımda ol da senin ellerinden kötek bile haktır bana."

Yüzümde aptal bir gülümseme yer etti, bu sırada merdivenlerden yine ve yeniden annemin seslenişini duydum. Bir de anne vardı tabii. Ağabeyim Ali ile telefonda konuştuğumu bildiği için annemi başıma engelleyici faktör olarak koymuştu.

"Ece! Eymen ağlıyor kızım. Yengen duşa girdi, ben de yemek hazırlıyorum!"

Eymen... Yeğenim tam tamına 3 aylıktı. Buna inanamıyordum çünkü burayı terk ettiğim günün ardı doğum yapmıştı yengem. Ne zaman benimle telefonla konuşmaya çalışsalar kısa kestiğim için bana bu güzel haberi verememişlerdi.

"Geliyorum anne!" diye bağırıp Eymen'in ağlamasına kıyamayarak Ali'ye yöneldim. Ben daha nefesimi yeni salmıştım ki Ali, "Yine mi?" diye sızlandı. Dudaklarımı bükerek, "Maalesef, Eymen ağlıyor hemen gitmem gerek." dedim.

"Hadi Allah'a ısmarladık." deyip telefonu kapatmaya yönelmiştim ki Ali buna engel oldu.

"Sen de Allah'a emanet ol gülüm ama bir şey unutmadın mı?"

Gözlerimi devirerek etrafı kolaçan ettim. Beni utandırmak için elinden geleni ardına koyamıyordu, "Seni seviyorum," diye mırıldandım kısık bir sesle. Sanki cümlemi soluyormuş gibi bir iç çekiş yükseldi Ali'den. "Ve?" diye lafımı tamamlamamı istedi. "Ali..." diye sızlandım. "Efendim gülüm," diye haytalığına devam etti. "Söylemezsen kapatmam biliyorsun," diye tehdidini savurdu. Tekrar odamın kapısını kontrol ettim ve yüzümün bordoya dönmesini engellemeyerek "Öptüm," diye hızlıca konuşup kahkahasını işitmeden suratına kapattım. Ellerimle yüzümü yelleyerek merdivenlerden inerken bu adamla nasıl baş edeceğimi düşünüyordum. Ömrümün sonuna kadar kıpkırmızı gezeceğimi düşünüyordum.

Ömrümün sonuna kadar. Bu düşünce yüzüme aptal bir tebessüm daha yerleştirdi, annemi merdivenlerin başında, elinde tahta kaşıkla bulduğumda dudaklarımı toplayarak savunma mekanizmamı devreye soktum. "Anne-

lerin bir tanesi," diye şakıdım. "Bak bak, şuna bak," dedi annem sahte bir kınamayla. "Nasıl da yüzünde cennet çiçekleri açıyor."

Annemin yanaklarına sulu bir öpücük kondururken yüzümün kızarıklığını gizlemeye çalıştım. "Hani Eymen paşa ağlıyordu annem?" diye tek kaşımı kaldırdım. Yüzünde hiç de rahatsız olmayan bir ifadeyle gülümsedi. "Kulakların ahizeye yapışacak diye korktum kızım," diye mırıldanarak elindeki kaşığı sahteden bacağıma vurdu. "Seni sinsi cimcime seni..." Ben kısık bir çığlık koparırken yerimden zıpladım. Elimle bacağımı ovalarken "Anne ya..." diye söylendim.

"Anne ya, anne. Yeni hatırladın değil mi bir annen olduğunu. Kızım ben yıllardır bu kızın kalbi kurudu, bu kız evde kaldı, diye kendi kendimi yiyorum. İnsan bir söyler, olmadı bir ima eder. Ama nerede?" Suçluluk omuzlarıma yüklenirken annem elini havada sallayarak benim iflah olmayacağımı ima ediyordu.

"Ama annem nasıl söyleseydim?" diye sızlanarak dibine kadar girdim. Kedi gibi anneme sürtünürken mırıldandım. "Daha ben bile kendimle ne yapacağımı bilemiyordum."

Annemin gözlerinde merhamet ışıltıları belirdi, kendimi acındırmaya devam ettim:

"Hem ağabeyimi görmedin mi? Sence de susmakta haklı değil miymişim?"

Annem kollarıyla beni sararken hırsla mırıldandı. "Ah benim gönlü temiz kızım. Bana söyleseydin Ali oğlumun o hâle gelmesine izin verir miydim? Görseydin üç aydır hâlini, taş olsa çatlardı. Baban bile ilk aylar yüzüne bakmıyordu ama baktı ki Ali'nin hâli hâl değil biraz daha yumuşadı ona karşı." Sesindeki merhamet hayretler etmeme sebep oluyordu. Kafamı hafif doğrulttum, "Sen hiç kızmadın mı bize anne?" diye sordum mahcup bir sesle. Yüzünde anlayışlı bir tebessümle yanaklarımı avuçladı ve iki yanağımı merhametle öptü.

"Seni bu dünyada gözü kapalı emanet edeceğim babandan ve ağabeyinden sonra tek erkek Ali."

Yüzündeki gülümseme büyüdü, annem gözlerime bakarak mırıldandı:

"İnanır mısın bilmem ama Oğuz'a zamanında pek bir kızmışlığım vardır. Siz Ali ile büyüdükçe istemsizce sizi yan yana koyuyor, Ali'yi da-

madım olarak istiyordum. Ama tabii tüm görücüleri kovan kızıma, ağabey dediği çocuğu damat olarak istediğimi söyleseydim, beni hiç affetmeyeceğini düşünüyordum." Sonra yüzünde azarlayıcı bir ifade yerleşti. "Bunca zamandır boşu boşuna ömrümü yedin!"

Suçlulukla gözlerimi halıya indirecektim ki bir ağlayış koptu. Koşa koşa salonda kurulan bebek çardağına gittim. Miniğimi kucakladığım an halasını tanımış gibi susmasını ve mırlayarak kafasını battaniyesine sürtmesini izledim. Annem mutfağa giderken yüzündeki gülümseme tıpkı Ali'nin beni utandırırkenki ifadesine benziyordu. Ve beni yanıltmayarak mırıldandı:

"Darısı başına İnşallah."

Utanarak, koklama bahanesiyle başımı Eymen'imin boynuna gömdüm. Tabii tebessümümü engellemek için de olabilirdi bu.

"İnşallah," diye fısıldadım içtenlikle.

***

Ervalara gidiş yolunda milyonuncu kez kafamı onaylayarak salladım. Ağabeyim komut vermeye devam ediyor, kırk yıllık askerlerden beklenen itaati benden bekliyordu.

"Erva bak sana güveniyorum. O sıpa sizin eve bir kilometre bile yaklaşmayacak."

Erva da tıpkı benim gibi bıkkınlıkla onayladı. Ağabeyim sonunda karısıyla vedalaşmak için dönünce ikimiz de büyük bir soluk verdik. Günnur yengem bize göz kırparak ağabeyimi oyalamaya başlamıştı bile. Ağabeyimin oğluyla vedalaşmasının saatler süreceğini bilerek, "Biz arabadayız yengecim. Vedalaşmanız bitince gelirsin." dedim ve Erva ile âdeta koşa koşa arabaya bindim.

Bugün Erva'nın isteğiyle kızlar günü yapacaktık ve bunun en büyük etkeni bendim. Ağabeyimi ikna etmek pek kolay olmamalıydı ancak oluru almak yengemin bir dudak bükmesi uzaklıktaydı. Yengem o dudağı büzüp gözlerini de süzdü müydü, ağabeyim, lügatindeki "Hayır" kelimesini kaldırıyordu.

Erva kıkırdayarak koluma girdi ve "Bizde de bir Enes vardı. İnanır mısın o kaçırıldığım dönemde bile Yusuf'la daha çok zaman geçirmiştim." diye fısıldadı.

Küçük çocuklar gibi dudak büzerken karşılık verdim:

"Ama o senin kardeşin. Susturup oturtuyordun. Ben ne yapayım? Ağabeye boynum kıldan ince. Bir de Ali pürüz çıkaracak beni görmek için diye ödüm kopuyor. Diken üzerindeyim, doyasıya sevinemiyorum bile."

Erva belimi tek koluyla sararak destek olmaya çalıştı:

"Sabır kuzum sabır. Sonra inan birbirinizden bıkana kadar dip dibe olacaksınız."

Bugünlerde herkesin ağzındaki kelimeler beni neden utandırıyordu? Âdeta alık alık geziyordum. Erva kollarını çözüp bana omuz atarken yüzünde alaylı bir tebessüm oluştu.

"Hadi kızarık prenses, atla bakalım." Arabayı göstererek kıkırdadı. "Ayşe'nin müthiş çenesine hazırlıklı ol."

Gözlerim büyürken "Ayşe de mi geliyor," diye şakıdım. Arabaya bindiğimde Erva da sürücü koltuğuna oturmuştu. Kafasını şiddetle onaylarken, Ayşe'nin tek davetli olmadığını anlatan bir bakış attı. "Ayrıca Yüsra da var. Bilirsin, onun takılmaları da Ayşe'den aşağı kalır değil. Ayrıca bir sürprizim daha var." diye göz kırptı. Hemen "Kim kim?" diye soru yağmuruna başladım. Erva kıkırdarken yengem arabaya atlamıştı. Bebeğin pusetini arabaya yerleştirirdi, "Bir an hiç bırakmayacak sandım," diye nefesini dışarı üfledi. Onunda yüzünün kızarıklığı beni aratmıyordu. Tabii çenemi tutamadan takıldım. Herkes bana takılacak değildi ya?

"Ne o yengecim, gören de aylık tatile gidiyorsun sanır. Ne bu hasret giderme?"

Yengem utangaçlıkla omzunu silkerken yüzünün rengi daha beter bir hâl aldı. Evli olmasına rağmen eski utangaçlığı devam ediyordu. Ağabeyimin onu evliliğe nasıl ikna ettiğini ölesiye merak ediyordum. Ancak sadece ağabeyimin kırdığı utangaçlığı sebebiyle bize anlatamıyordu. Ağabeyim arada takılıyordu ancak bu pek açıklayıcı olmuyordu.

Derin bir soluk çekerken içime, yengemin söylendiğini duyuyordum. Ama özlem kokluyordum ve kulaklarım yine uğuldamaya başlamıştı. Koskoca on yıldır çektiğim hasret, şu üç güne sığmıyordu, taşıyordu.

Telefonumun titremesiyle heyecanla elimi telefona attım.

Ali'm:

"Özledim..."

Gelen mesajla yüzüm ışıldarken kızların dalga geçen sözcüklerini duymazdan geldim.

"Ben de..."

Anında gelen cevapla yine renk değiştirdim.

"Sen de ne prenses?"

Dudaklarımı kemirerek ona bu tatmini yaşatmamak için tuşları tıkırdattım:

"Diyorum ki ben de seninle kurbanlık danaya girerim."

Birkaç saniye geciken cevapla onun kahkaha atan yüzü gözümün önüne geldi. Bu özlemle dolan kalbime iyi gelmedi.

"Burnumda tütüyorsun cadı."

Beni umursamadan kızartma operasyonuna devam ediyordu. Burnumda sızladı kokusu. Derin bir iç çekerek cevap yazdım. Bu aksi cevaplarım sadece onu bir süreliğine kendimden uzak tutmak içindi. Özledim dersem geleceğini, gelirse de gitmeyeceğini biliyordum. Ben de onu bırakamamaktan korkuyordum. Ancak ağabeyimin pürüz çıkarmaması için sabretmem gerekiyordu.

"Neredesin?" diyerek lafı değiştirdim. Tabii Ali beni kendinden iyi tanıdığı için yutmadı ve lafı öyle bir şekle soktu ki kafamı telefona gömmemek için kendimi zor tuttum.

"Sendeyim Karamel. Hiç gitmedim senden."

"Of Ali. Bilerek yapıyorsun biliyorum. Erva ve yengem yanımda ve senin yüzünden aylık malzeme çıktı kızlara."

"Hayırdır? Yine kızlar gecesi mi?"

"Evet," yazıp ardından aklıma gelenle aceleyle ekledim:

"Sakın gelmeye kalkma. Ağabeyim yaklaşık bir saattir seni uzak tutması için Erva'yı tembihliyor."

Tırnaklarımı yiyerek cevap bekledim.

"Yok, sevgilim ben hiç yapar mıyım öyle şeyler? Siz keyfinize bakın. Öptüm."

Kızaran yüzümü elimle yellerken kafamı telefondan kaldırdım. Erva'nın pişmiş kelle gibi sırıtan suratı ve yengemin dürtmesiyle yerin dibine âdeta gömüldüm. Koltukta kayarak ellerimle yüzümü kapattım ve kısık bir çığlık attım. "Ben âşığım," diye şakıdım kahkahalarımı tutamayarak. "Ve âşık olduğum adam da bana âşık."

İnanamayarak ellerimi yüzümden çektim ve âdeta cırlayarak kızlara baktım.

"İnanabiliyor musunuz? Ben Ali ile evleniyorum!"

Kızlar kahkahalarla gülerken Eymen ağlamaya başlamıştı. Yengeme özür diler gibi baktım ancak o çoktan oğlunu kucaklamış, kahkaha atmaktan yaşaran gözlerini silmeye başlamıştı.

"Deli kız," dedi Erva. "Ben dedim ama. Bunlarınki iyi sabır dedim. Daha o dağ evinde anlamıştım birbirinize nasıl baktığınızı. Vallahi iyi sabrettiniz."

Şaşkınlıkla Erva'ya baktım:

"O kadar mı belli ediyorduk?"

Erva kafasını onaylar gibi sallarken kıkırdıyordu:

"Nasıl anlamadınız aklım almıyor. Yahu aranızda kopan elektrik Kayseri'yi aydınlatırdı, siz hâlen inatla direniyordunuz." Erva kafasını şaşkınlıkla iki yana sallarken yengemin sorduğu soruyla Erva ona kızarak baktı. Muhtemel sürpriz buydu ancak yengem ağzından kaçırmıştı.

"Emel kaçta indi?"

Ben şaşkınlıkla Erva'ya bakarken o hâlâ Günnur yengeme ters ters bakıyordu.

"Aferin canım arkadaşım. Şimdi Emel ablanın gazabından kork işte."

Yengem suçlulukla ellerini dudağına kapattı ve özür diler gibi baktı. Elimi önemli değil gibisinden salladım, sırıtıyordum.

"Desenize bugün eski takım toplanıyor."

"Bence sen bu kadar sevinme kuzucuk. Toplam beş kızız. Eslem ve Rana da gelecek, onlarla beraber yedi. Anlayacağın yedi bölgeden sıkıştırılacaksın."

Dişlerini göstererek sırıttı. Gözlerim büyürken kaderime teslim olarak koltukta çöktüm. Herkesle baş edebilirdim ancak her şeyi en geç öğrenmiş bir Eslem'le asla!

***

Artık kulaklarımı tıkayıp deli gibi koşma raddesine gelmiştim.

Eslem'in sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. "Sen öldün kızım!" diye bağırmıştı odaya girdiğim an ve üzerimde bir adet Eslem ve Yüsra'yla yere yığılmıştım. Eslem'in boşta bıraktığı kulağımı da Yüsra işgal etmişti.

"Böyle kuzenlik mi olur be! İstersen çocuğunun diplomasına çağırsaydın!"

Daha onların etkisinden çıkmadan Ayşe'nin etki alanına girmiştim. Hem de ne girme! Ayşe, Erva'nın, Erva ile uzaktan yakından alakası olmayan kuzeniydi. Kızda utanma denen duygu yoktu. Bana almam gerekenleri listelerken yüzüm renk değiştiriyordu. Daha yeni evlenmiş birinin bu kadar açık sözlü olması inanılmazdı. Her şeyi bilen ve kızlara akıl veren bir havası hep vardı ancak evlilik onda on katı etki yaratmıştı. Ayşe'nin yüz kızartıcı kelimeleri Erva sayesinde etkisiz hâle geldi. Ayşe bir tek Erva'ya karşı gelemediği için sessizleşmişti ancak bu sessizlik sadece yarım saat sürmüştü.

Kalan zamanlarda yenilen pastalar, kulak dolduran öğütler ve sıkıştırılan, ayrıntılar istenen bir "ben" vardı. Artık yorgun düştüğümü anladığım vakit uyuma bahanesine sığınmıştım ancak Eslem pek rahat bırakacak gibi değildi. Tabii bu seferki derdi başkaydı. Mutfakta beni yakalamış, "Ece bak Allah aşkına, sadece Erva'dan numarasını alsan?" diye yalvarıyordu.

"Eslem, kurban olduğum arkadaşım. O çocuğun o taraklarda bezi yok diyorum sana."

Eslem utanmazca "Ne yani? Kadınlardan hoşlanmıyor mu?" deyince yüzümün aldığı şekli ancak hayal edebiliyordum. Tam çığlık atacağım sıra ellerini havaya kaldırdı ve "Tamam tamam kızma hemen," diye söylendi. Sonra kendi kendine mırıldanarak salona yöneldi. "Ben nasıl olsa bulurum."

Kafayı fena hâlde Enes'e takmıştı. Ne diyebilirdim ki? Allah Enes'e dayanma gücü versin. Keza Eslem'e dayanmak hiçbir erkeğin harcı de-

ğildi. Ancak Enes'in imanına ve edebine güvenim tamdı. Eslem bu sefer bozguna uğrayacaktı. Ya da Enes mi? Zaman, bu merak ettiğim sonu bana gösterecekti. Tek temennim, bizimkinden uzak, acısız bir süreç olmasıydı.

Saat gece yarısını geçerken Erva ve yengem çocukları uyutmak için üst kata yönelmişti. Erva bu aralar fazla uyuduğundan şikâyet ederek gözlerini ovuşturarak odasının yolunu tuttu. Yengem de misafirler için hazırlanan yatak odasına gitti. Ayşe kalamamıştı ve geri kalan kızlar olarak misafir odasına kocaman bir yer yatağı kurmuştuk. Eslem ve Rana bize her geldiğinde yerde yatardık ve uyuyana kadar sohbet ederdik. Bugün de o günlerden biriydi ve aramızda bir adet Yüsra da vardı. Tabii ufak bedeni bu kadar çeneye ve harekete dayanamamış olacak ki çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

"Sonunda ha?" diye sordu sabahtandır en sessizleri olan Rana. Yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü tavanı seyrederken, onlarda benim gibi ellerini başlarının altına almış tavanı seyrediyordu.

"Elhamdülillah," diye mırıldandım. Aynı anda Eslem bir çığlık atarak, "Kutlama vakti!" dedi ve üzerime atladılar. O sakin olan Rana bile beni hırpalayarak öpücüklere boğdu. Sonunda serbest bıraktıklarında nefes nefeseydim. Telefonumun titremesini yeni yeni duymuştum ve heyecanla daha nefesimi düzene sokmadan telefonu açtım. Nefes nefese "Efendim," dedim. "Ece'm?" diyen sesi duyduğumda istemsizce nefesimi tuttum. Sanki yanı başımdaymış gibi burnuma kokusu çalındı ve özlemle kıvrandım. "Ali'm..." diye mırıldandım. Tabii kızlar hiç affetmeden holiganlar gibi "Ooo" çekmeye başlamıştı. Tek kulağımı kapatıp salona yönelirken onlara yakıcı bir bakış yolladım. İkisi de omuz silkerek yatağına gömüldü ve uyumaya hazırlandı. "Sana ne yapıyorlar orada prenses?" diye sordu rahatsız bir sesle. "Bu ses ne Allah aşkına?"

Geceyi gözümün önünden geçirirken kıkırdadım. Ne yapmamışlardı ki? Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. "Hiç," dedim sesimi düz tutmaya çalışarak. Derin bir nefes sesi duyuldu ve bir hışırtı daha. "Dışarıda mısın?" diye sordum bir yandan evi talan ediyor, bir yandan özlemekten ağırlaşan kalbimle baş etmeye çalışıyordum. "Evet," diye soludu. "Hmm." Ses tonumdaki alınganlığa engel olamadım. Dışarıda tek başına ne işi vardı?

"Bugün gökyüzünde hilal var Ece'm," diye mırıldandı. Ayın değişen şekilleri küçüklüğümden beri en büyük ilgi alanımdı. Ervaların evi ıssız ve

kapalı bir yerde olduğu için rahatlıkla verandaya çıktım. Ağaçlar tıpkı Yusuf ağabeyimin istediği gibi bir duvar misali evin çevresini saklıyordu. Bu dağın başındaki kocaman evin çevresinde bir tane bile ev yapılamıyordu. Yusuf ağabeyim karısının rahatı için tüm arsayı satın almıştı.

Verandada turlarken, salık saçlarımı elimle tarıyordum. Rüzgâr saçlarımı okşarken istemsizce iç çektim. Bu ev, bu dağ havası tıpkı Ali gibi kokuyordu ve sözcükler doğal bir akışla dilimden döküldü:

"Kokunu özledim."

Yüzüm kızarmaya henüz başlamıştı ki belime kollar sarıldı ve âşık olduğum ses kulağıma çalındı.

"Sen yeter ki özle. Ben özlediğin yerde biterim karıcım."

Soluğum ciğerimi terk etti. Usul usul döndüm ve burnuma dolan kokusunu içime çekmek isteyerek tekrar soludum. Uzun boyu yüzünden ilk gördüğüm şey geniş göğsü olmuştu, kafamı usul usul kaldırmıştım ki kolları tekrar etrafıma dolandı kucakladı ve havaya kaldırdı. Gözleri gözlerimi hapsederken burunlarımız birbirine değene kadar eğildi.

"Şu şaşkın bakışını bile özledim," diye soludu. "Onca yıl dayandım ama birkaç gün daha nasıl dayanacağım bilmiyorum."

"Ali'm, burada ne işin var?" diye fısıldadım. "Ağabeyim duyarsa sen de yanarsın, ben de."

Elleriyle dudaklarımı kapatıp "Şişşt!" dedi. Sonra dudaklarımdan başlayarak çenemi okşadı. Elleri usul usul saçlarıma ilerledi ve aralarında gezindi. "En fazla beş dakika dayanabildim seni uzaktan izlemeye," diye fısıldadı. Gözleri ve elleri saçlarımı okşuyor, kıymetlendiriyordu. "Sonra rüzgâr okşadı saçlarını." Gözlerini gözlerime dikti ve keskin, yoğun bir bakış yolladı. Ağzım kurudu. "Rüzgârı bile kıskandım," dediğinde gözlerim istemsizce büyüdü. Yumuşakça dokunan elleri biraz daha sahiplenici bir edayla sertleşti ve boynumu kavradı. Alnını alnıma dayadı. Belim ise diğer elinin arasında kaybolmuş, ona doğru hapsolmuştu. Koca ellerinin arasında ufacık kaldım. Kendimi genellikle bu kadar ufak tefek bulmazdım. Onun yanında kadınsı, küçük ve güvende hissediyordum.

Burnunu burnuma acı verecek bir hasretle sürttü:

"Seni omzuma kaçırıp götürmemem için bir neden söyle."

Derin bir soluk çekerken, bir yığın neden aradım. Ama hepsi ona çıkıyor, hepsi onu istiyordu. Mantığıma tutunarak fısıldadım:

"Ağabeyimi kızdıramayız."

Ali sinirli bir soluk aldı. Kafasını boynuma doğru gömerek, sert sesiyle konuştu:

"Oğuz ağabeyimde de katır inadı varmış. Günlerdir adamın ardında dolanıyorum bana mısın demiyor."

Kıkırdamama engel olamadım:

"Çok duyuyorum evde merak etme. Ağabeyim seni bol bol anıyor."

Ali de benim gibi gülerken kafasını kaldırıp haylaz bakışlar attı:

"Ben de diyorum ki kulağıma böcek mi kaçtı ne bu vızıltı. Meğer günah falan kalmamış bende, süpürmüş kayınbiraderim."

Yüzümün rengi kayınbiraderim lafına bile atarken kafamı yere eğdim. Ancak Ali buna izin vermeden çenemi kavradı ve göz göze geleceğimiz şekilde dizlerini kırdı.

"Utanma benden cennet bakışlım. Kaçırma gözlerini."

Çocuk gibi mızmızlanarak söylendim:

"Utandırma sen de."

Kısık bir kahkaha atarken beni kollarına çekti. Saçlarımda ve boynumda tekrar soluğunu hissettim. Bu sefer ben de ona sıkıca sarıldım ve boyun girintisine sokuldum. Hilalin altında, karanlığın ardında, kimsenin göremeyeceği, yalnızca bizim fark edeceğimiz bir ateşle sarmalanmıştık.

Aşk taşıyordu kalbimden, arşa ulaşıyordu. Yıldızlarla cenk ediyor, güneşe göz kırpıyordu. Öyle ışıldıyordu ki kalbim; güneş utanıyordu, yıldızlar sönüyordu ve ay sadece ortaklık ediyordu, şahit tutuluyordu bu sevdaya. Şahit tutuluyordu gün, şahit tutuluyordu yıldızlar ve en yüce olan şahidimdi ki, ben bu adamı seviyordum.

Ali benim gibi hilale takılı kalan gözlerini indirip yüzümü inceledi. Bakışları öyle yoğundu ki kızarmamak elde değildi. "Seni şimdi öyle öpmek istiyorum ki..." diye soludu. Utançla gözlerine baktım. Gözleri, dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokuyordu. Bir çıtırtı bu bakışları engelledi ve ben daha ne olduğunu anlamadan Ali tarafından kucaklanıp bir ağaç gölgesine taşınmıştım. Yere indiğim vakit sesin geldiği yönü taradım,

ancak Ali kafamı bile çevirmeme izin vermeden beni tuttuğu gibi ağaca yasladı ve öpmeye başladı. Ben sesin sahibinden korkarak gözlerim açık Ali'yi uzaklaştırmaya çalışıyordum ancak onun umurunda değil gibiydi. Dudaklarıma doğru konuştu:

"Eğer beni öpmezsen bütün evi ayağa kaldırırım."

Gözlerim ciddi olup olmadığını taramak için gözlerini buldu, ancak maviler hiç olmadığı kadar kararlıydı. Sesin kesildiğine emin olduğumda Ali soluk almama izin vermeden tekrar dudaklarımı buldu. Karşılık talep eden dudakları sahipleniciydi. Dudaklarım ne yaptığı belirsiz bir şekilde onu takip etti. Bu Ali'nin beni daha sıkı sarmasına, daha sert öpmesine sebep oldu. Ellerim omzunu buldu ve onun elleri belimi sıkı sıkıya kavradı. Beni ayaklarının üzerine kaldırdı ve yüzlerimizi hizaladı. Bir çıtırtı daha duymuştu kulaklarım ancak zihnim sıvılaşmış, ağaç köklerine doğru uzaklaşmıştı. Ali soluk soluğa geri çekilirken nefesini düzene sokmak için kafasını boynuma gömdü. Sıcaklamış tenim onu kucaklıyordu.

"Kokun, dudakların, gözlerin..." derin bir soluk çekti. "Sen benim ecelim olacaksın hatun."

Çıtırtı sesleri çoğalırken kendimi Ali'den zorlukla geri çektim. Yüzümün hâlini ancak hayal edebilirdim. Ali'nin gülüşü ve gözlerindeki ışıltı pek de iç açıcı bir hâlde olmadığımı söylüyordu. "Şöyle kızarıyorsun ya," diye fısıldadı kafasını yana doğru eğerek, "Seni yiyesim geliyor." Daha beter kızarırken gözlerimi büyütüp omuzlarını yumrukladım. "Şöyle şeyler söyleyip beni utandırmakla eline ne geçiyor?" diye sinirle fısıldadım. Bu sırada etrafı kolaçan ediyordum.

Ben etrafı yoklarken alnıma, yanaklarıma, dudaklarıma defalarca öpücük almıştım. Her defasında omuzlarına vursam da kıkırdamadan edemiyordum. En sonunda "Hadi git artık yakalanacağız," diye söylendim.

"Tamam, giderim karıcığım ama bir şartla." dedi. Şartını sorgulamak için yüzünü taradım. Eliyle dudaklarını gösterdi. "Ben ikaz etmeden beni öpeceksin ve bana kocacığım diyeceksin."

Boğazımın kuruduğunu hissederek yutkundum. Benden böyle utandıracak şeyler istemesi hiç adil değildi.

"Hadi Karamel, seni bekliyorum. Senin sayende Karamel müptelası oldum."

Kaşlarımı soru sorarak kaldırınca muzipçe gülümsedi:

"Hâlen, gizlice şeker yediğini herkesten saklayabilirsin ama Sarı'dan asla. Hele ki bu Sarı artık senin tadına bakabiliyorken."

Bu sefer omzuna daha sert bir yumruk attım ve yüzümü saklayacak yer aradım.

"Arsız mısın sen ya? Yok sana öpücük falan! Git düğüne kadar da gözüme gözükme."

Ali kollarını birbirine bağladı ve olduğu yerde kök salmış gibi kaldı.

"Tamam, o zaman benim de canım bir türkü mırıldanmak istiyordu. En iyisi hemen başlayayım."

Bağıracağını anladığım an ne yaptığımı bilmeden dudaklarımla dudaklarını kapattım. Kısa bir öpücüğün ardından geri çekiliyordum ki belime sarılan kollar buna izin vermedi ve dudağımı istila eden dudaklar daha da derinleşti.

Ayaklarım resmen çözülmüş, dizlerimde derman kesilmişti. Beni aniden bırakınca bir süre dengemi sağlamaya çalıştım. Ali nefes nefese ellerini saçlarından geçirdi ve "Eğer hemen gitmezsem, ağabey falan dinlemeyeceğim," diye soludu. Alnıma kısa ama kopamıyormuş gibi sağlam bir öpücük kondurdu ve koşarak uzaklaştı. Elim kalbimin üzerinde, bacaklarım titrek gelecekteki kocamın arkasından bakarken mırıldandım:

"İyi geceler kocacım."

***

Ali cennet kokulusunu arkasında bırakırken kendi kendine söylenmeden edemiyordu. Ece onun karısıydı ve Ali onun kollarında uyuyamıyordu. Liseli âşıklar gibi köşe bucak kaçıyor, bulduğu anda da kokluyor, kopamıyordu. Yıllar yetmemiş gibi sabrına gem vurmaya devam ediyordu. Arka bahçeye doğru ilerlerken Ece'yi sırtlayıp kaçırmamak için ellerini ve bedenini öyle kasmıştı ki tepesinden düşen varlığı son anda fark etmişti.

İri bir erkek cüssesi, neredeyse on metrelik mesafeden hiç gocunmadan atlarken, Ali saldırmaya hazırlanmıştı. Sevdiğinin evinde, yakınında bulunan camlardan atlayan bu adam da kimdi? Ali tam yumruğu geçirecekti ki aynı anda yumruğunu havaya kaldıran Yusuf ağabeyiyle karşılaşınca bir süre kendine gelemedi. Elleri havada, diğer elleri ise birbirlerinin ya-

kalarında, şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. "Ağabey?" dedi Ali. Sonra yüzünde aptal bir sırıtış yükseldi. "Sen de mi?"

Yusuf yumruğunu indirdi ve Ali'nin yakasını bıraktı. Ağır ağabey imajını zedelemesin diye omuzlarındaki tozu temizledi ve dimdik Ali'ye baktı. Ama Ali hâlâ sırıtmaya devam ediyordu. "Sırıtma ulan," diye sahte bir sinirle söylendi Yusuf ağabeyi. "Ne yapalım? Ben alışkın değilim aslanım Güvercin'imden ve yavru aslanımdan ayrı kalmaya."

Ali artık kahkahalarını tutamıyordu. Yusuf aklına yeni düşmüş gibi bir anda Ali'ye döndü ve Ali daha kaçamadan koltuğunun altında kıstırdı.

"Gel gelelim fasulyenin faydalarına," diye mırıldandı Yusuf ağabeyi. "Senin burada ne işin var koçum?" derken Ali'nin kafasını iyice ezip saçlarını karıştırmıştı.

Ali zorlukla elinden kaçtı, kurtulduğunu düşündüğü sırada bu sefer köşeyi dönen başka bir bedenle çarpıştı. Ali artık tahammül sınırı aşılmış gibi söylenmeye başlıyordu ki gördüğü kara gözlerle kalakaldı. Daha ne olduğunu anlamadan, her haftaki rutinine kavuşmuştu. Çenesine inen yumrukla sırtı duvara çarparken, "Yine mi ya?" diye sızlandı. Oğuz ağabeyi ise burnundan soluyordu:

"Ulan, ben sana demedim mi? Adam gibi gelip istemeden, kanıtlamadan karşıma çıkma demedim mi?"

Sonra tekrar üstüne yürüdü ancak Yusuf onu engelledi.

"Hemen de parlıyorsun Oğuz be. Bir dur, bir soluklan. Senin ne işin var burada?"

Ali, Oğuz ağabeyinin utançla kızardığına yemin edebilirdi. Hiddetli gözleri Yusuf'un sözüyle yumuşamıştı.

"Sen ne arıyorsan onu," diye kestirip attı Oğuz. Ancak hedef tahtası hâlâ Ali'ydi. Ali de dememesi gereken bir şeyi çoktan söylemişti. "Ben de sizin gibi kurbanım," diyordu ancak Oğuz ağabeyinin gözleri yeniden kararmıştı.

"Ben karımı görmek için geliyorum, senin ne haddine oğlum!" diye bağırdı. "Ece senin hiçbir şeyin. Ne diye günaha yetiriyorsun kardeşimi?"

Ali çenesini tutması gerektiğini biliyordu ancak, "Hiçbir şeyin" lafına tahammül edememişti. Kızların sesi avluyu dolduruyordu ve hepsi örtünmüş, arka bahçenin yolunu tutmuştu. Ali, Ece'nin sesini duyar gibiydi fakat

kulakları daha demin Oğuz ağabeyinin söyledikleri yüzünden uğulduyordu. Ece "Hayır, Ali!" diye ikaz etse de bir çırpıda söyledi. "Karım," dedi. Darbeyi bekledi ama Oğuz onun ciddiyetini sorguluyor gibi bakıyordu. Ali hayatında olmadığı kadar ciddi ve kararlılıkla Oğuz ağabeyinin karşısına geçti ve "Senin kız kardeşin, benim nikâhlı karım ağabey." dedi.

Tabii bunu söylemesinin hemen ardından gözlerinin önünde bir ışık patladı ve gözüne isabet eden yumrukla yeri boyladı. Yumruk arsızı mı olmuştu? Çünkü karısı üstüne eğilip onu azarlarken sırıtıyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" diyen Eslem'in şen sesi geldi. Herkes "Hayır!" dese de Eslem lafa girdi.

"Bunun kızlar toplantısı olduğundan emin miyiz? Çünkü bence biraz daha beklersek, her an erkeklerin sayısı bizi geçebilir." Kıkırdadı. Ardından ekledi:

"Sizinkilerin ata sporu da doğalgaz borularından tırmanmak galiba."

Ali bile sırıttı. Tabii yanağı ağrıyınca homurdanarak sustu. Bu işi başına kendi açmıştı. Ama memnundu. Artık yalan da yoktu. Ece'nin Ali'ye ait olduğunu herkes biliyordu.

29. BÖLÜM

UĞRAK LİMAN

Tırnaklarımı âdeta paramparça ederek odamda volta atıyordum. Yarın büyük gündü ve ben bunun gerçekliğine hâlâ inanamıyordum. O gün ağabeyim Ali'mi yakaladığında, büyük kuzenimiz Emel ablanın bahçeye adım atmasıyla ve cırlamasıyla ortalık bir anda mahşer yerine dönmüştü. Ali'nin morarmış yüzünü, benim gözyaşlarımı, ağabeyimin burnundan solumasını gördüğü an işe el koymuş, Oğuz ağabeyimi yengemle beraber odasına göndermiş, Ali'yi de mutfakta benimle bırakmıştı. Oğuz ağabeyimin itirazlarını tek sözle susturmuş, kızları sakinleştirmişti. Onun bu, olaylara hâkim tavrını özlemiştim.

Annesi ile babasının ayrılığı ardından yurt dışına gitmiş, annesinin utanç verici geçmişini de annesini de hayatından silmişti. Yusuf ağabeyimin her ne kadar onların annesi yüzünden hayatı kararsa da onlardan vazgeçememiş, annesiz, babasız, kardeş ilan etmişti onları kendine. Ege her ne kadar itiraz etse de utancından ağabeyinin yüzüne bakamasa da Yusuf ağabeyim onun okul masraflarına ve yaşam mücadelesine destek veriyordu. Ege... Onun için içim acıyordu. Bilmediği bir dünyaya, günahın çocuğu olarak doğmuştu. Öylesine yakışıklı, canlı ve tatlı bir çocuktu ki kimse ona günahı yakıştırmazdı ama annesi ve amcasının günahının en büyük kanıtıydı.

Yusuf ağabeyimin kardeşi Yüsra ise bunları bilecek yaşa henüz gelmişti ve ona geçen yıl bu durumu anlatmak Erva'ya düşmüştü. Erva he-

pimizin annesi, sırdaşı, ablasıydı artık. Yüsra onun omuzun da ağlamış, saatler sonra dayanamayan ağabeyinin kollarında son bulmuştu gözyaşları. Yusuf ağabeyim belki değişmişti, eski Demir gibi bakan gözleri, karanlık yüzü yoktu. Ancak hâlâ bir kadının ağlamasından nefret ediyor, o küçük, çelimsiz ve korku dolu erkek çocuğu gibi kötü haberlerden kaçınıyordu. Karısının etekleri altına sığınıyordu artık. Buna ne kılıbıklık ne de vurdumduymazlık deniyordu. Buna sığınmak deniyordu en doğru limana, buna son bulmak deniyordu, buna evlilik deniyordu. En çok imrendiğimdi bu. Koskoca bir adamın, Ali'min kollarımın arasına girip küçük bir çocuk gibi sığınmasını istiyordum her daim. Onun uğrak limanı hatta yerleşik hayatı olmak istiyordum. Sarı, görünsün istiyordum o büyümüş, keskinleşmiş yüz hatlarında. Ben de Karamel kokan küçük Ece olayım istiyordum.

Şimdi buna, bu hayata, bağlanmaya çeyrek kala yine özlemiştim mavileri. Neredeyse iki gün oluyordu. Ali ile görüşmemiz artık imkânsız hâle gelmişti. Bunun başlıca sebebi isteme, nişan hazırlıklarıydı. Ali ve benim isteğim üzerine isteme günü yüzük takılacak, şatafatsız bir senfoninin ardından düğün yapılacaktı. Düğün konusunda da ufak olması konusunda ısrar etmiştim ancak Ali tüm cihanı çağırmaktan söz ediyordu. Ona beyazlarla, belimde al kuşağımla gelişimi yedi cihan duysun istiyordu. Bir ayda ayarlayamayacağımızı söylesem de pek umurunda değil gibiydi. Annesini, annemi, bütün büyükleri ayağa kaldırmış, resmen "O düğün bir ay içinde gerçekleşecek!" diye kükremişti. Bunları Erva'dan işitirken renkten renge giriyordum. Ağabeyimin ısrarı üzerine yine Ervalardaydım. Burası Ali'ye uzak olduğu için görüşemeyeceğimizi düşünüyordu. Ancak Ali mesajlarına bakılırsa fırsat kolluyordu.

***

Mahkeme sona ermişti. Artık Ali'nin ağabeyinin katilleri hak ettikleri yerdeydi. İlk duyduğumuzda her ne kadar şaşırsak da o iflah olmaz adamların hakkından küçücük bir çocuk ve annesi gelmişti.

Yiğit...

Yiğit ve annesinin yıllardır o adamdan eziyet gördüğünü öğrenmiştik, ayrıca o minik yüreğin beni özlediğini... Bu özlemle başlamıştı minik konuşmaya, sonra benden, Ali'den söz etmişti annesine. Kadın ilk fırsatta bulmuştu Ali'yi ve dökmüştü bir bir inci gibi gözyaşlarını. "Bir kadına bu

kadar ağlamak yakışmaz." demişti Ali. "Bir anne, bir eş ağlamamalı Ece'm. Adam mıdır bir kadını ağlatan? Şimdi kendimi bırak, bir de bu kadın için çabalamaz mı bu kalp? Yürek bu Ece'm, senin erkeğinin yüreği. Yürekli adama korkaklık yakışmaz."

Bir kere daha âşık etmişti bu sözleri deli ve mert yüreklime. Yiğit, beliriyordu günlerdir gözlerimde. Buruk tebessümlerle hatırlıyordum Ali'minkini andıran mavileri.

Kucaklaşmamız, hasret gidermemiz için sayılı günlerimiz vardı Yiğit'le. Annesi ve çocuğu güvenli bir yerde tutuyorlardı ve birkaç gün sonra özgür kalacaklardı. Yusuf ağabeyimin isteği üzerine artık Ervaların çatı katında yaşayacaklardı. Kadın itiraz etse de bunun bir iş teklifinden öte yanı yok gibi davranılmıştı. Ashap'a bakması karşılığında o odada kalacaktı. Ayrıca Ashap'a arkadaş olarak Yiğit'i asla yanından ayırmayacaktı.

Minnetle iç çektim ve harap ettiğim parmaklarımı cam kenarına iliştirdim. Kendimce bir ritim tutturuken ayın sıcak yüzüyle bakıştım. Yatsı namazımı kılmıştım. Aya selam etmiş, uyumak için düşünceleri zihnimde gezdirmiştim. Uyuyamayınca başörtümü takınmış, deli gibi dolanmıştım birkaç adım boyu odada.

Özlem sarmıştı dört bir yanımı. Gece ve dağlar kokusunu hatırlatıyordu bana. Erva'nın evini seviyordum, ancak böyle zamanlar pek emin olamıyordum. Eskiden beri pencereyi açıp için için koklamaya korkardım bu dağ havasını. Onu getiriyordu poyraz yeli, onu getiriyordu gecenin sıcak kollarıyla beni sarmalayan kokusuyla.

İç çekerek yatağıma girdim. Başörtümü kafamdan sıyırarak çekmecenin üzerine iliştirdim, üzerimdeki uzun tuniği yorganın altından kendimle savaşarak çıkardım. Kendime neden eziyet ettiğimi bilmiyordum, bu günlerde tembelliğim yüz tutmuştu. Nemli saçlarımı salarak yastıkla ve yarım kollu tişörtümle buluşturdum. Tekrar iç çekerek kafamı yastığa gömdüm ve uyumak için savaş verdim.

Savaşımın ardından neyse ki bilinçsizliğe doğru yürürken açık pencereden bir ses işittim. Evet, sonbahar vakti dayanamamış, aralamıştım pencereyi. Soğuk umurumda değildi, bu kansızlık her vakit üşütüyordu zaten bedenimi. Bir damla o koksun istemiştim oda, rüzgâr bana onu getirsin. Getirmişti de şimdi rüzgârın etkisiyle açılan pencereden doluyordu içeri.

İç çekerek kirpiklerini çiçek çiçeği kokuyordu. "Ah, nasıl da özlemişim," diye mırıldanırken elleriyle

"Biliyorum, daha erken gelirdim."

Dışarıdaydım, vedalaşmak için açılmıştı. Yatakta doğrulmaya çalıştım ama yatağın diğer tarafı çöküverdi, belimden tutuldu ve o tarafa doğru çekildim. Ve uysal eller, sıcak belimi kucakladı.

"Ali..." diye hayretle mırıldandım. Sesimi kırık tutmaya çalışıyordum.

"Efendim karıcım?"

Kafamı çevirip onu görmeye devam edecektim, Ali izin vermedi. Belimdeki elleri yükselmiş, bedenimizi bir bütün hâline getirmişti. Yüzüme hücum eden kanla, iki büklüm ve tedirginice yükseldim ona.

"Nasıl... Nasıl tırmandın?" Bunu sormam aptalcaydı. Ancak bu kadar yükseklere tırmanmış olması, hele ki gece karanlığında beni tedirgin etmişti.

"Yıllardır senin yüzünden o kadar ağaçlara, kayalara tırmandım güzellik. İzin ver de şu ufacık yeri de kollarımın sıcaklığı için tırmanayım."

Yüzümde aptal bir gülümseme oldu. "Nasıl?" diye sordum. Geçmişten açılan bahisler, özlemler hep hoşuma gidiyordu. Ben onun için yanarken, onun da benim için yandığını bilmek.

"Mesela her gün bir çiçek koparırdım sana gülüm," dedi kollarıyla beni çevirip yüzlerimizi hizalarken. Gözlerinin mavisini özlediğim adam, nasıl da güzel bakıyordu kahvelerime. Buharlar çıkarıyordu sade kahvelerimden, iki şeker atıyor, bayram ettiriyordu gönlümü.

"Böyle bakarsan anlatamam," dedi Ali gözlerimi tararken. "Nasıl bakıyorum ki?" diye sordum utançla. "Misket gibi," dedi hiç beklemediğim bir cevap vererek. Kaşlarım çatılırken, "Misket gibi mi gözlerim?" dedim, dudaklarım büküldü. Parmak uçlarıyla dudağıma hafifçe vurdu. "Hatırlar mısın bilmem ama biz erkek çocukları misket oynarken sen de kız başına diklenirdin bize. Çocuklar seni oynatmadıkça bana dikerdin gözlerini; öyle nemli, parlak bakardı ki gözlerin, miskete benzetirdim onları. Ellerini açıp 'Bana da iki tane misket ver. Söz veriyorum on tane yapacağım. Şu kızıl kafayı yeneceğim ve sana bir sürü, bir sürü misket getireceğim.' derdin. Ben de 'Senin zaten iki tane misketin var Karamel,' derdim. Anlamazdın beni. Daha çok ağlardın. 'Ben kazanır sana bir kavanoz dolusu misket ge-

[illegible] Ama ben [illegible] ellerime, o [illegible] [illegible] [illegible]

Kaşlarım çatılıyordu ansızın. Düşman kesiliyordum yazara. Bazen de biliyordum hangi kitabı okuduğunu, renginden anlıyordum. Okuyordum onu. Senden önce bitiriyordum belki. Sonra elinde yine o kitabı gördüğümde her iç çekişinde sinir küpüne dönüyordum. Biliyordum o kitaptaki afili laflar eden adamı, onun sözleri ışıklar yaktırıyordu gözlerinde. O adamı öldürmek istedim Ece. Bir kitap karakterini... Aklımı yitiriyordum her yaz. Çünkü gidiyorduk o yazlığa ve güneş gizlemiyordu güzelliğini. Yeşiller, sahiller, geceler bile yakışıyordu sana. Koluma takıp getirdiğim kızlara öfkeyle bakan gözlerin bile tesellimdi benim. Kendimden iğrensem de bana baksın istiyordum gözlerin. Nefretle, tiksintiyle, belki de aşkla. Ama baksın istiyordum işte."

Sözcükler tamamlanırken gözlerimden yaşlar süzülüyordu. O günleri hatırlamak bana iyi gelmemişti. Ama konuşulmalıydı bunlar. Sadece okuyarak işitmiştim onu. Şimdi onun sesinde, onun gözlerinde kırgınlığı görüyordum, özürler görüyordum, bugüne duyduğu minneti görüyordum. Gözyaşlarımı dudaklarıyla yumuşakça sildi. Yanağımdayken dudakları nefesini üflercesine fısıldadı:

"Çok yaktım değil mi canımı? Kendim yandığım gibi seni de yaktım prenses."

Kendime engel olamadım, beline sardım kollarımı. Kafamı uğrak limanıma gömdüm. İşte bunu istiyordum. Burayı, bu sıcak, kokusunun en yoğun olduğu boyun kenarını. "Özlemini çektiğim kadar varmışsın be Ali'm," dedim boynuna doğru. "Sana dokunmadan özlüyordum, koklamadan, bakmadan. Ama sanki ruhum biliyordu bu hissi. Sanki sen bana aittin ve ben yokluk çekiyordum. Sensizliğin acısını çekiyordum. Kaç gece ağladım namazlığın başında? Kaç kere ıslattım Hak kelamlarını? Her gittiğimde Yaradan'ın kapısına seni zikrediyordu dilim. Utanıyordum ama sussam bu sefer gönlüm fısıldıyordu O'na doğru. 'O kulunu bana helal kıl,' diyordu yüreğim, dilim 'Sök at onu içimden Rabbim,' derken."

"Şişt..."dedi Ali elini dudaklarıma kapatarak beni biraz geri çekti. "İçim kuruyana kadar seni diledim ben Ece. Yansam da o olsun içimde dedim. Dilim bile varmadı sensizliğe." Göz kapaklarımın neminden öptü. "Ağlama cennet bakışlım. Artık sana ağlamak yasak. Ancak gülerken ağlayabilirsin. Belki bir de şey dışında..."

"Ne?" dedim gözlerimin nemini silerken. Yüzünde inanılmaz ve ışıldayan bir tebessüm oluştu. Göz kenarları kırışana kadar kocaman bir tebessüm.

"Çocuklarımı doğururken," dedi arsızca. Kızaran yüzümü göğsüne gömdüm. "Şişt..." dedi beni kaldırmaya çalışırken. Ben inatla kafamı kaldırmayınca kahkaha attı. "Utandın mı? Benim utangaç Karamel'im?"

Kafamı onaylarcasına sallayıp daha çok gömdüm göğsüne. Ali tüm bunlar yetmezmiş gibi kulağımın dibine nefesini üfledi ve fısıldadı. "Böyle sokulmaya devam edersen daha çok utandıracağım seni."

Utançla geri kaçarken sımsıkı yumduğum gözlerimle Ali'nin göğsünü yumrukladım. "Utandırmasana öküz. Sana at sineği derken ne kadar da haklıymışım. Vız vız tepemde bir susmuyorsun!" Hızımı alamamış devam ederken yataktan çıkmaya koyuldum. "Hem sen bu saatte niye geldin ki, yarın istemeye gelmeyecek misiniz? Ağabeyim duyarsa ne olur biliyor musun?" Utancımı gizlemek için hızlı hızlı konuşup doğrulurken belimde tutularak tekrar yatağa fırlatıldım. Evet, resmen fırlatıldım. Sonra da üstüme kocaman cüssesiyle yaslandı ve dudaklarım son kelamını ederken susturuldu.

"Oha..."

Ali dudaklarıma kapanmış, beni susturmanın en kolay yoluymuş gibi öperken ellerimi de iki yanımda hareketsiz hâle getirmişti. Debelensem de koca cüssesine pek fayda etmiyordu. Bir süre direndim ama gerçekten direndim. Sonra yorgun düştü bedenim, yorgun düştü zihnim ve "teslim ol" diye bağırdı yüreğim. Gözlerimi sıkı sıkıya yumup buluştum cennet tadıyla. Teslimiyetimle belime dolandı kollar ve bedenlerimiz bir bütün hâline gelene kadar sarıldı bana. Dudaklarım dudaklarında, ufacık bedenim kucağında... Bir saniye çekti dudaklarını, "Bunca yıl," dedi tekrar bir öpücük kondururken, "Bundan ayrı nasıl yaşamışım ben?" Tekrar buluştu dudaklarımla. Saniyeler sürdü belki ama bana saatler gibi gelmişti öpüşü. Sonra alnını alnıma dayadı ve hırıltılı nefesiyle isyankâr bir sesle hırladı. "Geçmez artık bu bir ay," dedi ve beni de yanına alarak, yan yana birbirimize bakacağımız şekilde uzandı. Sonra kaşlarını çatarak boncuk gibi açılmış gözlerime baktı, "Uyu Ece'm. Uyu ki geçsin şu günler." Sonra kaşları daha da çatıldı. "Bu ay 30 gün değil mi?" Derince oflayıp beni sarmaladı ve

yüzümü göremeyeceği şekilde boyun girintisine soktu. Ben derin bir soluk çekerken homurdandı:

"Mümkünse orada nefes bile alma Karamel. Yahu, 30 gün kaç saat? Kaç dakika? Ulan Oğuz ağabey, ulan... Bu bana yapılır mı be!"

Kıkırdayarak iyice sokuldum kucağına. Hatta arsızca boynuna bir buse kondurdum. "Tatlı rüyalar kocacığım," diye mırıldanmayı da eksik etmedim. Tabii o haylaz sesi saniyesinde cevap verdi:

"Rüyalarım hep tatlı zaten prenses. Sebebini biliyorsun değil mi?"

"Hıhı." diye bir şeyler geveleyerek uyumuş taklidi yaptım. Taklidim kısa sürmüştü çünkü bu sıcaklık ve koku uykunun kollarına çoktan çekmişti. Uykulu sesini işittim:

"Çünkü orada hep sen varsın."

***

Rahatsız edici telefon sesiyle suratımı buruşturdum. Sıcak ve büyük bedene iyice sokuldum. Minnetle iç çektim. Bütün gün burada uyuyabilirdim. Ancak beni kucaklayan beden rahatsızlıkla kıpırdandı ve elini komodinin üzerindeki telefonuna attı. Telefon halıyla buluştu ancak hâlâ susmuyordu. Söylenerek telefona uzandım, bir yandan da beni kendine doğru çekiştiren kollarla cebelleşiyordum. Yapışmış göz kapaklarımı açıp, arayan kişiye baktım.

"Annem" arıyordu. Cevaplama tuşuna basarak annemin cırlayan sesini bekledim. Ancak karşımdaki ses şöyle bağırıyordu:

"Oğlum Ali! Saat kaç oldu neredesin sen? Kaç gündür ortalığı ayağa kaldırdın isteme günü yoksun. Oğlum, kendime istemeyeceğim ya kızı."

Hızla telefonun ahizesini elimle kapattım ve Ali'ye seslendim. "Ali kalk çabuk. Ali... Şişt! Kış uykusuna mı yattın? "

"Ya hatun izin ver de sıcak sıcak uyuyayım koynunda." Ahizeyi tutmayan elimle Ali'nin ağzını kapatırken hırladım. "Kalk çabuk yoksa bugün isteme falan olmaz." Bunu duyan Ali gözlerini büyüterek doğruldu.

"Kızım asabımı bozma benim. Ne olmaz? İstersen dene. Zaten karımsın atar omzuma kaçırırım seni."

"Of Ali, hemen ayılığı ele al zaten. Mağara adamı mısın sen? İstersen saçlarımdan tutarak sürükle beni." Gözlerimi devirerek elimle telefonu işaret ettim. "Annen arıyor," dedim. "Kaynanan mı?" diye sordu pişkin pişkin sırıtırken. Omzuna yine her zamanki yumruklarımdan atarak cırladım.

"Sakın annene yanımda olduğunu söyleme bak, sakın!"

"Tamam, hatunum ya. Ben kadın sözü dinleyen bir kılıbığım ama bu aramızda kalsın. Yusuf ağabeyimle o kadar dalga geçtim başıma geldi."

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silmeye çalışarak dudaklarımı büzdüm ve telefonu Ali'ye uzattım. Ali annesiyle konuşurken gözlerini üstümden çekmiyordu. Yataktan çıkmak için koyulmuştum ki Ali beni çekerek kucağına oturttu.

"Tamam, Songül sultan. Hemen de parlamışsın yahu. Tamam... Çikolata da kolay. Annem ben nereden bulayım sana muz çorabı? Kurban olduğum beni tüccarlarla papaz etme. Tamam, Sultanım tamam geliyorum. Anne kız, ben hazır buradayken akşamı beklemeden gelseniz de uzamasa şu iş..."

Ali bu lafı tamamlar tamamlamaz telefonda bir bağırış koptu ve aynı anda Ali'nin omzunu dişledim. Ali iki yandan saldırıya uğramış gibi gözlerini sımsıkı yumdu.

"Tamam ya ne büyüttünüz. Annem bu kulak kurban olduğum. Ayrıca Ece'm, dişleme omzum koptu."

Utançtan renkten renge girerken telefonda da eş zamanlı haykırışlar duyuluyordu. Ben doğrulmaya çalıştıkça Ali tek koluyla belimi sarıp kendine yaslıyordu. "Neyse annem hadi birazdan gelirim yanına. Gelininin de selamı var. Ellerinden öpüyormuş."

Sesimi duyurmaya utandığım için dişlerimi sıkarak Ali'ye kısık seste sayıştırdım. Masum ama yerinde argolarımı sıralarken Ali telefonu kapatmış, beni kollarına hapsetmişti. Bebek gibi kucağına oturturken yüzümü bir eliyle avuçladı ve kendine çevirdi. Utançtan kızarmış ve öfkeyle yanan yüzümü öptü.

"Akşama kadar özleyeceğim. İzin ver bari doyasıya öpeyim." dedi yanaklarımı öperken. Sinirle ellerinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Senin hiç utanman arlanman yok mu adam? Ben nasıl bakacağım annenin yüzüne?"

"Ne var kızım ya? Herkes senin benim karım olduğunu biliyor. Ne saklayacağım? İstersen şimdi aşağı inip..."

"Ay! Manyaklaştın iyice Ali. İn aşağı da bu seferde Yusuf ağabeyimden bir yumruk ödülü al. Düğünümüze kadar her yerin moraracak. Gerçi benim işime gelir, o takımların içinde nasıl görüneceğini düşündükçe..."

Bu sözler üstüne birkaç öpücük, büyük bir kucaklaşmayla ödüllendirmiştim. "Benim gözlerim beyazlar içindeki karımdan başkasını görmez," dedi. Huysuzlanarak mırıldandım:

"Onlar seni görüyor ama. Hele ki tüm kızlarla bir geçmişin varken..."

"Geçmişimi," diye sayıştırmaya başlayacakken dudaklarımla susturdum.

"Küfür yok aşkım."

Sırıtması büyürken burunlarımızı sürterek erkeksi bir sesle kıkırdadı.

"Sen beni böyle sustururken kendimi küfür etmekten nasıl alıkoyarım aşkım?"

Kıkırdayarak onu pencereye doğru iteledim.

"Hadi git. Benim hazırlanmam gerek. Akşama görücüm gelecek de."

Ali sahte bir sinirle kaşlarını çattı:

"Kimmiş o benim Karamel'imi isteyen?"

"Söyleyeyim de onu da geçmişteki gibi kaçır değil mi?"

Kıkırdadı:

"Onu öldürürüm!"

Yalandan gözlerimi büyüttüm:

"Sarı'ma çok benzeyen, biraz daha hırçın, biraz daha kıskanç, biraz daha âşık olunası bir adam."

"Kimse Sarı'ya benzeyemez," diye burnunu dikleştirdi Ali. Sonra bana yanaşıp alnıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Ece de Sarı'dan başkasına yâr olmaz."

30. BÖLÜM

SALINCAK

Mutfağı talan etmiş, perdenin kornişi ile münakaşa etmiş, tırnak etlerimle ise üçüncü dünya savaşını başlatmıştım. "Geldiler mi?" diye en az bininci kez soran Eslem'e neredeyse çığlık atacak bir ifadeyle bakıyordum. "He yavrum, geldiler. Ben de hazır onlar gelmişken camdan kaçmanın provasını yapıyorum. Dedim 10 yıl bekledim, bir 10 yıl daha beklerim."

Eslem de benim gibi gözlerini devirdi. Bu kalp dayanmayan günümde yanımdalardı. Yüsra alttan ders vermek zorunda olduğu için yoktu, Emel abla ise babası ile hasretlik gidermek için bağ evlerine gitmişti. Ege'yi şiddetle çağırmamıza rağmen ne üvey babasını, ne öz annesini, ne de bizleri görmek istemiyordu. Babasına ve annesine öfkeliydi. Yurt dışında, ailesinin yanında olan annesini ne Ege, ne de Emel abla kabulleniyordu. Bir celsede boşandıkları için amcam da kendi hayatına bakmış, tüm geçmiş defterini bir seferde kapatmıştı. Ancak Ege, Yusuf ağabeyimle görüşmeye, bizimle yüz yüze gelmeye utanıyordu ve bu hepimizi öfkelendiriyordu. Onun parlak, yeşil gözlerindeki suçluluğu hatırladıkça içim burkuluyordu.

Derin düşüncelerimi Rana'nın kısık çığlığı böldü. Büyük bir heyecanla el çırptı ve çığırdı. Evet, Rana'yı da kaybediyorduk artık.

"Geldiler kız, geldiler!"

Bu sözler üstüne ellerim, ayaklarım hatta ayak parmaklarım bile birbirine dolanmıştı. Kızlar derin nefesler aldırırken yengem ve Erva içeri girmiş, benim bu hâlime kahkahayı patlatmışlardı.

"Ay ne gülüyorsunuz be!" diye cırladım. "Sizin o hâllerinizi görmesem, içim yanmayacak. Sizi de gördük hanımlar."

Erva kıkırdayarak kurabiyeleri yerleştirmeye koyuldu. Yengem ise Eymen'i çok şükür uyutabilmiş olmanın rahatlığındaydı. Heyecandan bir Erva'nın yanına, bir kızların yanına, bir yengemin yanına dolanıp duruyordum. "Geldiler di mi?" diye soruyordum Eslem'e her defasında ve o bıkkınlıkla nefesini üflüyordu. Sonra Erva'ya, "Kuzum kurabiyelerde tarçın yok değil mi?" diye sormadan edemiyordum. Erva sabırla her defasında içine ne koyduğunu anlatıyordu. Yengem bu hâlimi kıkırtılarla izliyordu. Rana ve Eslem ise işi iyice makaraya sarmıştı.

"Ervacığım, sen bence Ece'ye açık tarifini ver. Ay ne kıymetli kocası varmış."

Yüzüm renk değiştirirken Eslem'e kocaman olmuş gözlerle baktım. "Sessiz konuşsana," diye resmen tısladım. "Babam duyacak, Ali'nin babası duyacak. Daha isteme bile olmadan nereden kocası oluyor diyecekler."

"Yalan mı?" diye bu sefer en güvendiğim, en sessiz arkadaşım atladı. "Sen de mi Rana'm? Sen de mi?" diye kederle omuzlarımı düşürüp dudaklarımı büzdüm.

"Vallahi onu bunu bilmem de," diye söze başladı Erva. Ellerindeki kurabiye kalıntılarını çırpıp tezgâha yaslandı ve abartıyla eşarbını düzeltti. "Oğuz'un burun deliklerinden duman çıkıyor, Yusuf'un ondan arta kalır yanı yok. Hele baban... Hele baban..."

"Deme ya," diye daha da çöktüm. Bu hâlime kahkaha patlatmaları gecikmedi. Erva'ya kızgın gözlerle baktım. "Hain arkadaş."

Erva'dan koca bir kucaklama kapmıştım. "Kız sen biraz kilo mu aldın?" diye takılmadan edemedim ben de. Eh, hainlik karşılıklıydı. "Gerçekten mi?" diye elini karnına attı ve ovaladı. "Çok da yemiyorum aslında," Yüzünde tuhaf bir gülümseme oluştu ve elini karnında gezdirip hülyalı hülyalı karnına baktı. Bu ifadesiyle yengemle beraber çığlığımız aynı anda patladı. Erva'nın gözleri önce hayretle büyüdü, sonra yüzü utançla kızardı. "Sizden de bir şey kaçmıyor ama ya..." diye sızlandı.

"İnan şu an yeğenimi taşıyor olmasaydın, okkalı bir fiskeyi hak etmiştin arkadaşım. Benden saklamak ne demek ya?"

Ben çığırırken annem koridordan bana karşılık verdi. Çok şükür misafir odasında olan misafirler bu çığırışı duymamıştı. "Ece!" sesi bir tür uyarı, bir tür, "Gelirsem bacaklarını kırarım," çağrısıydı. Sesimi kısarak Erva'ya yanaştım ve "Ne kadarlık?" diye sırıtarak sordum. "Daha biz bile bugün öğrendik," diye beni savuşturmaya çalıştı. "Hem sen ne biçim gelinlik kızsın ya. Az usturuplu ol." Eline aldığı tabakları elime tutuşturdu. "Şunları şu masaya diz ve kenarlarına zor bela yaptığın şu tuzlu kurabiyelerden koy."

"Emin misin?" diye kaygıyla sordu Eslem, Erva'ya. Eslem'e gözlerimi devirsem de bu konuda ben de kaygılıydım. Ona katılmadan edemedim.

"Ya bence düğünden sonra deneteyim ben Ali'ye kurabiyelerimi. Allah muhafaza mürüvvetimizi görmeden gider yoksa çocuk."

Büyük bir kıkırtı daha patlak verdi ve annemin sesiyle beraber bedeni mutfağa giriş yaptı:

"Sanki beni isteyecekler. Allah'ım şu kızdaki rahata bak!"

Erva bana muzip gözlerle bakınca yine beni utandıracağını anlamıştım ama çok geç kalmıştım.

"Gülsüm yenge sen bakma onun bu hâllerine. Diğerlerini kapıdan kovar ama Ali'yi pencereden bile alır bu."

Gözlerim kocaman açtım, bu sabaha olan tesadüfi atıf, rengimi bordoya çevirdi. Bu sefer annem kıkırdarken kafamı mutfak tezgâhına gömmek istiyordum.

"Hadi baban kahveler gelsin dedi," diye kahve cezvesini elime tutuşturdu. Annem büyük bir zafer kazanmış gibi ellerini önünde bağladı ve beni seyre koyuldu. Aynı anda Erva ile bakıştık ve göz kırpışıyla gülümsememi sabit tutmaya çalıştım. "Ama anne..." diye sahte bir söylenti içerisindeydim. Annemse, "Ee, Ali'yi isteyen, kahveyi de yapar." diyerek sabırla bekledi.

Önce acemice doldurmaya başladım ki annem şüphelenmesin. Ardından arkamı onlara dönüp Erva'nın öğrettiği miktarda, öğrettiği ayarda pişirmeye başladım. Bardaklara boşaltmaya başladığımda ise annemin ağzı bir karış açık kalmış, Eslem'in eli hayretle alnını bulmuştu. Diğerlerinin onlardan arta kalır yanı yoktu.

"Kıyamet alameti!" diye gözlerini büyüttü Eslem. Annemse "O Ali'yi bir elime geçireyim, alnından öpeceğim." diyordu. Ardından doğan şamata ve benim neredeyse ağlayacak gibi olan yüz ifademe herkes kahkaha atıyordu. İçine döktükleri tuza bakınca ruhum göçtü. "Günah be," diye sızlanıyordum. "Çocuk nasıl içsin bu şeyi? Iyk."

"İçecek, paşa paşa," diye kıkırdadı Eslem. Bugün tüm arkadaşlarım birlik olmuş, bana karşı ittifak kurmuş gibiydiler.

Omuzlarımı düşürerek kavradığım tepsiyle salona yöneldim, ifadem bir anda allak bullak oldu. Çünkü şimdi o mutfaktan çıkacak, mavilerin limanına uğrayacak, ilk kez babam ve ağabeyimin karşısında ona bakmamaya çalışacaktım. Ona bakmamak ne mümkündü?

Heyecanla nefesimi üflerken, kızlar kurabiyeleri ikram etmek için önden çıkmışlardı. Annem bana son kez, merhametli gözlerle baktı, saniyelik bir bakışmayla güven aşıladı. Bir tebessüm kondurdu yüzüne ve benim de dudaklarım hemen kıvrılıverdi. Kulaklarım uğuldarken titrek adımlarla annemi takip ettim. Annem benden önce girip kapıyı ardından açık bıraktığında kalp krizi geçirmek üzereydim.

Birkaç perde arkadan izliyordum sanki odayı. Annemin tarif ettiği sırada önce babasına, sonra babama, sonra annelere ve ağabeylere dağıttım. Yengemler ve kızlar büyük koltukta tıkış tıkış oturduğu için onları en sona bırakıp gözlerindeki muzip ışıklar yüzünden dudaklarımı kenetlemek zorunda kaldım. Hele ki Eslem... Resmen arsızca sırıtıyor, neredeyse, "Hadi yine iyisin, kaptın oğlanı." diyordu. Eminim bu sözcükleri, kelimesi kelimesine daha sonra duyacaktım.

Birce'nin yokluğunu garipsemedim, onun büyükannede olduğunu biliyordum. Aslında büyükannenin de gelmesini çok isterdim. Ancak günlerdir boşladığı bahçesi ve tarlası kurumaya yüz tutmuştu. Bu sebeple düğünümüzde en önde bulunacağını, ancak istemeye gelemeyeceğini bildirmişti. Bir de benim büyükannem vardı tabii ki. Ancak o bağ evinde, Emel ablanın babası olan amcamın yanındaydı. Emel ablayla hasret gidermek ve dağ havası koklamak için mükemmel bir fırsattı onun için. Gelmekte ısrar etmişti ama babam kesin bir dille, sağlığı için gelmemesi gerektiğini söylemişti. Hayır dualarını eksik etmeden kapamıştı telefonu büyükannem. En büyük oğluna duyduğu nefret, en küçük oğluna duyduğu merhametle

karışmış, ortanca oğlunun sırtındaki yükleri azaltmaya çalışırken kadıncağız yaşının verdiği hastalıklarla boğuşamaz hâle gelmişti.

Derin bir nefes alıp son kalan kişiye, Sarı'ma dönerken, artık ellerim nasıl tutuyor, ayaklarım nasıl adım atıyor bilmiyordum. Ağabeyimin delici bakışlarını ensemde hissediyordum. Babamın meraklı, annemin ise merhametli bakışlarını. Ali'nin anne ve babasına bakamıyordum bile. Ama anlamsızca herkes bu durumu kabullenmiş, sanki olması gereken buymuş gibi davranıyordu. Ağabeyim dışında!

Tekli koltuğa eğilip kahveyi ona uzatırken gözlerim bize her geldiğinde giydiği ev terliğine takıldı. Bu terlikler çocukluğumuzdan beri bir numara büyürdü. En son yirmi yaşına kadar süren bu süreç, 45 numarada son bulmuştu.

Kıvrılan dudaklarımla savaş verirken, aynı eziyeti Ali'nin de çektiğini biliyordum. Normal çiftler böyle durumlarda birbirlerinin gözlerine bakar, aşklarını bakan gözlere sunarlardı. Ama biz hiç normal olmamıştık. Ali'nin gözleri üzerimde gezindi ve bunu bakmadan hissettim. Çünkü onun için çiçekli ve açık mavi bir elbise giymiştim. Ali'nin neden çiçekli elbiselerimi sevmediğini şimdi anlıyordum. Bugün, onunla bağlanacağım gün, sadece onun için giyineceğimi, sadece ona güzel gözükmek istediğimi anlamalıydı.

Ağabeyimden gelen boğaz temizleme sesiyle Ali hızlıca kahvesini önüne çekerken eline damlayan birkaç damla ellerini yakmış olmalıydı. Yüzümü buruştursam da cazgır Ece şu an sessiz kalmak zorundaydı. Ağabeyime bunu sonra ödetebilirdim. Şu gün bile bunu yapması, artık cazgır Ece'yi geri getirmek için yeterdi. Kenara çekilip kızların yanı başında ayakta durdum, göz ucuyla Ali'ye bakıyordum. Ali kahveyi ağzına götürürken, tüm gözler ondaydı. Yüzümü buruşturarak kahveyi içmesini bekledim. Tabii kahve altına yerleştirdiğim notu görmesini de.

"Affet sevgilim... Âdetler böyleymiş." yazmıştım. Ali önce yüzünü acıyla buruştursa da gıkını çıkarmadan yuttu ve gözleri beni buldu. Gözlerinin tuzun iğrenç tadıyla nemlendiğini görür gibiydim. Sonra fincanı tabağa koyacakken notu fark etmiş olacak ki dudaklarında çarpık bir gülümseme yer etti. Hafifçe kısılan gözleriyle, resmen bıyık altından gülümsedi.

"Ee..." diye konuştu sabahtan beri sessiz olan babam. Tedirginlikle dudaklarımı dişledim. "Daha daha nasılsın Mesut?"

Babam ve Ali'nin babası yılladır ahbaptı. Yaşları birbirlerine yakındı ve fırsat bulduklarında hep görüşürlerdi. Mesut Amca'nın sesi de bulundukları gariplikler dalga geçer gibi muzip çıkmıştı.

"Vallahi iyiyiz Nevzat. Hem de çok iyiyiz."

Ortamdaki boğuk hava yerini kıkırtılara ve muzip bakışlara bırakmıştı. Kafamı halıyla bütünleştirmek istiyordum. Yusuf ağabeyim "Ee..." diye dizlerini sıvazlarken bir taşkınlık çıkaracağını biliyordum. Söz konusu ben olunca adam resmen laf makinesine dönüşüyordu. "Oğlumuz ne iş yapıyor?"

İsteme klişelerini bulunduğumuz durumla dalga geçmek için kullanıyordu. Odada engel olunamaz bir kıkırdama tufanı koptu. Ali de benim gibi yerinde kıpırdanıyor, pantolonunun diz kapaklarına ellerinin terini siliyordu. Mesut Amca şaşırmış olacak ki bir süre boğazını temizledi ve sonra cevap verdi:

"Hukuk okuyor."

"Hım..." diye abartıyla arkasına yaslanan Yusuf ağabeyimin gözleri benim ve Ali'nin arasında mekik dokuyordu. "Avukat mı, savcı mı çıkacak?"

Bilmiyormuş gibi sorduğu sorularla benim hanım kız rolümü perçinliyordu. Kısacık bir sert bakış atıp kıyın kıyın Erva'ya yanaştım. Kimsenin görmediğini fark ettiğim bir şekilde onu dürtüklerken, "Şu kocana sahip çık!" diye dişlerimin arasından tısladım. "Yoksa evlenemeden o mezara, ben dört duvar arasına gireceğim."

Erva da tıpkı kocası gibi dudaklarını büzerken "Ne yapabilirim?" der gibi omuzlarını silkti. Kocasına bakıp kafasını iki yana sallarken gülüyordu ve bu uyarı hiç de ciddi değildi. Zaten Yusuf ağabeyim devam ediyordu. Ağabeyime kısa bir bakış attığımda Yusuf ağabeyime tasrif eden bakışlarla bakıyordu.

"Kaç yılın var? Maaşın ne kadar olacak? Kızımıza bakabilecek misin?"

Daha babam ağzını açmadan Yusuf ağabeyim işe taş koymaya niyetliydi. Sinirden kıpkırmızı kesilmiştim ve Ali'nin benden arta kalır yanı yoktu. Oğuz ağabeyim hırıltılı sesiyle devam etti. Tabii bu onları caydırmaya ve beni kötülemeye yönelikti.

"Kızımız yemek yapmayı bilmez. Okuyor ve daha okulunu bitirmesine bir yıl var. Öyle ev işlerinden de anlamaz. Pasaklıdır."

Kızlar yine bana ihanet ederek kıkırdamaya başlamışlardı, kulaklarımdan dumanlar çıkıyor olabilirdi, her an evi tutuşturabilirdim.

"Oğuz!" diye uyararak olaya el attı annem. Annem bağırmasa her an ben bağıracaktım. Ağabeyime delici bakışlar attım ama sinirli bir omuz silkmeden başka bir şey göremedim.

"Oğlumuz hayırlısıyla mezun olursa," diye ilk kez Songül Teyze konuştu. Sesinde büyük bir sahiplenme vardı. "Karısına bakabilecek bir maaşa sahip olacak. Benim neyim varsa onun, Ece kızımızın ve kızım Birce'nin olacak."

Bu mevzuların konuşulması yerin dibine girmeme sebep oluyordu. Ağabeyimi ve Yusuf ağabeyimi gırtlaklamak isteğiyle doldum. Neyse ki babam bu konuların konuşulmasından rahatsız olmuş, olaya el atmıştı:

"Efendim para, mülk mesele değil. Mesele gönül."

"Biz de buna dayanarak buradayız ya Nevzat'ım. Allah'ın emriyle düşmüş oğlumun gönlü kızına."

"Gönlü çıksın," diye mırıldanan ağabeyime gözlerimi büyüterek bakmak istedim. Ancak halı desenine dikmiştim gözlerimi ve sabır dileniyordum. Yoksa cazgır Ece'nin çıkması kaçınılmazdı.

Mesut Amca sabır dilenir gibi nefesini üfleyerek, "İşte bu sebepten Allah'ın emri, Peygamberin (s.a.v) kavliyle kızınız Ece'yi, oğlumuz Ali'ye istiyoruz." dedi.

Ağabeyim bu süreç içinde resmen kendi kendine mırlamış, tatsızlığını belli etmişti. Odada derin bir sessizlik oluştuğu vakit kafamı kaldırmadan edememiştim. Babamın şefkatli gözleri gözlerimle birleşti ve sorusunu sordu:

"Sen ne dersin kızım?"

Kalbim deli gibi çarpıyor, yüzüm alev alev yanıyordu. Boğazım kurumuştu ve sesimin nasıl çıkacağını bile kestiremiyordum. "Siz..." dedim çatallaşmış sesimle. Boğazımı temizleyip devam ettim:

"Siz nasıl derseniz..."

Ağabeyim bu lafın üzerine sesini yükselterek ve âdeta dalga geçerek lafa daldı:

"O zaman ben vermiyorum."

"Oğuz!" diye gürledi annem. Ağabeyim suçlu çocuklar gibi omuz silkti. "Ne? Ece'yi duydunuz. Biz nasıl istersek dedi."

Ağabeyimin neden bu kadar inat ettiğini anlamıyordum. Onu tanımasam, Ali'yi benden kıskandığını düşünecektim. Hırsının sebebini çözemiyordum.

"Ağabey," dedi sabahtan beri sessiz kalan Ali. Tüm bakışlar, ben de dâhil onu buldu. Kafasını suçlulukla kaldırdı ve yalvaran gözlerle Oğuz ağabeyime bakarken ayaklandı. "Müsaade edersen seninle biraz konuşmak istiyorum."

Herkes sessizleşmiş, ağabeyimin cevabını beklerken ağabeyim soğukkanlılıkla omuz silkti ve yumruklarını açıp kapayarak salona yöneldi, akabinde dış kapının açılma sesi duyuldu. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Ali idamına gidiyormuş gibi arkasından ilerlerken bana sadece yandan bir bakış atmış, sonra ardından kapıyı kapatmıştı.

Kocaman salonda derin bir sessizlik oluştu.

***

Oğuz, Ali'nin ardı sıra geldiğinin bilincinde, emin adımlarla çocukluk yıllarına, koca bahçeye yürüyordu. Anıları dolup taşıyordu burada. Kollarının altındaki ufaklıkları anımsıyordu. Sarı saçlı, kirli bir çocuk girerdi koltuğunun altına. Sonra diğer tarafına kara bir kedi gibi Ece'si sokulurdu. İkisini beraber kucaklardı Oğuz. İki kardeşini.

Kardeş sanırdı onları. Çünkü kardeş ilan etmişti kibirli ağabeyleri öyle değil mi? Oğuz öyle bir karmaşa içindeydi ki bir yanı öfkeden kuduruyor, öbür yanı kardeşine en iyi sahip çıkacak kişinin bu adam olduğunu biliyordu. Gözü kapalı güvendiği tek adam.

Arkasını döndü ve okkalı bir yumruk daha indirdi Ali'ye. Ali bu duruma alışıktı. Aylardır, Ece'yi sormak için geldiği her gün nasibini alırdı. Oğuz önce bu rahatlamayı yaşamazsa bu konuşmayı yapamazdı. Ardından Ali'ye fırsat bırakmadan konuştu:

"Onun saçının teline..."

"Ölürüm de zarar vermem," diye anında cevapladı Ali, Oğuz'u. Oğuz devam etti. "O kırılgandır," dedi kardeşini kendinden iyi bilen adama. Bu konuşmayı hep karşısındaki adamdan nefret ederken yapacağını düşünürdü.

Çünkü karşısındaki kim olursa olsun, cimcimesini elinden alacaktı. Şimdi ise Oğuz anlamsızca bu durumdan memnundu. Kabul etmesi uzun zaman almıştı ama olacakların en güzel ihtimaliydi Ali ve Ece. Ona dokunan, Oğuz'un yıllardır süregelen sabit fikrinin ve güvencesinin yıkılmasıydı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Ali.

"Yeri geldi mi bağırır, yeri geldi mi de öyle bir susar ki bağır diye yalvarasın gelir."

Ali kafasını onaylayarak salladı. Oğuz acı bir tebessüm kondurdu yüzüne. "Gerçi kime anlatıyorum ki..." diye mırıldandı. "Sen onu hepimizden iyi tanıyorsun."

"Ağabey," diye söze başladı Ali.

"Evet," diye sözünü kesti Oğuz. "Artık gerçekten, öz be öz ağabeyin oldum senin. Ne yaptın ettin, ağabeyin ilan ettin yine beni."

İki erkek arasında, aylardır ilk kez bir yumuşama oluştu. İkisi de tebessüm etti. Bu iki koca adamın inadını kırabilecek tek varlık Ece idi. Ve dediğini de başarmıştı. Ufacık varlığıyla, kocaman adamları dize getirmişti.

"Sen hep benim ağabeyimdin," diye bir solukta konuştu Ali. Utançla indirdiği kafasını kaldırdı ve erkekçe bir gururla ağabeyine baktı. "Ama Ece hiçbir zaman kız kardeşim olmadı. Tamam, dediğin gibi oldu. Onu korudum, kolladım, bir ağabeyin yapacağı şekilde güvenli dallarla sardım etrafını. Sonra sardığım dallar boynuma dolandı, ağabey, korumacılığım kıskançlığa dönüştü." Derin bir soluk verdi Ali. "Yemin ederim bakmadım ağabey ona. Bakamadım. Kendimi yumruklamak istedim, köşe bucak kaçmak istedim ama sana ihanet etmek istemedim."

Ali'nin sesi titremeye başlamıştı. Oğuz duruma el attı:

"Hop, hop. Oğlum ben sana öğretemedim mi? Kimsenin karşısında böyle omuzlarını indirmeyeceksin. Öyle suçlu suçlu bakmayacaksın. Boyun eğmeyeceksin. Ulan sen benim kardeşim Ali isen eğer dikilip karşıma, 'Seviyorum ulan' diyeceksin."

Ali gözlerini hayretle kaldırırken Oğuz kafasını kaşıdı ve "Ulan kısmını atlayalım. Yoksa benden bir yumruk daha yersin," dedi. Ali ışıldayan bir gülümseme takınıp ağabeyini erkekçe kucakladı. Oğuz, Ali'nin sırtını döverken, "Elimden çekeceğin var damat," diye takıldı. Ali minnetle gülümserken Oğuz ciddi bir ifade takındı. "Bir şartım var," dedi. Ali'nin

kaşları havaya kalktı ve şartı bekledi. "Yusuf bana haftaya bir kaşıma olayı olduğunu söyledi. Adamlar mahkemeye gelmeden, ellerinin kaşıntısını gidermek için kullanacakmış. Bir polis ağabeyimiz de ne hikmettir Yusuf'a bu konuda yardımcı olacakmış. Tabii onun bunu tek başına yapmayacağına adım gibi eminim." Sonra kararlılıkla Ali'nin gözlerine baktı. "Eğer..." dedi dişlerini sıkarak. "Eğer bensiz o adamaları pataklar, beni bundan mahrum bırakırsanız, sana kız falan yok ulan."

Ali koca bir kahkaha attı. Sonra ağabeyine yandan bir gülüş attı:

"Aşk olsun kayınço. Aramızda bir şerefsiz dövmenin lafı mı olur? Bir sen vurursun, on ben vururum rahatlarız."

"Olmaz," diye çıkıştı Oğuz. Sonra sinsice güldü ve ekledi: "İlk sen vurursun, adamları bayıltmadan bana verirsin, sonra ben Allah ne verdiyse..."

"Oğuz," diye mutfağın camından bağırdı annesi. "Patladık be burada!" diye resmen kulaklara eziyet etti.

"Tamam, be anacım, tamam."

Ali'nin omzuna vurarak eve yönlendirdi. "Düğüne kadar bu kapıdan bir daha giremeyeceğin için, bence doya doya bak damat." diyerek Ali'ye eziyet etmeden edemedi.

***

Odaya giren ağabeyim, koltuğa oturur oturmaz babama baktı ve "Verdim gitti," dedi. Gözlerim hayretle büyüdü. Çığlığım boğazımda asılı kaldı. "O zaman uzatmaya gerek yok," dedi babam ve Mesut Amca anında onayladı. Yüzükler çıktı. Kafası benim gibi önde olan Ali yanı başımda bitti. Parmaklarımız havalandı ve yüzükler takıldı. Bunların hepsi sanki saliseler içinde gerçekleşti. Bir kukla gibi sürüklenmiştim. Kurdele alkış kıyamet kesildi. Büyüklerin elleri öpüldü.

Aklımın başıma geldiği bir zamanda ağabeyimle karşı karşıyaydık. Neredeyse günlerdir gözlerime bakmayan, benimle eskisi gibi konuşmayan ağabeyimi karşımda bana bakarken görünce dudaklarım titremeye başlamıştı. "Buraya gel cimcime," diye kollarını açtı ağabeyim. Tüm insanların varlığını unutarak koştum ve kollarına atladım. Gözlerimden yaşlar sicim gibi boşalıyordu. Ağabeyimin belimi saran kollarından biri daha havalandı.

Sonra ağabeyimin koca bedenine, bir koca beden daha eklendi. Sıcaklığı ve kokusu beni sarmaladı.

Cennet burası olmalı, diye düşünüyordum. Bu iki erkeğin kolları. Tıpkı seneler öncesi gibi, tıpkı o zamanki kadar şefkat doluydu ağabeyimin kolları. Bir ağabey, bir kurtarıcı, bir süper kahramandı o bizim için. Birleşme noktamızdı.

"Sizi birbirinize ve Allah'a emanet ediyorum," diye fısıldadı kulaklarımıza.

Tüm bu duygusal havayı cırlayan bir Eymen ve aynı anda uyanıp paytak adımlarla misafir odasına giren Ashap böldü. Ashap günlerdir Ali'yi görmediği için bir çığlık kopardı ve Ali'nin kucağına atladı. Her ne kadar ondan uzaklaşmak noksan hissettirse de bu iki bebeğin görüntüsü tebessümlerime yer açtı.

Ashap, Ali'nin kucağından benim kucağıma atlamak için kollarını uzattı ve "Ejem," diye cırladı. Kocaman kucaklarken suratıma defalarca öpücük konduruyordu. Ali ise büyüklerimizi unutarak homurdandı. "Ulan ufacık çocuk bile..." diye başladı ancak ona ters ters bakan ağabeyim yüzünden anında sustu. Bu manzarayı izleyen büyükler gülücükler saçıyordu. Derken, Mesut Amca bombayı patlattı:

"Eğer düğünü bu kadar aceleye getireceksek, imam nikâhlarını hemen yarın kıyalım. Resmi nikâh için de gün alalım."

Tabii Eslem o bombayı yakalayıp ortaya atmadan rahat edemezdi:

"Resmi nikâh tamam da, imam nikâhına gerek yok Mesut Amca."

"O ne demek kızım?" diye kaşlarını çattı babam. Annem bildiği için sinsi sinsi gülüyor, birazdan kopacak kıyametin habercisi olarak bana bakıyordu.

"Onlar zaten evliler."

***

Annemin çeyiz ve düğün için terör estirdiği, babamın en son babalar duyar küskünlüğü, ağabeyimin uzak tutma propagandalarıyla geçen bir haftanın ardından, için için özlemiş, için için burnumda tütmüş olan adamın hayaliyle yumdum gözlerimi. Terasta oturmuş, sessizliğin tadını çıkarıyor, bir nebze huzur arıyordum.

Ali'mi özlemiştim. Hem de ne özlemek... Âdetdendir diyerek bizi neredeyse görüştürmüyorlardı. Düğünümüze yaklaşık iki buçuk hafta vardı ve bu cani insanlar bizi o süreye kadar görüştürmemeyi planlıyordu.

Ali'nin tüm kaçamakları ağabeyim ve annem tarafından savuşturulmuştu. Kapımızın önünden bile geçse ağabeyime haber uçuyordu. Ağabeyim ve yengem, Eymen ile tek ilgilenmedikleri için bizimle kalıyorlardı ve bunda en zararlı taraf bendim. Annem geceleri uyusa da ağabeyim bir baykuştan farksızdı. Bazen onun işinden nefret ediyordum. İşletme ve bilgisayar üzerine okuduğu için ağlamak istiyordum. Büyük bir şirketin yazılımından, kasasından, her türlü malî işlerinden sorumluydu. Ancak bunların hepsini klavyeyle, ayaklarını uzatarak yapıyordu.

Yengem bana acımış olacak ki bugün ağabeyimle beraber kısa bir kaçamak, hafta sonu tatili için Kozaklı'ya, sıcak su tesislerine gitmişlerdi. Kafamı rahatlamanın etkisiyle salıncağın arkasına yasladım. Usul usul sallanıp hafif soğuk havanın yüzümü okşamasına izin verdim. Son bahardan beklenilmeyecek bir ılıklık hâkimdi havaya.

Titreyen telefonumu heyecanla elime alıp doğruldum. Tek tesellim mesajlarıydı.

"Çok mu yoruldun sevgilim?" yazıyordu.

Etrafımı kolaçan etmeye başladım. Anında cevap yazdım;

"Burada mısın?"

"Baktığın yerdeyim," diye saniyesinde cevap geldi ve ben kafamı kaldırıp karşıma baktım. Kaşlarım çatıldı.

"Yoksun?" yüzüm asılmıştı.

"Bana baktığın gibi bakarsan, görürsün," yazmıştı.

Ayaklandım ve etrafı yokladım tekrar. Gözlerimi kısarak bahçe yoluna baktım. Arka bahçeye giden taş yolun üzerinde parlak nesneler gördüm ve gözlerim daha da kısıldı. Hızlı ancak sessiz adımlarla o tarafa yöneldim. Annemler her ne kadar diğer, arka yüzde yatıyor olsalar da uyanmaları gibi bir ihtimali istemiyordum. Hele ki Ali'yi böylesine özlemişken onu hemen bırakmak istemiyordum.

O parlak nesnenin önünde durdum ve eğilip elime aldım. "Karamel şekeri," diye mırıldandım. Yüzüm aydınlandı. "Hem de en sevdiğimden,"

derken birkaç adım ötede aynı şekerden bir tane daha vardı ve bir tane daha, bir tane daha...

Kazağımın karın bölgesini katlayıp içine doldurduğum şekerler dolup taşmak üzereydi. Her yaklaştığım şeker diğerinden bir fazlaydı. Kucağıma sığmayacak kadar çoğalmışlardı. Arka bahçenin en ıssız, çocukluğumuzda en çok vakit geçirdiğimiz yerine geldiğimdeyse burnuma ateşin kokusu geldi ve kulaklarım çıtırtılarla çınladı. Yerdeki son eğildiğim şekerden kafamı kaldırdım. Ansızın tüm topladığım şekerler ellerimden ve kazağımdan kayıp yeri boyladı. Çünkü tam karşımda, koca çınarın altında bir yığın... Hayır, binlerce çiçek vardı. Kurumuş, yeni yeşermiş, sararmış... Binlerce, rengârenk dağ çiçeği.

O çiçeklerin tam ortasında, tıpkı çocukluğumuzda ısınmak için kullandığımız gibi ufak bir teneke ve tenekenin içinde büyük bir ateş. Ateşin hemen başında, sarı saçlarını kızıl ışıkların okşadığı bir adam. Gözlerinin mavisi pırıl pırıl, gülümsemesi ateşten bile yakıcı olan.

Bu görüntüye bile dayanamayacağımı düşünüyordum ki Ali emin ve sağlam adımlarla bana doğru ilerlemeye başladı. Soluğumu tutup adım adım yaklaşan sıcaklığına odaklandım. Kokusu ciğerlerimi doldurduğu vakit, soluk soluğa kaldım.

"Buraya gel," dedi Ali fazlasıyla mesafeli bir sesle. Gözlerimi kırpıştırarak kocaman açtım ve ifadesine baktım. Bu sırada ayaklarım bir adım yaklaşmış, Ali'nin sözüne itaat etmişti. "Daha," dedi Ali ve bir adım daha attım. "Biraz daha," diye soludu. Bu sefer titrek adımlarım, tam önünde durana kadar ilerledim. O vakte kadar hemen yanı başımızda, halattan yapılmış salıncağı fark etmemiştim.

"Ali," diye soludum gözlerim yanımızdaki salıncağı bulurken. Elimi kavrayıp nazikçe salıncağa yöneldi. Koca çınara bağlanmış salıncağın ipleri iki kattı ve dört kişiyi bile kaldırabilecek bir dala asılmıştı. Ali salıncağa oturdu ve bir bebek gibi beni de kucağına oturttu. "Ali," diye soluk soluğa konuştum. Utancım ve merakım birbirine harmanlanmıştı. Ali hiçbir cevap vermeden hızlandı ve bizi havalandırdı. Daha hızlı, daha hızlı... Nefesimiz kesilene kadar hızlı. Sonra gökyüzünü gördük Ali ile. Ben kafamı göğsüne yasladığım için, her öne atıldığında beraber bakıyordu gözlerimiz aynı göğe.

"Seni el kadarken sevdim ben," dedi Ali bağırmaya yakın sesiyle. Civardaki evler duyacak diye ödüm kopuyordu, ancak Ali susacak diye daha çok korkuyordum. Bunları duymaya o kadar ihtiyaç duyuyordum ki. "Kocaman adam oldum," dedi sonra kulağıma biraz daha yaklaşıp. Kafam istemsizce arkaya, omzuna doğru düştü. Ellerimiz halatların üzerinde sıkı sıkıya birbirini kavramıştı. "Kocaman kalbime sığmayacak, el kadar çocuğa bile yetmeyecek kadar çok sevdim seni."

Nefesi sıklaştı ve kafamı çevirip Ali'nin kokusunun en yoğun olduğu yere gömdüm kafamı. Yanağını yanağıma sürterken biraz yavaşlamıştı.

"Bir salıncakta kucaklamıştım ilk seni," dedi beni hayrete düşürerek. "Çocuk kalbim bilmiyordu ama kuşlar kanat çırpıyordu yüreğimde. Dedim ki kendime; Oğlum Ali, yüksekten mi korkuyorsun sen? Erkek adam yüksekten korkar mı?" Ali o günleri hatırlayıp gülümsüyor, bir yandan da bizi usul usul sallıyordu. Sonra dudaklarını yanağıma sürttü. "Sonra... Sonra sen ağlarken şu yanaklarını silmiştim ufacık ellerimle. O zaman bile korkusuzdum, adamdım sözde ben. Ama sana dokunan ellerim öyle çok titredi ki. Dedim ki kendime; Ulan Ali, ağlayan bir kız bile dize getiriyor seni."

Sonra Ali durdu ve beni tutup çevirdi. Yüzlerimiz birbirine hizalanacak şekilde kucağına oturttu. "Sonra güzellik," dedi yanağımı okşarken. "Sonrası böyleydi işte," diye devam etti sözüne. "Sen ağladın ben erkekliğimden utandım. Saçlarına dokundum, titreyen ellerimden utandım. Güldün, boğazıma dizilen yemeklerden utandım." Elini havaya kaldırıp Sarı'nın, çocukluk arkadaşımın boy ölçüsünü gösterdi ve dedi ki; "Şu kadarlıktan beri, inanabiliyor musun? El kadarken bile sevmişim be seni."

Derken Ali elini havaya kaldırdı ve şimdiki boyunu mecazen tarif etti ve orada bir süre oyalandı. "Koca adam oldum da küçülmedi kalbim göğsümde. Daha da büyüdü, daha büyüdün."

Kolunu aşağı çekerken beraberinde bir ipi de çekiyordu. İp yüz hizamıza gelince, bir mekanizmayı geri bıraktı ve aşağı, tam ortamıza bir şey düştü. Bir ipin ucunda bağlı olan, ışıl ışıl bir şey... Ali sabırla gözlerime baktı ve mırıldandı:

"Sana hep çok sevdiğin ama israftan nefret ettiğin için hep bir tane aldığın mavi balonlardan aldım Ece'm." Gözleriyle ipin ucunda ki parlak yüzüğü gösterdi. "Mavilere sahip olmak için, bu ipi tutmak zorundasın."

Gözlerimi kırpıştırarak, titrek ellerimi havaya kaldırdım. Ancak ellerim istikametini bulamıyordu. Ali bana yardımcı olup o kocaman yüzüğü parmağıma taktı ve sahiplenici bir ifadeyle gülümsedi.

"Benim," dedi parmağımdaki yüzüğü okşayarak. "Bu eller, bu gözler, bu kadın benim." dedi Ali neredeyse haykırışa yakın bir sesle.

"Senin," dedim nefes nefese. "Bu kalp, bu beden, bu kadın senin."

31. BÖLÜM

HESAPLAŞMA

"Ece biraz daha kıpraşırsan iğne geliyor bak sol bacağına."

Erva ağzında toplu iğnelerle sahte bir sinirle bana bakarken ben sabırsızlıkla oflıyordum. "Bitmedi mi?" diye sordum yeniden.

"Bitmedi kuzum, bitmedi. Her gün şöyle sabırsız davrandığın için kollarındaki ayrıntı son güne kaldı."

Gözlerim anlamsızca doldu. Hatta çocuk gibi omuzlarım düştü. "Yetişmeyecek," diye yakındım kendimden hiç beklenilmeyecek kadar ağlamaklı bir sesle. Bu aralar düğün stresi beni allak bullak etmişti. Erva hemen ayaklandı ve yüzümü avuçladı. "Bugüne kadar yüzlerce gelinlik diktim ben kuzum. Gönüldür dışında hepsi kırk elin yabancısıydı. En büyük hayalimdi senin gelinliğini dikmek ve üzerinde görmek." Burnuma ufak bir fiske vurdu. "Sence bu fırsatı kaçırır mıyım?"

"Kaçırmazsın de mi?" dedim titrek sesimle.

Eslem bu hâlime dayanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Vallahi de ben evlenmeyeceğim. Bu ne be! Kaç yıllık arkadaşım gözlerimin önünde mutluluğa döndü." Tam ağzımı açıp ona çemkirecektim ki odayı dolduran sesle sevinç çığlığım patladı. "Kimse benim kuzenime mutluluk diyemez. O olsa olsa karamel şekeri olur."

Yüsra'yı öyle bir kucaklamıştım ki gelinliğin kolları isyan etmeye başlamıştı. Erva çığlık attı:

"Ya ama ya..."

Yüsra hemen suçlu gibi kollarını havaya kaldırdı. Eslem, Erva'nın tepkisine kahkaha attı. Erva ise kollarımla uğraşmayı bırakmış, görümcesini kucaklamıştı. Büyük bir kucaklamanın ardından, kahkahalar eşliğinde koluma yapılan ayrıntılar tamamlanmış, daha önceden hazırlanan bindallının provası bir kez daha yapılmıştı.

Derken Ervaların kapısı gümbürtüler eşliğinde çalındı. Yüsra'nın kendi anahtarı olduğu için sessizce sürpriz yapmıştı ama bu davetsiz misafir fazlaca talepkâr gibiydi. Yüsra kapıya koştu. Eslem de sanki bir şey fark etmiş gibi ardı sıra koştu. Bindallının eteklerini toplamış, saçlarım salık olduğu için kapıdan görünmeyecek bir köşeye saklanmıştım. Ervaların uzun bir koridoru olsa da kapının salona ufak bir bakış açısı vardı. Yüsra delikten bakar bakmaz kapıyı aralamış olmalıydı ki kapıda çok tanıdığım bir ses yankılandı. Ne dediğini pek anlamasam da Eslem'in yüksek sesli karşı çıkmalarıyla onun eve girmek istediği anlaşılıyordu. "Yasak beyefendi," diye dalga geçiyordu Eslem. "Düğüne kadar göremezsin. Oğuz ağabeyimden kesin emir var. Hem şimdi üzerinde kına elbisesi var ve uğursuzluk getirir."

Ali'nin nidası beni bile yerimden oynatmıştı:

"Başlayacağım âdetlerine de uğursuzluğuna da."

Aynı anda Eslem ona karşı bağırmıştı:

"Ay ne bağırıyorsun be! Sanki âdetleri ben düzenledim. Çok istiyorsan Oğuz ağabeyimden imzalı bir izin kâğıdı getir ve gör sevdiceğini."

Elimle ağzımı kapatıp kıkırtımı engellemeye çalıştım. Aslında Ali'yi evlilik teklifinin ardından sadece iki kere görebilmiştim, uzaktan uzağaydı ve deli gibi özlemiştim. Sıkıntıyla bir şey fark ettim. Biz birbirimizden kaçarken bile onu daha çok görebiliyordum. Şimdi dokunmak, koklamak bile serbestken aramıza geçilmez duvarlar örülüyordu. Şu bindallı ve gelinlikle görmeme saçmalığına da anlam veremiyordum. Kızlar da ağabeyime yandaşlık ediyor, böyle bahanelerle görüşebileceğimiz şu kısacık zaman dilimini de elimden alıyorlardı.

Bir patırtı koptu. Eslem'in itiraz nidaları, Yüsra'nın kahkahaları eşliğinde Ali bağırdı:

"Yenge, eğer müsait değilsen bir odaya geçer misin sana zahmet."

Erva hemen üst kata yöneldi ve giderken bana göz kırptı. Gayet de müsaitti. Ona gözlerimi kısarak bakarken Erva merdivenlerin başından Ali'ye seslendi:

"Salon müsait Ali."

Daha o müsait kelimesini yeni kullanmıştı ki salona kocaman bir beden girdi. Gözlerim kocaman açılarak köşeye sindim. Kızlar da beni satmış, dışarı çıkıp kapıyı üstlerine kapatmışlardı. Eslem'in pes etmeyeceğini biliyordum, büyük bir ihtimal Yüsra'nın sürüklemesiyle dışarı çıkmıştı.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, Ali'den herhangi bir kızgınlık nidası beklerken nefes alıp verme sesleri yükseldi. Nefes sesleri sıklaştığı vakit, korkuyla gözlerimi azıcık açtım. Ali karşımdaydı, elleri saçlarında takılı kalmış, gözleri üzerimde gidip geliyor, âdemelması her yutkunduğunda gözlerime ziyafet çektiriyordu. Dakikalarca bir eli kemerinde, diğeri saçlarında öylece bana baktı. Yutkunarak bir tepki, bir beğeni bekledim.

Zümrüt yeşili bindallım, öyle ahım şahım bir görüntüye sahip değildi. Daha çok sadelikten ve zarafetten yanaydım. Kenarları hâkim yaka olsa da boynumun büyük bir kısmını açıkta bırakacak kadar bir genişlik mevcuttu. Boynumun utançtan kıpkırmızı kesildiğini tahmin edebiliyordum ve Ali'nin gözleri üzerimde gezmeye devam ettikçe bana hiç yardımcı olmuyordu. Titrek sesimi bulduğum vakit, Ali'nin gözleri saçlarımın örttüğü boynumda ve dar kesimli bel hizamda geziyordu.

"Beğendin mi?"

Birkaç gündür görmediğim nişanlıma ilk sorum buydu, evet. Ama ondan bir tepki bekliyordum. Sanki bana sinirlenmiş ve kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. Cevap vermeden tekrar yutkundu ve bana doğru bir adım attı. Gözlerinde dönen fırtınalar yüreğimi ağzıma getirdi ve ben de bir adım geriledim. Gergin bir sesle yineledim:

"Beğendin mi?"

Ali bana cevap vermezken üzerime doğru iki adımda vardı ve beni duvar ile arasına sıkıştırdı. Gözleri hâlâ üzerimde geziniyordu. Rahatsızlıkla kıpırdandım ve gergin olsam da kafamı yana eğip yüzüme bakmasını sağladım. Fırtınalar çıkan mavileri, hırçın dalgalar gibi kahvelerimi buldu. Toprak rengini andıran göz bebeklerim, denizlerin hoyrat dalgalarıyla ıslandı,

yeşerdi, hayat buldu. Ancak Ali gözlerime kilitlenmişken bile cevap vermiyordu. "Kızdın mı?" diye sordum telaşla. "Bak vallahi sadece kadınlar..."

Nefesim boğazımda tıkanmıştı. Çünkü Ali dudaklarımı hoyratça dudaklarına hapsetmişti. Nerede olduğumu bile unuttuğum o anda, kucaklanmış ve duvar ile arasında sıkışmıştım. Dudaklarımı koparabildiğim vakit nefes nefese sordum:

"Bu beğendiğin anlamına mı geliyor?"

Ali kızgın bir kahkaha daha atıp dudaklarıma yapışırken sanki konuşmak için bile ayrılmamın bir suç olduğunu ilan ediyordu. Elleri elbisenin sardığı belimde gezinmeye başlayınca nefesim hızlandı ve kıvranarak elinden kurtulmaya çalıştım. "Ali," diye hırıltılı bir sesle dudaklarından fırsat buldukça fısıldadım. "Dur... Bak Erva yukarıda... Kızlar birazdan gelir."

Ali'nin umurunda değil gibiydi. Sıcak elleri boynumu buldu ve saçlarımın arasına daldı. Öyle muhtaç öpüyordu ki beni, ayaklarımın bağı yerden kesildi. Arada aralayıp bana dönen maviler, denize vuran gece fırtınasını andırıyordu. Onu durdurmam gerektiğini anladım. O kendiliğinden bu gücü bulamayacaktı.

Ellerimi omuzlarına bastırarak beni aşağı indirmesi için direttim. Neyse ki Ali de durum ehemmiyetini anlayıp beni, sanki bedenlerimiz birbirinden ayrılırsa aramıza uçurumlar girecekmiş gibi aşağı indirdi. Bir eli hâlâ saçlarımdaydı. Nefesimiz öylesine sıklaşmıştı ki neredeyse birkaç metre öteden duyulacak kıvama gelmişti. Dudaklarım alev alev yanıyordu, yanaklarım birkaç günlük sakallarıyla berelenmişti. Eli ile hasarını tamir etmek istercesine yanaklarımı okşadı ve boğuk sesiyle fısıldadı:

"Çok..."

Kaşlarım çatıldı. Tanıyamadığım bir sesle, "Ne çok..." dedim. "Çok mu kızdın?"

Kafasını onaylarcasına salladı. Sinirle kollarını itelemeye başladım. Ancak o bu sefer kahkahalarına engel olamıyormuş gibi dudaklarını büzdü ve yüzlerimizi tekrar hizaladı. Bu sefer beni kaldırmamış, kendi eğilmişti. "Çok kızacağım kadar güzel olmuşsun," dedi.

Yüzümde aniden beliren gülümsemeyi dudaklarımı büzerek engellemeye çalışırken Ali'nin gözleri dudaklarıma kaydığı an düzeltmek zorunda kaldım. Ali, buna dayanmıyormuş gibi önce yanaklarımı, sonra dudak

kıvrımımı eliyle okşadı. Nefesimi tutmuş, onun ne yapmaya çalıştığını izliyordum. Kocaman elleri, ince boynumun açıkta bıraktığı yeri buldu ve elini yayarak, boynumu ve kürek kemiğimi kavradı. Başparmağıyla atar damarımı buldu ve beni ürperterek okşadı. Ali tekrar dudaklarıma yaklaşırken, boynumdaki eli beni alev alev yakıyordu. "Bu kadar güzel olmana tahammülüm yok Karamel," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "O kadınlar bile sana imrenerek bakarken damarlarımdan akan kızgın kana nasıl engel olacağım?"

Dudakları dudaklarımı yumuşakça okşadı ancak tam bir buse değildi.

"Hele ki bu cadılar bana gelinliğini göstermezken düğünde nasıl bir peri kızına dönüşeceğini bilmeden."

Parmağı ile okşadığı damarım âdeta patlamak üzereydi. Bir taşkınlık çıkarmam gerektiğini biliyordum ancak hain bedenim bu durumdan gayet memnun bir şekilde onun okşayışlarına tepki veriyordu. Tam da bu anda, kurtarıcımın sesi duyuldu; ancak söylediği kelimeler pek iç açıcı değildi.

"Hoş geldin Oğuz ağabey. Hoş geldin Yusuf ağabey. Biz de Ece'nin provası için gelmiştik. Onlar müsait değil şu an. Gelin şöyle mutfağa geçelim."

Ali öfkeyle homurdandı, kaskatı kesilerek ona uyarıcı bir bakış attım. Hayal kırıklığını gizleyemedi, eliyle yanı başımdaki duvarı usulca yumruklandı. Ancak bu usul vuruş bile ağabeyim tarafından işitilmişti.

"Ne oldu öyle?" diye sordu. "Yoo..." dedi Eslem saçma bir telaşla. "Yok, bir şey. Ay ne olacak Ece kesin kıyafetinin bir yerini beğenmemiş, tepinmiştir."

Eslem'in bu sözlerine kaşlarımı çatsam da kendime nefes almak için bile fırsat vermiyordum. Mutfağın kapısı kapanır kapanmaz Ali'yi iteklevarak terasa çıkan salon kapısına geçirdim. İtiraz etmeden bana ayak uydursa da yüzünde şekeri elinden alınmış bir çocuk ifadesi vardı.

"Ulan ağabey," diye söylendi yeniden. "Ulan, yazık değil mi bize."

"Şişt..." diye azarladım onu. "Argo yok Ali'm. Argo yok."

Ali çıkmak üzere dışarı adımını atarken bir koluyla beni yeniden kavradı ve dudaklarını dudaklarıma hizaladı. Salondan bir "Huh!" sesi yükseldi. Eslem ve Yüsra'nın bu kucaklamayı gördüğünü anladığım an kurtulmak için çırpındım ama eşeğin tek kolu, benim iki kolumdan daha kuvvetliydi.

"Sen yoksun, argo yok." Suratını büzüştürdü. "Özlem var, rüyalar var." Kızları umursamadan çeneme bir buse kondurduğunda, çığlık atamamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

"Bekle Ali, bekle. İlkokul fişi gibi oldum ulan. Bu da can."

Beni bırakıp terasa çıkarken hâlâ söylendiğini duyuyordum.

"İki gün kaldı. Sabret oğlum Ali. 48 saatin, 10 yılın yanında lafı mı olur?"

Kendini teskin eden kelimelerine kıkırdayarak arkamı döndüm. Kollarını bağlamış, yüzlerinde muzip bir ifadeyle beni izleyen ikiliyi görünce utancım hat safhaya çıktı, ellerimle yüzümü kapayarak, kısık çığlıklarla üst kata koştum. Kızlar arkamdan kahkahalar atıyordu, ağabeyim ise "Yine mi beğenmedi o cadı? Çuval giysin yenge, uğraşma," diye mutfaktan bağırıyordu. Kızlar daha beter kahkaha atarken, ben banyonun yolunu bulmuş, yüzümü soğuk sularla serinletmeye koyulmuştum.

***

Oğuz sabırsızca saymaya devam etti. "25...26...27...28...29...30!"

"Yeter artık be! Biraz da bize bırak!" diye bağırdı Oğuz. Ali hırsla kanlı eliyle yüzüne akan terini temizlerken, "Buyur ağabey senindir. Zaten iki vurumluk hâli kaldı. Bayılır bu köpek." dedi. Oğuz bir çocuğun şikayetlenmesini andıran ses tonuyla, "Sana az vur dedim. Bak şimdi ben hırsımı almadan bayılacak." dedi.

Yusuf gözlerini devirerek sandalyeye bağlanmış diğer adamı gösterdi. "Amma mızmızlandınız. Yemeğinizi yiyin, tatlınız da burada." diye alayla takıldı. Oğuz hemen elini kaldırdı. "Bu sefer ilk ben başlayacağım," derken adamın suratına okkalı bir yumruğu indirdi. Ali adamın parmaklarını çevirirken tısladı:

"Bunlarla mı dokundun ulan Ece'ye. "

Adam artık bitap düşmüş sesiyle yalvardı:

"Ona dokunmadım. Yemin ederim dokunmadım. Sadece sandalyeye bağlayıp korkuttum."

"Dokunmadan nasıl bağlanıyor ulan şerefsiz! Şimdi bunu üzerinde denettirme bana."

"Dur aslanım, dur," dedi Yusuf ağabeyi. "Düğün öncesi ellerini yıpratma sen. Ben o parmakların icabına tek tek bakarım."

Yusuf adamın başına dikildi ve parmaklarını büyük bir özenle tutup geriye doğru eğdi:

"Bak şimdi, eskiden katillere, yağmacılara ve kadınlara el kaldıranlara ne yapılırmış göstereceğim sana." Elini öyle bir geriye bükmüştü ki adam acıyla çığırırken bile çatırtı sesi gelmişti." Aslında uzattığı eli bileğinden kesilirmiş. Olması gereken bu ancak maalesef kanunlar izin vermiyor. Asıl kanunum, hâkime hanımım da elimi kana bulamama sinir oluyor."

Sahte bir sırıtmayla Oğuz'a baktı, gülümsemesi, eski Demir'i içinde bir yerlerde barındırdığını haykırır gibi soğukkanlıydı. "Kırılınca eskisi gibi kanamıyordu değil mi?" dedi. Adam neredeyse bayılacak kadar beyazlamış, dilinden yalvaran kelimeler düşmemişti. Derken Yusuf ağabeyi ikinci parmağını da kıvırdı. Oğuz ise çoktan diğer adamdan hıncını çıkarıyordu. "Keşke beni kaçırsaydınız," diyordu. "Sizinle daha önceden tanışır, şimdi de hasret giderirdik."

Ali kanlı ellerini bir havluya silerken kahkaha patlattı:

"Yine de gideriyoruz ağabey. Vallahi omuzlarım gevşedi. Ne zamandır böyle haysiyetsizleri dövmüyorduk."

"Hakikaten," dedi Yusuf diğer parmağı sanki salata doğruyormuş gibi özenle kıvırırken. Adamın çığlığını duymazdan gelerek sözünü tamamladı. "Benim hatun görse şu hâlimi, üç hafta salondaki koltukla akraba oluruz yemin ederim."

Oğuz da onu destekliyordu. "Sen yine evin kapsama alanında kalırsın oğlum. Ben ne yapayım? Anamlara gönderir, üstüne anama da anlatırdı masum görünümlü kindar azize. Sonra anam da beni evine almaz, sokakta kalırdım."

Ali pişkince sırıttı. "Valla benim derdim değil," diyordu. "Düğüne kadar bu adamlarla dilediğim kadar oynayabilirim. Kimse oyuncaklarımı elimden alamaz."

"Sen öyle san paşam," diyen yengesinin sesini duyan Ali, gözleri büyüyerek terk edilmiş bodrum katındaki demir kapıya baktı. Kapı büyük bir çabayla, küçük ellerle itilirken, önce Erva gözüktü. "Evet, kocacığım," dedi Erva ellerini beline dayarken. Kınanın yeni bittiğini anlayan Ali, korkuyla

sıradaki gölgenin sahibi bekliyordu. Erva sözünü tamamladı. "Ancak bu sefer üç hafta koltuk bile az sana, alt kat depoyu senin için ayıracağım."

Günnur içeri girince Ali derin bir nefes verdi. Ece'nin cırlaması duyulmadıysa kesinlikle burada değildi.

"Oğuzcuğum, Ümmü Gülsüm annemin selamı var ve sakın benden medet ummasın diyor. Ee, haftalarca evde yatamayacağına göre, yine kömürlükte, kendin gibi odunlarla paşa paşa uyursun."

Ali bu olanları izlerken kıs kıs gülüyordu, Erva ise elini ağzına dayamış kan kokusu karşısında kusmamak için büyük çaba gösteriyordu. Yusuf ağabeyi anında karısını kollarına alırken azarlıyordu:

"Yavrum sen iki canlısın be. Senin buralarda ne işin var?"

Erva tam çığıracakken onun sesini bastıran bir cırlama duyuldu. Herkes, özellikle Ali korkuyla sindi çünkü bu cırlamayı ömrü boyunca duymuştu, duymaya devam edecekti.

"Koskoca adam oldunuz, hâlen çocuktan farkınız yok!" diye kükredi Ece'si, Ali'ye hiç bakmadan. Ali sırasını bekleyen ilkokul çocukları gibi ellerini ovuşturdu. "Yusuf ağabey! Senin dünya tatlısı bir oğlun var ve karın en hassas döneminde. Ne kadar korktu senin haberin var mı?"

Yusuf ağabeyi normalde asla Ece'nin lafının altında kalmazdı ama suçunu bildiği için sessiz kaldı ve karısını zorla kucaklayıp bu iğrenç kokulu bodrum katından çıkardı.

"Ya sen ağabey!" diye Oğuz'a kükredi. "Daha kundakta bir bebeğin var ve hanımının o korkuyla sütünün çekileceğini hiç mi düşünmedin? Aklımız çıktı be! Sizin delikanlılık damarınız yüzünden ben kına gecemi diken üzerinde geçirdim."

Oğuz daha Ece sözünü bitirmeden karısını da alarak kıyım kıyım çıkışa yöneldi. Günnur ona dokunmasına bile izin vermeden arkasına bile bakmadan çıkınca Oğuz ardı sıra koştu. Ece ve Ali'yi yalnız bırakmaması gerektiğini unutmuş gibiydi.

Yusuf'un basamaklardan telefonla konuştuğunu belirten sesi geliyordu. "Yok, oğlum korkma be. Ölmediler. Ama birazcık hırpalandılar."

Ece daha Ali ağzını açmadan bodrumdan çıkmış, merdiven boşluğuna yönelmişti. Ali, "Karamel'im," diye yakındı suçunu bilerek. Ancak Ece ona bakmadan elini kaldırdı ve susturdu. Ali hayretler içerisinde onun kendi-

ni azarlamayacağını fark edince yüreği ağzına geldi. Ece konuşmuyorsa korkulmalıydı.

"Ece'm..." dedi Ali yakararak ona yaklaşırken. Ece yine geriye doğru adımını attı.

"Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," diye fısıldadı ve Ali'nin boğazı düğümlendi. Kahveleri korkuyla büyümüş, güzel yüzü sapsarı olmuştu. "Başınıza bir iş geldi sandım. Hiçbirinize ulaşamadım ve kına gecemde ailemden ayrıldığım için değil, sizin yüzünüzden ağladım. Eğer Enes bize söylemeseydi, şimdi kına elbisemle seni karış karış arıyor olacaktım."

Ali, Ece'nin aceleyle üzerine geçirilmiş bol eteğine ve ceketine, kafasındaki yazmaya baktı. Allah bilir kıyafetini nasıl bir telaşla çıkarmış, bunları nasıl bir telaşla giyinmişti.

"Kurban olurum sana," dedi Ali bir adım daha atarak. Ece hemen geri kaçtı ve tekrar elini havaya kaldırdı. "Yok, öyle," dedi burnunu kaldırarak mağrur bir ifadeyle. "O düğün yarın olacak elbet. Yıllardır bekledim ve gerçekleşecek. Ancak zifaf gecesinde kanepede yatan ilk damat sen olacaksın."

Bu sözlerin ardından hırsla merdivenlerden çıktı, Ali'yi kafasını duvara vurur hâlde bıraktı. Kafasını vururken sayıştırdı. "Kafamı..."

"Küfür yok!" diye bağıran Ece'yi duyduğunda kafasını tekrar vurmadan edemedi.

"La havle vela kuvvete..."

"Sende bu kafa oldukça o sabır duasını her gün zikir edeceksin," diye bağırdı Ece. Basamaklardan çıktığı ayak seslerinden anlaşılıyordu. Sonra yeniden, uzaktan gelen sesiyle kükredi:

"Hadi, yatsıyı kaçıracaksın be adam!"

Polis telsiz seslerini ve Oğuz ağabeyin arkadaşı Mehmet'in gür kahkahasını işiten Ali silkinerek doğruldu ve hızlı adımlarla karısına ve en güzel varlıklarına doğru ilerledi. Bu insanlar onun ailesiydi ve her şeye rağmen şükür doldu dili. Yarın tamamen bu ailenin bir parçası olacaktı. Yarın düğün sonrası Ece'nin inadını kırabilecekti. Buna inanıyordu. Ece, Ali'ye dayanamazdı ki...

32. BÖLÜM

HAK ŞAHİT

Ali ellerini rahatsız takım pantolonun cebine sokarken kıpırdanmadan edemiyordu. "Hadi be!" diye söylendi. Tatlı cadısı kuaförden Ali'nin almasına izin vermemişti. Sonra gelin odasına girmesine de izin vermemişti. Dün gece herkes eve dağılınca penceresini de öyle bir sıkı kapatmıştı ki Ali kendini affettirmek adına tüm gece kafa patlatmak zorunda kalmıştı.

Aslında o pencere açılsaydı Ali, Ece'yi bir buseyle bile kandırabilirdi. Ancak inatçı keçi şimdi bile, damatlıklar içerisinde onu bekletiyordu. Ali, Emel ablasının sesini duyunca irkildi.

"Hadi yine iyisin damat bey. İkna ettim gelin hanımı. Törene dakikalar kala içeri girebileceksin."

Ali sıkıntıyla ofladı. Evet, törene dakikalar kalmıştı ve o hâlâ kendini Karamel'ine affettirememişti. Emel, kapı ağzında bekleyen Ali'ye sırıtarak içeri girdi ve bir araba dolusu kızla dışarı çıktı. Hepsi kendine kınayan gözlerle bakıyordu. Hatta Eslem denilen en cadı baldızı "Cık cık" çekiyordu. Sanki Ali, dünyanın en büyük kabahatini işlemişti. Ah o Ece'ye kabahat nasıl işlenirmiş gösterecekti ama... Aması... Nikâhlı karısı onu Ali'nin yıllardır ölüp bittiği kollarına almayacaktı.

Sinirle kızaran yüzüne engel olup kınayan bakışları umursamayıp koca arazide gelin ve damat için kurulmuş örtülü çadırın kapısını araladı. Burayı Ali, haftalarca Ece'sini göremediği günlerde yapmıştı. Yoksa dayanama-

yacak, Oğuz ağabeyini umursamayacak, her gece sevdiceğinin kollarında yatacaktı.

Annesi onunla "Mecnun," diye dalga geçer olmuştu. Çünkü bu arazi çocukken oynadıkları koskoca, ucu bucağı olmayan bir araziydi. Annesi de burayı çöle, Ali'yi ise viraneye benzetiyordu. Ee aslında haklı sayılırdı. Çünkü Ali düğün için burayı istediği kılığa sokmak için arazi sahibi dedeye her gün en sevdiği pişmaniyeleri almıştı, sonra köşeye attığı birikimleriyle gösterişsiz ama anılarla dolu bir kır düğünü görünümü çizmişti. Bu çadırı da düğün sakinleri beklerken gelin ve damadın kalacağı yer olarak ayarlamıştı. Ama kendi tuzağına kendi düşmüş, Ece onu saf dışı bırakmıştı.

Ali derin düşüncelerinden örtünün ardı sıra, arkası ona dönük beyaz varlıkla beraber sıyrıldı. Arkası dönük olabilirdi ama Ali bu beyaz bir kuğu güzelliğini yansıtan gelinliğin Ece'nin melekleri andıran güzelliğinde nasıl duracağını adı gibi biliyordu. Ali daha onun dönmesine izin vermeden sıkıntıyla konuştu:

"Yok arkadaş, bu çadırdan çıkmak bize haram artık."

Ece onun bu serzenişini duyduğu an yerinden sıçradı ve sinirle ellerini beline koyarak ona döndü. Kendinden, "Hoppa!" diye bir kükreyiş çıktı ancak yerinde kitlenip kalmıştı. Çünkü Ece'nin bir peri kızı gibi örtündüğü beyaz örtüsü ve bembeyaz gelinliği onun yüzünün tüm güzelliğini haykırırcasına meydana çıkarıyordu. İnce belini sarmış gelinlik, sanki yüzünün ışığıyla dolup taşıyor, kendini yerlere döküyordu.

Öyle gördüğü süslü gelinler gibi değildi, sadece ve sadece beyazdı. Bembeyaz bir ışık haznesi içinde, kendi nuru ile bulunduğu ortamı aydınlatıyordu. Koca koca gözleri sürmeyle öyle bir hâle gelmişti ki Ali elleriyle onun yüzünü kapatıp acaba kimseler görüyor mu diye etrafı kolaçan etmeye başlayabilirdi.

Ece'nin kırgın bakan gözleri silkelenmesine sebep oldu. Ece dudak büküp ağladı ağlayacak bir moda girince Ali düğün stresinin kadınlar üzerindeki etkisine lanet etti. O ant içmişti, Ece bir daha ağlamayacaktı ancak güzel gözlüsü yine dokunsalar ağlayacak hâle gelmişti.

"Beğenmedin," diye dudaklarını titretti. "Hoppa ne Allah aşkına!" diye haykırırcasına konuştu. "Bari bu kadar belli etmeseydin!"

Ali derhâl genç kıza doğru atıldı ve onu gelinliğin sarmaladığı ince belinden yakaladı. Gelinlik aralarını açınca Ali küfür mırıldanmamak için dişlerini sıktı. Ulan damatlara da günahtı be, bu koskoca elbiseyle nasıl gelinini bağrına basacaktı?

O da yüzünü avuçlamakla yetindi. Nemlenen gözaltlarını temizledi. "Ben beğenmediğim için demedim," diye sızlandı. Ece "Ne için dedin?" derken iç çekiyordu. Ali dudaklarında oluşan tebessüme engel olamayarak onu sarmaladı. Başını göğsüne çekti ve sıkı sıkı sarıldı.

"Ben, 'Gelinsiz düğün yapılır mı acaba?' babında söyledim."

"Ne?" diye çığırdı Ece'si. Ali kahkahalarına engel olamadı. "Tamam, kızma süpürgesiz cadı." diye ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırdı. Kolunu ona uzattı ve kulağına doğru fısıldadı. "Nasıl olsa bugünden sonra ebediyen benimsin. Şu birkaç saat seni göz hapsinde tutanlardan nefret ederek geçirebilirim." Sonra, "Ama..." diye parmağını kaldırarak Ece'nin burnuna vurdu. "O gözlerin öyle şaşkınca bakıp büyütülmeyecek sonra o yanaklar derinleşecek şekilde gülünmeyecek ve son olarak..." Dudaklarına bir buse kondurdu. Ardından daha derin bir öpücükle genç kızı sinirle kızaracak hâle getirdi. "Şimdi oldu," dedi. Belli ki genç kız dün sinirle kemirdiği dudaklarına renk katmak adına nemlendiren bir şey kullanmıştı. Ali onu afiyetle temizlemişti.

Ece yerinde tepindi ve dişlerinin arasında hırladı. "Bugünün sonu da var," diye mırıldandı. Ali'nin muziplikle gülen suratı soldu ve kendine küfürler mırıldandı. Çadırdan çıkarken söyleniyordu:

"Aklına senin Ali..."

"Küfür yok kocacığım, küfür yok."

"Senin kocam diyen ağzını öpeyim," diyerek onları bekleyen nikâh masasına doğru ilerletti. Işıldayan gözlerle onları izleyen anneler ve babalar vardı. Sonra Ece ile Ali'nin kollarının bir araya geldiği yere kaşları çatık, hiddetle bakan bir Oğuz ağabey vardı. Onlara içtenlikle bakan bir Erva ve yanı başında oğlunu kucaklayan, Ali'ye gururla bakan bir Yusuf ağabey vardı. İç çeken bir Eslem ve Yüsra, koşarak şahit masasına oturan Emel abla vardı. Sonra artık kuzenlerinin hasretine dayanamayan bir Ege vardı. Güzel gözleri kederle solmuş, utangaç kafası yerden kalkmayan. Ali'nin erbabı, en yakın arkadaşıydı Ege. Arkadaşlığın namında onu en

mutlu gününde yalnız bırakmamak vardı. Ege de bırakmamıştı. Ali, Yusuf ağabeyinin Ege'yi kucaklayışını izlerken göğsü kabarmıştı. Emel ve Yusuf öyle narin bir çizginin üzerinde, öylesine dengeyle duruyordu ki Ege asla o ipin üzerinden düşmeyecekti. Bir ablaya hep sahipti ama şimdi Yusuf gibi, Demir gibi koca bir dağa, yürekli bir ağabeye sahipti. Ali minnetle iç çekti. Bu sırada Yusuf ağabeyi de oğlunu Erva'nın kucağına vermiş, Ali'nin şahidi olarak yerini almıştı.

Yusuf ağabey ve Emel abla şahitlik edecekti bu evliliğe. Akran, akraba şahitlik edecekti. Son bahar güneşi, kışın habercisi serin rüzgâr, çocukluk anılarının en derin izlerini taşıyan koca çınar şahitlik edecekti. Sonra beraber mahsur kaldıkları, ilk Fatiha'sını ezberlediği kayalıklar şahitlik edecekti. Her masada, üzerlerine mavi boncuklar asılmış karamel şekerleri şahitlik edecekti. Kocaman, Ece'nin gelinliğini umursamadan yediği karamel pastası şahitlik edecekti. Yerlere serilmiş, kurutulmuş dağ çiçekleri şahitlik edecekti. Mavi gök, kuru toprak, arşı-ı âlâ şahitlik edecekti. Buyuruyordu ki Hak kutsal kitapta; evlilik, imanı yarı yarıya tamamlar. İnsanlar fısıldaşacaktı:

"Bu iki gencin imanları yarı yarıya tamamlandı."

Sonra Efendimiz buyuruyordu:

"Evlenin, çoğalın, zira ben, kıyamet gününde sizin çokluğunuzla iftihar ederim."

Ve Ali şahitlik edecekti. Diyecekti ki; "Sen karamel kokulu, cennet bakışlı kadın, benim karımsın. Hak'tan bana emanetsin. Göz bebeğimsin. Mezar taşım, cennet hurimsin. Yaradan'ın emanetine sahip çıkacağıma, seni gözümden sakınacağıma yemin ederim. Lokmandan ısıracağıma, aynı bardağı paylaşacağıma, ucunda ölüm olsa da seni koruyup kollayacağıma yemin ederim."

Sonra Ece cevap verecekti:

"Su içtiğin kaptan su içeceğime, kopardığın lokmadan yiyeceğime yemin ederim. Sarı'm, erim, beyim, eşim diyerek sesleneceğime, Ali'sine bakan Fatıma gibi seni gözeteceğime yemin ederim. Toprağın toprağımdır, canın canımdır, ömrün ömrümdür. Bu ömrü seninle sonlandıracağıma, cennet kapısında seni bekleyeceğime yemin ederim."

Tüm bunlar, sadece Ece ve genç adamın bakışlarıyla ettiği yeminlerdi. Ece gözlerine bakarak bunları konuşurken, "Evet" diye kısacık bir bakış açısı sunmuştu onlardan uzak bedenlere. Ali gözleriyle ederken yeminlerini, bir "Evet" kadar sadeydi insanların işittiği.

Düğün boyunca insanların tek söylediği, "Birbirlerine böyle bakan bir çifti hiç görmedim," olmuştu. Bakışları elle tutulmuş, gözle görülmüştü. Çünkü Ece, yılların acısını çıkarırcasına bakıyordu. Çünkü Ali, ömrünün sonuna bakıyordu.

Düğün tamamlanıp kiraladıkları küçük ama şirin yuvalarına giderken bakışları devam ediyordu. Ali ufacık karısını kucaklayıp evin eşiğinden geçirdi. Ece ise içeri girer girmez aklına gelmiş gibi Ali'nin kollarında çırpınıp kurtulmaya çalıştı.

Hatta işi taşkınlığa verip; "Bıraksana beni ya, unuttum sanma." diye çığırıyordu. Ali onu bıraktı. Ama bırakma sebebi belliydi.

"Ben abdestimi salondaki lavaboda alırım. Sen de odamızdaki banyoyu kullanırsın. Ben salonda iki rekâtımı kılarım. Eğer namazını kılıp bu evlilik için dualarını etmezsen bu senin kaybın olur. Hadi Allah kabul etsin karıcığım."

Ali arkasını dönüp gidecekken sinirle tepinen Ece'yi fark etmemeye çalışıyordu. Ancak tam kapıyı kapatacakken karısının kedi gibi bir sesle konuştuğunu duydu:

"Aptal adam, bu gelinliği tek başıma nasıl çıkarıp abdest alayım."

Ali bunu duyduğu an elleri kapının kolunda kalmıştı. Karısı yine ağlamaklı hatta mahzun bir sesle konuşuyordu. Hızlı hızlı ona adımlarını atarken Ece yine o toka gibi gözlerini büyütmüş, geri geri kaçmaya başlamıştı. Ali onu umursamadan kucakladı, büyük adımlarıyla odalarının yolunu tuttu. Ece itiraz edemeden arkasını döndürmüş ve titrek elleri ile arkasındaki sıkı sıkıya bağlanmış ipleri çözmeye başlamıştı. Acemi ve heyecanlı elleri titrese de aptallığına yanıyordu. Bu koca gelinlikle abdest alamayacağını nasıl düşünememişti?

Ali ipler açıldıkça görünen saklı bahçeye karşı gözlerini yummamak için çabaladı. Tüm ipler çözüldüğünde karısının sırtına bir buse kondurmadan edemedi. Sonra suçlu bir çocuk gibi odadan kaçtı. O namazı kılmadan bu kıza bir metre dahi yaklaşamazdı.

Namazlar kılındı ve dualar edildi. Yeminler tekrarlandı. Hak yine şahit tutuldu.

Ali tedirgince odaya girdi. Havada misk kokusu vardı. Kısık sarı ışık, Ece'nin güzel saçlarını okşuyordu. Ona sırtı dönüktü. Ellerini dua edermiş gibi önünde açmıştı ama namazını kıldığı, kenara koyduğu namazlık ve tespihten belliydi.

Bu anı hayal edememişti. Ona bunu yapamamıştı. Kendine de... Çünkü hep masum, küçük ve onun olamayacak olan oyun arkadaşıydı Ece. Şimdi karısıydı. Onundu. Odanın ortasında oturmuş, tüm sevgisi ve onca yıllık büyüttüğü aşkıyla Ali'yi bekliyordu.

Ali yaklaştı. Ayakları seğiriyordu. Zorlukla yutkundu. Arkasına oturdu ve saçlarını sevgiyle kenara itti. Omzuna bir buse kondurdu. Öyle hassastı ki Ece hissetmeyebilirdi. Ama hissetti. Bir nefes çekti ciğerlerine. Korku dolu ama meraklıydı. Özlem dolu ama belirsiz. Ali de belirsizlikle mücadele ediyordu.

Buna kalbi dayanır mıydı? Hayalini kurduğu bu ana dayanır mıydı?

"Bunu hep bekledim ama hiç hayal etmedim," dedi genç adam dürüstlükle. "Seni özledim ama öyle ruhani bir sevgiydi ki bu, ellerinin ellerime değmesi ihtimali bile beni deliye çevirecek gibiydi."

Ece'den bir soluk sesi daha yükseldi. Ali fısıldadı:

"Eğer aklımı yitiyorsam söyle. Çünkü şu an ne düşündüğümü, ne konuştuğumu hatta nasıl nefes aldığımı bile unutmuş olabilirim."

Ece yavaş yavaş ona döndü. Yatağın ortasına doğru bacakları birbirine değecek şekilde oturdular. Yüzünde buruk bir tebessüm belirmişti. Yanakları öyle pembe, öyle canlı bir tonda kızarıktı ki Ali elinin tersini oraya sürtmeden edemedi. Genç kız boğazını yumuşakça temizleyerek fısıldadı.

"Benim sözlerime şu an güven olmaz. Çünkü aklımın sen daha odadan girdiğin anda uçtuğunu hissettim."

Ali kısık bir kahkaha attı. Genç kız her konuştuğunda nasıl onu böyle yumuşatabiliyordu? Ömrü boyunca onunla konuşmakta asla zorluk çekmeyecekti. Tartışırlarken bile asla altta kalmayacaktı. Bu da onların birbirlerinden asla bir şey saklamayacağını gösteriyordu.

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" derken Ali'ni sesi çatladı. Gözleri nemlendi. Ece de ona baktı. Gözleri birbirine kilitlendi. "Bana öyle bak-

ma," dedi genç kız titrek sesiyle, onun da kahveleri nemlendi. "Nasıl?" diye sordu Ali. "Öyle işte," dedi genç kız. Ali yutkunarak öne eğildi ve genç kızın çenesini havaya kaldırdı. Yüzlerini hizaladı. "Ben sana artık hep bakacağım," derken sesi gururluydu. "Sana hep böyle bakacağım."

Ece ona bakarken gözleri araştırmacı ve şefkatliydi. "Bunlarsız nasıl yaşamışım?" dedi genç kız. "Bu gözler, bu sözler, bu ses olmadan?"

"Artık hep olacaklar," derken Ali, onu kucağına çekti. "Senin gözlerinin, sözlerinin, sesinin bana ait olması gibi benimkiler de ömrümün sonuna kadar sana ait olacak Karamel."

Ece onun yanağına elini dayadı ve ansızın, ışıltılı bir gülümseme takındı. Sesi hasret doluydu:

"Yeniden hoş geldin, Sarı."

Ali de gülümsedi:

"Seni özlemişim Karamel."

Ali çocuk gibi titreyen ellerle, bir erkeğin ilk heyecanıyla karısına dokundu. Ece bir genç kızın ömrü boyunca kocasına sakladığı hazinelerini sundu. Hiçbir dokunuş, hiçbir öpüş, hiçbir seviş onlarınki kadar hasret dolu olmamıştı. Bedenleri sanki yıllardır bir aradaymış gibi birbirini tanımıştı ama kalpleri ayrı geçen yılların acısıyla sızlıyordu. Ece kaybettiği yıllara yanıyordu, Ali dokunduğu yaban ellere. Ama burada, bu odada her şey yeniden başlamıştı. Tıpkı seneler önce Sarı ve Karamel'in ilk kez karşılaştığı andaki gibi. Tertemiz, çocuksu ama daha yoğun, daha güçlü...

***

3 ay sonra...

"Adam inat Erva, canımdan bezdirdi ya!" diye çığlık atarcasına konuştu Ece. "Kuzum o da seni düşündüğünden," diye sızlandı Erva.

"Ay ne düşünmesi ya, ne düşünmesi? İçimi şişirdi şu iki aydır. İlk ay tamam dedim, bana kıyamadığından dedim. Ama olmaz ki canım böyle. Ay, o doktoru elime bir geçirirsem."

"Şişt..." diye uyardı onu Erva. "Yahu doktor ne demiş de Ali bu kadar büyütüyor?"

"Ya şimdi benim anemi hastalığım var ya..."

"Ee..." diye şişkin karnını okşayan Erva onu meraklı gözlerle dinledi. "İşte, doktor ilk bunu bana söylediğinde, evli olup olmadığımı, eğer evlenirsem ve çocuk düşünürsem ona gitmem gerektiğini söylemişti. Ben de Ali'ye bunu aptal gibi söyledim. Neyse işte Ali de illa gideceğiz diye tutturdu. Gittik ve doktor, Ali'ye ne dedi biliyor musun? Bizim Ali'ye!"

"Ne?" diye merakla gözlerini büyüttü Erva.

"Dedi ki; Eğer gebelik düşünüyorsam kan ilaçları kullanmalıymışım. Kansızlığım gebelikte problemlere yol açarmış. Sonra, doğum sırasında çok kan kaybedeceğim için tehlike arz ediyormuş. Ciddi sorunlara sebep olabilirmiş. Falan, filan işte."

Erva bunlar mantıklıymış gibi kafasını salladı:

"Ama kuzum bu zamanda kan problemlerine bir dolu çözüm var. Doktorlar hastalarını tanıyorlar, doğumları için hazırda kan bile bekletiyorlar."

Ece kafasıyla onaydı:

"Gel de bunu Ali paşamıza anlat."

Sessiz sedasız oturan Günnur "Anlatamazsın," diye destek verdi. Erva da kafasıyla onayladı. "Ali senin tırnağına zarar gelmesin diye altın kafese kapatır biliyorsun. Ki çocuk aşkından bile vazgeçer senin için."

Ece dudaklarını büzdü. "Ama ben de anne olmak istiyorum. Düşünsene Erva. Onun gibi mavi gözlü, sarı saçlı çocuklar." İç çekti ve nemlenen gözlerini yumdu. İçeri giren Eslem, sanki kırk yıllık evliymiş gibi Ece'ye direktif vermeye başladı. "Böyle yalvarıp yakaracağına az cazibeni kullansan mıy mıy edip durmazsın. Ay vallahi sen evlendikten sonra içim şişti. En sonunda enişte katili olacağım. Kızım aklını kullansana. Evli barklı kadınsın sana ben mi anlatayım?"

Anlatmıştı da. Ece kızarsa da onun giyeceği kıyafete kadar konuşulmuştu. Ali'yi ikna etmenin yolu, yine Ece'den geçiyordu.

***

11 ay sonra...

Ali ellerini kafasının üzerinde birleştirdi ve bedenini soğuk duvara dayadı. Volta atmaktan yorulan ayakları feryat ediyordu ama Ali kendine engel olamıyordu. Ona güvenmemeliydi. Onun o tatlı diline, ağlamaklı duran gözlerine inanmamalıydı. Bunu daha karnı büyümeye başlarken anlamıştı.

Hamile bir kadın kilo almalı, güzelleşmeli, yüzüne renk gelmeliydi. Ama Ece sararmıştı. Karnı dışında kolları ve bacakları incelmişti. Dudakları her daim mosmordu. Elleri ve ayaklarını her gece ovalayan Ali, kendine ve onu kandırdığı için Ece'ye duyduğu öfkeyle baş etmeye çalışıyordu. Bunu en sevdiği varlığa nasıl yapabilmişti?

Günler artık zehirdi Ali'ye. Ece'yi her sabah öperek uyandırırken onu namazlığının başında düşmesinden korkarak bekliyordu. Yiyemediği yemekleri elleriyle yedirmeye çalışıyordu. İğrenç, kırmızı renginde bir sıvıyı içirmek için kırk takla atıyordu. Ece onları iğrenerek içtiği için her defasında kusuyordu ve Ali ne yapacağını bilmiyordu.

Sekiz aylıkken işte buradaydı. Bu soğuk duvarlarla ve kale kapısı gibi geniş kapıyla beraberdi. Doğuma girmek için ortalığı ayağa kaldırmıştı ama doktor onu sadece doğum gerçekleştiğinde kabul edeceğini söylemişti.

Normal doğum olamazdı, sezaryen olacaktı. Bunun daha da kötü olduğunu doktor anlattığında anlamıştı. Çünkü karısının o güzel tenini keseceklerdi, zaten kıymetli ve az olan kanını akıtacaklardı. Ali delirmemek adına dualar mırıldandı. Dili damağı dua etmekten kurumuştu. Onu en sevgiliye emanet etmişti.

Herkes Ali'nin başında, ona bir şeyler içirtmek ve yedirmek için uğraşıyordu. Ali, Yusuf ağabeyine yaptığı gibi onu uyuşturmalarından korkuyordu. O doğuma girecekti. Girmesi gerekiyordu. Üç sevgilisi de onu bekliyordu. Evet, üç. Hayatındaki en kıymetlileri... Onun sahip olduğu bu dünyadaki en güzel 3 kadın. Biri Ece'siydi. Diğer ikisi ise Ece'sinden ve kendinden bir parça olan kızları. Duaları birken üç olmuştu. Emanet birken üç olmuştu. Ve Ali birken, üçe bölünmüştü.

Hemşire çıktı ve nefes nefese "O rh negatif," diye bağırdı. "Kan nakli yapıldı ancak kanaması çok ve yeterli değil."

Ali elleri titreyerek ayaklandı. "Benimkini alın," dedi nefes nefese. "Alın, hepsini alın." Hemşire burukça gülümsedi. Yusuf, Ali'nin omzunu sıkarak onu geriletti. "Ali, aslanım çekil."

"Abi olmaz. O orada yatıyorken benim kana ihtiyacım olmaz. Gerekirse hepsini alın. Yeter ki Ece'mi ve kızlarımı kurtarın."

Ali bağırmıyordu, âdeta feryat ediyordu. Onun feryatları hıçkırıkları yükseltiyordu. Oğuz duvarın köşesine çökmüş, yüzünü avuçlamış bir erkek

gibi sessizce ağlıyordu. Ali artık erkek değildi. Ali eşti, Ali babaydı, Ali aşktı. Ali ağlamak zorundaydı. Bağırmak zorundaydı. Kanının son damlasını ailesine harcamak zorundaydı.

"Ali," dedi Erva hıçkırıkların arasında. "Çekil, Yusuf ağabeyin versin."

"Tamam, Yusuf ağabeyim de kan versin. Benimkini de alın. O ilaçları içemedi. Hep kustu. Hiç kanı kalmadı ve kurudu."

Yusuf dayanamamış ve Ali'yi duvara iteleyip, omuzlarını sarsmıştı:

"Ali senin kan grubun pozitif! Aklını başına topla. Sen böyle yaparsan, Ece orada bir başına ne yapsın? Dik dur. Baba olacaksın ulan sen!"

Yusuf bunları bağırdığı an Ali'yi iteleyerek bıraktı ve koşarak kan vermeye gitti. Ali ise gözyaşları yanaklarını yıkarken yere çöktü. Anneler ve babalar umutsuzluktan bitap düşmüş bir hâlde birbirlerine tutunuyordu. Erva ve tüm kızlar koca bir yumak gibi birbirlerine dolanmış, destek arar-casına sarılıyorlardı. Oğuz ağabeyi ise yanı başında, dertop olmuş, kafasıyla ellerini patlatmak istercesine sıkıyordu.

"Ona bir şey olmasın ağabey," diye yalvardı Ali. Oğuz kafasını kaldırdı ve ağladığını belli etmemek adına gülümsedi. Ama kızarık gözleri ve çökmüş yüzü onu yalancı çıkarıyordu. "O Ece oğlum," dedi çatallı sesiyle. Kaşlarını çattı boğazını temizledi ve yeniden, yalancı gülümsemesini takındı. "Ben buradayken size bir şey olmasına izin verir miyim sanıyorsun?"

Ali onun gözlerindeki tedirginliği görünce kafasını arkaya şiddetle defalarca vurdu. Kendini cezalandırıyordu. Aptallığını cezalandırıyordu. Daha Ece'ye doyamamıştı. Ona doymak için ömür yeter miydi? "Rabbim," diye fısıldadı gırtlağından gelen hırıltılı sesle. Âdemelması boğazındaki düğümü zorladı. "Birbirimize doyamadan onu benden alma. Onu alacaksan beni bu dünyada bırakma."

33. BÖLÜM

BİTİŞ

Ali tükenmişlikle kafasını defalarca soğuk cama vurdu. Kendi ahmaklığına yanıyordu, onun tatlı yalvarmalarına inanışına yanıyordu. Bebeklerinin olacağını ilk öğrendiğinde gözlerinde gördüğü ışığa yanıyordu. Şimdi kızları doğmuştu. İki meleğine, hasta olsa da hamileliğinin son günlerinde anneleri tarafından özenle temizlenmiş ve hazırlanmış elbiseleri giydirilmişti. Hatta onların adına şekerler ve süsler yapılmıştı. Pembelerle dolu bir oda, pembe kadar hayat kokan iki tane prenses doğmuştu. Ali onların neye benzediğini bilmiyordu. Çünkü onlara bakacak cesareti kendinde bulamıyordu. Ne o soğuk camlar ardındaki karısına dokunabiliyordu ne de kuvözde barınan meleklerine gidebiliyordu.

Baba mıydı Ali? Ece olmadan, Ece gülmeden, Ece sevmeden baba olabilir miydi?

Alnını soğuk cama vurdu. Ece öyle bitkin, öyle ufak görünüyordu ki Ali o camları kırıp içeri girmek, Ece'nin gül dudaklarına renk gelene kadar onu öpmek istiyordu. Yanakları kızarana kadar tatlı sözler söylemek istiyordu.

Şu yaklaşık bir yıllık evlilikleri süresince rüyadan farksızdı yaşantıları. İlk üç ay Ali'nin Ece'yi utandırmalarıyla, sevmeleriyle geçmişti. Nişanlı çiftler gibi bulduğu her yerde ondan bir buse alıyor, yanakları kızarana kadar tatlı sözler söylüyordu. Okullarına devam etmişlerdi ve Ece karnı burnunda, hasta olsa da sınavlarını vermişti. Daha birkaç ay önce mezun

olmuşlardı. Ali daha çok çalışıp sınavları verirse bir savcı olacaktı. Ece'si artık bir avukattı. Hatta aralarında müthiş bir dalga konusu olmuştu bu. Ali sabahları Ece'ye kahvaltı hazırlarken Ece, "Bugün de erkencisiniz sayın savcım," diyordu. Ali yine her sabah onu gördüğü ilk an yaptığı gibi dudaklarına yapışıyor, "Siz de bugün, her zamanki gibi çok güzelsiniz avukat hanım," diyordu. Ece kıkırdıyordu.

Ali soğuk camın ardındaki morarmış dudaklara baktı. Bir dahaki kıkırdaması ne için olacaktı? Sinsi benliği onu tehdit ediyordu: "Ya bir daha gülümseyemezse?"

Ali elini cama geçirmemek için yumruk yaptı. Ece uyanacaktı. Bir kere, Ali'yi bir başına, bu kadar hemşirenin olduğu bir hastanede bırakmazdı. Bir de kızları açtı.

Ali henüz bilmiyordu nasıl göründüklerini. Ece ile cam kenarından konuşurken kızlarının sadece pamuk gibi olduğunu söylüyordu. Suçlu hissetmemek adına ona kızlarını görmeye gidemediğini söyleyemiyordu.

Karısının göğüslerinden her süt alışlarında damarlarındaki kan bedenini yakıyordu Ali'nin. Ece uyanmalı ve emzirmeliydi kızlarını. Bu garip aletler, garip makineler Ece'nin canını yakıyor olmalıydı. Neden uyanmıyordu? Eğer verilen kan yetersizse Ali ona uyan binlerce litre kan bulurdu.

Evliliklerinin ilk ayını hatırladı Ali. Yüzünde bir tebessüm oluştu. İlk bir hafta balayına çıkmamışlardı. Evlerinden dışarı adımlarını atmamışlardı. Ali markete bile giderken aklını kaybediyor, koşarak yeniden evinin yolunu tutuyordu. Sanki yılların hasretini çıkarıyordu. Sanki dudakları onun dudaklarından ayrıldığı vakit eskiye dönüyor, onun özlemiyle yanıyordu.

Elleri hep birbirlerindeydi. Ali, televizyon izlerken bile ellerini Ece'nin saçlarından, teninden çekmiyordu. Yemek masasında dip dibe oturuyor, bir bebek gibi birbirlerini besliyorlardı. Ali mutfakta yemek hazırlarken, Ece hiç susmadan onunla konuşuyordu. Eskilerden, onunla geçmişinden, onsuz yaşadıklarından... Ergenliklerinden bu yana yapılan, yaşanılan her şeyden konuşuyorlardı. Ece hiçbir ayrıntıyı atlamıyordu. Ali o günleri, Ece ile tekrar yaşıyordu. Dönüp dolaşıp sızlanmaları buluyordu kapıları. Özlemleri... Ece diyordu ki; "Bir gün ağabeyimle gelmiştin. Sana bakmamak, seninle konuşmamak adına gitmiştim." Ali de sözlerini tamamlıyordu. "Seni görmek için gelmiştim."

Sonra kahvaltı unutuluyor, saatlerce birbirlerinin kokularında, tenlerinde özlem gideriyorlardı. Her konuşmanın sonu Ece'nin kollarında bitiyordu. Sonra beraber markete, gezmeye, hava almaya çıkıyorlardı. Ali sahiplenici bir edayla onu kolunun altında tutuyordu. Onun kendine ait olduğunu şehre haykırmak istiyordu. Haykırıyordu da. Elleri, gözleri, sesi bile Ece'nin üzerinden bir saniye ayrılmıyordu.

Ece ise gördüğü her kızı Ali'ye bakmakla, ona göz süzmekle yargılıyordu. Ali yüzüğünü kaldırıp "Evli bir erkeğe bakmazlar," dese de Ece inanmıyordu. "Mavişleri indir aşağı," diye kızıyordu. Sanki Ali mavilerini kahvelerden çekebiliyormuş gibi. "Mavilerim senden başkasını görmez," diyordu Ali. Ece de "Ama başkaları görüyor onları. Ben mavilerime güvenirim. Ama yaban gözlere güvenmem." diye klasik bir anne sözüyle tartışmayı kazanıyordu.

Ali'nin yüzünde acı bir tebessüm oluştu. Her hastaneye geldiklerinde kadın hemşireleri özenle Ali'den uzak tutuyor, hamileliğin kendini çirkinleştirdiğini, Ali'nin de gözünün dışarı kayabileceğini, kayarsa eğer oyabileceğini söylüyordu.

Ali soğuk cama doğru nefesini üfledi. İçeri girmesini kimse engelleyemiyordu ama Ali saatlerce o hâlsiz bedene bakamıyordu. Onu sarsmak ve uyandırmak istiyordu. Onu utandırmak ve öpmek istiyordu. Kollarından bir an olsun çıkmak istemiyordu.

Ali kendine söverek cam kapıya kartı okuttu ve içeri girdi. Varsın canı yansın ona bakarken, Ece'nin kokusunu duymadan, nefes sesini dinlemeden, kalp atışlarını hissetmeden bir an olsun yaşayamazdı.

Yatağın yanına geldi ve doktorların tembihlerini umursamadan kafasındaki yeşil boneyi çekip çıkardı. Ece onun saçlarına dokunmadan duramazdı. Uyurken bir eli Ali'nin göğsünde diğeri hep saçlarında olurdu. Sonra ayakkabılarını çıkardı. Yatak ufaktı. Ama Ece öyle ufalmış, öyle zayıflamıştı ki Ali'nin koca cüssesini sığdırabileceği kadar yer vardı.

Ali muhtaç bir bebek gibi karısına sokuldu ve onun bonesinin altından çıkan saçlarına parmak uçları ile dokundu. Solgun yüzüne, morarmış dudaklarına, damarları belli olan ellerine... Yutkundu ve "Karamel," diye fısıldadı. Sesine muzip bir ton eklemeye çalıştı. "Bak söylemedi deme, bir hemşire bana adımı sordu." Titrekçe boğazını temizleyerek devam etti.

"Ben de dedim ki; Kadın, ben evli barklı adamım. Karım kıskanç bir kadındır ve birazdan uyanıp saçınızı yolmadan gidin buradan."

Ali acı acı kahkaha attı. "Yolardın değil mi güzellik?" Sonra kendi cevapladı. "Yolardın tabi."

"Ama Ece'm," diye sızlandı. "Uyanman gerekli. Zor uyandığını biliyorum ama bu kadarı da fazla sevgilim. Kahvaltıya bile daha kolay uyandırırdım seni. Kokuya doğru gelirdin kedi gibi. Sevdiğin omletten mi yapmalıyım uyanman için? Onun kokusuna uyanır mısın?"

Ali kafasını Ece'nin süt ve ilaç kokan göğsüne gömdü. Ağladı ağlayacaktı ama Ece'nin onu duyduğuna inanıyordu. Ağlamamalıydı. Ece, Ali'nin gözyaşlarına dayanamazdı. Sonra inat eder uyanmazdı. Boğazını temizledi ve anne kokan karısını daha derin kokladı.

"Anneliği benden çok mu istedin?"

Ağlamayacaktı. Boğazını temizledi.

"Sana sensiz yaşamak istemediğimi söyledim. Sana zarar verecek her şeyin benim için ölüm olduğunu söyledim. Şimdi kalk ve al tüm sorumluluğunu. Sana ihtiyacım var! Ben anlamam bez değiştirmekten. Öyle saç örgülerini de bilmem. Hem kızlara anneleri öğretir doğruları. Ben doğru nedir sensiz onu bile bilmem. Benim tek pusulam sensin. Allah'a gidiş yolunu gösteren tek yön tarifimsin."

Ali gözünden düşen yaşa engel olamadı. Karısının solgun tenini ıslattı. Bir anda, kendine engel olamayarak kükredi:

"Daha isimlerini bile koymadın! Kalk be kadınım. Bu kadar uyku sana fazla! Mavi tişörtümü giyindiğim, dikkat çektiğim için bağır bana. Namazımı kaçırmamam için sabahları sular dök suratıma. Söz veriyorum, bir daha çamaşır sepetinden taşırmayacağım kirli çamaşırlarımı. Ellerimi mutfakta yıkamayacağım. Tişörtümün içinden çıkan saç telin yüzünden sızlanmayacağım. Ayakkabılarımı dışarıda çıkarıp temizleyerek dolaba koyacağım. Gömleğime mürekkep lekesi bulaştırmayacağım. Ama kalkmalısın Ece. Sana ihtiyacım var. Daha yaşanacak günlerimiz var."

Ali artık hüngür hüngür ağlıyordu. Gözleri karısının gerdanını ıslatmıştı; yüzü, elleri yanıyordu. Gözleri yanıyordu. Yüreği yanıyordu, yüreği. "Onu bana bağışla Rabbim," diye boğulurcasına dualar mırıldandı. "Onu bize bağışla."

İçeri bir hemşire girince, Ali doğrulmak zorunda kaldı. Gözlerinin ve yüzünün hâli berbat olmalıydı çünkü kız uyardı:

"Beyefendi. İyi görünmüyorsunuz. Bence doktorun tavsiyesine uyun ve bir sakinleştirici alın. İsterseniz size bir oda ayarlayalım ve biraz dinlenin."

Genç kızın merhametli gözleri karısı ve kendi arasında mekik dokuyordu. Ali tam ağzını açıp kıza minnetini sunacaktı ki bir ses, çok cılız bir ses Ali'yi susturdu. "Gerek yok," diye fısıldamıştı hırıltılı sesiyle. "Onun yeri... Benim yanım."

Ali bir haykırış kopardı. Kahkahalar attı. Kabloları umursamadan karısını sıkı sıkıya kucakladı. Ece'nin cılız kıkırdaması ve omzundaki yumuşak elleri Ali'ye dünyaları bağışladı. Ece'yi bırakmadan kafasını kaldırdı. "Ne güzel veriyorsun, ne güzel bağışlıyorsun." diyordu. Kahkahaları tüm hastaneyi inletiyordu. Onun gibi yemeden içmeden bekleyen tüm aile içeri doluştu. Neredeyse iki gündür burada yatıp burada kalkıyorlardı.

Ece ansızın elini karnına götürdü. "Bebeklerim," dedi. Ali "Onlar iyiler," diyerek daha sıkı sarıldı. "Nasıllar?" diye sordu Ece merakla kocasının yüzünü avuçları arasına alırken. "Senin gibi güzeller mi?" diye sordu kocasına. Ali mahcubiyetle büzülen dudağına engel olmadı. Omuzlarını suçlulukla kaldırdı. "Bilmiyorum."

Ece'nin gözleri tedirginlikle kısıldı. "Yoksa onlara bir şey..." "Hayır," diye sözünü kesti Ali. "Annemler onların sağlıklı ve güzel bir renge sahip olduklarını söyledi. Birinin sarışın, diğerinin de esmer olduğunu söyledi. Henüz gözlerini açmamışlar ama galiba bu yaşta göz renkleri belli olmazmış. Birçok şey söylediler ama ben o sıra seni izlediğim için hatırlamıyorum."

Ece kızgınlıkla, cansız ellerle omzunu yumrukladı. "Onları nasıl tek bırakırsın?" diye ağlamaklı konuştu. "Onların sana ihtiyacı var, benim olduğu kadar."

"Hadi!" diye ayaklandı. Sanki kablolarını kendi sökecekmiş gibi uğraştı. Hemşire "Hanımefendi! Doktoru beklemelisiniz!" diye uyardı. Ece neden uyandığını hatırlarmış gibi gözlerini kıstı ve genç hemşireye baktı. Kızın yeşil gözleri büyüdü ve boğazını temizleyerek, "Ben doktor beyi çağı-

rayım." dedi. "Bir zahmet." diye söylendi Ece. Sonra kızgın gözlerle kocasına baktı. "Sen hep yanımdaysan, bu kız da hep burada mıydı?" diye sordu.

Aile üyelerinin bir kısmı doktora haber vermeye gitti, diğer kısmı da onlara mahremiyet sağlamak için odadan çıkmıştı. Ali dayanamadı ve yüzünü avuçları arasına alarak her yanını öptü. Burnunu, yanaklarını, gözlerini, dudaklarını.

"Öldüm ulan özlemekten," dedi. Sinirliydi. "Beni bir daha bu dümene düşüremeyeceksin cadı." dedi suçlu bakan Ece'ye. "Bana iki melek bağışladın ama Allah şahidim, bir daha senin o güzel gülüşüne kanmayacağım. "

Ece dudak büzdü ve suçlu bir çocuk gibi büzüldü. Ali onun yüzünü yine kızgınlık, öfke ve özlemle öptü.

***

Ece normal odaya alınırken tek söylediği, "Kızlarımı istiyorum," oldu. Kızları çok şükür kuvözden çıkarılacak, odalarına alınacaktı. Ali de onları deli gibi görmek istiyordu. Koklamak ve Ece'den olan parçalarına âşık olmak istiyordu.

Ece'yi sedyeye bile ihtiyaç duymadan kendi taşıdı ve yatağına yerleştirdi. Ece daha yatağına yeni yerleşmişti ki kapı açıldı ve melekleri Erva ve Eslem'in kucağından içeri girdi. İkisi de aynı renk battaniyelere sarınmış, aynı çilekli şapkadan takmıştı. Oğuz ağabeyi ve Günnur yengesi onları mahzun gözlerle, mutluluk sarhoşluğuyla izliyordu. Ali büyülenmiş, kitlenmiş gibi dışarı çıkan minik ellere bakıyordu.

Eslem, bebekleri annesinin kucağına yerleştirirken, Erva, Ali'ye sesleniyordu. Ama Ali duymuyordu. Hak ona bir güzellik zaten bahşetmişti. Kendini dünyanın en şanslı erkeği ilan etmişti. Ama şimdi bu manzara...

Gözleri dolmuş karısı, ona beklentiyle baktı. Kucağındaki miniklere tekrar bakarken onlara güzel sözler fısıldadı. Ali bir adım attı, bir adım daha. Korkuyordu âdeta. Çünkü kalbi bu güzelliğe, bu ana dayanmayacaktı. Ece'ye bile bakarken taşan yüreği, şimdi üçe bölünmüştü.

Ece'nin yanında boş boş dikildi. Ne yapacağını, onlara nasıl dokunacağını bilemiyordu. Ece kömür saçlı kızını hafifçe kaldırdı ve Ali'ye uzattı. Ali'nin kocaman elleri titredi. "Nasıl?" dedi nefes nefese. "Nasıl tutacağım?"

Çok küçüklerdi. Ali'nin bir eli kadar bile olabilirlerdi. Ya onlara dokunurken kemiklerine, tenlerine zarar verirse?

"Sadece kucakla onu," dedi Ece fısıltıyla. "Beni kucakladığın gibi."

Ali eğildi ve titrek elleriyle battaniyelerle sarılmış güzelliği kavradı. "Belinden ve başından tut," diye uyardı Erva. Ali başıyla onaylasa da titreyen elleri bilinmez bir tecrübeyle yumuşacık tuttu. Bir eli kadardı beli. Göğsüne yaklaştırdı ve battaniyeyi araladı. Kafasını eğip ufacık surata baktı. Kömür gibi saçları neredeyse kulaklarını örtüyordu. Bembeyaz bir tene ve Ece'ninki kadar uzun kirpiklere sahipti. Dudakları da Ece'sini andırıyordu. Ama çenesi tıpkı Ali'nin ki gibi hafif sivriydi. Bir parmağını uzatıp usulca yanağını okşadı. Teni öyle yumuşaktı ki dokunduğu yerde iz bırakmaktan korkuyordu Ali.

Erva, Ece'nin kollarından diğer kızını da aldı ve Ali'ye uzattı. Ali'nin gözleri korkuyla büyüdü ama kucağındaki esmer kızını derhâl bir koluna yerleştirdi. Erva diğer kızını da diğer koluna yerleştirirken Ali mutluluk gözyaşları döküyordu. Ece bir çocuk gibi sessizce ağlıyordu. Ali sarışın kızına bakarken onunda tıpkı esmer kızı gibi Ece'den ve kendinden izler taşıdığını gördü. Gözlerini kaldırdı ve hayret, mutluluk, özlem, karmakarışık duygularla Ece'ye baktı. Ece de ellerini ağzına koyarak gülmek ve ağlamak arası duygularla titrekçe Ali'ye baktı. İçinde fırtınalar kopan Ali gözlerini yumdu ve iki bebeğini birleştirip kokladı.

"Ne güzel yaratıyor, ne güzel sevdiriyor ve ne güzel çoğaltıyorsun."

Ali'nin gözyaşlarına tüm aile tanık oldu. Duasını her kulak duydu. Şükrünü kalpler gördü.

Oğuz bir süre yeğenlerini kucakladı, onlarla oynadı. Günnur, Ece'ye, erkeklerin duyamayacağı bir sesle emzirme konusunda öğreti verdi. Oğuz, Ece'ye takılıp duruyor, "Sizin gibi iki çirkinden, böyle yeğenler beklemezdim," diyordu. Ece mızmızlanınca da onu karnına dikkat ederek sarıyordu. "Güzel bir kardeştin ve mükemmel bir anne olacaksın," diye onu alnından öptü. "Tabii karımdan sonra," diye onu yeniden sinirlendirmeye çalıştı. Ama Ece bu kelimeyi onayladı. Çünkü Günnur gerçekten de güzel bir anne, güzel bir eş ve güzel bir arkadaştı.

"İsmini ne koyacaksınız?" diye sordu Erva. Babalar ve anneler onları bırakmış, yorgun bedenlerini dinlendirmek için evin yolunu tutmuşlardı.

Akşama hastaneden çıkılacağı için, dinlendikten sonra Ece'nin odasını hazırlayacaklardı. Ali, Ece'ye baktı. İsimlerini önceden düşünmüşlerdi ancak dillendirmek istememişlerdi. Ece kollarındaki kızlarına ve ayakucuna dolanmış kocasına baktı. Bir çocuğun neşesini andıran gözleriyle Ece'yi teşvik etti.

"Zeynep ve Erva," dedi Ece gözleri Erva'yı ve Yusuf ağabeyini bulurken.

Erva önce gözlerini büyüttü, ardından şaşkınlıkla ağzı aralandı. Yusuf ağabeyi ise annesinin adını işittiği vakit donup kalmıştı.

"Adlarıyla büyüsünler," diye mırıldandı Erva sıcak bir tebessümle. "Adlarından daha güzel kaderleri olsun," diye acı bir dua mırıldandı Yusuf ağabeyi.

"Yengem ve Erva gibi salih bir eş, salih bir arkadaş, salih bir kul ve kadın olsunlar." diye mırıldandı Ece. Gözünden akan yaş sözlerini doğruluyordu. İçtenlikle bunu Rab'den diliyordu.

Emel abla ve Ege ziyaretlerine geldi. Ayşe ve Yüsra'nın gelişi ile oda tıklım tıkış doldu. Ece'nin gözleri yorgunlukla kapanırken Ali'nin kükrediğini, insanları kovmaktan beter ettiğini işitti. Eslem ona çemkiriyor, "Ay aman yedik zaten karını, kızlarını. Zaten bir lokma bir şeyler." diye söyleniyordu.

Ali normalde Eslem'e kıyamasa da bu sefer kıymaktan çekinmemiş "Baldız eğer biraz daha konuşursan seni içeri tıktırırım," demişti. Eslem hayret nidası koparırken, "Senden savcı falan olmaz. Olsa olsa ganster olur." demişti. Tabii bu sözü kapıdan çıkan herkesi kahkahaya boğmuştu. Ali, "Seninkini de göreceğiz cadı baldız!" diye Eslem'i utanç içinde odadan salmıştı. Sonra kızlarını beşiğine yatırmış, karısının yanına kıvrılarak saatlerce karısını ve beşikte mışıl mışıl uyuyan kızlarını seyretmişti.

***

1 yıl sonra...

"Ba-ba. Hadi kızım bak söyle. Ba-ba." Ufak kızı kıkırdayarak Ali'yi yine ters köşeye düşürdü. "Annn-ne" diye o tatlı sesiyle konuştu. Siyah saçlarının tam tersi masmavi gözleri vardı. Ali sinirle ofladı. "Hayır, kızım be. Bak bu daha kolay. Ba-ba." Ufak kız kıkırdadı ve konuşmak için hazır-

landı. Ali heyecanla bekledi. Ancak cadı bücür, "An-ne" diyerek onu yine yanılttı.

"Ali, kızımızı rahat bırak." diye söylendi Ece.

"Tabii sana göre hava hoş hatun," diye sızlandı Ali. Bu sefer Zeynep'e döndü ve dudaklarını âdeta kocaman açarak, "Ba-ba" dedi. Ama hain kızı "An-ne" diyerek onu krize soktu. Sarı saçlarına uyan, kocaman ve renk değiştiren gözlere sahipti. Bazen siyah, bazen garip bir lacivert rengine dönüyordu.

"Bu iki cadı aralarında konuşup anlaşıyor!" diye şikâyet etti Ali, yerde yuvarlanırken. Çıngıraklı bir oyuncak bacağına battı ve acıyla ciyakladı. Oyuncağa acı acı, dudaklarını büzerek bakarken üç kadını da kıkırdadı.

"Sizi hain köftehorlar," diye atıldı Ali onlara doğru. Ece'yi miniklere katarak yerde yuvarlandı. "Demek babaya karşı birlik oluşturdunuz."

Ece elini havaya kaldırdı:

"Yaşasın kadın dayanışması!"

Ali karısının elini yakaladığı gibi üstüne çullandı ve yüzlerini hizaladı. Ece'nin gülüşü aniden soldu ve gözleri kocasının yüzünde dolandı. Ali de karısının dudaklarına bakarak konuştu. "Şimdi bir daha söyle sevgilim," diye mırıldandı Ali.

Ece boğazını temizledi ve Ali'nin gözlerine bakarak konuştu. "Yaşasın maviler," sonra kıpkırmızı kesildi ve sözünü yineledi. "Yani kadınlar... Yani kadın dayanışması."

Ali tam karısının güzel dudaklarına yapışacaktı ki saçlarına dolanan minik bir el onu yana doğru çekti. Ali nazikçe yere yuvarlanırken kahkahalarına engel olamadı. Erva saçlarını tutmuş onu dizginlerken Zeynep karnında zıplamaya başlamıştı. Ece kıkırdayarak konuştu:

"İşte benim kızlarım."

Aynı günün akşamı ufak ama güzel teraslarında çaylarını yudumlarken minik kızları dizlerinde uyuyakalmıştı. Ali'nin kucağındaki Erva masumane yatarken Zeynep kollarını ve ellerini iki yana açmış, gerinerek yatıyordu. Ali bir kolunu Ece'ye dolamış, dördü de battaniyelere dolanmıştı.

"Tıpkı hayal ettiğim gibiler," diye mırıldandı Ali kızlarına bakarak. Ece "Nasıl?" diye sordu keyifle çayını yudumlarken. "Senin gibiler," diye mırıldandı Ali. "Ve benim gibiler."

"Ne zamandan beri bunu hayal ediyorsun?" diye sordu Ece meraklı bir sesle. "Yani çocuklarının bana benzeyeceğini?"

"Görünen o ki bir kızın Sarı'sı olduğumdan beri."

Ece gözlerini büyüttü:

"Çocukken mi?"

Ali hafifçe tebessüm etti.

"Âşıkken."

Ece Ali'ye iyice sokuldu ve Ali keyifle bir türkü mırıldandı:

"Evvelim sen oldun...

Ahirim sensin."

SON SÖZ

"Sarı! Bırak çocuklar oynasın."

Ali kaşlarını çatarak sıpaların arasında sıkışan kızlarına baktı. Can çekişerek, âdeta yalvararak babalarına bakan kızları, "Kurtar bizi baba!" diye yalvarıyordu. Gözlerini o canavara dikerek elindeki maşayla tavukları ve sucukları çevirdi. "Bıktım vallahi şu kıskançlıklarından," diye söylenen karısını işitti ve bağırdı:

"Seni duyuyorum Karamel!"

Son sucuğu da tabağa geçirdiğinde Erva'nın saçına takılan çırpıyı temizleyen çapkını gördü ve aynı anda bağırdı:

"Yusuf ağabey! Olmuyor ama. Al şu oğlunu yoksa sucuk gibi kızartacağım!"

"Hop!" diye bağırdı omzunda kızını taşıyan Yusuf ağabeyi. Suratında alaylı bir ifade vardı. "Benim oğlum o, delikanlıdır. Ne yamuğunu gördün?"

Ali gözlerini devirerek kızının saçını çeken Ashap'ı gösterdi. "Elinin ayarı yok." diye söylendi. Yusuf göz kırparak Ece'ye döndü. "Zamanında sen de az çekmedin bizim bacımızın saçını. Oğlum da senin kızınınkini çekmiş, çok mu?"

Ali'nin gözleri yerinden fırlar gibi açıldı, elindeki maşayı gürültüyle ızgaranın yanına bıraktı ve Ashap'a doğru ilerledi. Ece'nin bağırtısını, Oğuz ağabeyinin uyarılarını dinlemeden Ashap'ın mavi tişörtünü ensesinden yakaladı ve onu evcil bir kedi gibi sürükledi. Birkaç adım ötedeki ağaca hızla yürüdü, Yusuf ağabeyi ona kızacağı yerde kahkahalar atıyor, Ece ise azarlamaya devam ediyordu.

"Yontamadım yahu ben bunu! Öküz geldi öküz gidecek. Ali! Eğer o çocuğu yine..."

Ali onun lafını tamamlamasına izin vermeden Ece'nin bahsettiği şeyi yine yaptı. Ashap'ı kalın bir ağaç dalına yakasından astı. Antrenmanlı olan Ashap yerinde tepinmek yerine onu kurtarmaya gelen Oğuz Amcasını bekledi. Debelenip kurtulduğunda daha yüksek bir dala asılacağını biliyor, o koca ela gözleriyle Shrek'in kedisi gibi amcasını bekliyordu. Ali o masum görünümlü sinsi gözlere asla aldanmazdı.

Yusuf onların arasındaki meseleye pek karışmazdı ama Oğuz ağabeyi bıkmış gibiydi. "Ulan!" diye bağırdı o gür sesiyle ve Ali bu yaşına gelmiş bir savcı olmasına rağmen yerinden zıpladı. Eskiden kalma bir alışkanlık olarak eli ensesine gitti ve koruma amaçlı ovaladı. Tabii kıyım kıyım Günnur ve Erva yengesine yaklaşmaya başlamıştı.

"Ulan Ali! Ne istiyorsun el kadar bebelerden anlamıyorum ki! Kız babası değil dert babası oldun başımıza."

Ali masanın arkasından güçlü bir erkekmiş gibi bağırıyordu, hâlbuki kadınların arkasına sığınmış, onlardan medet umuyordu.

"Ne yapalım ağabey? Arkamı döndüğüm an kızıma sulanıyor o sıpa."

"Eymen de çekiyor saçlarını. Ona niye kızmıyorsun?" diye sordu Oğuz aksi bir tavırla. Ali, "Eymen'e kendimden çok güveniyorum ama o Ashap olacak sinsi çapkına asla!" dedi bir solukta.

"Aa!" diye söylendi Erva elinde doğradığı domatesin bıçağını sallayarak. "Alacağın olsun Ali. Ne çapkınlığını gördün oğlumun?"

Ali gözlerini kocaman açtı. Ashap'ı taklit ederek kirpiklerini kırpıştırdı:

"Böyle böyle göz kırparken pek de masum gözükmüyor. Ayrıca geçen gün hepiniz mutfaktayken bana ne söyledi biliyor musunuz?"

Kimse onu umursamıyordu; herkes işine dönmüş, Ali'nin kıskançlıklarından bunalmış bir hâlde kafalarını çevirmişlerdi. Ama Ali parmağını Ashap'a doğrultarak söylenmeye devam etti:

"Bana 'Büyüyünce ben Zeynep'le evleneceğim, onu senden alacağım.' dedi ve bana dil çıkardı!"

Ece gözlerini devirdi. Günnur ve Oğuz'un minik oğlu Miraç'a mama yediriyor, Ali'yi görmemezlikten geliyordu. Dudakları sarkan Ali, daldan

iner inmez amcasının omzundan kendine dil çıkaran Ashap'a kötü kötü baktı. Kötü kalpli çapkın, amcasının kollarından indiği an yine kızına doğru koştu. Ali sabır dilenerek kafasını yukarı kaldırdı.

Bu sırada Ece minik Miraç'ı giydirmişti. Hala olmanın ikinci gururunu daha birkaç ay önce yaşamıştı. Minik Miraç babasının minyatür bir kopyası gibiydi. Sürekli gülen, beyaz tenli ve simsiyah saçlara sahip olan bu bebek, Günnur yengesinin ve Oğuz ağabeyinin beklemediği bir anda gelen sürprizdi.

"Emel abla da gelecek mi?" diye sordu elindeki salataya yoğunlaşmış olan Erva. Günnur ise kocasının çok sevdiği söğürme için köz patlıcanların kabuklarını soyuyordu. Ece'ye bir sakarlık yapıp elini kesmesinden korktukları için çocukların sorumluluğu verilmişti. Çocuklar sorun değildi ama şu an bile, elinde maşayla kızlarını gözleyen kocası koca bir sorundu.

"Gelecekti. Dün gece inmişler Türkiye'ye. Kocasının iki günlük bir görüşmesi varmış. Emel abla da fırsat bu fırsat."

"Bugüne denk gelmesi iyi oldu, ne zamandır bir arada değildik." diye mırıldandı Erva kadar işine yoğunlaşmış olan yengesi.

"Selnur gelmeyecek değil mi?" diye sordu Erva kaşlarını acıyla çatarak. Omuzları kasılan Günnur, "Kendini hiç affetmeyecek diye korkuyorum," diye mırıldandı. Yüzünde acı bir ifade belirmişti.

Ece, Selnur'un bir talibi olduğunu duymuştu. Bunu yengesine sorduğundaysa, "Senin de tanıdığın biri ama Selnur evliliğin adını bile geçirmiyor," diye cevaplamıştı.

Bir süre sofra hazırlıkları sürerken Ece'nin çocuklardan çok kocasına bağırmaktan sesi kısılmıştı. Bir adam büyüyünce ve baba olunca ağırlaşırdı. Hele bu adam bir hukuk adamıysa... Ama onun kocası pek bu düzleme uymuyordu. Kızlarından daha çok yoruyordu Ece'yi.

Kaşıkları yerleştirirken kucağında minik kızıyla oynayan Erva, "Eslem'den hâlâ haber alamadın mı?" diye sordu. Ece'nin yüzü aniden düştü.

"Bilmiyorum. Kızların doğumundan beri sesini dahi duymadım. Rana ve ben tüm arkadaşlarımızı aradık. İstanbul'daki yazlıklarına taşındığını duyduk. Sessiz sedasız, bir anda taşındılar. Telefonu, sosyal medya hesapları... Hiçbirine ulaşamadık."

Erva anlayışla kafasını sallıyordu. "Bildiğin bir sorunu var mıydı?" diye sordu merak içindi.

"Onu bilirsin. Deli doluydu. Benim dünyamla pek alakası yoktu. Babası benimle ve benim gibi muhafazakâr insanlarla görüşmesini istemezdi. O ise babası bir yana, dünyayı umursamazdı. Annesiyle babasının boşandığını biliyorum. Eslem'in birtakım sağlık sorunları yaşadığını da biliyorum. Ama geri kalan her şey bir sır gibi saklıydı; kimseye kendiyle ilgili bir şey yansıtmazdı."

"Allah yardımcısı olsun," diye mırıldandı Erva ciddiyetle. "İnşallah büyük bir derdi yoktur."

Nefesini üfleyen Ece, "İnşallah," diye mırıldandı.

"Kızlar!" diye bağıran Emel soluk sarı saçları ve ışıl ışıl gülümsemesiyle kızların üstüne atladı. "Sizi deli gibi özledim," diye bağırarak hepsinin suratına bir sırıtış ekledi.

Minikler koşarak elleri poşetlerle dolu Emel halalarına sarıldı. Emel abla, onların her birini şımartmaya bayılıyordu. Bir çocuk sahibi olamıyordu ama bu çocukları sevmesine ve mutlu olmasına engel değildi. Çünkü kocasının da böyle bir rahatsızlığı vardı ve Emel abla onu bulduğu için şanslı olduğunu her defasında söylüyordu. Emel abla bebek sahibi olabilecek bir erkeğe böyle bir kötülük yapamayacağını her defasında söylemişti. Bu haberi ilk aldığında Ece'nin omzunda saatlerce ağlamış ve asla evlenmemeye karar vermişti. Ama Allah'ın işi ya, eşi gibi bir adama denk gelmişti. Başta eşinin onunla iletişim kurmasına izin vermemişti Emel abla, gönlüne sevmek adına hiçbir izin vermemişti. Ama Ece'ye söylediğine göre onu gördüğü an, hastalığını öğrendiği an kadar canı yanmıştı. İnatla Emel abladan vazgeçmeyen eşi, onun hastalığını öğrendiği vakit bir erkeğe, güçlü bir erkeğe yakışmayacak kadar sesli ağlamıştı. Emel ablaya doğuştan kısır olduğunu söylemişti. Aynı gece evlenme teklifi etmiş, kabul etmezse ofisin 20'inci katından atlayacağını da belirtmişti. Emel abla da "Mecburen!" kabul etmişti. Ece onların hikâyesini hayranlıkla dinlemişti. Şimdi ise hayat dolu bir kadındı, çocuk esirgeme kurumunun müdiresiydi. Güzel gülüşüyle çocukları kendine hayran bırakmakla meşguldü.

"Yine mi bu koca ayı?" diye suratını buruşturdu Emel ablası. "Koca ayı!" Ece'nin biricik Sarı'sıydı. "Yahu, bu yaşta bile kızlara huzur vermiyorsun. Bunlar büyüyünce Allah sabır versin." diye söylendi burnunu kı-

rıştırarak. Ali sabır dilenir gibi kafasını kaldırdı. Ece bunlara sadece sırıtmakla yetindi. Derken kimsenin beklemediği bir misafir çıkageldi. Öyle bir gelişti ki, ne Ece onu tanıyabildi ne de öz ablası.

Dergilerden fırlamış gibi duran bu genç adam, Ali'nin kaşlarını çatmasına ve Ece'nin görüş alanını kesmesine sebep oldu. Ece onun koca omuzlarını ittirse de fayda etmiyordu.

Güneş gözlüğü, dar bir kot ve kareli gömleğiyle alana giriş yapan genç, Ali ile hemen hemen aynı boydaydı. Havalı yürüyüşü bir katalog mankenini andırıyordu. Yüzünde haylaz bir sırıtış vardı. Ece'ye inanılmaz tanıdık gelen bu gülüş, Ali'yi ittirmesine sebep oldu.

İlk tanıyan Emel oldu ve bağırarak genç adamın kollarına koştu. Ece şok geçirmiş gibi olduğu yerde dikiliyordu. Ali'nin bedeni de kendininki gibi kaskatı kesilmiş, genç adamı inceleyen gözleri büyümüştü.

Emel ve kardeşinin kucaklaşması son bulduğunda, su doldurmak için giden Yusuf ağabeyi seyrek adımlarla yanlarına yaklaşıyordu. Arkadan gördüğü Ege'yi tanıyamamış olacak ki önce Erva'ya, sonra tekrar genç adama baktı. Erva'nın yüzünde hüzünlü bir tebessüm vardı.

Ege, ablasını kocaman kollarından yere indirdiğinde abisini görmüştü. Ne yapacağını bilemeyen iki koca adam birbirlerine öylece bakıyordu. Yusuf ağabeyi gözlerini kıstı. Başını yana eğdi ve gururlu bir babanın yapabileceği kadar içten bir gülümseme sundu. Ege ile neredeyse beş yıldır karşı karşıya gelmemişlerdi. Ege annesinin ve amcası sandığı babasının günahını, kendine ödetiyordu. Yusuf ağabeyinin acısının bedelini, kendi yok oluşuyla ödüyordu. Ama Yusuf ağabeyi, günahtan doğan bu kardeşine en candan desteği veriyor, anne ve babalarının cezasını çekmesini istemiyordu.

Ege suçlulukla gerdiği omuzlarını, Yusuf ağabeyinin tebessümüyle yumuşattı. Yusuf kollarını açtı ve "Aslanım!" diye bağırdı. Ege kocaman bedenine inat, küçük bir çocuğun mutluluğuyla ağabeyinin kollarına koştu. Erkeksi vuruşlarla sıkı sıkıya sarıldı iki genç adam. Erva, Günnur, Ece, Oğuz hatta Ali bile ağlıyordu. Onlara titrekçe yaklaşan Emel hepsinden daha çok ağladı.

Ege bir ablaya ve bir ağabeye sahipti. Aynı anne babadan olmasalar da acılarla yüklü bir geçmişleri olsa da. Güçlü insanlardı bu insanlar.

Ali, Günnur, Emel, Ege, Erva, Yusuf... En kıymetlilerini kaybeden, en büyük kıymeti birbirlerinde bulan, en kıymetli olan insanlardı. Onlar Allah'ın sevdiklerini çetin sınavlardan geçirmesinin asıl ispatlarıydı. Sonu mükâfatla biten bu sınavlar, onları bir kördüğüm gibi birbirine kenetlemişti.

Bu duygusal anı yine Ali'nin artık tahammül edilemeyen bağırışı böldü:

"Çek ulan elini kızımın üzerinden."

Bu sefer kızdığı Ashap değildi. Ashap ve Zeynep çok şükür Ali'nin görüş alanında değildi. Bu sefer Erva'nın yamacına yanaşan çocuk bir yabancıydı. Yan taraflarındaki alanda pikniğe gelmiş bir ailenin oğluydu. Adamlar Ali'nin bağırtısını duyamayacak kadar sohbete dalmışlardı.

Ece, Ali'ye kızacakken Oğuz ağabeyini de o minik çocuğun tepesinde gördü. Çocuğa ne dedikleri belirsizdi ama rengi yeşile döndüğüne göre pek iç açıcı şeyler değildi. Tüm bu curcuna sofrada devam ediyor, neşe ve iştahla yemeklerini yiyorlardı. "Enes'e GATA'dan teklif geldi," diye pat diye konuştu ortaya Erva. Herkes öksürük krizine girerken özür diler bakışlar atıyordu. Yusuf sırıttı:

"Kimin kayınçosu?"

Oğuz ağabeyi gözlerini devirdi. "Ee..." dedi Ali merakla. "O köyden ne zaman dönecek? Her haber izlediğimizde ödümüz kopuyor."

Erva gözlerini önündeki çatala indirdi, yeni ağzına aldığı lokma boğazına dizilmişti. Yusuf, Ali'nin kafasının arkasına çekinmeden bir tane geçirdi. "Öküz geldin, öküz gideceksin." diye söylendi. Ece kafasını şiddetle onayladı.

Ali mahcup mahcup, "Özür olsun yenge. Biliyorsun, dilimin ayarı yok." dedi. Erva ona anlayışla tebessüm etti ama tebessümü kardeşine duyduğu endişeden dolayı buruktu.

"Annem ve ben onu ikna edemiyoruz. Bir yıl daha uzattı görevini. Ama söz verdi. Seneye yeniden teklif alırsa Ankara'ya gidecek. Birkaç saat ötemde olsun, canım feda. Ama sınırda ve tenha bir köyde... Tamam, Allah ondan razı olsun, ihtiyacı olanlara destek oluyor. Ama dört yıl oldu. Her haber izlediğinde annemi zor sakinleştiriyorum."

Ali dudaklarını gererek onayladı. Enes aslında çok güzel bir iş içindeydi. Onun haberleri her yerdeydi. Fedakâr doktor diye anılıyordu. Çok

zekiydi; birçok hastaneden teklif almış ama inatla doğuda, ücra bir köyde görevinin ilk yıllarını geçirmek istemişti.

Yemek, Ege'nin Norveç anılarıyla büyüdü de büyüdü. Çaylar demlik demlik demlendi. Bir çayla, bir ömür bitirildi. Ege anlattı, herkes dinledi. Ve herkes anlattı, Ege merakla dinledi. Anneler ve babaların eksikliklerini asla hissetmedikleri koca bir sofra, koca bir aile kuruldu. Namaz arası verildiğinde erkekler camiye, kadınlar mescide gitti. Çocukların bir kısmı mescitte, bir kısmı camide büyük gürültüler kopardı. Kalabalık bir aile ile piknik yapmanın da sıkıntıları vardı. Ama bunlar tatlı sıkıntılardı.

Geri döndüklerinde kaldıkları yerden devam etti hoş sohbetleri. İçtikleri çay kadar tatlandı ağızları. Ali'nin kuru odunları atarak harmanladığı semaverin çatırtısı gecede yankılandı. Çay son bulduğunda, erkekler minikleri bir ağacın altına, ılık geceye karşı serdikleri kilime yatırdı. Göle karşı yan yana dizildi sırayla hepsi. Yusuf, Erva'yı kocaman kollarıyla sarmaladı ve göğsüne yasladı. Erva ağaçlarda gizlenen kuşların cinsinin ne olduğuyla ilgili yoğun bir tartışmaya girdi. Yusuf ise o kuşları umursamıyor, kollarında çırpınarak bir şeyler anlatan kendi güvercinini seyrediyordu.

Oğuz, ayaklarını sarkıttı gölden aşağı. Paçalarını sıyırmış, suyun serinliğini ayaklarında hissetmişti. Çocuklarına oldukça yakın bir yere kurulmuştu. Sık sık arkasını kontrol etmesi de bu yüzdendi. Kadını ise ayaklarını toplayarak dizlerini avuçlamış, sırtını Oğuz'un omzuna yaslamıştı. Bir göl ve parlak bir gök olduğu vakit, Günnur yıldızları seyrederdi. Oğuz ise Günnur'u... Yıllar geçmişti, asır geçse bile bu değişmezdi. Günnur bir yıldızı tuttuğunda gözbebekleriyle, Oğuz o ışıltılı gülümsemesini merakla beklerdi. Ve Günnur gülümserdi; yıldızlar, ay, gök gülümserdi. Günnur gülümsediği vakit Oğuz gülümserdi.

Ali ve Ece ise...

"Bak Sarı, vallahi kırarım o minyatür oyuncak koleksiyonunu!"

"Ben yine ne yaptım yahu?" diye suçlulukla söyleniyordu onu bir ağaç gövdesinde kucaklamaya çalışan kocası. Uyuyan kızlarına Emel abla bakma sözü verdiği için Ece rahattı.

"Daha ne yapacaksın acaba? Bıktım senin kıskançlıklarından."

Ali sırıtarak kendini affettirmeye çalışan bir oğlan çocuğu gibi karısına yanaştı. Ece kaşlarını çatık tutmak için savaş veriyordu.

"Sen Sarı'nın yıllarca biriktirdiği oyuncaklarına kıyamazsın ki."

"Öyle bir kıyarım ki!" dedi Ece sahte bir sinirle. Ali hâlâ onun gözlerinin içine sırıtarak bakıyor, bu söylediğine inanmıyordu. İnanmamakta haklıydı. Ece, o anılarla dolu oyuncakları asla atamazdı. Ali kadar kendi minik ellerinin de hatırasını taşıyorlardı.

Ali, Ece'nin alnına sıcak bir öpücük kondurdu. Karanlıktı ve kimsecikler kalmamıştı. Ilık yaz akşamında, ışıltılı bir göl kenarında, bir ağacın altında saklı sevdalarını yaşıyorlardı. Bu onlarda alışkanlık olmuştu. Sanki onlara özel bu anları yabancı gözlerden saklamasalar kıymeti azalacaktı. Sanki Sarı ve Karamel olarak kendi dünyalarına kızları dışında kimseyi alamıyorlardı.

"Ali," diye söylendi Ece mahzun bir sesle. "Ben seninle ne yapacağım?"

Ali iç çekti. "Seveceksin Karamel'im," dedi sert tutmaya çalıştığı sesiyle. "Kafanın etini yesem de seveceksin beni. Sonra kızlarım da sevecek. En sert, en kıskanç baba olsam da sevecekler beni. Sevilmeyecek adam mıyım ben?"

Ece kıkırdadı ve kafasını kocasının boyun girintisine soktu. Ağaca yaslanan kocası onu kollarıyla sarmaladı. "Sevilecek adamsın," diye mırıldandı. "İnatçı, kıskanç, sahiplenici. Ama ölünesi bir adamsın."

Ali iç çekti ve Ece'yi başörtüsünün üstünden öptü. Sonra o bülbül gibi sesiyle ağaçları, kuşları, gölü, göğü kendine ortak etti:

"Kurusa fidanım güllerim solsa,

Gönlümde solmayan gülümsün benim.

Yaprakların güzel olsa dökülse,

Daha taze fidan, dalımsın benim.

Ağarsa saçların, belin bükülse,

Birer birer hep dişlerin dökülse,

Kurusa vücudun, kanın çekilse,

Yine şu gönlümün yârisin benim.

Bülbülün gül için, zarı misali,
Keremin bağrının narı misali,
İnler garip gönlüm arı misali,
Dadına doyulmaz balımsın benim."

***

Kucağımdaki Zeynep'imi sıkı sıkıya sardım. İlkbaharın yeli üşütmesin onu diye, bir kat battaniyeyle örttüm. Ali'yi izledim uzaktan. Erva ve Zeynep için kurduğu salıncağı seyrettim. Kendi kendine mırıldanışını dinledim. Ninnisinin Zeynep'te etkisini duyumsadım. Uyumak üzereydim. Bu rüzgârlı havada, serin çardakta uyumak üzereydim. Çünkü kocam söylüyordu şarkıyı. Çünkü bir kızım içeride sıcak yatağında, bir kızım kucağımda uyuyordu ve kocam o çok bilindik sözleri üflüyordu huzur dolu kalbime.

"Seni seven oğlan neylesin malı,
Yumdukça gözünden döker mercanı.
Burun fındık, ağzı kahve fincanı,
Şeker mi, şerbet mi? Bal Acem kızı."

Dolan gözlerime inat tebessüm ederek söylendim:

"Kimmiş bu Acem kızı?"

Ali şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. İşine öylesi dalmıştı ki benim onu izlediğimi unutmuştu. Sonra o uğruna şükürler edilesi gülümsemesini takındı. Bana doğru yaramaz adımlar atarken, yüzünün ve ellerinin toprağını silkeledi.

"Bilmem, Neşet ustaya sormak lazım."

Kıkırdadım. Zeynep'i uyandırmamak adına fısıltıyla takıldım ona.

"Yaklaşma sarı oğlan. Kir pas içindesin."

Ali bu sefer daha da alaycı bir gülümseme takındı:

"Ee, elleri kirli sokak çocuğunum ben senin unuttun mu bücür?"

Yüzümü buruşturdum:

"Sensin bücür."

Ali bu sefer kahkahasına engel olamadı. Zeynep kucağımda kıpırdanırken ona kızgın gözlerle baktım. O ise sessiz kahkahasına devam ediyor-

du. "Sultanımı kucaklayayım bir," dediğinde panikle gözlerimi kaldırdım. Annem içerideydi ve Ali, yine muziplik peşindeydi.

Bakışlarımın üzerine tasvip etmeyen bir baş sallamayla, "Cık cık," çekti. "Kocaman kadın oldun, aklın hâlen nelere çalışıyor."

Bunun üzerine kızımızı kucakladı ve topraklı ayaklarıyla eve girdi. Yeni silinen yerlere topraklı ayaklarıyla bastı! Kısık ama etkili bir sesle, "Ali!" diye söylendim. "Efendim Karamel'im," dedi tatlı tatlı kızımızı içeri taşırken. Anlamsızca gülümseyen dudaklarıma engel olmaya çalışırken "Sen iflah olmazsın," dedim. Sonra bahçemizi seyrettim.

Küçük ama bahçesi olan bir evimiz vardı artık. Ali'nin gece gündüz demeden çalışmaları sonucu edinmiştik. Kızlarımızla başkalarının ilgilenmesini istemediğim için edindiğim meslekten büsbütün kaytarıyordum. Evimle ilgilenmek, kızlarımı annemin beni yetiştirdiği gibi yetiştirmek, kocama seveceği yemekleri yapmak yeterince doyurucuydu.

Arada sırada davalar alsam da bu kesinlikle devamlı olmuyordu. Ali de beni her kapıyı açtığında evde görmek istiyordu. Şimdi, bir ev de edindiğimiz için her şey daha çok rayına oturmuştu.

İki katlı, şirin ama kullanışlı bir evimiz vardı. Bir terasımız, bahçemiz, hatta kızlarımızın civcivleri bile vardı. Ali'nin el emeğiyle ördüğü çitler, özenle diktiği çam ağaçları ise korunaklı bir alan sunuyordu bize. Tabii ki kıskanç kocam hâlâ aynıydı! Bir insanda, zaman geçtikçe sahiplenme duygusu hafiflerdi ama Ali bunu hafifletmek yerine, üçe katlamıştı. Kızlarımız kreş yaşına geldiği için onları her kreşe götürdüğümde öğretmenin, "Eşiniz çok sahiplenici olmalı," sözü bunu destekliyordu. Bir insan, ana sınıfı öğrencisine, "Kızlarıma iyi bakın. Saçlarını çeken sıpaları itinayla uzaklaştırın," demesinin başka açıklaması olamazdı. Ve hademeyi bile uyarması... "Karıma yan gözle bakan olursa, okulu başına yıkarım haberleri olsun," demişti. Bunu duyduğumda renkten renge girmiş, eve gelir gelmez büyük bir yaygara koparmıştım. Elli yaşındaki hademeye bunu söylerken ne düşünüyordu merak ediyordum.

Tabii ben o kadar da kıskanç değildim. Tamam, birkaç kere iş yerini ziyaret etmiş, *birkaç kere(!)* oradaki kadın sekreterlerle yüz yüze görüşmüş olabilirdim. Tamam, birini kovdurmuş bile olabilirdim ama o kızın amacı çalışmak değil, "Mavi Gözlü Yakışıklı Savcıyı Nasıl Avlarsın" politikasıydı.

Sırıtarak ve kollarımı sıvazlayarak eve girdim. Kocam yakışıklı olduğu için suçlu değildi ama ben, etrafa güvenmiyordum. İçeri girdiğimde annemi kanepede oturur şekilde bekliyordum ama ortalık bomboştu. Küçük Erva'm da yoktu. "Anne?" diye seslendim. Ali'nin yumuşacık sesi, "Gitti," dedi. Yüzümü buruşturdum:

"Bir insan kızından çok damadına danışır mı böyle şeyleri? İnsan bir Allah'a ısmarladık kızım, der."

Ali'nin verandada yankılanan kahkahası duyuldu. Kızlarımızı yatırmış geri dönüyor olmalıydı. Işıltılı mavi gözleri kahve sığınağıma uğradı ve orada takılı kaldı. "Bu kadar sevilen bir insan olmak benim suçum değil. Allah vergisi." dedi o her zamanki üstün egosuyla. "Çok mütevazısınız beyefendi," diye takıldım. Ali yandaş bir gülüş sundu ve gömleğinin kollarını katlamaya girişti. Saate baktım. Namaz vaktiydi. Sessiz anlaşmamızı yapıp ben de kollarımı kıvırmaya başladım. Mavi gözleri sıcacık baktı. Öyle sıcak ki gurur ve şükür doluydu. "Hadi namaza hatun," dedi öncelikle abdest için giderken.

Arkasından baktım. Öylece, yıllarının birikimiyle baktım ona. Bitmiyordu. Bitmemişti ve bitmeyecekti. Hep onda kalacaktım ben. Hep, Sarı'ma duyduğum hasretle ona içesiye bakacaktım.

Hani evlilik öldürüyordu bu aşkı? Hani insanlar en ufak mutsuzluğunda pişmanlık yaşıyordu? Buradaydı işte. Tam karşımdaydı ve namaza durmak için seccadesini seriyordu. Kavga ediyorduk bazı bazı. Ağlatıyordu beni. Ben yakıyordum onun canını. Sesimiz yükseliyor, kalplerimiz kırılıyordu ama oradaydı işte. Hiç gitmiyordu. On dakikalık bir kırgınlığın ardından hicran sarıyordu dört bir yanımı. Ya ben uğruyordum mavilere ya maviler alabora ediyordu topraktan kentlerimi.

"Ben böyleyim," diyordu o tanıdık, bildik sesiyle. "Öfkeleniyorum. Kırıp döküyor, incitiyorum seni. Ama sen... Sen ne güzel bir kadınsın ki her defasında affedecek bir sebep buluyorsun. Sen ne güzel kadınsın ki Karamel, o koca kalbinle beni kabul ediyorsun."

Onun böylesi korkak hâllerini sevemiyordum ilk zamanlarda. Sanki ondan bıkacakmışım gibi tedirgin oluyordu her sesini yükseltişinde. Annesinin açtığı o şefkatsiz yaraları bir bir sararken, her defasında, "Affet beni," deyişi yaralıyordu beni. Kadınlar, özür dilenmesini isterdi kendilerinden ama ben bunu kabullenemiyordum. Ben de kırıyordum onu. Ben de bazen

keskin kelimeler döküyordum dilimden. Neden af dilenecekti ki benden? Neden özür dileyecekti? Ben Karamel'dim işte. Bilirdim onun içini. Bana bakardı ve affederdim onu. Bilirdim çünkü nerede ne konuşacak, ne düşünecek, ne hissedecek...

Özrü kaldırmıştık ölümden döndüğüm günden beri. On dakika süren bu küslüğü, ilk bakan bozacaktı her daim. Ve Ali, hep ilk bakan oluyordu. Bana bakıyor, o öfkeden kızarmış gözleriyle gülümsüyor ve her şey son buluyordu. Ben yine onun kucağında, kızlarımız yine bacaklarına sarınmış oluyordu.

"Hatun," dedi Ali tespihini bileğine takıp avuçlarını yüzüne sürerken. "Daldın yine. Namazını kaçıracaksın. Hadi, sen namazını kıl ben de bir ziyafet çektireyim güzelliklerime."

Gülümsedim. Abdest aldığımda, namazımı kıldığımda ve onun ziyafetine yardım etmek için mutfağa uğradığımda bile gülümsüyordum. Çatalla dürtüyordu beni. Sonra burnuma salça sürüyor, kulağıma, "Yemeği boş versek şimdilik?" diye fısıldıyordu. Masayı kurarken kucaklıyordu belimi. Kulağıma şarkılar söylüyordu. Sonra, "Kilo mu aldın sen?" diye küstürüyordu. Yüzümü astığımda ise şakalar yaparak güldürüyordu. Güldürüyordu hayat beni. Bana göz kırpıyordu. Bana, cenneti vaat ediyordu. Hem dünyadaki hem de ahiretteki cenneti.

Bir anne olmuştum. Bir eş olmuştum. Bir yuva kurmuştum ve gözlerimin değdiği tek adamın kadını olmuştum. Gülümsemek için bir sebep vardı. Gülümsemek için çok sebep vardı. O sebep ki tek anahtarı vuslattı.

Son...

Benim inci tanesi çiftimin hikâyesi bitti...

Onlardan ayrılmak çok zor olacak ama güzel bir şekilde bitirdiğim için mutluyum. Onların sonunu asla ölümle bağdaştıramazdım. Çünkü onlar, hiç olmadığı kadar gerçek bir çift. İçimizden, benden ve yaşanılan tüm imkânsız sevdalardan bir parça... Gerçek hayatta sonu mutsuz biten o kadar sevda varken bari hikâyelerimde kavuşmalar olsun istedim.

Yaşadım ben onları yazarken. Yaşanmışlıklarımla ağladım ve yemin ederim ilk kez bir hikâyeyi yazarken klavyeme gözyaşı düşürdüm. Ece ve Ali'nin hikâyesi benim bam telimdi. Ben bu hikâyeyle bam telime dokunup kendi canımı ve sizlerin canını epey yaktım. Ama değdi. Çünkü hiçbir huzur, imtihansız bulunmaz. Ve hiçbir âşık, uzaktan sevmeden gerçek âşık olamaz.

Güzel sevin. Bırakmayacak kadar sevin. Ama en önemlisi Allah için sevin.

Allah için sevilmeniz dileği ile...

"Gelme Erva! Senin ne kadar narin olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Geçen defa geldiğinde seni sırtımda taşımak zorunda kaldım."

Erva surat astı. Beyaz, dantellerle süslenmiş elbisesine avuç içlerini sildi. İçinden ağlamak gelse de direndi. Ağlayınca bu aksi çocuk onu azarlıyordu.

"Ama Zeynep neden geliyor? O hep geliyor. Onu hiç yanından ayırmıyorsun!"

Sesi sona doğru çatlamıştı ama elinde değildi. Ona dil çıkaran kız kardeşi pasaklı suratı ve bir erkek gibi taktığı ters şapkasıyla âdeta onunla alay ediyordu. Güzel, karamel rengi teni Erva'nınki gibi solgun değildi. Güneşle haşır neşir olmuş bir kız çocuğu gibi görünüyordu Zeynep. Erva ise her an kızaracakmış gibi duran hasta bir ten rengine sahipti.

"Çünkü Zeynep senin gibi zırlak değil!" dedi ela gözlerini bıkkınlıkla gökyüzüne kaldıran çocuk. Erva, onu dayısına öyle çok benzetiyordu ki bazen dayısı eve geldiğinde olduğu gibi heyecanlanıyordu. Erva, şu hayatta en çok dayısını seviyordu. Allah şahit, nefretin ne kadar günah olduğunu bildiği hâlde bazen bu çocuktan nefret ediyordu.

Ashap... Ağabeyi, kuzeni ve şu hayatta nefret ettiği tek insan. Zeynep'in en yakın arkadaşıydı o. Eymen, Miraç ve mahallenin en gıcık tipi olan Malik'le beraber, âdeta bir çete kurmuşlardı. Babalarına ne demeliydi? Erva bir keresinde onların tehlikeli kayalıklara tırmandığını, yükseklerden atladıklarını, ağaçlara tırmandığını ve bu durumun çok korkunç olduğunu söylediğinde dayıları gülmüş ve "Aferin aslan oğullarıma," demişler-

di. "Televizyon başında beyinlerini kemireceklerine, düşe kalka hayatı öğreniyorlar."

Erva da el mahkûm, onların peşine takılmıştı. Tabii, bu durumdan babası haberdar değildi. Çünkü Zeynep erkek çocuğu gibi her yere gidebilirken, Erva babasının koruması altındaydı. Ama şöyle bir durum vardı ki Zeynep'in Ashap'la gezdiğini duysa, dünyayı annesinin ve dayısının başına yıkardı. Babasıyla en sevdiği ortak yanı da buydu. İkisi de kuzeni Ashap'tan nefret ediyordu.

"Bırak Ashap! Gelsin." diye bağırdı Malik, eliyle çalıları dövüyordu. Göz ucuyla da Erva'nın kıyafetlerine iğrenerek bakıyordu. Erva dilini çıkarıp kaçmamak için çaba gösterdi. Erva yengesi edepli kızların asla böyle bir hareket yapmayacağını söylemişti.

Ashap, Malik'e hırslı bir bakış attı. Neden Erva'nın gelmesi fikrinden bu kadar nefret ediyordu ki? Erva evde tek başına sıkılıyordu. Annesi, onun asosyal olmasından korktuğunu söylemişti. Hatta çocukluk anılarından bahsederek onu teşvik etmeye çalışmıştı. Erva da çabalıyordu. Allah biliyor, bu çocuğun nefretine bile katlanıyordu ama aralarına almaya razı değillerse zorlamayacaktı. O da tek başına sosyalleşirdi.

Ashap'a kötü olduğunu düşündüğü bir bakış attı ve "Siz gidin ağabey," dedi sesinden zehir akıtarak. "Beni de Hazel çağırıyordu. Hem Osman ve Hüseyin de orada olacakmış. Onlarla oynarım."

Bu gerçekti. Kendi gibi sakince bahçelerde oynamayı seven arkadaşlarıydı bunlar. Onlarla zaman geçirmesi daha kolay olacaktı. Ama Erva ne yapmıştı? Yine bu "Azap" dolu çocuğa geliyor ve ona yalvarıyordu. Evet. Tam bir Azap'tı. Erva ona böyle sesleniyordu, çünkü Ashap bu lakaptan nefret ediyordu. Bir de daha demin kullandığı ve muhtemelen bu yüzden şu an Erva'ya kızgın bakışlar attığı kelime için.

Israrla bastırdı:

"Görüşürüz ağabey!"

Hırsla arkasını döndü. Ayaklarını yere vura vura ilerledi. Eğer yolda çakıllara takılıp sendelemese bu yürüyüşü oldukça etkili olacaktı. Yere kapanmadan önce kolunda o bilindik elleri hissetti.

"Aptal sarışın!" diye bağırdı çocuk ona. "Şu düz yolda bile yürüyemezken neden inat edersin anlamış değilim!"

Erva dolan gözlerine engel olamadı. Bileği de birazcık ağrıyordu ama sesini çıkardı. Ayaklandı. Kolunu kurtararak eteğini düzeltti. Dudaklarının titremesine engel olamıyordu.

"Be-ben gideyim."

Onun haklı çıkmasından ve bedeninin bu kadar hassas olmasından nefret ediyordu. Eve gidip annesine, neden kendinin Zeynep'ten farklı olduğunu soracaktı. Neden tüm güzel karakterin ona geçtiğini ve kendinin bir ezik olduğunu.

Arkasını dönmüştü ki bu sefer kuzeni saçlarından tutarak onu durdurdu. Erva, çığlığına engel olamadı. "Ne yapıyorsun be!" diye cırladı. Arkasını döndüğünde öfke dolu elalarla karşılaştı. Yutkunarak sessiz kaldı. Bu bakışları tanıyordu. Yusuf eniştesi, yengesine yahut çocuklarına kötü bir şey olduğunda bu bakışları atıyor ve babası ona "Demir" diye sesleniyordu. Azap'ın, Demir bakışları Erva'nın bu hayatta en çok korktuğu bakışlardı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun sarışın! Hele bir git... Hele bir o Osman'la görüş... Ali Amcama da söyler, o çocuğu eşek sudan gelinceye kadar döverim!"

"Osman'ın nesi varmış?" diye sordu saçlarını ovalarken. Suratı iyice düşmüştü. Ashap, yaşıtlarından oldukça uzun olan boyuyla eğildi ve hırladı:

"Sorun da bu ya. Çocukta tek tane meziyet yok. İtlikten başka."

Erva şok geçirir gibi ağzını kocaman açtı. "Erva yengem duysa, dilini keserdi," diye fısıldadı hırsla. Ashap'ın küfür etmesinden nefret ederdi Erva ama Ashap, şu Malik denen arkadaşı yüzünden yeni huylar ediniyordu. Malik'e, onu öldürebilirmiş gibi bir bakış attı.

Ashap kolundan tutarak onu sürüklemeye başladığında bakışı yarıda kesildi. Çakıllı yollarda sendelemesini umursamadan arkası sıra çekiştiriyordu. Erva, kabul görüldüğüne mi sevinsin, böyle küçük düşürüldüğüne mi üzülsün bilemiyordu.

"Baş belası, savsak sarışın," diye homurdandığını duydu Ashap'ın. Sırıttı. Her ne olursa olsun, kuzeni gitmesine izin vermemişti. Zeynep onun sırıtan yüzüne yılgın bir bakış attı ve dağ ceylanları gibi seke seke yürüdü. Miraç onu Oğuz dayısının kopyası olan gülümsemesiyle karşıladı. Eymen, kolunu Malik'in omzuna atmış bir şeyler fısıldıyorlardı. Onların özel arka-

daşlığına katılmak oldukça zordu ama Erva bugün nasıl yaptığını bilmediği bir ikna yöntemiyle ortak olmuştu.

Ashap'ın aksi suratına ve güçlü basan ayaklarına baktı. Onu taklit ederek ellerini elbisesinin ceplerine soktu ve ayaklarını hafif dışa doğru çevirdi. Böyle yürümenin nasıl bir rahatlık verdiğini anlamaya çalışıyordu. Anlayamadı. Bu yüzden sormak istedi.

"Ağabey!"

Ashap aniden arkasını döndü ve öfke yüklü gözleriyle ona bağırdı:

"Ne var!"

Neden bu kadar kızdığını bile anlayamadan, çapraz ayakları birbirine dolandı ve yeniden yere düştü. Bu sefer beyaz çorapları yırtılmış ve diz kapakları inanılmaz acıyordu. Kırmızı benekleri görünce de ağlamaya başladı.

Önünde diz çöken kendinden birkaç santim büyük beden, homurdanmaya devam ederken dizlerini ve ellerini temizliyordu. Bakışlarının tersi olarak elleri yumuşacıktı. Selnur ablasının kedileri kadar yumuşaktı. "Geçti," diyordu onun sarsılan omuzlarını yatıştırmak ister gibi. "Tamam geçti."

Erva kendine bağırmasını bekliyordu. Kız kardeşi ve ağabeyleri hâlâ Erva'nın düştüğünü fark etmemişti ve ikisi yalnızdı. Bu yüzden Erva ağlamayı keserek, hafifçe hıçkırarak sordu:

"Benden neden bu kadar nefret ediyorsun ağabey?"

Ashap'ın kaşları tekrar çatıldı. Onların çatılmasından nefret ediyordu. Oysaki yumuşak ve güleçken nasıl da düzgün kaşlara sahipti. Yengesinin ve dayısının karışımı gibiydi.

"Sus Erva," dedi. Erva ısrar etti. "Zeynep'i çok seviyorsun ve hiç yanından ayırmıyorsun. Babam onunla oynamanı yasaklasa bile, hep onunla oynuyorsun." Mızmız bir bebek gibi ağlaması hiç kesilmiyordu. Ashap birazdan onu yine kovacaktı. Derken ağabeyleri başlarına toplandı ve hepsi Erva'nın yarasıyla ilgilenmeye başladı. Kız kardeşi kaygıyla önünde diz çöktü. Erva, bir şey olmadığını söyleyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Malik uzandığında ise Ashap ona kızarak uzaklaştırdı. Belli ki Erva'nın arkadaşlarıyla arkadaş olmasını hiç ama hiç istemiyordu. Erva kırgınlığını gizlemeye çalıştı.

Bir anda önünde diz çöken Ashap, sırtını ona çevirdi. Ellerini uzatarak, sırtına binmesini işaret etti. "Gerek yo..." diyecekti ki Ashap sözünü kesti:

"Ali dayım seni bu hâlde görünce muhtemelen benim ortadan bir hafta kaybolmam gerekecek. Battı balık yan gider. Atla, evinize götüreceğim."

Evin mesafesinin oldukça uzun olduğunu, yolların taşlı ve zorlu olduğunu söyleyemedi. Eymen ağabeyi onu tuttu ve Ashap ağabeyi sırtına bindirdi. Yol boyunca hiç zorlanmamış gibi sesini çıkarmadı ve onu taşıdı. Tepelerinden vuran güneş Erva'nın tenini kavurdu. Yanakları yanıyordu. Ashap'ın da terlediğini ve soluk soluğa kaldığını fark etti. Birkaç kere Eymen ağabeyi taşımayı teklif etti ama Ashap ağabeyi hemen reddetti. Onlar küçüktü. Güçsüzdü. Erva ise mızmız olduğu kadar ağırdı, falan. Bir sürü kırıcı kelimelerin aksine sırtında sarsmadan taşımaya devam ediyordu.

Evlerinin önüne geldiler. Gül kokusu birkaç metre öteden duyuluyordu. Ahşap kapıyı açan Miraç'ın rengi aniden kül rengine döndü. Arkasını dönerek gözlerini büyüttü ve kaşlarını kaldırdı. Ama Erva hiçbir şey anlamadı. Bağırdı:

"Ne oldu Miraç?"

Ve ne olduysa o anda oldu. Sesini duyan babası, ahşap kapıyı açarak elindeki çamurlu kürekle orada belirdi. Herkese göz gezdirdi ve Ashap'ta takılı kaldı. Bir Erva'ya, bir Ashap'a baktı. Sonra Erva'nın yırtık dizlerinden sızan kanı fark etmiş olacak ki "Azap!" diye bağırdı. Sesi kayalıklardan yankılanıp tüm semti titretti.

Erva korkuyla acısını umursamadan aşağı atlamaya çalıştı. Ashap onu bırakmıyordu. Omuzları korkudan kaskatı kesilse de güçlü bir tavırla orada duruyordu.

"Kızını getirdim dayı," dedi. Sesi titrese de kelimeleri netti. "Peşimizden gelirken yaralandı. Ona gelmemesini söyledim ama beni dinlemedi. İzin ver eve bırakayım. Beni sonra döversin."

Babası buna izin vermedi. Erva'yı bir kuşmuş gibi tek eliyle kaldırdı ve kucakladı. Küreğini bile bırakmamıştı. Muhtemelen onunla Ashap ağabeyini dövecekti.

Neyse ki Azap, atları kadar hızlı koşuyordu. Korkusuz gibi dursa da hu hu, bu babası "Sarı"ydı. Söz konusu kıskançlık olunca önünde dağ bile duramazdı. Erva, kız çocuğu tavırlarına dönerek, "Babacığım," dedi baba-

sının yüzünü avuçladı. "Canım çok acıdı. Çorabım da yırtıldı. Hem annem görünce bana çok kızacak diye korkuyorum. Annem evde mi? Hadi o görmeden üstümü çıkarayım."

O kadar hızlı ve tatlı bir tonla konuşuyordu ki babası anında yumuşadı. "O Ashap hergelesine ve tayfasına sonra gününü göstereceğim," diye homurdandı.

"Gel benim minik farem. Ve onun yandaşı dağ faresi," dedi diğer kızının da elini tutarak. İkisi de aynı anda kıkırdadı.

"Yaşlanıp, buruşuk ve aksi bir adam olana kadar size koca moca yok. Benim yanımda kalıp kralın prensesleri olarak keyif çatacaksınız. "

Babası her zamanki hayalperest dünyasından konuşurken Erva arkasına baktı. Onların tozlarını arıyordu. Kim bilir, deli kanları hangi rüzgâra doğru koşturuyordu. Erkek çocuğu olmak isterdi ya da Zeynep gibi... O vakit, Ashap ağabeyinin gölgesi olurdu. Onun yanından bir saniye bile ayrılmazdı.

"Yine mi!" diye bağıran sesle, üçü de sıçradı. "Ben usandım. Vallahi, bu Sarı'nın kopyası cadılardan usandım!"

Öyle diyordu annesi ama Erva, babasına ve kızlarına âşık bir kadın olduğunu biliyordu. Kaygıyla kucaklanmasından ve kendi saçlarını okşarken nemlenen yanaklarından bu belliydi.

Onu yumuşakça tedavi edip üzerini giydirdi. Pamuklu battaniyeyi üstüne örterek en sevdiği meyveli sütünü eline tutuşturdu. Kız kardeşi ayakuçlarına uzanmıştı. Mutfaktan çıkan babası da kanepe de diğer yanına uzandı. Annesi saçlarını okşarken babası güzel sesiyle şarkılar söyledi.

Bu dünyada en sevdiği ses buydu. Babasının namelerle birleşen sesi. Kötü adamların asla şarkı söyleyemeyeceğini ve yazamayacağını söylerdi babası. Erva da buna inanıyordu. Kötü insanlar, kelimelerde anlam aramaz, onları sadece kendi çıkarları için kullanırdı. Kötü insanlar inançlarını, dinlerini, dillerini bile kötülük için kullanırdı. Ama iyi insanlar her şeye ve herkese rağmen merhametli olmaya devam ederdi. Yok etmez, tamir ederlerdi. Kırmaz, parçalamaz ya da incitmezlerdi. İyi insanlar, sevgiyi kalpten kalbe verirdi.

Babasının sesinden akan sevgi, küçücük kalbini doldurdu. Gözlerini yumdu ve gülümseyerek babasını dinledi. Artık dizleri acımıyordu. Kalbi de.

"Kanadını açacak,
Gönül kuşum uçacak,
Dalına konacağı da
Nazlı gülü seçecek.
Dalına konacağı da...
Nazlı gülü seçecek."